

Phụ Thân Đích Đại Thụ

Contents

Phụ Thân Đích Đại Thụ	2
1. Chương 1: Lê Tổ Và Phụ Thân – Chiếc Thuyền Ký Ức	2
2. Chương 2: Đi Học, Thay Răng, Con Trai Ngoan Của Cha	5
3. Chương 3: Toán Học Là Một Vấn Đề Lớn, Nói Dối Không Phải Là Đứa Trẻ Ngoan	8
4. Chương 4: Ngày Tốt Nghiệp Tiểu Học	11
5. Chương 5: Ba Ba Sẽ Tái Hôn Sao	16
6. Chương 6: Nhà Mới, Cuộc Sống Học Sinh Trung Học Bắt Đầu	19
7. Chương 7: Cuộc Sống Trung Học Tồi Tệ	23
8. Chương 8: Lăn Đầu Tiên, Rốt Cuộc Cũng Có Bằng Hữu	26
9. Chương 9: Bị Bắt Nạt, Phụ Thân Xử Lý	29
10. Chương 10: Trường Học Là Một Nơi Ma Quỷ	33
11. Chương 11: Cái Gọi Là Tương Lai, Kế Hoạch Cuối Cùng Vẫn Không Thể Thay Đổi	36
12. Chương 12: Thế Giới Bên Kia (*)	39
13. Chương 13: Gió Lại Thổi, Con Phải Đi	42
14. Chương 14: Đi Mua Sắm	44
15. Chương 15: Thế Giới Tràn Ngập Cây Xanh	47
16. Chương 16: Tàn Bằng Hữu	51
17. Chương 17: Sẽ Không, Con Sẽ Không	53
18. Chương 18: Tổ Tổ, Bảo Bối Của Cha	57
19. Chương 19: Bạn Học Mới Và Người Ái Mộ	60
20. Chương 20: Giống Con Gái?	63
21. Chương 21: Bị Thỗ Lộ	67
22. Chương 22: Lời Đồn Đãi Đồng Tính Luyến Ái	70
23. Chương 23: Suy Đoán Bạn Trai	74
24. Chương 24: Đánh Nhau	77
25. Chương 25: Bạn Trai	80
26. Chương 26: Bá Vương Biệt Cơ (1)	85
27. Chương 27: An Duy Thỗ Lộ	88
28. Chương 28: Làm Bạn Bè Bình Thường	92
29. Chương 29: Hành Trình Thành Phố S [1]	95
30. Chương 30: Hành Trình Thành Phố S [2]	98
31. Chương 31: Hành Trình Thành Phố S [3]	101
32. Chương 32: Tan Vỡ Hết Thầy	104
33. Chương 33: Dơ Bẩn Hết Thầy	107
34. Chương 34: Xin Đi Du Học	110
35. Chương 35: Cha Lại Tiếp Tục Bồi Con	113
36. Chương 36: Thương Lượng Về Việc Xuất Ngoại	116
37. Chương 37: Gặp Lại Ngô Hàn Hiên	119
38. Chương 38: Tâm Tư Ngô Hàn Hiên	123
39. Chương 39: Bệnh Cũ Tái Phát	127
40. Chương 40: Người Đứng Để Con Đi	130
41. Chương 41: Cha Hy Vọng Con Sẽ Kết Hôn Với Một Người Phụ Nữ	134

42. Chương 42: Tân Nữ Nhân	138
43. Chương 43: Chúng Ta Yêu Nhau Đi	141
44. Chương 44: Về Nhà	144
45. Chương 45: Xanh Thảm	147
46. Chương 46: Du Học Pháp	149
47. Chương 47: Trốn Tránh	153
48. Chương 48: Cha Vẫn Ở Đây	156
49. Chương 49: Không Muốn Sống	159
50. Chương 50: Cha Cũng Yêu Con	162
51. Chương 51: Ân Ái	164
52. Chương 52: Cả Đời Có Nhau	167

Phụ Thân Đích Đại Thụ

Giới thiệu

Tạm dịch tiêu đề: ‘Cha là đại thụ’ Thể loại: Đam mỹ hiện đại, phụ tử niên thượng (incest), cường côn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-than-dich-dai-thu>

1. Chương 1: Lê Tổ Và Phụ Thân – Chiếc Thuyền Ký Ưc

Mẹ Lê Tổ mất trong một vụ tai nạn giao thông, khi ấy cậu chỉ mới hai tuổi. Hai tuổi, một đứa trẻ còn non nớt, dùng đôi mắt ngây thơ bờ ngỡ ngàng nhìn thế giới này chỉ như một mảnh sáng tối, căn bản không rõ Mẹ vì lý do gì rời mình mà đi.

Khi cậu nhìn thấy những đứa trẻ khác có Mẹ, còn cậu thì không, cậu cũng không hỏi Ba ba Lê Trường Ân vì sao.

Sau này lớn lên cậu lại nghĩ đến vấn đề này, cậu nhớ rõ, năm đó cậu còn nhỏ, vì sao không ai nói cho cậu biết nguyên nhân, nhưng cậu hiểu một điều, Mẹ của cậu vĩnh viễn đã rời bỏ Cha con cậu, sẽ không bao giờ quay về, hơn nữa chuyện này cũng không được nhắc tới trong gia đình.

Trong ngăn ngủ có một bức ảnh của Mẹ, một người phụ nữ xinh đẹp, ngồi trên chiếc xe đạp, tóc dài bị gió thổi tung bay, trên gương mặt lạnh đạm một nụ cười, ánh mắt nhìn xa xăm.

Lê Tổ phát triển khả năng ghi nhớ từ rất sớm, ba tuổi đã có thể nhận thức, hơn nữa trí nhớ rất tốt.

Cậu nhớ rõ quang cảnh ngôi nhà của mình, là nhà hai tầng, có sân nhỏ, ngoài sân trồng nhiều loài thực vật, chiều cao so với cậu còn cao hơn, trong nhà có cầu thang gỗ, sàn gỗ, mọi thứ hết thảy với cậu mà nói đều rất to lớn, cậu thậm chí không dám tự mình bước xuống lầu.

Phụ thân trong mắt cậu là một người cũng thật cao lớn, tựa hồ cậu vĩnh viễn không thể với đến đối phương. Trong gia đình có một đầu bếp nữ, một bảo mẫu, còn phụ thân thì mỗi ngày đều bận rộn, buổi tối mới về.

Lê Tổ nhìn mô hình chiếc thuyền chạy bằng điện trong tay, lúc ấy phụ thân mua về cho cậu, tình cảnh tựa hồ vẫn mới như ngày hôm qua.

Thời điểm đó, phụ thân ban ngày có rất ít thời gian ở nhà, cũng rất ít khi chơi với cậu, nhưng mà, mọi kỷ ức của cậu cơ hồ tất cả đều là kỷ niệm giữa cha con cậu, tựa như từ trước đến nay cậu chỉ trông thấy một mình phụ thân trong cuộc đời.

Cậu có rất nhiều tập tranh thiếu nhi, mới ba tuổi liền thích chơi đùa ở thư phòng của Ba ba, giá sách phía dưới là nơi cất giữ những tập tranh thiếu nhi và truyện tranh nhi đồng của cậu. Cậu mỗi ngày đều xem những tập tranh này, bây giờ vẫn nhớ rõ bên trong có hồ lô huynh đệ, có đại nháo thiên cung, còn có chú thỏ Peter, tử nhạc vương tử. Cậu cảm thấy rất kỳ quái chính mình khi ấy không biết chữ, tựa hồ cầm lên những con chữ này thì sẽ nhìn ngay, chỉ là cậu không đặc biệt để ý. Về sau cậu đem những thứ không biết đi hỏi bảo mẫu Tiểu Phân, phụ thân về nhà thì đi đến hỏi cha, hoặc là buổi tối cùng nhau xem tập tranh, phụ thân sẽ dạy cậu đọc, thế là cậu phụ họa theo giọng đọc của cha, Lê Tổ ước chừng lúc đó chính mình đã một phần linh hội được.

Có lẽ vì tập tranh có vẽ hình minh họa là một chiếc thuyền, cho nên cậu hướng phụ thân mà đòi, thế là phụ thân liền mua về cho cậu một con thuyền mô hình.

Lê Tổ cầm trong tay chiếc thuyền thì vô cùng cao hứng, vẻ mặt đỏ bừng, hưng phấn mà ôm mô hình vào lòng, cùng với thân hình không cao là bao chạy loạn khắp phòng.

Lê Trường Ân đi theo phía sau cậu, “Chạy chậm thôi, kéo ngã.”

“Không ngã đâu mà!” Lê Tổ lớn tiếng nói, cười đến mức toàn bộ thế giới tựa hồ đều nở đầy hoa, bất quá trong nháy mắt, một chân của cậu trượt đi, “! !” Một tiếng, cậu đã bị ném trên sàn nhà, cậu sững sốt, cả người dán trên mặt đất, giống con rùa ngã chống vó, cậu hoàn toàn không biết phải làm như thế nào, cũng không có khóc.

Lê Trường Ân hai bước đi qua, đem con trai trên sàn nhà ôm đứng lên, Lê Tổ lúc này mới từ trạng thái ngã sấp phục hồi tinh thần lại, bắt đầu nhỏ giọng nức nở, Lê Trường Ân nói, “Không khóc, không đau không đau”

Y nhẹ nhàng xoa cái đầu nhỏ của con trai, Lê Tổ khụt khịt, nước mắt như trân châu tại viền mắt đảo quanh, cậu cố nhịn xuống ngăn chúng chảy ra, lại hỏi Phụ thân, “Ba ba, thuyền còn tốt không?”

Lê Trường Ân nói, “Tốt, không có bị hư, nếu hỏng rồi, ba ba lại mua cho con cái khác.”

Lê Tổ lúc này mới ngừng nức nở, miệng lại nói, “Ba ba, con ngã đau lắm.”

Lê Trường Ân ôn nhu dỗ dành con trai, “Ngoan, ngoan, không đau. Chúng ta ăn cơm đi.”

Lê Tổ đã bị Lê Trường Ân hổng hai câu như thế liền ôn thuận, tựa hồ khi đó phụ thân nói bất kỳ điều gì cũng là đúng hết, phụ thân nói không đau chính là thật sự không đau.

Sau khi ăn cơm xong đến phiên tắm rửa, Lê Tổ vẫn đem chiếc thuyền ôm vào ngực, Lê Trường Ân cởi quần áo giúp cậu, đặt cậu ngồi trên băng ghế, mở nước tắm rửa cho cậu. Cậu đặt mô hình thuyền ở bên cạnh, tắm rửa xong thì lại muốn ôm vào ngực, Lê Trường Ân đem mô hình thuyền ném sang một bên, nói, “Hiện tại không cần lấy, ngày mai lại lấy, bây giờ đi ngủ.”

Lê Tổ ủy khuất nhìn phụ thân, “Ba ba, con muốn.”

Lê Trường Ân nghiêm mặt, “Không được, lúc tắm rửa cũng không được phép ôm, lập tức đi ngủ.”

Lê Tổ ủy khuất nhìn Lê Trường Ân không chớp mắt, Lê Trường Ân đành phải nói, “Thuyền này có thể chạy được ở trong nước, nếu con hiện tại nghe lời cha không ôm, ba ba ngày mai mang con đến bờ hồ chơi thuyền, chịu không nào?”

Lê Tổ lộ ra đôi mắt to đen bóng, cười rộ lên, “Chịu, con hiện tại không ôm.”

Lê Tổ bị đặt trong bồn tắm nhỏ, cậu ngồi ở chỗ kia xem phụ thân tắm rửa, thân thể phụ thân lúc ấy đối với cậu mà nói thực cao lớn giống như người khổng lồ, khiến cậu không có cách nào không nhìn lên, trong lòng cậu, các vị thần có lẽ cũng trông giống y chang như phụ thân vậy.

Buổi tối đi ngủ Lê Tổ cuối cùng không có đem chiếc thuyền ôm đến bên giường, cậu nép mình trong lòng phụ thân, phụ thân nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu. Ban đêm yên lặng, cứ như thế ngủ thiếp đi. Trong lúc mơ màng, cậu nghĩ đến phụ thân sẽ dẫn cậu ra bờ hồ phóng thuyền.

Kỳ thật những lần được phụ thân ở bên cạnh ru ngủ cũng không nhiều, thông thường vẫn là bảo mẫu Tiểu Phân dỗ cậu ngủ, sau khi cậu đã ngủ say phụ thân mới về đến nhà.

Ngày hôm sau, phụ thân quả thực đúng hẹn mang Lê Tổ đến bờ hồ, nói là hồ, kỳ thật là sông.

Mặt sông rộng lớn, khi đó, xuất hiện một vài tàu thuyền nhà hàng trên sông. Cậu nhớ rõ là có một nhà hàng được bố trí ngay trên chiếc thuyền lớn, tựa hồ chủ thuyền biết được hôm nay cha con cậu đến đây chơi, vậy nên nhiệt tình chuẩn bị chiêu đãi bọn họ. Ôm mô hình chiếc thuyền trong tay, cậu tỉ mỉ buông nhẹ nó xuống nước, phụ thân cầm một cái điều khiển từ xa đưa cho cậu, nói ẩn nút này thuyền sẽ khởi động.

Chiếc thuyền một lúc sau thì khởi động, Lê Tổ hưng phấn đến mức ở trong lòng phụ thân mà bát nháo, chiếc thuyền phát ra thanh âm “Rầm rầm” hướng chạy xa xa, cậu bối rối, lớn tiếng kêu phụ thân, “Ba ba, thuyền muốn bỏ chạy.”

Lê Trường Ân cười nói, “Tua lại theo hướng này, thuyền có thể chạy trở về.”

Chiếc thuyền quả thực có thể chạy trở về, chỉ là đi được nửa đường, từ phía đối diện một con thuyền khác không biết từ đâu tiến đến mãnh liệt, một lần sóng đánh vào, mô hình thuyền của bọn họ bị lật, Lê Tổ thấy nó chìm xuống nước.

Sau khi về nhà Lê Tổ cứ khóc mãi, Lê Trường Ân không ngừng an ủi cậu, “Ba ba sẽ mua cho con một cái khác, lại mua một cái khác chịu không nào? Không khóc, Tổ Tổ.”

Lê Tổ tuy rằng đáp ứng rồi, nhưng vẫn khóc.

Khi đó loại thuyền chạy bằng điện này là hàng nước ngoài nhập khẩu, ước chừng Lê Trường Ân phải dùng hơn phân nửa tháng tiền lương, cứ như vậy tùy tiện mua cho con trai hai chiếc, y tựa hồ cũng không đau lòng.

Dường như về sau, Lê Trường Ân từ chức, mở một văn phòng luật sư tự mình quản lý.

Lê Tổ nhìn mô hình thuyền chạy bằng điện trong tay, cái này là phụ thân một lần nữa mua cho cậu, cậu lại luyến tiếc không nỡ dùng nó chơi trên sông, chỉ có đôi khi chơi tại bồn tắm. Về sau trông thấy nó bất động, cậu cũng không thích nó nữa, cuối cùng để mặc phụ thân ôm cậu từ bồn tắm đứng lên.

Thời gian trôi, trong ký ức của cậu và phụ thân, tựa hồ tất cả đều rất tốt.

Lê Tổ không nhớ mình đã từng bị đánh đòn, có lẽ từ lúc sinh ra cậu đã rất nghe lời, người giúp việc Mai Di cho đến bây giờ vẫn còn khen ngợi cậu, nói cậu là đứa nhỏ vô cùng ngoan ngoãn, ăn mặc quần áo sạch sẽ gọn gàng ngồi trên tấm thảm ở thư phòng đọc sách, căn bản không giống những đứa trẻ khác chạy loạn khắp nơi nghịch phá bừa bãi.

Lê Tổ trước đây không có bạn chơi cùng, cậu còn nhớ một chút về khoảng thời gian người bác từ nước ngoài trở về, mang theo cậu con trai của bác ấy, người anh họ này cùng cậu chơi đùa một trận, nhưng cậu bé đó lại xé rách sách của cậu, làm hỏng đồ chơi của cậu, thậm chí cây đàn dương cầm trong nhà đều bị cậu ta nhấn mạnh tới nỗi bàn phím không còn có thể phát ra âm thanh. Lê Tổ thực chán ghét cậu ta, buổi tối đi ngủ liền ở trong lòng phụ thân mà khóc, nói cậu bé kia làm hỏng sách của cậu, rốt cuộc phụ thân luôn trả lời một câu, “Sẽ lại mua cái mới, không có việc gì, Tổ Tổ.”

Lê Tổ cho đến nay vẫn nhớ rõ giọng điệu của phụ thân mỗi khi nói “Mua cái mới”, lúc đó Lê Tổ cũng không vì như vậy mà cao hứng, nhưng chung quy vẫn bị khuất phục bởi sự dỗ dành của phụ thân, đến khi trưởng thành phụ thân nói những lời này thì cậu chẳng lấy làm vui vẻ, thế nhưng cuối cùng cũng là bị dụ dỗ vô số lần. Về sau cậu thông minh hiểu được, cái mới mua về so với cái cũ đã hỏng rồi kỳ thật không giống nhau.

Kia, quyển sách viết về các loài chim và động vật gặm nhấm của phụ thân bị cậu anh họ xé rách mất, sách mới vẫn chưa mua, cũng không thấy phụ thân có biểu hiện gì khác lạ.

Cậu theo phụ thân lớn lên, phụ thân không ngừng bận rộn, càng ngày càng bận rộn, có thể dùng ngày nghỉ cuối tuần cùng cậu ra ngoài dạo chơi, đối với Lê Tổ mà nói, là đã vô cùng xa xỉ rồi.

Lê Tổ vô cùng nghe lời, cũng không vì vậy mà quấy lầy phụ thân, đòi phụ thân phải chơi với cậu, là bởi vì có một lần người giúp việc Mai Di vui vẻ ở trước mặt cậu nói, “Ba ba của cháu phải kiếm thật nhiều tiền mới có khả năng nuôi cháu, Tổ Tổ không nghe lời, ba ba sẽ không có tiền để nuôi cháu nữa. Ba ba cháu ở bên ngoài rất vất vả, Tổ Tổ còn quấy rối, như vậy thì làm sao được chứ?”

Lúc ấy Lê Tổ đối với những lời này thực miễn cảm, cho nên mặc dù rất muốn phụ thân chơi với mình, nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống, cậu hiểu được mình không nên quấy rầy phụ thân.

2. Chương 2: Đi Học, Thay Răng, Con Trai Ngoan Của Cha

Lê Tổ không đi nhà trẻ, bốn tuổi trực tiếp bị đưa đi tiểu học.

Này là có nguyên nhân bên trong, Lê Tổ về sau cũng không nhớ rõ, cậu hỏi Lê Trường Ân, Lê Trường Ân nói bởi vì cậu thông minh, bốn tuổi đã biết qua nhiều bài thơ thi ca cổ, lại nhận thức được hơn một ngàn tự, nên không cần phải đi vườn trẻ, cứ như vậy trực tiếp đưa cậu đi tiểu học.

Trong trí nhớ của Lê Tổ, những ngày tháng cấp sách đến trường không có phần nào tốt đẹp cả.

Năm đó cậu bốn tuổi, một buổi sáng mùa đông, cậu được phụ thân ôm lấy mặc quần áo, xuống lầu ăn bữa sáng, sau đó phụ thân ôm cậu đến trường.

Kỳ thật công việc đưa cậu đến trường là của bảo mẫu Tiểu Mai, nhưng Tiểu Mai không muốn ôm cậu, cậu đành tự mình đi bộ theo nàng thậm chí còn phải chạy theo, nhưng trong trí nhớ của cậu, cậu chỉ nhớ rõ nhất hình ảnh phụ thân ôm cậu đến trường.

Cậu thoải mái vui mặt vào cổ của cha, cánh tay quàng qua bờ vai cha, miệng thì cầu nhàu, “Ba ba, con không muốn đến trường.”

Phụ thân sẽ nói, “Tổ Tổ không muốn đến trường, vậy con muốn làm cái gì nào?”

Lê Tổ không thể trả lời nguyên nhân tại sao, nhưng cậu chính là không muốn đi học.

Bất quá cậu vẫn như cũ bị đưa vào lớp học.

Sau này lớn lên, cậu phát hiện chỉ cần tốn năm phút đồng hồ để đi đến trường, cậu lúc đó mới ý thức được khoảng cách từ nhà đến trường tiểu học vô cùng gần, nhưng khi còn nhỏ, vừa đặt chân tới nơi, cậu lại cảm thấy đoạn đường ấy dài vô cùng, đặc biệt là khi cậu phải chạy theo sau Tiểu Mai, giai đoạn đó tựa hồ dài đến nỗi vĩnh viễn cậu cũng không tài nào chạy cho xong hết con đường. Bức tường của trường học rất cao, ngoại trừ thỉnh thoảng xuất hiện vài chú chim bay qua, cậu căn bản không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì ngoài bức tường kia, bởi vậy cậu có cảm giác bản thân mình bị khoá chặt ở bên trong, cậu thường xuyên vì cảm giác như thế mà trong lòng rất khó chịu.

Nhưng về sau cậu trưởng thành rồi, lại đi xem bức tường đó, kỳ thật nó so với cậu cao hơn không là bao.

Trong lớp, cậu là học sinh nhỏ tuổi nhất, chiều cao cũng thấp nhất, thân hình nhỏ bé, giống như một con búp bê.

Cậu nhớ rõ trong suốt khoảng thời gian đi học của mình, cậu đều được ngồi ở bàn nhất, khi đó cũng không ngoại lệ, có giáo viên hiện diện ngay trước mặt, cậu luôn là người bị nhìn đến đầu tiên, vậy nên Lê Tổ lên lớp không dám ngủ gà ngủ gật, thậm chí tan học cũng không dám đi WC. WC trong trường học không giống như ở nhà có bồn cầu để ngồi lên, cậu đứng trước cái hố xí trông mà sợ hãi, rủi như ngã xuống một cái thì không biết phải làm sao, cho nên khi lần đầu tiên nhìn qua, từ đó về sau cậu không dám đi WC nữa.

Mùa đông thời tiết lạnh khiến cậu nhịn không được tiểu ra quần, cậu lại không dám để cho bất kỳ ai biết, trở về nhà cũng không dám cho Mai Di cùng Tiểu Phân biết, chỉ dám tự mình đi thay quần, sau sự tình đó

cư nhiên bị Mai Di phát hiện. Dù sao tuổi cậu còn nhỏ, bản thân cậu cũng không biết phải xử lý như thế nào với chiếc quần bẩn ấy.

Mai Di nói cho phụ thân biết, khi đó đêm đã khuya, Lê Tổ bởi vì ban ngày phạm lỗi nên buổi tối không tài nào ngủ được, mãi cho đến khi nghe được thanh âm phụ thân trở về, cậu đợi người dưới lầu một hồi, ước chừng đến giờ dùng bữa khuya, cậu nghe thấy tiếng cha cùng Mai Di nói chuyện, rồi sau đó là thanh âm bước chân phụ thân chậm rãi đi lên lầu, Lê Tổ nhắm mắt làm bộ ngủ.

Bóng dáng cao lớn của phụ thân đứng bên giường hiện lên trước mặt cậu, tựa như một vầng sáng chói lòa chiếu vào trong lòng Lê Tổ, khiến cậu sau bao nhiêu năm vĩnh viễn không thể quên một màn này.

Phụ thân cúi xuống hôn lên bờ má của cậu hai cái, râu cọ cọ trên gương mặt cậu, Lê Tổ biết mình đã làm sai chuyện, cho nên nơm nớp lo sợ, rõ ràng là cố gắng giả bộ ngủ, nhưng vẫn bị phụ thân phát hiện, cha thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói, “Tiểu bại hoại, hôm nay có làm sai cái gì không?”

Lê Tổ không thể không mở mắt, muốn khóc, “Ba ba ...”

Lê Trường Ân lại hôn lên trán cậu, “Được rồi, ba ba đi tắm rửa một cái, lát nữa tới nghe con nói.”

Lê Tổ thấp thỏm chờ y, khoảng thời gian ở trên giường chờ đợi Lê Trường Ân với cậu mà nói thật là dài, thật là dày vò. Cuối cùng phụ thân cũng nằm lên giường, theo thường lệ ôm cậu vào ngực, cậu càng thêm không yên.

Vòng tay của phụ thân vô cùng ấm áp và rộng lớn, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cậu, lại sờ hai má cậu, “Ồ trên lớp không dám xin phép đi ngoài sao? Ba ba đã nói qua, nếu muốn đi vệ sinh, thì liền giơ tay nói với thầy giáo.”

Lê Tổ ủy khuất nói chính mình sợ hãi WC trong trường, Lê Trường Ân không có quả trách cậu, chỉ là nói, “Không có gì đáng sợ, Tổ Tổ là nam tử hán, như thế nào đến WC cũng sợ.”

Lê Tổ muốn khóc, “Nhưng là sợ, sợ ngã xuống.”

Lê Trường Ân cũng không nghĩ ra biện pháp gì, đành phải nói, “Ba ba sẽ thay thế WC trong nhà giống như trong trường học của con, ở nhà tập thành thói quen, đến trường sẽ không sợ nữa, được không nào?”

Lê Tổ tiếp tục lắc đầu, “Không cần, sẽ ngã xuống.”

Lê Tổ vẫn là giống như nữ hài tử ngồi trên WC, đại tiểu tiện gì cũng đều ngồi ở trên bồn cầu. Gia đình cậu có một nhà vệ sinh nhỏ được thiết kế đặc biệt dành cho trẻ em, trước đây cậu đều được Lê Trường Ân ẵm đi nhà xí, đó là vì Lê Trường Ân muốn tiết kiệm, hiện tại Lê Tổ đã lập thành thói quen, tự mình bò lên đi, cùng với phương thức sử dụng WC trong trường học đều không giống nhau.

Lê Trường Ân bận rộn cả ngày, mệt muốn chết, lúc này lại thấy không dễ được con trai, nhân tiện nói, “Tổ Tổ, chúng ta trước tiên đi ngủ, ba ba cuối tuần cùng con đi học nhìn thử xem, thử một lần chịu không nào.”

Lê Tổ còn chưa ngủ, Lê Trường Ân đã ngủ rồi.

Cuối tuần Lê Trường Ân quả thực dành thời gian ôm con trai đi học, đứng trong WC của trường học, Lê Trường Ân dạy cậu đi tiểu như thế nào, Lê Tổ không muốn học, nhưng khi trông thấy Lê Trường Ân sốt ruột dạy cậu, cậu cũng chỉ cố gắng thuyết phục chính mình có thể.

Cuộc sống trường học đối với Lê Tổ mà nói luôn gian nan như vậy, bởi vì mỗi ngày đều phải nhịn cho đến khi tan học trở về nhà dùng WC, vậy nên cậu quyết định đi học không cần uống nước.

Mỗi ngày tan học liền bay nhanh ra hướng con đường về nhà mà đi, có bạn rủ cậu đi chơi cậu cũng từ chối. Ở trường cậu không có bạn bè nào, bạn học nam rủ cậu cùng đi WC, cậu chưa bao giờ đáp ứng, với bạn học nữ, càng là nói cũng không dám nói. Những ngày tháng đó, thậm chí cậu không cho phép bạn bè nam nữ cùng cậu ngồi chung, điều này khiến cho người khác cảm thấy bất mãn.

Tiểu học từ năm lớp một đến năm lớp ba, thành tích của cậu liên tục xuất sắc, cậu viết chữ rất đẹp, viết văn còn thường xuyên được bầu chọn làm bài văn mẫu dán trên bảng đen phía sau lớp học.

Trong lớp, cậu giống như một tiểu vương tử, ngoan ngoãn thông minh, cứ nhiên trở thành tâm điểm được nhiều bạn nữ xinh xắn thầm yêu mến.

Bất quá chính cậu cũng không biết.

Năm lớp bốn, Lê Tổ đã được hơn tám tuổi, lúc này mới bắt đầu thay răng, ngoại trừ khả năng ghi nhớ cùng trí thông minh, giai đoạn phát triển dậy thì của cậu so với những đứa trẻ bình thường khác đều giống nhau.

Khi thay răng vô cùng đau đớn, cậu cố gắng chịu đựng, không thể nói với bảo mẫu, cũng không thể nói với Lê Trường Ân, nhưng phụ thân thì luôn luôn đi vắng, qua rất nhiều chuyện cậu đành phải tự mình học tập tính cách nhẫn nại.

Buổi tối hôm nay, Lê Trường Ân sau khi trở về, bò lên giường ôm cậu ngủ, Lê Tổ nằm trong lòng cha lần qua lộn lại, Lê Trường Ân vỗ nhẹ lưng cậu, hỏi, “Tổ Tổ, làm sao vậy?”

Lê Tổ không thể không nói, “Ba ba, đau răng.”

Lê Trường Ân nghĩ rằng cậu bị sâu răng, liền bật sáng tất cả các đèn trong phòng, mở miệng cậu ra xem, mới phát hiện Lê Tổ thay răng, răng vĩnh viễn đang có biểu hiện muốn lòi ra, nhưng răng sữa còn chưa muốn rụng.

Lê Trường Ân hôn nhẹ lên mặt cậu, “Đây là mấy cái răng sữa sắp rụng, Tổ Tổ đừng sợ, răng sữa rụng rồi thì sẽ không đau nữa.”

Công việc của Lê Trường Ân rất bận rộn, y phi thường mệt mỏi, về nhà thì chỉ nghĩ đến việc đi nghỉ ngơi sớm, nếu không có con trai, y rất có thể ngay cả nhà cũng không muốn về, trực tiếp ngủ lại bên ngoài. Lúc này con trai thay răng rất đau, y tuy rằng để bụng, nhưng vẫn là đau không lại sự mệt mỏi, dễ dàng con trai vài câu, cũng liền ngủ.

Lê Tổ đau đến mức không ngủ được, buổi tối lại gặp ác mộng, ban ngày ỉu xiu, lên lớp không có tinh thần, ngủ gà ngủ gật.

Lê Tổ bị thầy giáo gọi vào văn phòng, “Trò Lê Tổ, như thế nào lên lớp luôn luôn ngủ gà ngủ gật, lên lớp ngủ gà ngủ gật thì không phải là đứa trẻ ngoan.”

Lê Tổ yên lặng không biết nên nói như thế nào, cúi đầu áy náy nghe giáo huấn.

Lê Trường Ân nói với Mai Di, bảo nàng nấu một vài món ăn thích hợp trong lúc Lê Tổ thay răng, nhuyễn dễ nuốt, tốt nhất là cháo, thêm nhiều cá, nhưng cũng không thể giảm đi đau nhức thống khổ cho Lê Tổ.

Buổi tối Lê Trường Ân trở về Lê Tổ vẫn như cũ chưa ngủ, chính mình nằm trên giường đọc sách, cậu chỉ mới học lớp bốn tiểu học thể nhưng lại đang nhìn vào quyển [Bá tước Monte Cristo], Lê Trường Ân cực độ hoài nghi y có phải nhìn nhầm rồi hay không.

Lê Trường Ân còn chưa tắm rửa, ngồi ở mép giường, sờ sờ đầu con trai, nói, “Không nên đọc sách nữa, như thế nào còn không ngủ.”

Lê Tổ ngoan ngoãn nói, “Liền ngủ.”

Lê Trường Ân tắm rửa xong, đi đến giường, Lê Tổ quả thực đã lui vào trong chăn, Lê Trường Ân bò lên giường, ôm con trai vào ngực. Thân người Lê Tổ thơm thơm mềm mềm, y nắm lấy đôi bàn chân nhỏ bé của cậu bỏ vào lòng bàn tay mình xoa xoa nắn nắn, có chút lạnh, nhân tiện nói, “Ngủ lạnh, bảo Mai Di làm cho một cái túi chườm nóng, biết không?”

Lê Tổ gật gật đầu.

Lê Trường Ân nghĩ nghĩ, nói, “Thôi quên đi, cha sẽ mua thảm điện.”

Mặc dù trong gia đình có hai bảo mẫu đã làm việc qua rất nhiều năm, nhưng họ đối với Lê Tổ cũng không thể chu đáo giống như đối với con của chính mình, các nàng tự mình dùng túi chườm nóng, nhưng rồi lại lười biếng không quan tâm cấp cho Lê Tổ một cái.

Lê Trường Ân đột nhiên có chút xót xa, nhưng cho dù bản thân có tái hôn, mẹ kế đối với Lê Tổ cũng không chắc chắn sẽ có bao nhiêu ân cần.

Chung quy là y đối Lê Tổ không được chu toàn.

Lê Tổ ở trong lòng cha lúc đầu thực là ngoan ngoãn, sau lại bắt đầu cựa quậy, tóm lại là ngủ không được.

Lê Trường Ân đành phải hỏi, “Tổ Tổ, làm sao vậy? Vẫn còn đau răng? Mai Di không có nấu cháo cho con ăn sao?”

Lê Tổ vui đầu vào ngực cha, “Vẫn đau, con đã ăn cháo nhưng vẫn đau.”

Lê Trường Ân trong lòng chưa xót tột đỉnh, lại bật đèn xem răng của con trai. Phía trên chỗ thay răng có hai cái sắp rụng khiến phần nướu bị sưng đỏ, xem ra là đang bị nhiễm trùng nghiêm trọng.

Lê Trường Ân không dám tùy tiện cho Lê Tổ uống thuốc, lập tức rời giường gọi điện thoại cho một người bạn bác sĩ, bác sĩ cho biết phải uống thuốc kháng viêm, và súc miệng bằng nước muối.

Lê Trường Ân đứng lên tìm thuốc kháng viêm cho Lê Tổ, lại đi xuống lầu vào nhà bếp chuẩn bị muối, sau đó đem lên phòng, ôm Lê Tổ đi vào phòng tắm giúp cậu súc miệng.

Lê Tổ chậm rãi đánh răng, Lê Trường Ân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đáng yêu của con trai trong gương, thở dài trong lòng, nói, “Cuối tuần ba ba dành thời gian mang con đi chơi vườn bách thú, chịu không nào?”

Lê Tổ ánh mắt lập tức mở to, trong mắt tràn đầy xán lạn, “Dạ ... Cảm ơn ba ba.”

Lê Tổ súc miệng xong, Lê Trường Ân lại ôm cậu, hai người tiến vào trong chăn, Lê Trường Ân hôn hôn khuôn mặt đáng yêu của cậu, lại hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn của cậu, “Con trai ngoan của cha.”

Nói ra những lời kia, trong lòng là một trận xót xa không thể diễn tả bằng lời, bao gồm sủng ái yêu thương, y hiểu rõ trên thế giới này, Lê Tổ là người quan trọng nhất trong trái tim y, cũng là người y sủng ái nhất trên đời.

3. Chương 3: Toán Học Là Một Vấn Đề Lớn, Nói Dối Không Phải Là Đứa Trẻ Ngoan

Hôm trước đã dự định sẽ dẫn Lê Tổ đi chơi vườn bách thú, nhưng sau cùng lại không thể thực hiện được.

Lê Tổ thay răng, nướu bị viêm nghiêm trọng, xem ra rất không ổn, vậy nên Lê Trường Ân cuối tuần đưa cậu đi gặp nha sĩ.

Nha sĩ sau khi kiểm tra nói rằng không thể nhổ, nếu nhổ sẽ gây ảnh hưởng xấu, chỉ có thể dùng thuốc kháng viêm, còn nói không thể ăn thức ăn khô cứng, tốt nhất là nên ăn những loại đã nấu chín nhuyễn như, súc miệng bằng nước muối, tìm cách nào đó khiến cậu phân tán đầu óc và chú tâm vào những việc khác, như vậy sẽ giúp cậu quên đi sự đau đớn, đợi đến khi răng sữa lòi ra hoàn toàn thì tốt rồi.

Lê Trường Ân thế là mỗi đêm đều về nhà sớm, cùng con trai nằm trên giường, giữa hai người là một quyển sách, Lê Trường Ân đọc truyện cho con trai nghe.

Kỳ thật hiện tại Lê Tổ đã đọc qua hầu hết các câu chuyện, nhưng mà nếu là Lê Trường Ân đọc cho cậu, cậu vẫn như cũ phi thường cao hứng.

Ký ức tốt đẹp này khắc sâu trong trí nhớ của cậu, thậm chí về sau cậu vẫn luôn nghĩ đến thời thơ ấu, hình ảnh Lê Trường Ân thường xuyên vào ban đêm đọc sách cho cậu nghe.

Lê Tổ vẫn phi thường thích đọc sách, mỗi ngày sau khi học xong đều dành thời gian để đọc sách, thư phòng trong nhà loạn thất bát tao cái gì cũng có, cậu có thể ôm một quyển sách ngồi bất động suốt cả buổi chiều.

Đọc nhiều sách khiến thành tích viết văn của cậu phi thường nổi trội xuất sắc, nhưng đến năm lớp năm, thành tích toán học của cậu ngược lại dường như không thể gượng dậy nổi.

Giải Phương Trình luôn là một vấn đề khiến cậu không biết phải làm sao, lại càng không nói đến giải những bộ đề nâng cao, quả thực muốn lấy mạng cậu.

Lần đầu tiên bởi vì làm bài không đạt yêu cầu, cậu bị thầy giáo phạt đứng sau lớp học, Lê Tổ xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất trốn đi, hy vọng chính mình giống như không khí, không ai nhìn thấy mới tốt.

Nhưng, có lần đầu tiên, thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ hai lại thất bại, Lê Tổ vô cùng xấu hổ, nhưng vẫn không có biện pháp, đành phải càng thêm cố gắng, bất quá cố gắng cũng vô dụng, giải ẩn số và cậu có thù oán, vô luận như thế nào cậu cũng không thể cùng nó bắt tay nhau hợp tác.

Lê Tổ ở nhà mỗi đêm đều chăm chỉ luyện toán, làm đến mười giờ tối là thời điểm Lê Trường Ân trở về.

Lê Trường Ân đứng phía sau cậu quan sát, Lê Tổ nhìn thấy chiếc bóng phủ trên bàn của mình mới biết phụ thân đã về, cậu quay đầu nhìn Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân sờ sờ đầu cậu, hỏi, “Bài tập nhiều như thế sao, còn chưa thể làm xong.”

Lê Tổ nói, “Là sách tham khảo luyện tập thêm, con tự mình mua.”

Lê Trường Ân một phen kéo ghế dựa ngồi cạnh con trai, “Để cha xem xem.”

Lê Tổ đem sách bài tập đưa cho Lê Trường Ân, nhú mày xem phản ứng của phụ thân.

“Lớp năm có 6 lớp học, các lớp sĩ số giống nhau, mỗi lớp tuyển 15 học sinh tham gia hoạt động đội Thiếu niên Tiền phong, số lượng học sinh còn lại tương đương với bốn lớp ban đầu, hỏi mỗi lớp có bao nhiêu học sinh?”

Lê Trường Ân đọc đề mục lại một lần, Lê Tổ nhìn vào đề bài sau đó đặt bút lên giấy viết rồi lại xoá xoá, xoá rồi viết, viết rồi xoá, đến nỗi giấy cũng sắp bị nhàu nát.

Lê Trường Ân nói, “Không giải được sao?”

Lê Tổ gật gật đầu.

Lê Trường Ân đem sách đặt trên bàn, đối Lê Tổ vươn tay ra, Lê Tổ liền từ trên ghế bổ nhào vào lòng cha, Lê Trường Ân ôm lấy con trai, bắt đầu giúp cậu giải đề.

“Mỗi lớp tuyển 15 người, vậy tổng cộng có bao nhiêu học sinh được tuyển?”

Lê Trường Ân nhìn ánh mắt con trai hỏi.

Lê Tổ nhú mi nghĩ nghĩ, lại lấy bút máy viết trên giấy nháp tính toán, 15×6 bằng 90.

“Đúng rồi, tuyển đi 90 người, số học sinh còn lại tương đương với 4 lớp ban đầu, vậy số lượng tuyển đi kia nằm trong bao nhiêu lớp?”

Lê Tổ trầm tư suy nghĩ sau đó thử thăm dò nói, “Hai lớp.”

Lê Trường Ân tán thưởng hôn một cái lên gương mặt nhỏ nhắn của con trai, “Đúng vậy, chính là hai lớp. 90 học sinh này không nằm trong 4 lớp, mà là số lượng của 2 lớp.”

Lê Tổ gật gật đầu.

Lê Trường Ân dẫn đường nói, “Vậy mỗi lớp có bao nhiêu học sinh?”

Lê Tổ lại gất gao đắn đo, suy nghĩ hơn nửa ngày mới nói, “Là lấy 90 chia cho 2 sao?”

Lê Trường Ân nói, “Lại đúng rồi. Vậy kết quả mỗi lớp có bao nhiêu học sinh?”

Lê Tổ nói, “Bốn mươi lăm.”

Lê Trường Ân nói, “Chính xác.”

Lê Tổ trong lòng dâng lên vui vẻ, ở lớp, cậu tuyệt đối không dám hỏi các bạn học khác, đến hỏi thầy giáo, thầy giáo chỉ nói nhanh một lần, cậu không kịp nghe rõ thì thầy đã giảng xong, nếu hỏi lại, thì sẽ bị nói, “Trò về chỗ đi, tự mình cố gắng suy nghĩ một lần nữa.” Cứ như vậy đuổi cậu đi.

Nơi này có Lê Trường Ân, cậu mới có cảm giác thoải mái, bởi vì ba ba sẽ không mắng cậu, cũng sẽ không tùy ý giảng giải qua loa.

Lê Trường Ân lại hỏi cậu một số câu hỏi, sau đó ôm cậu từ trên bàn ôm xuống dưới, nói, “Đi, tắm rửa ngủ.”

Lê Tổ nói, “Ba ba ngày mai có thể tiếp tục giảng bài cho con được không?”

Lê Trường Ân đáp, “Nếu ba ba về sớm được. Hiện tại đã hơn mười một giờ, tắm rửa đi.”

Hai cha con trong phòng tắm cùng nhau tắm rửa, Lê Trường Ân tẩy rửa thân hình nhỏ bé của con trai, Lê Tổ chỉ mới hơn chín tuổi, cơ thể gầy teo ốm yếu, cậu ăn cũng không kém, mỗi ngày đều có trứng gà sữa, nhưng vẫn không thấy cậu cao thêm chút nào. Thật là khiến con người ta lo lắng, tại bồn tắm lớn, Lê Trường Ân ôm con trai nói, “Tại sao nuôi Tổ Tổ hoài vẫn không thấy lớn?”

Ánh mắt Lê Tổ to mà trong suốt, sắc màu nâu đậm tựa như một khối tinh thể hổ phách rực rỡ, “Lớn lên giống ba ba cao như vậy sao?”

Lê Trường Ân cười nói, “Đúng vậy.”

Lê Tổ có chút buồn rầu nói, “Con cũng không biết, có lẽ sẽ không cao được bao nhiêu.”

Lê Trường Ân nói, “Sao lại không cao được, khi con trưởng thành rồi con sẽ cao lớn giống như ba ba vậy.”

Lê Tổ vui vẻ gật đầu, “Con muốn mình mau lớn lên một chút.”

Về tới trên giường, Lê Tổ phát hiện phụ thân tâm tình rất tốt, liền thử nói, “Cái kia, ba ba, con đã làm sai một việc.”

Lê Trường Ân chu đáo đắp chăn lên người cậu, bởi vì Lê Tổ luôn luôn ngoan ngoãn, y ngược lại không muốn để tâm đến những lỗi lầm của cậu, bất quá vẫn là nghiêm túc hỏi, “Làm sai chuyện gì?”

Lê Tổ thấp giọng nói, “Con học toán không đạt tiêu chuẩn.”

Lê Trường Ân sững sốt một chút, thầm nghĩ chính mình trước kia là một trong những thiên tài đứng đầu các khoa, không nghĩ tới Lê Tổ bé nhỏ đầu óc hoàn toàn di truyền từ mẹ của cậu, học toán kém đến muốn đòi mạng, bất quá này cũng không tính là gì, y nói, “Không quan hệ, từ từ sẽ tốt lên thôi. Những lỗi sai trên đề thi đã giải quyết được chưa?”

Lê Tổ gật gù, “Thầy giáo có giảng lại sau đó.”

Lê Trường Ân sờ sờ đầu cậu, “Ừm, vậy không sao. Không việc gì, đừng tự mình cảm thấy quá nặng nề.”

Những phụ huynh suy nghĩ rộng rãi và độ lượng giống như phụ thân, quả là rất ít.

Lê Tổ lại nói, “Nhưng thầy giáo bảo phải đem về cho ba ba ký tên, ... Cái kia, con sợ cha tức giận, liền tự mình ký tên.”

Lê Trường Ân, “.....”

Lê Tổ thấy Lê Trường Ân không nói, biết y nhất định là tức giận, thanh âm dần dần yếu ớt, “Ba ba, thực xin lỗi, con sai rồi.”

Lê Trường Ân thở dài, nói, “Học toán kém không quan hệ, nhưng không thể nói dối, một đứa trẻ ngoan sao có thể nói dối.”

Lê Tổ muốn khóc, “Nhưng con sợ cha chán ghét con. Con đến hai lần không đạt tiêu chuẩn.”

Lê Trường Ân thở dài trong lòng, hôn hôn cái trán của con trai, “Không có việc gì, cha không truy cứu chuyện này, về sau đừng như vậy nữa là được, cho dù không đạt tiêu chuẩn, cũng không phải là chuyện xấu to tát gì, nhưng thay cha ký tên, thì thật không tốt chút nào, lần sau phải mang đến cho cha xem, không biết làm, cha sẽ giảng cho con, nhớ kỹ chưa?”

Lê Tổ nói nhớ kỹ, lại thử thăm dò hỏi, “Ba ba còn tức giận sao?”

Lê Trường Ân an ủi cậu, “Không tức giận. Ngủ đi.”

Lê Trường Ân đặc biệt dành vài ngày dạy kèm Lê Tổ học toán, phát hiện con y tại phương diện này thật là không hề có thiên phú đáng nói, liền đề nghị thuê cho Lê Tổ một gia sư đến giải đáp các vấn đề toán học giúp cậu, Lê Tổ nghe xong không có phản ứng, lẻ loi ngồi một chỗ, Lê Trường Ân biết cậu không bằng lòng, vội nói, “Vì cái gì không thích có gia sư?”

Lê Tổ không trả lời.

Cậu đối với việc kết giao cùng người ngoài luôn luôn có một loại khiếp ý, thực sợ hãi khi có người xa lạ tiếp cận cuộc sống thường trực của mình.

Bất quá Lê Trường Ân không thể hiểu được loại cảm giác khiếp đảm này của cậu, thấy con trai không trả lời, cũng không thể bức bách cậu, chỉ nói, “Được rồi, không tìm gia sư nữa. Nếu không giải được bài thì giữ lại, đợi ba ba trở về sẽ giảng cho con, chịu không nào?”

Trong mắt Lê Tổ thả lỏng, ẩn hiện vui vẻ, gật đầu trong vòng tay của phụ thân, “Vâng, cảm ơn ba ba.”

Tuy rằng không tìm gia sư dạy kèm đến nhà, nhưng Lê Trường Ân đã có ý định tự mình tham khảo ý kiến gia sư về các lớp học nghệ thuật, nhìn thấy con trai học toán không tốt, ở Trung Quốc này điều quan trọng nhất là phải dựa vào thành tích học tập xuất sắc, như vậy mới có thể vượt qua kỳ thi tuyển sinh đại học, xem ra chỉ có thể khiến cậu phát triển thật tốt tài nghệ ở phương diện này một chút.

Lê Tổ từ nhỏ đã từng chơi qua đàn dương cầm, cây đàn được đặt ở phòng khách, chỉ là cậu không cảm thấy hứng thú, Lê Trường Ân thuê một sinh viên học trường nghệ thuật chưa tốt nghiệp làm gia sư, anh ta chuyên về đàn piano, đàn violon, đàn violon-xen, tỳ bà cùng đàn dương cầm đều thông thạo, sau đó đi hỏi Lê Tổ xem cậu đam mê một trong những phương diện nào.

Cuối tuần, Lê Trường Ân mời thầy Lý về nhà, Lê Tổ trong lòng không chút cao hứng, sợ hãi ôm chiếc gối sofa che đi chính mình.

Lê Trường Ân mời Lý Tường ngồi vào vị trí đối diện, sai Tiểu Phân mang trà đến, còn chính mình thì ngồi bên cạnh Lê Tổ, ôm con trai ôm vào ngực, Lê Tổ lui sát vào lòng cha, không dám nói chuyện cùng người xa lạ.

Trước đây, Lê Trường Ân không chú ý tới con trai của mình lại nhát gan hướng nội đến như vậy, y đơn giản nghĩ đợi khi cậu lớn thêm một chút sẽ ổn, bây giờ phát hiện ra thì cũng chỉ có thể trấn an con trai, giới thiệu Lý Tường là đàn anh học viện nghệ thuật, đến dạy cậu đánh đàn chơi cầm.

Lý Tường là một chàng trai tuần tú, vẫn còn mang tính cách hoạt bát của một đứa trẻ, từ nay về sau anh ta sẽ ba ngày mỗi tuần đến Lê gia, Lê Tổ cũng dần dần lập thành thói quen, chỉ là vẫn không dám nói chuyện với hắn, luôn luôn rụt rè.

4. Chương 4: Ngày Tốt Nghiệp Tiểu Học

Lê Tổ tốt nghiệp tiểu học.

Lễ tốt nghiệp, hôm nay, Lê Trường Ân mới là lần đầu tiên đến lớp học của Lê Tổ, cùng các phụ huynh khác cũng có mặt.

Bọn nhỏ quần ba tụ năm lại một chỗ nói chuyện, cười cười nháo nháo, chuyền tay nhau quyển sổ lưu niệm tốt nghiệp.

Chỉ có Lê Tổ ngoan ngoãn ngồi nơi vị trí đầu lớp, trong tay không biết là đang đọc quyển sách gì, vừa không có ai đến chơi với cậu, mà cậu cũng không đến chỗ những đứa bạn khác.

Lê Trường Ân từ bên ngoài tiến vào phòng học của bọn họ, thì nhìn thấy cảnh tượng này.

Lê Tổ chỉ biết đến thế giới của riêng cậu, cô cô tịch tịch, lãnh lãnh thanh thanh.

Lê Trường Ân lúc ấy trong lòng đau xót, y vẫn biết con trai hướng nội nhất gan, nhưng lại không biết cậu ở trường cư nhiên không hề kết giao bằng hữu, mà y cũng chưa từng hỏi qua con trai.

Lại nói tiếp, Lê Tổ thật đúng là không từng mang bạn bè về nhà, mỗi ngày đều nhu thuận, tan học xong thì ngoan ngoãn trở về, cũng chưa bao giờ nghe Mai Di nói qua Lê Tổ có lần nào về nhà trễ, cũng không có nghe Lê Tổ ở trước mặt y nhắc đến một người bạn học nào đó của cậu, ngoại trừ mỗi ngày cùng nhau giải toán, từ trước đến nay cậu cũng không bao giờ thuật lại những chuyện khác ở trường, chưa từng gặp người nào đến nhà rủ Lê Tổ đi chơi, Lê Tổ cũng chưa hề kể qua cậu đi chơi với ai...

Thời điểm có mặt vào ngày tốt nghiệp của Lê Tổ, Lê Trường Ân mới chú ý tới việc này, tận sâu trong đáy lòng y là một cỗ áy náy nẩy lên, tựa như cơn sóng thủy triều không ngừng trào dâng, bao phủ y.

Y đối với con y quan tâm quá ít.

Lê Trường Ân theo đoàn người phụ huynh tiến ra ngoài, đi đến chỗ bàn nhất nơi con trai đang ngồi, lúc này mới phát hiện con trai đang xem truyện [Anh Hùng Xạ Điêu], thật không biết cậu còn nhỏ như thế sao lại đọc cái loại sách này, hơn nữa sách này là từ đâu mà có?

Lê Trường Ân lập tức thò tay đoạt lấy quyển sách ra khỏi tầm mắt của cậu, Lê Tổ cả kinh, nháy mắt cậu liền ngồi thẳng người, quay đầu mới nhìn thấy Lê Trường Ân, hai má cậu nhanh chóng phồng hồng, ngập ngừng nói, “Ba ba... Người đã đến rồi?”

Lê Trường Ân đóng sách lại, ngồi vào vị trí bên cạnh cậu, nhìn con trai nói, “Suốt ngày chỉ biết đọc sách, không sợ đọc đến mất thành cận thị hay sao? Không nên nhìn nữa, hôm nay là tốt nghiệp ! Cùng các bạn khác nói lời chia tay không phải tốt hơn sao?”

Lê Tổ lúng ta lúng túng cắn cắn môi dưới, hồn nhiên giương đôi mắt to đen nhìn chằm chằm Lê Trường Ân, lại nhìn nhìn cái bạn học khác, bởi vì phụ huynh bọn họ hết thấy vào cả trong này, nên mọi người đều chạy đến bên cạnh cha mẹ của mình, một số thì lôi kéo bằng hữu tốt đến giới thiệu với phụ huynh.

Lê Tổ ngượng ngùng cúi đầu, nói, “Tự bọn họ muốn nói thôi.”

Ý tứ là cậu cùng các học sinh khác cũng không thân mật đến như vậy.

Lê Trường Ân cũng không nói gì cậu, chỉ là sờ sờ đầu cậu.

Lê Tổ mới mười tuổi rưỡi, vốn là ít tuổi nhất lớp, dáng người bé nhỏ, cậu thoát nhìn so với các đồng học khác trong lớp xinh xắn hơn rất nhiều, gương mặt trái xoan, mắt to, bởi vì sinh non, tóc vẫn chưa lớn khỏe mạnh, màu hạt dẻ, xinh đẹp đến không chân thật, nhưng cậu bởi vì rất im lặng hướng nội, cũng không kết giao nhiều bằng hữu, các bạn nữ luôn đặt ra phạm vi cho chính mình, đặc biệt là những nữ hài tử hiện đang ở tuổi dậy thì, càng đối với nam sinh vô cùng miễn cảm, sẽ không nguyện ý chủ động cùng nam hài tử kết giao, các nam sinh trong nhóm tuổi này cũng là đang ở giai đoạn phát triển mạnh mẽ, tự nhiên sẽ xem bộ dạng Lê Tổ chỉ giống như một đứa trẻ mà thôi.

Lê Trường Ân là một nam nhân cao lớn anh tuấn, mới ngoài ba mươi, sự nghiệp thành đạt, ổn trọng nội liêm, trí lực thâm sâu, tác phong nhanh nhẹn, khí chất trác nhiên.

Vừa xuất hiện tại trong lớp học, đã trở nên phi thường nổi bật chói mắt.

Bất quá bởi vì đây là lễ tốt nghiệp của con em mình, các phụ huynh gặp mặt nhau, không phải là đi dự tiệc rượu gì, vậy nên mọi ánh mắt tự nhiên cũng dần dần thu liễm.

Một lát sau, một tiểu cô nương tay cầm sổ lưu niệm mang đến cho Lê Tổ viết.

Lê Tổ lẳng lẳng nhìn quyển sổ lưu niệm được đưa tới trước mặt mình, cậu đỏ mặt, không biết nói cái gì mới tốt.

Lê Trường Ân tiến đến tiếp nhận quyển sổ đặt lên bàn, đối nữ hài tử cười hỏi, “Muội muội tên gọi là gì?”

Tiểu cô nương vô cùng căng thẳng, vẻ mặt đỏ bừng, ngập ngừng trả lời, “Tiết Viên Viên.”

Lê Trường Ân nói, “Cám ơn cháu cùng Lê Tổ nhà chú làm bằng hữu, cậu ta bình thường rất ít nói.”

Tiết Viên Viên khẩn trương, “Cháu ngồi phía sau Lê Tổ nhi, ừm, là nơi này.”

Lê Trường Ân gật gật đầu, nghĩ rằng các nàng gọi con trai nhà mình là “Lê Tổ nhi”. Tên này, rất đáng yêu, lại nhìn về phía Lê Tổ đang cầm bút không biết nên viết cái gì, “Nhìn xem những trang trước, người khác viết như thế nào, con liền viết như thế đó.”

Lê Tổ lúc này mới lẳng lẳng xem những trang các đồng học khác viết, các bạn nữ sinh thì đều viết là “Gửi thân ái Tiết Viên Viên: Học tập tiến bộ, làm bạn bè của nhau đến suốt đời. Người bạn mãi mãi của bạn :××”

Nam sinh thì đều viết là, “Gửi Tiết Viên Viên: Dục cùng thiên lý mục, canh thượng nhất tầng lầu (1).×× lưu”

Tựa hồ đến cấp bậc tiểu học, chỉ có thể biết viết vài câu như vậy mà thôi.

Lê Tổ liền đặt bút cũng viết, “Gửi Tiết Viên Viên: Sinh như hạ hoa chi sáng lạn (2). Lê Tổ lưu.”

Lê Tổ viết cực có phong cách quý phái, quả thực cùng bằng chữ viết trên sách giáo khoa tương tự như nhau, cực kỳ xinh đẹp, sau khi viết xong cậu trả lại cho Tiết Viên Viên, Tiết Viên Viên liền hỏi, “Cậu có sổ lưu niệm không? Minh giúp cậu viết.”

Lê Tổ không được tự nhiên lắc lắc đầu.

Tiết Viên Viên không nói gì, chạy ra, cầm quyển sổ lưu niệm khoe với mọi người, mọi người đều nói Lê Tổ viết chữ thật đẹp, thế là các bạn học khác thay phiên mang sổ lưu niệm đem đến cho cậu viết, đối với các bạn nữ thì viết câu như trên, còn với các bạn nam thì cậu liền viết “Trường phong phá lãng hội hữu thì, trực quả vân phạm tể Thương Hải (3).”

Các nam sinh thậm chí không biết những lời này là xuất phát từ đâu, bất quá nhìn qua cũng rất bí hiểm sâu sắc, liền hoan hỉ vô cùng.

Lê Trường Ân bảo nhi tử chờ một chút, y đi ra cửa, Lê Tổ bị các đồng học liên tiếp mang sổ lưu niệm đến viết, ánh mắt nhanh chóng đuổi theo bóng dáng phụ thân rời khỏi cửa phòng học.

Các nữ sinh nhìn phụ thân cậu rời đi, đều chạy đến thì thì thầm nhỏ giọng nói, “Ba ba của cậu thật đẹp trai a !”

Các nam sinh ghen tị ghê gớm, nhưng là không biết làm sao.

Lê Tổ rất là quần bách, ngập ngừng không biết nên nói cái gì, trong lòng cũng cực độ kiêu ngạo.

Trong chốc lát, Lê Trường Ân cầm một quyển sổ lưu niệm tốt nghiệp tiến vào, trao cho Lê Tổ, bảo Lê Tổ đưa cho các bạn viết, Lê Tổ có hơi do dự, thế nhưng sau khi một nữ hài tử đặt bút viết qua, thì mọi người liền tự động chuyển tay nhau quyển sổ lưu niệm của cậu.

Lê Trường Ân cũng cùng các phụ huynh khác nói chuyện, Lê Tổ yên lặng so sánh cha mình và cha mẹ của các học sinh khác, phụ thân cậu quả thật là người nổi bật nhất, bộ dạng xinh đẹp, rất thu hút người khác, tựa như cậu vừa rồi đọc sách bên trong có miêu tả Dương Khang (4) cùng phụ thân rất giống nhau, vừa xuất hiện trong câu chuyện sẽ liền hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Lê Tổ si ngốc nhìn cha chăm chăm.

Trong thế giới của cậu, ngoại trừ phụ thân, giống như vốn không có người khác.

Sau khi thầy giáo tiến vào phát biểu, sau đó cấp bằng chứng nhận tốt nghiệp cho mọi người.

Phụ huynh học sinh lên đài nhận lĩnh, Lê Trường Ân cầm bằng tốt nghiệp của Lê Tổ trên tay đối cậu cười cười, Lê Tổ đỏ mặt khẩn trương cúi thấp đầu.

Tuy rằng ở kỳ thi sát hạch tốt nghiệp môn toán của cậu đạt tám mươi điểm, nhưng bài thi toán lên lớp cậu chỉ đạt không quá sáu mươi, với thành tích này, chỉ có thể được tuyển vào những trường trung học cấp bậc kém cõi mà thôi.

Trên đường trở về nhà, Lê Trường Ân cõng Lê Tổ trên lưng, Lê Tổ rất là ngượng ngùng, ngập ngừng nói, “Ba ba, con tự mình đi được.”

Lê Trường Ân nói, “Không, hôm nay Tổ Tổ tốt nghiệp tiểu học, ba ba cõng con.”

Lê Tổ ngại ngùng kinh khủng, lại hỏi, “Quyển [xạ điêu] của con đâu rồi?”

Lê Trường Ân nói, “Ném thùng rác rồi.”

Lê Tổ ngáy ngẩn cả người, “Đó là mượn !”

Lê Trường Ân nói, “Mượn thì cũng đã ném mất rồi, con mượn của ai ?”

Lê Tổ ngậm miệng không đáp.

Lê Trường Ân đem con trai ở phía sau chuyển tới trước mặt ôm lấy cậu, Lê Tổ càng thêm ngại ngùng, dọc theo đường đi có rất nhiều đồng học nhìn cậu, Lê Trường Ân nói, “Con còn nhỏ, không nên đọc loại sách đó. Con xem sách nhiều như vậy, cha ngày trước cũng không có kiểm soát con, sau này muốn đọc sách nào thì phải đem đến cho cha nhìn qua trước tiên.”

Lê Tổ nói, “Sách kia là thuê ở một hiệu sách cho thuê, cha đưa con.”

Lê Trường Ân nói, “Không thể còn, đã ném đi rồi, con dẫn cha đi bồi tiền là được.”

Vẻ mặt Lê Tổ khổ sở, biểu tình muốn khóc.

Lê Trường Ân tay trái ôm con trai, tay phải niết cái mũi nhỏ của cậu, “Đã tốt nghiệp rồi, còn thích khóc lóc như thế.”

Lê Tổ vẻ mặt cầu xin, “Ông chủ đó rất ưa mắng chửi người.”

Lê Trường Ân nói, “Mắng thì mắng, ta còn muốn mắng y. Con còn nhỏ như thế, y cũng chịu để cho con thuê.”

Lê Tổ không dám mang phụ thân đi, nói, “Ba ba, chúng ta về nhà đi.”

Lê Trường Ân nói, “Không trở về, trước đi tới hiệu sách cho thuê.”

Lê Tổ vui mặt vào bờ vai của cha, “Cha không cần mắng lão con liền dẫn cha đi.”

Lê Trường Ân ở trong lòng bật cười, nhưng trên mặt lại nhất phái nghiêm túc, “Được, không mắng. Bất quá người lần sau nếu lại đi thuê sách, ba liền đi mắng. Không cho phép thuê sách, muốn xem sách gì, đưa tên sách cha dẫn người đi mua.”

Lê Tổ cúi đầu “Dạ” một tiếng.

Ngày đó giữa trưa, ánh mặt trời gay gắt, Lê Tổ được phụ thân ôm về, tựa như lúc trước còn rất nhỏ được cha ôm đến trường, con đường từ trường học đến hiệu sách thuê là một con hẻm nhỏ, nơi ấy có cây hạnh đào và hoè gai vươn ra từ trong viện tử (sân) của vài ngôi nhà gần đấy, dương quang bị lá cây che khuất, trên mặt đất ửng điểm từng vệt nắng li ti tựa như hoa nhỏ nở rộ. Vô luận sau này năm tháng niên thiếu dần trôi đi, cảnh vật ngày hôm đó, Lê Tổ đều nhớ rõ rất rõ ràng.

.

Chú giải:

(1) Dục cùng thiên lý mục, canh thượng nhất tầng lầu :

Xuất phát từ thơ Đường của nhà thơ Vương Chi Hoán, nằm trong bộ Đẳng Quán Tước Lâu . Toàn thơ là “Bạch nhật y sơn tẫn, Hoàng Hà nhập hải lưu. Dục cùng thiên lý mục, canh thượng nhất tầng lầu.”

“Dục cùng thiên lý mục, canh thượng nhất tầng lâu.” : Ẩn dụ nếu muốn đạt được thành công lớn hơn, chúng ta phải nỗ lực nhiều hơn. (baidu)

(2) Sinh như hạ hoa chi sáng lạn :

Câu này được Trịnh Chấn Đặc dịch nguyên văn từ “Stray Birds” của Rabindranath Tagore (1916) : “Let life be beautiful like summer flowers and death like autumn leaves.” Tạm dịch, Hãy sống có ích như một đoá hoa mùa hè rực rỡ và chết đi như những chiếc lá mùa thu. Mà câu nhắc đến trong tác phẩm (Sinh như hạ hoa chi sáng lạn) chỉ dừng lại ở vẻ đầu, tức không bàn đến cái chết. Phân giải, mùa thu (summer) ý chỉ một cuộc sống tràn đầy nhiệt huyết và ý nghĩa, đoá hoa (flowers) ám chỉ những điều xinh đẹp và đáng quý trong cuộc đời, mùa thu (autumn) ám chỉ đến cái chết bình thản và nhẹ nhàng, lá (leaves) ẩn dụ giây phút cuối cùng của đời người như chiếc lá trôi theo gió mây, không còn vướng bận. Tóm lại, ở đây nói đến thái độ sống của con người, tựa như cuộc sống ngắn ngủi, con người phải trân trọng yêu quý cuộc sống, sống có ích để không phải nuối tiếc khi lìa đời.

(3) Trường phong phá lãng hội hữu thì, trực quả vân phạm tế Thương Hải :

Câu thơ trích từ bài thơ “Đường đi khó” của Lý Bạch. Nguyên văn :

“Kim tôn thanh tửu đầu thập thiên,
Ngọc bàn trân tu trị vạn tiền.
Đình bôi đầu trợ bất năng thực,
Bạt kiếm tứ cổ tâm mang nhiên.
Dục độ Hoàng Hà băng tắc xuyên,
Tương đẳng Thái Hàng tuyết ám thiên.
Nhân lai thủy điều toạ kê thượng,
Hốt phục thừa chu mộng nhật biên.
Hành lộ nan! Hành lộ nan!
Đa kỳ lộ ? Kim an tại ?
Trường phong phá lãng hội hữu thì,
Trực quả vân phạm tế thương hải.”

“Trường phong phá lãng hội hữu thì, trực quả vân phạm tế Thương Hải” tạm dịch là, “Cưỡi gió phá sóng hần có ngày. Treo thẳng buồm mây vượt biển cả.”. Tạm phân giải, con người phải trải qua gian nan khó khăn mới đạt được mục đích mình mong muốn. (Xem thêm ở đây)

(4) Dương Khang :

Dương Khang là một nhân vật trong tiểu thuyết Anh Hùng Xạ Điêu của Kim Dung.

Dương Khang là người thông minh, cơ trí, võ công được học từ Khưu Xứ Cơ và học được vài chiêu trong cửu âm bạch cốt trảo do Mai Siêu Phong dạy.

Dương Khang là con của Dương Thiết Tâm và Bao Tích Nhược, quê tại Ngưu Gia Thôn. Cái tên Dương Khang là do đạo sĩ phái Toàn Chân, Trường Xuân Tử Khưu Xử Cơ đặt cho với ý nghĩa mong y và người anh em kết nghĩa Quách Tĩnh không quên mối nhục Tĩnh Khang của Đại Tống ngày trước.

Vương gia nước Kim là Hoàn Nhan Hồng Liệt vì say mê nhan sắc mẹ y, đã mang quân tấn công Ngưu Gia Thôn. Cha y mất tích, mẹ y đành tạm thời nhận Hoàn Nhan Hồng Liệt làm chồng. Y để ra mang họ Hoàn Nhan, gọi là Hoàn Nhan Khang và được Khưu Xử Cơ nhận làm học trò, truyền thụ võ nghệ cho.

Sau do tình cờ y phát hiện ra mình thực là con Dương Thiết Tâm nên lấy lại tên là Dương Khang nhưng trong lòng vẫn ôm mộng giàu sang phú quý, đi theo phò tá Hoàn Nhan Hồng Liệt chống lại quê hương mình, gây ra rất nhiều tội ác.

Dương Khang giết Âu Dương Khắc và năm người trong nhóm Giang Nam Thất Quái để mong được Tây Độc Âu Dương Phong nhận làm đồ đệ. Âm mưu đó bị Hoàng Dung phát hiện, y định giết người diệt khẩu nhưng lại gây ông đập lưng ông, trúng độc chết.

Dương Khang rất chung tình, có một người con trai với Mục Niệm Từ – người duy nhất mà anh ta yêu, được Quách Tĩnh đặt tên là Dương Quá. Khác với cha, Dương Quá được người đời coi là một vị anh hùng với tên gọi Thần Điêu Hiệp Lữ. Đây cũng là nhân vật chính trong tiểu thuyết tiếp theo. (wiki)

5. Chương 5: Ba Ba Sẽ Tái Hôn Sao

Tốt nghiệp tiểu học xong thì đến kỳ nghỉ hè, Lê Tổ vô cùng vui vẻ, phụ thân đưa cậu đi Bắc Kinh du ngoạn.

Quảng trường Thiên An Môn, Tử Cấm Thành, Di Hoà Viên, Đại học Bắc Kinh, Đại học Thanh Hoa, Vạn Lý Trường Thành, Lăng mộ nhà Minh, Cung điện mùa hè, vân vân... (1), cứ như vậy thoả thích cưỡi ngựa xem hoa.

Mùa hè nóng bức, cậu và phụ thân cùng đội mũ quai nón giống nhau, người khác nhìn thấy liền tán thưởng quan hệ cha con hai người thật tốt.

Ở tại khách sạn, Lê Tổ ghé vào người Lê Trường Ân, nhìn quyển sổ tay du lịch, đôi phụ thân nói, “Ba ba, sau này hàng năm đều đi du lịch được không?”

Lê Trường Ân một tay ôm con trai, nhắm mắt dưỡng thần, “Ừ, nếu có thời gian.”

Lê Tổ chán ghét Lê Trường Ân nói câu này, vì khi nói ra câu này tất có nghĩa kế hoạch chuyến đi sẽ không thể diễn ra.

Sau khi từ Bắc Kinh trở về nhà, Lê Tổ mỗi ngày đều tự mình đọc sách, chơi đàn dương cầm, cũng có khi sẽ kéo violon một hồi, cậu đối với âm nhạc có chút thiên phú, nhưng cậu vốn không thích, chỉ là cảm giác như đương hoàn thành nhiệm vụ học hành bình thường mà thôi.

Thầy Lý vừa tốt nghiệp đại học, xin xuất ngoại du học, không thể dạy cậu được nữa.

Lý Tường dạy cậu đã hơn một năm, bất quá Lê Tổ cùng hần vẫn như cũ không thân cận, mỗi lần thầy Lý đến nhà, cậu đều cung kính gọi hần “Lý ca ca”, học đàn cũng nghiêm chỉnh thực thi từng bước một.

Ngày trước, Lý Tường có một lần nói chuyện với Lê Tổ, chủ yếu là nói, nếu muốn hiểu về âm nhạc thì cần nhất là phải có cảm hứng và tình yêu với nó, nhưng Lê Tổ lại không có loại cảm xúc này.

Lê Tổ hỏi hần, “Lý ca ca, anh thực sự thích chơi đàn sao?”

Lý Tường đáp, “Đúng vậy.”

Hần khoa tay múa chân, đánh nhạc đệm bản giao hưởng của Tchaikovsky, The Violin Concerto in D major (2), nhắm hai mắt lại, làm một bộ dạng trầm mê trong đó, nét mặt cuồng say, Lê Tổ quan sát hần, nhưng cậu vẫn không thể lý giải được.

Lý Tường mở to mắt nhìn cậu, nói, “Em không thích nó, cho nên em không thể cảm nhận được.”

Lê Tổ chỉ thích đọc sách, nhưng đọc sách cũng vô pháp đạt tới loại trạng thái mê mẫn giống như Lý Tường, hơn nữa, nếu đem cái biểu tình mê mẫn đó khi đọc tiểu thuyết, thì chỉ có thể bị ba ba mắng cho một trận.

Lê Tổ lặng yên không nói, Lý Tường tiếp lời, “Em còn nhỏ, không biết yêu là như thế nào, đợi đến khi sau này, em có thể cam tâm tình nguyện chết vì một ai đó, em sẽ hiểu.”

Lê Tổ không đáp lại.

Lý Tường nói, “Anh có thể giới thiệu một sư đệ đến dạy tiếp tục cho em, bất quá, nếu em mang tâm tư như thế này mà vẫn muốn chân chính học tập âm nhạc, thì cũng sẽ không đạt được thành tựu gì.”

Lê Tổ không vì những lời này mà kích, bởi cậu tự mình hiểu rõ cậu thật sự chính là như vậy.

Lý Tường lại hỏi, “Em không có đặc biệt yêu thích cái gì sao? Đương nhiên, ngoại trừ việc đọc sách ra.”

Lê Tổ lắc đầu, không thêm đáp.

Lý Tường nói tiếp, “Cuối tuần có một buổi diễn của anh, em muốn đi xem không? Anh cho em vé mời, còn có mời luôn cả Lê tiên sinh.”

Lê Tổ nói, “Ba ba đi em liền đi.”

Lý Tường lưu lại Lê gia dùng cơm chiều, Lê Trường Ân cũng trở về rất sớm, thanh toán với Lý Tường học phí dạy học Lê Tổ, sau đó cùng Lý Tường nói lời tạm biệt.

Hôm ấy là buổi học sau cuối của hai thầy trò Lý Tường và Lê Tổ.

Tại thư phòng, Lý Tường đã thực thẳng thắn nói với Lê Trường Ân, Lê Tổ không ưa thích phương diện âm nhạc, cũng nói sẽ giới thiệu một sư đệ tài năng đến thay thế công việc của mình, Lê Trường Ân gật gù đầu, ngoài học phí, còn cấp cho Lý Tường thêm một khoản tiền thưởng, Lý Tường là một người đam mê nghệ thuật âm nhạc, nhưng cũng thực quan tâm đến việc tiền nong, hẳn nói lời cảm tạ với Lê Trường Ân, còn nói mời bọn họ đến buổi hoà nhạc biểu diễn đàn dương cầm của hẳn tại học viện nghệ thuật, Lê Trường Ân đáp ứng, Lý Tường bổ sung thêm, “Lê tiên sinh, tôi nghĩ cần phải khiến Lê Tổ tự mình nhận ra bản thân yêu thích thứ gì, em ấy quá nhạy cảm, hơn nữa còn đem chính mình giam hãm trong thế giới riêng, tôi cảm thấy em ấy như vậy quả thực không tốt. Tiên sinh lại thường xuyên không ở nhà, em ấy lại càng không dễ dàng thoát khỏi thế giới của riêng mình.”

Lời Lý Tường nói thật sự chân thành tha thiết, hẳn dạy Lê Tổ đã hơn một năm rưỡi, mỗi tuần đến Lê gia ba buổi, đôi khi còn không đến ba buổi, nhưng rất ít có điều kiện gặp mặt Lê Trường Ân, Lê Tổ không thích ra ngoài, ở nhà thì chỉ có bảo mẫu, hơn nữa hẳn nhận thấy Lê Tổ cũng không nói chuyện với bảo mẫu, chỉ tự mình ôm sách trong thư phòng.

Lê Trường Ân nói, “Cám ơn cậu, tôi sẽ hảo hảo suy xét.”

Ngày đó, Lê Trường Ân đưa Lê Tổ đến học viện nghệ thuật xem Lý Tường biểu diễn dương cầm, cũng không phải là buổi hoà nhạc của cá nhân Lý Tường, còn có thêm hai vị tài tử cùng học viện biểu diễn.

Lê Trường Ân phát hiện con trai nhà mình xác thực đối âm nhạc không cảm thấy hứng thú, trong khi người khác đều kích động vỗ tay, thì cậu chỉ đoan chính ngồi. Từ hội trường âm nhạc đi ra, Lê Trường Ân không cùng cậu nói chuyện, chỉ nắm tay cậu.

Đi xuống cầu thang, đến chỗ đỗ xe, nơi hành lang chìm trong ánh sáng mờ nhạt, nối tiếp khoa âm nhạc là khoa mỹ thuật, trên lối đi nhỏ trưng bày một vài tác phẩm tốt nghiệp của các sinh viên ưu tú, bức tranh, lối vẽ tỉ mỉ, màu nước, bột nước.....

Lê Tổ đột nhiên ngừng lại.

Lê Trường Ân quay đầu nhìn cậu, Lê Tổ đương ngăn người nhìn một bức hoạ trên tường.

Đó là một bức tranh sơn màu rừng cây mùa đông, lá cây rụng hết, chỉ còn lại phần nhánh tựa hệt đao nhọn hướng lên bầu trời, trên mặt đất toàn là tuyết, nhánh cây xé tan màn tuyết, tựa như ham muốn hoà vào bầu trời đen ngịt.

Bởi vì dưới ngọn đèn mờ nhạt, bức họa kia càng lộ ra vẻ u ám mà khắc nghiệt, nhưng không biết vì cái gì trong một khắc đã hấp dẫn Lê Tổ, cậu vô pháp nhấc chân rời đi.

Lê Trường Ân hỏi cậu, “Tổ Tổ, xảy ra chuyện gì?”

Lê Tổ nói không nên lời, ngồi trong xe Lê Trường Ân đưa cậu về nhà, cậu như hồn bay phách lạc, lúc tắm rửa, còn thiếu chút nữa ngã nhào trên sàn, Lê Trường Ân khẩn trương đỡ lấy cậu, còn tưởng rằng cậu bất cẩn.

Lê Tổ bị bức họa câu kia khiến tâm tư nhiễu loạn. Ngày hôm sau Lê Trường Ân rời nhà đi công tác, cậu tự mình đội mũ ngồi xe buýt đến học viện nghệ thuật. Hiện tại đang trong thời gian nghỉ hè, ở trường chẳng có ai, cậu đi vào khoa mỹ thuật, liền nhìn thấy bức tranh treo trước mắt.

Ban ngày ánh sáng đầy đủ, kia là bức họa đêm qua đã đoạt đi hồn phách Lê Tổ.

Lê Tổ ngồi ở hành lang nhìn chăm chăm bức tranh, bầu trời đã không còn mang loại sắc thái tĩnh mịch, tuyệt cũng bởi vì ánh sáng ban ngày mà trở nên trắng xoá hơn, không giống như trong tưởng tượng của cậu vốn chỉ là một mảnh xám tro xanh đậm

Lê Tổ tiếc nuối trở về nhà, lấy ra bản vẽ cùng cọ vẽ, dùng trí nhớ họa lại bức tranh kia.

Nhưng cậu căn bản vẽ không được, cậu không có kỹ năng hội họa, không thể đem suy nghĩ trong lòng biểu đạt trên tranh, cậu thực là khó chịu muốn chết.

Lê Trường Ân về nhà, cậu liền nói cậu muốn đi học vẽ.

Chỉ cần cậu yêu cầu điều gì, Lê Trường Ân luôn luôn thỏa mãn cậu.

Nhưng vẫn còn có một việc khác, cùng nhau nằm trên giường, Lê Trường Ân vuốt ve hai má non mềm của con trai, nói, “Đã dự tính sau này cho con đi học ở Tam Trung, có muốn đến trường nhìn qua một lần xem sao?”

Khoảng cách từ Tam Trung đến nhà cậu rất xa, Lê Tổ chỉ biết nơi đó là trường trung học tốt nhất thành phố, trong lớp cũng có rất nhiều bạn ra sức học hành liều mạng để mong được trúng tuyển vào trường, nhưng mà nhìn qua thành tích của cậu, tất nhiên là không đủ khả năng vào được.

Lê Tổ có chút sững sờ, “Con nghĩ mình sẽ học ở Thập Thất Trung.”

Thập Thất Trung cách nhà cậu không xa, ước chừng đi khoảng mười phút.

Lê Trường Ân ánh mắt ôn nhu nhìn cậu, “Không thích đi Tam Trung sao? Chỗ đó điều kiện dạy học rất tốt.”

Lê Tổ nói, “Nhưng thành tích của con vốn là không thể vào được.”

Cậu cơ hồ chưa bao giờ va chạm đến thế giới của người lớn, nơi có thể dùng quyền lực và tiền bạc làm phương tiện đổi chác, cậu không biết phụ thân đã nghĩ ra biện pháp gì mới có thể giúp cậu vào được trường danh tiếng mà những người khác đều khát khao hướng tới.

Lê Trường Ân nói, “Ba ba có bằng hữu quen biết giúp đỡ, có thể cho con đi.”

Lê Tổ không muốn đi, nhưng cậu cảm giác quyết định này đã được tiến hành rồi, đương nhiên không thể nói không đi, chỉ là ngập ngừng nói, “Tam Trung ở rất xa, làm thế nào con về nhà được đây?”

Lê Trường Ân đáp, “Không quan hệ, chúng ta sẽ chuyển nhà đến nơi đó.”

“Chuyển nhà?” Lê Tổ ở chỗ này đã mười năm, chưa từng nghĩ đến việc chuyển nhà.

Lê Trường Ân nói, “Ngày mai nhìn qua trường học, rồi đi xem nhà mới, được không?”

Lê Tổ đành phải gật đầu.

Tam Trung không hổ là trường học danh tiếng nhất thành phố, diện tích mặt bằng rộng lớn, phân ra trung học cơ sở và trung học phổ thông, bên trong chia thành nhiều phòng học, phòng thí nghiệm, phòng hành chính, bên ngoài cây xanh um tùm, gần đó là hệ thống thoát nước, điều kiện khu ký túc xá cũng rất tốt, còn bao gồm sân vận động, các loại sân bóng đều có. Sau khi tham quan xong, trở lại trên xe, Lê Trường Ân một bên giúp Lê Tổ thắt dây an toàn, lại ôn nhu hỏi cậu, “Thế nào, có thích không?”

Lê Tổ gật gật đầu, “Dạ.” So với trước kia học tiểu học, nơi này quả thực hết như một cung điện.

Nhưng trong lòng, cậu vẫn không có đủ tự tin, chủ yếu bởi vì cậu không phải dùng chính thực lực của bản thân để vào được nơi này, thành tích của cậu chỉ đủ để được phân vào Thập Thất Trung, đó là một sự chênh lệch rất lớn.

Giữa trưa dùng cơm tại một nhà hàng phương Tây, Lê Tổ không thường xuyên đến những nơi nhà hàng sang trọng như vậy ăn cơm, ngồi bên bàn, sợ tướng ăn của mình không tốt sẽ bị người khác chú ý, cậu chậm rãi tỉ mỉ ăn, so với nữ hài tử còn muốn cẩn thận hơn.

Lê Trường Ân chú ý đến động thái này của con trai, đem phô mai trét lên thịt ốc đưa đến cho cậu ăn, Lê Tổ nói, “Ba ba, con tự mình biết ăn.”

Lê Trường Ân cười nói, “Cha biết con biết rõ, ăn đi, nhả nhận như thế làm cái gì, ăn nhiều một chút để còn cao lên chứ, sắp lên sơ trung rồi, không cần lúc nào cũng giống như học sinh tiểu học.”

Lê Tổ ngượng ngùng cúi đầu ăn cơm.

Trong chốc lát cư nhiên có người đến bên cạnh Lê Trường Ân chào hỏi, Lê Tổ không biết người này.

Lê Trường Ân chưa bao giờ mang khách về nhà, Lê Tổ cơ hồ không biết bất cứ bằng hữu nào của Lê Trường Ân.

Đối phương nhìn về phía Lê Tổ, Lê Trường Ân mới giới thiệu, “Tổ Tổ, gọi chú Viên.”

Lê Tổ ngoan ngoãn gọi, Lê Trường Ân nói, “Đây là con tôi, Lê Tổ.”

Đối phương phi thường ngạc nhiên, cười nói, “Vẫn nghĩ cậu sẽ không kết hôn.”

Lê Trường Ân cười gượng, mời hấn ngồi xuống cùng nhau ăn, nhưng đối phương cự tuyệt, nói có bạn gái đang đợi.

Trên đường về nhà, trong xe Lê Trường Ân hỏi Lê Tổ có nóng không, điều chỉnh máy điều hoà một chút, Lê Tổ lắc đầu, “Ba ba, cha sẽ lại kết hôn sao?”

Lê Trường Ân thoáng sửng sốt, “Sao lại hỏi như vậy?”

Lê Tổ nói, “Vừa rồi vị thúc thúc kia không phải nói nghĩ ba ba không kết hôn sao?”

Lê Trường Ân nhìn cậu cười, “Vậy con hy vọng cha lại kết hôn?”

Lê Tổ không trả lời, cúi đầu nhìn đôi bàn tay trắng noãn của mình.

Lê Trường Ân vươn tay nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của cậu, nói, “Yên tâm đi, người còn chưa lớn, ba ba sẽ không đi tìm mẹ kế.”

Lê Tổ mạnh dạng ngẩng đầu nhìn cha, tuy rằng không nói lời nào, nhưng trong mắt lại sáng lên lấp lánh.

Lê Trường Ân trong lòng chua xót con y a.....

6. Chương 6: Nhà Mới, Cuộc Sống Học Sinh Trung Học Bắt Đầu

Lê Trường Ân thuộc dòng dõi gia thế Nho giáo học giả, Văn cách (1) nổ ra đã gần như nhấn chìm toàn bộ mọi người trong gia đình. Sau khi cuộc cách mạng chấm dứt, biên giới rộng mở, cơ hồ hết thấy mọi người đều chuyển sang Mỹ sinh sống, đoàn tụ với những người thân đã đi trước (2), chỉ có y là không đi.

Lúc ấy vì cái gì không đi, y nghĩ nơi nào cũng có cái phức tạp riêng của nó, không có lý do gì quá nghiêm trọng để rời khỏi, cứ như vậy quyết định ở lại, kết hôn, sinh con.

Kỳ thật ban đầu y dựa vào khoản tiền trợ cấp của chính phủ, cuộc sống cũng đầy đủ thoải mái, bất quá y trời sinh tính cách cầu tiến, không có gien lùn bại ăn không ngồi rồi, bản thân nhất định phải tạo dựng cơ đồ sự nghiệp mới có thể cảm thấy thoả mãn.

Hơn hết đối với y, định nghĩa của một gia đình chính là nhi tử cốt nhục của y.

Mỗi ngày trở về, cũng chỉ là bởi vì có nhi tử.

Hiện tại con trai thay đổi trường học, y cũng tự nhiên muốn đem cả gia đình chuyển đến vùng phụ cận.

Nhà mới cách Tam Trung không xa nằm trong một khu phố cao cấp, là một biệt thự nhỏ thiết kế theo cấu trúc hai tầng lầu và một tầng áp mái, khi đó giá cả nhà cửa cũng không quá đắt đỏ, trong tiểu khu phần lớn đều là các hộ gia đình, môi trường thanh sạch. Lê Trường Ân lái xe chạy đến nhà mới của bọn họ, mở cửa sắt đi vào, y giới thiệu với con trai, “Đó là cây anh đào, Tổ Tổ, con không phải thích ăn anh đào sao, cây kia vào thời điểm đầu hạ sẽ kết anh đào.”

Lê Tổ hiếu kì quan sát nhà mới, đối với việc chuyển nhà trong lòng không quá cao hứng, vậy nên cậu nhìn cảnh đẹp xung quanh cũng chẳng lấy làm vui vẻ.

Vào nhà, dưới lầu là phòng khách lớn, phòng dành cho khách, phòng bếp, nhà ăn, phòng của người hầu, nhà kho, trên lầu còn có ba gian phòng ngủ, nhà có một phòng nghiên cứu, tầng gác mái ở trên vẫn chưa được chỉnh trang, xà nhà trên gác mái cũng không tính là thấp, cho dù tại nơi cửa sổ thấp nhất, cũng đủ chứa Lê Trường Ân cao một mét tám mươi đứng ở đó, chiều cao so với dưới lầu còn cao hơn.

Sàn nhà bằng gỗ, còn chưa trang bị máy điều hòa nên tầng gác mái nóng như một cái lò hấp, Lê Tổ mở cửa sổ nhào người ra ngoài nhìn sau đó liền chạy xuống dưới lầu, Lê Trường Ân theo cậu xuống lầu, hỏi cậu, “Tổ Tổ, con cảm thấy như thế nào?”

Lê Tổ người đầy mồ hôi, hai má ửng đỏ, chỉ theo giọng mũi phát ra một tiếng “Dạ”.

Lê Trường Ân dẫn cậu đến phòng ngủ lớn, đi vào toilet, trong phòng đã thiết lập hệ thống điện nước, y dùng khăn mặt nhúng nước giúp Lê Tổ lau chùi mồ hôi, lại hỏi, “Dạ rất cuộc là tốt, hay là không tốt.”

Lê Tổ cuối cùng cũng được mát mẻ một chút, “Tốt. Nhưng mà không có dây thường xuân (3).”

Nơi sống của bọn họ hiện tại là một căn nhà đã được xây dựng từ những năm ba mươi, bốn mươi, tường bên ngoài đều là dây thường xuân, mùa hè mát mẻ, nhưng mùa đông cũng thực âm lạnh.

Lê Trường Ân nói, “Dây thường xuân trưởng thành nhanh, trồng ở nơi này, ba bốn năm là có thể mọc leo ra ngoài tường. Chúng ta chuẩn bị các đồ dùng nội thất, tháng sau liền di chuyển đến đây, được không nào?”

Lê Tổ gật gật đầu.

Lê Trường Ân dẫn cậu đến phòng ngủ bên cạnh, nói, “Tổ Tổ, đây là gian phòng ngủ của con, con xem xem, muốn bày trí giường, tủ quần áo và bàn, giá sách như thế nào, hoặc còn cần thêm thứ gì, cũng đều đưa hết vào đây.”

Y nói những lời này khiến Lê Tổ sửng sốt, một đôi mắt to mê man nhìn về phía Lê Trường Ân, “Con không ở cùng phòng với ba ba sao?”

Lê Trường Ân nghe được cậu nói như vậy thì cười rộ lên, “Đã sắp lên sơ trung, còn cùng ba ba ngủ, sẽ không cảm thấy kỳ cục sao?”

Lê Tổ nhăn mày, có chút thương tâm nhìn Lê Trường Ân, “Con không muốn chuyển nhà.”

Lê Trường Ân trong lòng thở dài, ngồi xổm trước mặt con trai, sờ sờ hai má phấm hồng của cậu, “Tổ Tổ trưởng thành rồi nên ngủ một mình.”

Lê Tổ nhìn y không nói lời nào, trông thấy con trai búng bình như vậy, Lê Trường Ân đành phải đầu hàng, nói, “Được rồi, chuyển đến đây cùng ba ba ngủ chung có được không. Bất quá vẫn nên đem phòng ngủ của con chuẩn bị cho tốt, sau này nói không chừng con sẽ muốn có phòng riêng. Nam hài tử lớn lên cũng có nhiều bí mật không thích để người khác biết, phải hay không?”

Lê Tổ mở to hai mắt nhìn y không trả lời, Lê Trường Ân nói, “Tốt, tốt, con trai ngoan của cha, chúng ta đi xuống lầu, còn chưa có trang bị máy điều hoà, quá nóng.”

Lê Trường Ân ôm Lê Tổ đi xuống lầu, ngồi vào trong xe mở máy điều hoà, một đường về nhà, Lê Tổ đều rầu rĩ không vui, cúi đầu ngồi ở chỗ kia không nói lời nào.

Lê Trường Ân từ tốn thuyết phục cậu một hồi, nhưng Lê Tổ vẫn phát ngốc yên lặng, điều này khiến y không còn biện pháp, tức giận, nói, “Tổ Tổ, có điều gì muốn nói, thì cùng ba ba nói, sao lại tỏ ra phiền muộn như vậy? Có phải không thích nhà mới hay không?”

Lê Tổ nghe thế mới ngẩng đầu lên, cậu còn nhỏ, gương mặt hoàn toàn là của một đứa trẻ, trái tim của một đứa trẻ, bất quá lòng mi ánh mắt đều thực thanh tú, khi trưởng thành sẽ mang loại yêu diễm thanh tú này, dung mạo của cậu là được thừa hưởng từ mẹ.

Lê Tổ dùng một đôi mắt lặng yên nhìn Lê Trường Ân, trong lòng phiền muộn, tựa hồ từ sau khi tốt nghiệp tiểu học, có rất nhiều việc đã không còn như trước, nhưng cậu không nói ra được, loại cảm giác ấy thật khó chịu, cũng không làm cậu cảm thấy cao hứng, ngược lại khiến cậu mờ mịt và không biết làm sao.

Nhưng cậu không thể đem những điều này biểu đạt cho cha biết.

Cậu chỉ là nhỏ giọng đáp, “Không phải.”

Lê Trường Ân hỏi, “Không phải cái gì?”

Lê Tổ nói, “Không phải không thích nhà mới.”

Lê Trường Ân, “Vậy vì cái gì mất hứng?”

Lê Tổ thùy hạ lòng mi thấp giọng trả lời, “Con cũng không biết.”

Lê Trường Ân vươn tay sờ sờ đầu con trai, “Được rồi, ngoan, nghe lời, chúng ta phải chuyển nhà.”

Nhà mới đã được trang hoàng tốt từ hơn nửa năm, trước kia vẫn chưa đưa Lê Tổ đến xem qua, hiện tại nhìn lại, liền mua thêm một vài đồ dùng nội thất chuẩn bị chuyển nhà.

Nhà mới và nhà cũ phong cách thực không giống nhau, đồ dùng nội thất ở nhà cũ trên cơ bản đều đã rất cũ kỹ, còn ở nơi tân gia này thì các gì cũng đều mua mới hết thảy.

Lê Tổ còn nhỏ, Lê Trường Ân tuy rằng hỏi qua cậu muốn bày trí phòng ngủ của mình như thế nào, nhưng thực chất cũng không có thực sự làm theo ý kiến của cậu, mà trực tiếp tự mình chuẩn bị.

Trước khi chuyển nhà, Lê Trường Ân bảo Lê Tổ thu xếp những thứ cần phải mang đi.

Lê Tổ yên lặng ngồi trên lầu, thời gian học tiểu học đã qua, vậy nên các sách giáo khoa, sách bài tập, sách luyện tập đều được bỏ lại, đến phiên thu hồi các món đồ chơi, cậu đem chúng ra, cậu nhớ khi còn bé thường hay chơi với chúng, ký ức tuổi thơ thuở hôm nào vẫn y như cũ vô cùng sống động, muốn vứt bỏ, lại không bỏ được, thế là đành thu hồi hết tất cả, thư phòng có mấy ngàn quyển sách, một bộ phận nhỏ là của cậu, những thứ này tuy phụ thân sai người đóng gói, quần áo và vật dụng hàng ngày, còn lại đều do bảo mẫu thu dọn, Lê Tổ bản thân mang theo vài quyển nhật ký còn có một thùng đồ chơi, những cái khác cậu không quan tâm.

Kỳ thật đối với một tiểu hài tử, vật dụng của cậu cũng không có bao nhiêu.

Chuyển vào nhà mới, phòng ở đặc biệt sáng sủa, quá sáng sủa khiến Lê Tổ không quen.

Đối với hàng xóm chung quanh cậu càng cảm thấy xa lạ, vậy nên suốt ngày đều mọc rễ ở nhà không muốn đi ra ngoài, thầy giáo mới do Lý Tường giới thiệu đến dạy cậu đàn dương cầm, đàn violin còn chưa có đến, hơn nữa Lê Tổ cũng không hy vọng hẳn đến, Lê Tổ tự mình mỗi ngày luyện đàn hai tiếng, đọc sách cùng xem TV, cũng không có việc gì khác để làm.

Phụ thân vẫn là như thường chăm sóc cậu, cha đối với việc chuyển nhà giống như không có bất kỳ biểu hiện không quen thuộc nào.

Lê Tổ nghĩ cha thực sự cũng không để ý đến việc này cho lắm, mỗi ngày sáng sớm rời khỏi nhà, buổi tối mới trở về ngủ một giấc, bởi cậu cùng nhau ăn cơm, thì giờ rảnh rỗi không được bao nhiêu, như vậy thời gian ở nhà cũng không nhiều, cho nên cha không cần cảm thấy có quen thuộc hay là không.

Lê Tổ lẻ loi trợ trọi, có đôi khi đọc sách nước mắt rưng rức chảy ra, cũng không phải do nội dung trong sách cảm động gì cho cam, chẳng qua là bản thân cảm thấy thương tâm mà thôi.

Trong lòng Lê Trường Ân, Lê Tổ còn nhỏ, nhỏ đến mức không nghĩ cậu sẽ có ý tưởng phiền não gì, cho nên y không biết Lê Tổ là đang thương tâm và ưu tư, cũng không có nghĩ tới việc phải chú ý đến tâm lý của cậu, tìm cách an ủi cậu.

Lê Tổ nói cậu muốn học họa, sau khi bắt đầu nhập học sơ trung được vài ngày, Lê Trường Ân dẫn cậu đến gặp thầy Hạ, thầy Hạ là thầy giáo mỹ thuật tại Tam Trung, đặc biệt đào tạo các ứng cử viên nghệ thuật, Lê Tổ liền theo học tập trong phòng vẽ của thầy.

Thầy Hạ đã hơn bốn mươi tuổi, đeo kính, tựa hồ tinh lực vô cùng dư thừa, tại nhà hàng, Lê Tổ ngồi bên cạnh phụ thân, y ngồi ở đối diện cứ luôn huyền thuyên nói chuyện.

Lê Tổ bởi vì nhận thấy hấn thực ồn ào nên ấn tượng đầu tiên cũng không tốt, nhưng vẫn là lễ phép gọi hấn “Thầy Hạ.”

Thời gian không sai biệt mà trôi qua, Lê Tổ bắt đầu cuộc sống trung học.

Lê Trường Ân biết Lê Tổ thời điểm học tiểu học căn bản không kết giao bằng hữu, bắt đầu sơ trung, không thể không nhắc nhở cậu một số nguyên tắc xử sự trong trường.

“Nên cùng người khác nói chuyện, kết giao một ít bằng hữu. Nam sinh hay nữ sinh đều tốt cả, không có vấn đề gì. Nếu thích, cứ việc mời bạn bè đến nhà làm khách, bảo Mai Di các nàng chiêu đãi thật tốt, người khác mời con, con cũng có thể đi, nhưng phải nhớ gọi điện thoại về nhà nói một tiếng.”

Lê Tổ nói biết, trong lòng lại đối với vấn đề kết giao bạn bè thì đã nhanh chóng phát khiếp.

Càng là đem việc kết giao bằng hữu trở thành một loại nhiệm vụ, càng cảm giác loại nhiệm vụ này không thể hoàn thành.

Tiểu học năm lớp ba cậu cũng đã từng kết giao một bằng hữu tốt, nhưng mà kể từ khi quen biết được hai ba ngày, thì “Bằng hữu tốt” ấy lại tự mình ném đi hộp bút màu nước loại mười tám màu, nhất quyết nói là cậu ăn cắp của cậu ta, Lê Tổ lúc ấy liền kinh sợ, bút màu nước của cậu là vừa mới mua, căn bản không cần trộm của bạn bằng hữu tốt này. Bút màu nước cuối cùng bị cậu ta cưỡng ép giữ lấy, Lê Tổ thương tâm ở trong lòng, tự nhủ sau này sẽ không xem cậu ta là bằng hữu tốt gì nữa.

Thế nhưng những bằng hữu còn lại cũng như thế giống cậu ta, còn đối với người khác nói cậu là kẻ ăn cắp.

Lê Tổ bị tổn thương thật sâu, không còn hi vọng sẽ cùng ai đó trở thành bạn tốt.

Lê Trường Ân lại hỏi, “Mỗi tuần năm mươi đồng tiền tiêu vặt, dùng để mua nước uống, nếu có mời bạn bè, thì xin thêm, mua cái khác. Biết không?”

Y không dám cho Lê Tổ quá nhiều tiền, sợ cậu đi ngoại các thứ trò chơi điện tử ngoài phố, hoặc là bị các đứa trẻ khác chú ý đến.

Lê Tổ mới mười tuổi rưỡi thì liền nhập học sơ trung mà ở giai đoạn này các học sinh khác đều đã trên mười ba tuổi, Lê Trường Ân thực không yên lòng.

Bất quá không yên lòng cũng không có biện pháp, có trách thì chỉ trách y năm đó cho hài tử đọc sách quá sớm.

.

.Chú giải :

(1) Văn cách :

Đại cách mạng văn hóa giai cấp vô sản (tiếng Hoa giản thể: ; tiếng Hoa phồn thể: ; Bính âm: Wúchǎn Jiējí Wénhuà Dà Géming; phiên thiết Hán-Việt: Vô sản giai cấp văn hóa đại cách mạng; thường gọi tắt là Đại cách mạng văn hóa wénhuà dà géming, hay văn tắt hơn là Văn cách , wéngé) là một giai đoạn hỗn loạn xã hội và tình trạng vô chính phủ ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa diễn ra trong 10 năm từ năm 1966-1976, gây tác động rộng lớn và sâu sắc lên mọi mặt của cuộc sống chính trị, văn hóa, xã hội ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Ngoài ra, cuộc cách mạng này đã làm thay đổi quan niệm xã hội, chính trị và đạo đức của quốc gia này một cách sâu sắc và toàn diện.

Cuộc cách mạng này được Mao Trạch Đông khởi xướng và lãnh đạo từ ngày 16 tháng 5 năm 1966, với mục tiêu chính thức là loại bỏ những phần tử “tư sản tự do” để tiếp tục sự nghiệp đấu tranh của tầng lớp cách mạng. Tuy nhiên, mục đích chính của cách mạng này được mọi người công nhận là một cách để Mao Trạch Đông lấy lại quyền kiểm soát Đảng Cộng sản Trung Quốc sau cuộc Đại nhảy vọt bị thất bại dẫn đến sự tổn thất quyền lực đáng kể của Mao Trạch Đông so với đối thủ chính trị là Lưu Thiểu Kỳ và cũng để loại bỏ những người bất đồng ý kiến như Đặng Tiểu Bình, Bành Đức Hoài,...

Dù Mao Trạch Đông tự tuyên bố chính thức là Văn cách kết thúc năm 1969, ngày nay người ta vẫn cho rằng cuộc cách mạng này còn bao gồm cả giai đoạn từ 1969 đến 1976 khi Tứ nhân bang (Giang Thanh, Trương Xuân Kiêu, Vương Hồng Văn và Diêu Văn Nguyên) bị bắt giữ.

(2) Những người thân đã đi trước ở đây ý nói đến những người không thể sống được với chế độ Cách mạng Văn Cách lúc ấy nên đã tìm đủ mọi cách để xuất ngoại, tình trạng như vậy được gọi theo cách thông thường là “vượt biên”, trốn sang nước ngoài bất hợp pháp, bằng nhiều con đường như đường thủy, đường bộ,...

(3) Dây thường xuân : Dây thường xuân, còn gọi là cây Vạn niên, (danh pháp khoa học: *Hedera helix*) là một loài thực vật thuộc chi Dây thường xuân (*Hedera*), họ Cam tùng (*Araliaceae*). Cây có nguồn gốc ở châu Âu và Tây Á, là loài cây leo, thường xanh. Chúng có khả năng sinh sống và lan trên bề mặt dốc cao tới 20-30 mét. Ở nhiều nơi, chúng được trồng để tạo màu xanh và để làm hàng rào. Thường xuân không đòi hỏi nhiều ánh sáng. Chăm sóc dễ dàng. Có nghiên cứu cho rằng thường xuân có thể hấp thụ các hợp chất hữu cơ dễ bay hơi hay các chất gây ô nhiễm không khí do máy tính hoặc các thiết bị văn phòng tạo ra có thể gây đau đầu và buồn nôn.

7. Chương 7: Cuộc Sống Trung Học Tồi Tệ

Ngày đầu tiên bắt đầu cuộc sống trung học đối với Lê Tổ mà nói chính là một thảm họa, những đứa trẻ khác đều lớn hơn cậu, đến trường, nhìn vào bảng phân ban tìm phòng học, cậu được phụ thân dẫn đi, mọi người đều đã có mặt tại lớp, lúc này cậu mới tiến vào, Lê Trường Ân thực không yên lòng Lê Tổ, y tại cửa phòng học cùng giáo viên chủ nhiệm nói chuyện một lúc, chủ yếu là nói Lê Tổ tuổi còn quá nhỏ, nhờ giáo viên giúp đỡ nhiều hơn.

Lê Trường Ân sở hữu một loại mị lực mãnh liệt đối với phụ nữ, cô giáo chủ nhiệm tuy rằng đã kết hôn, nhưng đối với y cũng tỏ ra vô cùng vui sướng, liên tục đáp lời không nói, còn lôi kéo Lê Trường Ân tám chuyện một trận.

Học sinh vừa mới nhận lớp, giáo viên còn chưa sắp xếp vị trí, nên mọi người đều tùy ý tìm một chỗ để ngồi.

Trung học cơ sở Tam Trung điều kiện tuyển chọn tất yếu phải là các thành phần được tuyển thẳng, nếu từ những huyện khác đến học, hoặc là thành tích thi cử rất cao, hoặc là tiền phí chi trả cao mới có thể vào được, Lê Tổ thuộc loại thứ ba.

Ban học của Lê Tổ không phải là xuất sắc nhất, trung đẳng mà thôi. Lớp học có rất nhiều học sinh, vài bạn đã từng học chung với nhau từ cấp tiểu học, quen biết nhau, lúc này lại ngồi cùng lớp, gặp lại tự nhiên sẽ hết sức thân thiết, xì xầm xì xầm nói giỡn không ngừng.

Lê Trường Ân cùng giáo viên nói nói, Lê Tổ cúi đầu rụt rè đứng bên cạnh, trên lưng cậu đeo túi sách, mặc áo sơ mi Winnie và quần gấu Pooh, thoạt nhìn trông giống búp bê.

Trong lớp học cơ hồ mọi người đều nhìn chằm chằm vào cậu, cậu mắc cỡ trốn đằng sau cha mình, không động đậy.

Phụ thân và giáo viên nói chuyện cũng khiến cậu có cảm giác xấu hổ, cảm giác bị đồng học bàn tán, lại không biết phải làm sao, không thể bảo cha mau mau rời đi.

Lê Trường Ân tiến đến cúi đầu sờ sờ tóc cậu, ôn nhu nói, “Tan học tự mình về nhà, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho ba ba.”

Lê Tổ cúi đầu “Vâng” một tiếng, nhìn về hướng thân ảnh thon dài của cha dần dần biến mất nơi cuối hành lang, cậu thật muốn chạy theo cha cùng nhau rồi đi, nhưng chung quy không thể được, cậu nhịn xuống.

Giáo viên chỉ định một học sinh đến ngồi ở bàn nhất, bảo Lê Tổ ngồi vào vị trí đó. Lê Tổ rất muốn nói với cô giáo cậu thích ngồi bàn phía sau hơn, nhưng lại không thể nói ra.

Một đồng học nhường chỗ cho Lê Tổ, đó là một nam hài tử quần áo có chút bẩn, mày rậm mắt to, làn da phơi nắng đen đen.

Lê Tổ có hơi sợ hãi, hắn trừng mắt nhìn cậu liếc một cái rồi quay mặt đi, cậu bất an lo lắng đi đến vị trí kia ngồi xuống, chậm rì rì đem túi sách nhét vào học bàn.

Toàn bộ học sinh nhìn chăm chú vào cậu, cô giáo bắt đầu giảng bài, mọi người mới chuyển hướng nhìn về phía giáo viên, nhưng thậm chí có một vài bạn vẫn như cũ nhìn cậu.

Lê Tổ đối với loại cảm giác này phi thường không quen, xấu hổ đến muốn đem mặt dán lên bàn.

Dựa theo chiều cao, giáo viên tổng chừng an bài chỗ ngồi, Lê Tổ ngồi ở giữa, bàn đầu tiên, vị trí của cậu không thay đổi, sau đó một nữ hài tử thấp bé thanh tú được phân bố ngồi cùng bàn với cậu.

Chỗ ngồi an bài xong xuôi, bắt đầu điểm danh, điểm danh xong rồi lại đến phần tự giới thiệu, giới thiệu tên họ, trường trước kia theo học, sở thích, đam mê, năng khiếu, vân vân.

Đến phiên Lê Tổ, đứng trên bục giảng, cậu không dám nhìn các bạn học ở phía dưới, nhỏ giọng tự giới thiệu cậu tên là Lê Tổ, dùng phấn viết tên lên bảng đen, vừa viết xong thì được cô giáo khen ngợi, “Trò Lê Tổ nhìn thấp bé, chữ viết lại rất khá nha, sau này có thể viết báo bài.”

Lê Tổ đối với lời nói của cô giáo thực ngỡ ngàng, lặng yên trong nháy mắt mới nói, trước kia học trường tiểu học gì, sở thích là đọc sách, năng khiếu là ... đàn dương cầm, còn có thể đàn violon ... Nhưng không tính là rất tốt.

Cô giáo cho cậu đi xuống, nói cậu đa tài đa nghệ.

Đồng học phía dưới đều bàn tán, nói cô giáo rõ ràng là nhận quà biếu này nọ của ba ba cậu, nếu không thì sao lại đối cậu đặc biệt như vậy.

Lê Tổ khó chịu cực kỳ, nghĩ thầm chẳng lẽ ba ba thật sự đi tặng quà cáp hay sao.

Hiện tại cũng bị các đồng học khác xem thường.

Lớp học rất nhanh an bài lớp trưởng, lớp phó học tập, căn cứ vào thành tích bài dự thi nhập học mấy ngày hôm trước, Lê Tổ căn bản không tham gia dự thi, nhưng bởi vì cậu có năng khiếu kia, nên bị bắt buộc đảm đương chức vụ lớp phó văn nghệ.

Sau khi tiến hành tiết học, một buổi sáng vội vàng trôi qua, buổi chiều không lên lớp, giáo viên nói ngày hôm sau lên lớp, chính thức nhập học.

Đem sách vở đều cất vào túi, sách nhiều như vậy, túi sách căn bản chứa không hết, đành phải ôm mấy quyển ở trong tay.

Giáo viên rời đi, các đồng học khác ở một chỗ nói nói cười cười cùng nhau ăn cơm trưa, bàn bạc xem buổi chiều đi nơi nào chơi, còn Lê Tổ thì ngoan ngoãn chuẩn bị về nhà.

Trên đường đi có một nam đồng học cố ý một phen đẩy cậu, Lê Tổ vốn là đứa trẻ gầy yếu gió thổi là bay, so với hắn cậu nhỏ hơn đến ba bốn tuổi, bị nam hài tử cao hơn cậu một cái đầu đẩy, đương nhiên sẽ té ngã, sách trong tay rơi hết trên mặt đất, cậu mở to hai mắt nhìn hắn, không nói lời nào.

Đối phương đá đồng sách của cậu trên đất một cước, rồi mới kiêu ngạo ly khai.

Lớp học còn có rất nhiều đồng học nhìn thấy, nhưng không ai đến hỗ trợ.

Lê Tổ tự mình đứng dậy, nhặt sách lên, nước mắt trong mắt đảo quanh, nhịn xuống không khóc.

Về nhà hai mươi phút, nhận ra phụ thân không có ở nhà, Lê Tổ cũng không thể nói với cha chuyện không may gặp phải ở trường, rầu rĩ không vui không muốn ăn cơm, buồn bã ngồi ngẩn người trong phòng ngủ.

Mai Di lên lầu gọi cậu, cậu nói không ăn, Mai Di hỏi cậu nguyên nhân, cậu cũng không nói, Mai Di đành phải chuẩn bị nước ô mai cho cậu uống, lại làm dưa hấu cho cậu ăn, còn nói khi nào muốn ăn cơm thì bảo nàng hâm cơm, sau đó nàng quay đi làm công việc của mình.

Lê Tổ đem sách ra bao bìa, buổi tối Lê Trường Ân trở về, Mai Di liền nói với y Lê Tổ không ăn cơm. Lê Trường Ân lên lầu đến xem cậu, bởi vì Lê Tổ cứ khẳng khái, Lê Trường Ân đành phải tiếp tục cùng con trai ở chung một gian phòng ngủ, vì cậu thiết kế một kệ sách và một cái bàn học nhỏ. Lê Tổ ngồi bên bàn đọc sách, sầu mi, một đứa trẻ còn nhỏ như vậy, nhưng lại luôn thích sầu mi, Lê Trường Ân khó hiểu nghĩ.

Y ngồi bên cạnh con trai, ôn nhu hỏi, “Tổ Tổ, hôm nay ngày đầu tiên đến trường, cảm thấy thế nào?”

Lê Tổ nhìn cha một cái liền quay mặt đi, thấp giọng nói, “Cha tặng quà cáp cho cô giáo sao?”

Lê Trường Ân sững sốt một chút, “Sao lại hỏi như vậy, xảy ra chuyện gì?”

Lê Tổ nói, “Bọn họ đều nói cha tặng quà cáp.”

Lê Trường Ân đem con trai ôm vào lòng, chạm vào đôi chân thấm lạnh của cậu, liền bế cậu đến tủ quần áo tìm tất, cho cậu mang xong tất mới nói, “Ừm, ba ba không tặng quà cáp. Chỉ là con tuổi còn nhỏ, cha nhờ cô giáo chiếu cố con một chút mà thôi, cô giáo nhìn con ngoan ngoãn nghe lời như thế, nhất định sẽ thích con.”

Lê Tổ lẳng lẳng nhìn cha, “Thật sự không đưa?”

Lê Trường Ân thực trịnh trọng gật đầu, “Không đưa.”

Lê Tổ vui mặt vào lồng ngực của cha, nắm chặt góc áo sơ mi cha, nói, “Con tưởng ba ba đi tặng.”

Cứ như đi tặng lễ vật này nọ chính là phạm vào tội lớn ngập trời không thể tha thứ vậy.

Lê Trường Ân cảm giác có chút buồn cười, nhưng là vì muốn trấn an con trai, y cũng chỉ phải nói dối, “Không có, cô giáo nhìn con đáng yêu như vậy sẽ chiếu cố con.”

Thế là Lê Tổ kể Lê Trường Ân nghe cậu được bổ nhiệm chức vụ lớp phó văn nghệ, cậu nói cậu không thích làm chức vụ này, loại chức vụ này không phải dành cho nam hài tử làm, còn nói sách quá nhiều, túi sách chứa không hết, Lê Trường Ân gợi ý cậu đem một bộ phận sách vở đặt ở ngăn bàn phòng học, dù sao cũng là sơ trung, không phải tiểu học, không cần mang toàn bộ về nhà.

Lê Tổ lại muốn nói mình bị người ta đẩy ngã, há miệng không nói được, cậu không có thói quen nói xấu về người khác.

Hơn nữa, nếu đem toàn bộ sự tình nói cho cha biết, tựa hồ là một điều đáng xấu hổ, giống như mình chỉ luôn là một đứa con nít không chịu trưởng thành.

Cuộc sống trung học đối với Lê Tổ, theo ngày đầu tiên cũng vì vậy mà cảm thấy khó khăn.

Buổi sáng mỗi ngày cậu đều lên lớp sớm tự học, sáu giờ đã rời giường chuẩn bị đi học, buổi tối học bài đến hơn chín giờ, hằng ngày học hành căng thẳng, môn ngữ văn, tiếng Anh đối với Lê Tổ đều rất tốt, chỉ có duy nhất môn toán là rối tinh rối mù, khiến cậu sốt đầu mê trán, về nhà còn phải giải bài tập toán đến hơn mười một giờ, thời điểm đi ngủ cũng đã gần mười hai giờ.

Lê Trường Ân nhìn con trai mình thành ra cái dạng này, quả thực so với cậu còn muốn mệt mỏi hơn.

Cuối tuần y có ý định khuyên con trai hảo hảo ngủ thoải mái, nhưng cậu lại muốn đi học mỹ thuật.

Tại lớp học, Lê Tổ đương nhiên không có bằng hữu.

Ngày đầu tiên đã nhận ra mọi người không dám kết giao với cậu, kết giao với cậu có nghĩa là cùng đại bộ phận đồng học đối địch, huống hồ trong lớp chia phe phái phi thường nghiêm trọng, các đồng học đến từ các trường tiểu học khác nhau thực dễ dàng hợp thành một nhóm, cùng nhau trao đổi học tập, cùng đi vệ sinh, cùng nhau về nhà, cuối tuần cùng nhau làm bài tập, cùng nhau đi chơi, cho nên thừa lại Lê Tổ một mình trợ trợ.

Có đôi khi ngồi cùng bàn sẽ nói nói mấy câu với cậu, nhưng cũng không nhiều.

Kỳ thi giữa kỳ một đến rất nhanh, môn ngữ văn Lê Tổ đứng nhất lớp, rất là vẻ vang, tiếng Anh cũng rất tốt, môn toán lại chỉ có ba mươi điểm, giáo viên dạy toán chính là chủ nhiệm lớp, gọi cậu đến văn phòng giáo huấn hơn mười phút, cũng không thể nói là giáo huấn, xem như từ tốn thân thiết khuyên răn, cuối cùng chốt lại một câu, “Mời phụ thân của trò đến trường một chuyến.”

Chủ nhiệm lớp biết cậu mồ côi, biết cậu không có Mẹ.

Lê Tổ cầm bài thi môn toán ba mươi điểm, về nhà ghé vào bàn học mà khóc. Lê Trường Ân hôm nay được về sớm, ở thư phòng xem tài liệu, ước chừng thời gian con trai có lẽ đã trở về, vậy nên đến nhìn cậu, đẩy cửa phòng thì nghe thấy tiếng Lê Tổ khóc, vội vã đi qua, hỏi, “Tổ Tổ, sao khóc vậy?”

Còn tưởng rằng cậu ở trường học bị khi dễ.

Lê Tổ hai mắt đầm lệ mông lung ngẩng đầu lên nhìn cha, “Ba ba ...”

Lê Trường Ân lấy khăn giấy lau nước mắt cho cậu, “Xảy ra chuyện gì?”

Lê Tổ đem bài thi môn toán trong túi sách lấy ra, “Cô giáo mời cha đến trường.”

Lê Trường Ân nhìn bài thi ba mươi hai điểm kia, trong nháy mắt nhất thời ngây dại, một trăm năm mươi câu đề, có thể đạt được ba mươi hai điểm trình độ cũng có thể gọi là thiên tài rồi.

Y quả thực là dở khóc dở cười.

8. Chương 8: Lần Đầu Tiên, Rốt Cuộc Cũng Có Bằng Hữu

Lê Trường Ân không trách cứ con trai, nhìn cậu khóc bù lu bù loa, còn lòng dạ nào dám trách cứ.

Ôm cậu ngồi trên sofa, bắt đầu phân tích cho cậu hiểu tại sao chỉ đạt được có bấy nhiêu điểm.

Một phần là do tính toán sai, một phần là do một số câu chưa giải, một phần là điền sai.

Lê Trường Ân cuối cùng nói, “Con không phải là không làm, sao lại để điểm kém như vậy?”

Lê Tổ không muốn nói ra rằng cậu chán ghét cô giáo dạy toán, nàng luôn gọi cậu đứng lên trả lời câu hỏi, mỗi lần như vậy cậu rất khấn nguyện, hơn nữa nàng rõ ràng đối xử với cậu thật ưu đãi, khiến cậu nhận toàn bộ sự công kích từ mọi người, quả thực cậu như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Không thích giáo viên dạy toán, làm cho cậu đối với việc học toán không có tính tích cực, thành tích liền càng ngày càng kém.

Lê Tổ nhú mày không nói lời nào, Lê Trường Ân hôn lên trán cậu, “Đừng nhú mày, còn nhỏ tuổi, cứ nhú!”

Lê Tổ vẫn là mặt co mày cau, nói, “Không làm chính là không làm, ba ba không nên hỏi.”

Lê Trường Ân nói, “Được, được, cha không hỏi. Cô giáo con có nói tìm cha có việc gì không?”

Lê Tổ lắc đầu, “Không có.”

Lê Trường Ân nói, “Tốt lắm, đừng suy nghĩ về bài thi này nữa, cha sẽ đến gặp cô giáo của con, không quan hệ.”

Lê Tổ vui mặt vào bờ vai của cha, nhẹ nhàng thở ra.

Lê Trường Ân nghe được thanh âm thả lỏng của cậu thì liền nở nụ cười, đem bài thi ném một bên, ôm cậu cùng đi tắm, nói, “Sao vậy, vừa rồi sợ cha mắng người sao?”

Lê Tổ phồng má nói, “Ân, con nghĩ cha sẽ mắng con.”

Lê Trường Ân đặt cậu ngồi bên bồn tắm, vặn vòi sen, điều chỉnh độ ấm, cho đến khi nước ấm lên được một ít, mới đến giúp con trai cởi quần áo tắm rửa.

Đã mười một tuổi rồi, còn cùng phụ thân tắm rửa, Lê Tổ cũng không có cảm giác không thích hợp gì.

Cậu một chút cũng không có phát dục, hơn nữa cậu vốn không có tính hiếu kì hay mong muốn khám phá đối với thân thể người khác, ngoan ngoãn cho phụ thân giúp mình gội đầu tắm rửa, chờ phụ thân cũng tắm xong, liền lau tóc, rồi từ trong phòng tắm đi ra ngoài.

Lê Trường Ân đặt cậu trên giường, cầm máy sấy thổi khô tóc giúp cậu, lại hỏi, “Còn bài tập phải làm sao?”

Lê Tổ lắc đầu, “Trên lớp đã làm xong cả rồi.”

Lê Trường Ân sấy khô tóc cậu, liền nắm lấy hai đùi cậu kéo ra sau, Lê Tổ sợ hãi kêu lên ngã lên giường, Lê Trường Ân nhào vào người cậu, không dám mạnh mẽ khống chế cậu, chỉ dùng râu cọ cọ trên mặt cậu, lại cù cho cậu ngứa, sừng nịch nói, “Con trai ngốc của cha, toán học chỉ được ba mươi hai điểm.”

Lê Tổ ở dưới thân cha không ngừng né tránh, cậu luôn luôn không dám lớn tiếng nói chuyện với cha nhưng lúc này cũng cao giọng kêu, “Ba ba không phải nói ! Ngữ Văn con được một trăm bốn mươi sáu điểm, là cao điểm nhất lớp.”

Lê Trường Ân xoay người nằm trên giường, đem Lê Tổ nâng lên, ôm cậu đặt trên ngực mình, “Ngữ văn thật sự cao điểm nhất lớp?”

Lê Tổ gật đầu, “Nói dối không phải hảo hài tử. Trong túi sách có bài thi.”

Lê Trường Ân hưng hăng hôn một ngụm lên gương mặt cậu, “Tốt lắm, chúng ta không nghĩ đến môn toán nữa, vứt môn toán sang một bên. Cuối tuần cha mang con đi ăn một bữa tiệc lớn, Tổ Tổ muốn ăn cái gì?”

Lê Tổ trong tim vô cùng vui sướng, phụ thân thể nhưng lại không hề trách mắng cậu học toán dở tệ, nói, “Ăn KFC được không?”

Lê Trường Ân cười rộ lên, “Xem người như vậy không có tiền đồ, ăn KFC có cái gì mà ngon.”

Lê Tổ phồng má nói, “Muốn ăn. Bọn họ đều đi ăn, con còn chưa được ném qua.”

Lê Trường Ân biết phỏng chừng là các đồng học ở trước mặt cậu rủ nhau đi ăn KFC, cho nên khiến con trai nhà mình cũng khát khao.

Y nâng gương mặt con trai lên, hỏi, “Lúc các bạn học cùng nhau đi ăn, con không đi theo bọn họ sao?”

Lê Tổ lắc đầu, lộ ra vẻ mặt mất mát, Lê Trường Ân nghĩ, có lẽ mấy đồng học kia không mời cậu đi cùng.

Lê Trường Ân nói, “Được rồi, chúng ta đi ăn KFC.”

Lê Tổ vui mặt vào cổ của cha, nở nụ cười.

Lê Tổ bé nhỏ chỉ như một đứa trẻ nhi đồng, Lê Trường Ân ôm cậu, đợi đến khi bé cứng thông minh của y lớn lên thêm một chút, sẽ trở nên mạnh mẽ có khí phách, nghĩ vậy, trong lòng tràn ngập yêu thương nhộn nhạo, không khống chế được hôn hôn lên mặt Lê Tổ, thậm chí không hề cố kỵ hôn môi cậu, hôn lỗ tai cậu, đến chiếc cổ nhỏ nhắn.....

Lê Tổ bị cha làm cho nhột muốn chết, không ngừng đẩy cha ra, “Ngứa Ngứa”

Hai người trên giường đùa giỡn một trận, vẻ mặt Lê Tổ ửng đỏ, lúc ngủ thâm oán phụ thân quấy nhiễu cậu nhột.

Sau đó Lê Tổ không biết phụ thân đã đến gặp cô giáo dạy toán vào lúc nào, cậu không thấy phụ thân đến trường, bất quá cô giáo cũng không có tái nhắc nhở cậu mời phụ huynh, nói vậy có lẽ là đã giải quyết xong rồi đi.

Đi ăn KFC, cùng phụ thân hưởng thụ phần ăn to cỡ dành cho một gia đình, có khoai tây chiên cùng súp rau, Lê Tổ nhìn thấy mỹ vị trước mắt nghĩ rằng sẽ rất ngon, sau khi ăn vào cảm giác hương vị cũng bình thường thôi, từ từ ăn một chút khoai tây chiên, lại cắn một miếng thịt chân gà, liền đem tất cả đẩy sang trước mặt phụ thân.

Lê Trường Ân nói, “Tiểu bại hoại, người nói muốn tới đây ăn, giờ lại dồn hết cho cha giải quyết sao?”

Lê Tổ giương miệng cười, Lê Trường Ân vươn ngón tay chọc hai má trắng nõn của cậu, “Rất không ngoan.”

Lê Tổ vẫn là cười, cười đến răng nanh đều lộ ra ngoài.

Nghe được thanh âm của một phụ nữ trung niên bên cạnh, “Quen biết sao?”

Một nữ hài tử nói, “Chúng con là bạn học.”

“Sao lại nhỏ như vậy?”

“Cậu ấy bắt đầu đi học từ rất sớm.”

Lê Tổ nghiêng đầu nhìn, gặp được một nữ sinh cùng lớp, ngồi ở vị trí phía sau mình, tên gọi hình như là Canh Đan Phượng.

Trông thấy Lê Tổ nhìn nàng, nữ hài tử liền đối với cậu hỏi han một tiếng, “Cậu cũng đến nơi này sao?”

Lê Tổ không biết trả lời như thế nào, Lê Trường Ân nói, “Là bạn học của Lê Tổ à, nếu không ngại, lại đây cùng nhau ăn đi.”

Thế là hai mẹ con liền nhập bàn ngồi cùng hai phụ tử bọn họ.

Nữ hài tử bình thường đến mười ba mười bốn tuổi đang ở giai đoạn dậy thì, duyên dáng yêu kiều. Mẫu thân của Canh Đan Phượng cũng là một phụ nữ ăn mặc hợp thời trang và xinh đẹp.

Lê Trường Ân trước kia là luật sư, đương nhiên rất có tài ăn nói, vậy nên đã nhanh chóng thu hẹp khoảng cách đối với hai mẹ con bọn họ, vả lại, vẻ ngoài của y vô cùng tuấn tú, so với Lê Tổ hoàn toàn không giống nhau, khi cười, quả thực tựa như ngôi sao điện ảnh trên TV. Mẫu thân Canh Đan Phượng rất nhanh liền đối y buông xuôi cảnh giác, bắt đầu lải nhải nói liên miên, giống như hai người không phải lần đầu tiên gặp mặt, mà đã là bạn bè lâu năm lắm.

Lê Tổ lễ độ đem khoai tây chiên và chân gà đưa cho Canh Đan Phượng ăn, một bữa cơm hoàn chỉnh, Lê Tổ mới xem như chính mình đã kết giao được một hảo bằng hữu.

Sau khi Lê Trường Ân đem số điện thoại của y giao cho mẫu thân Canh Đan Phượng, lại muốn xin số điện thoại của nàng, bảo nàng nếu có kế hoạch gì thì thông báo với Lê Tổ cùng nhau tham gia, còn mời Canh Đan Phượng lúc rảnh đến nhà chơi, vân vân.

Về nhà, Lê Trường Ân liền nói với Lê Tổ, “Cùng nhiều bạn nữ nói chuyện, Tổ Tổ đáng yêu như thế, khẳng định sẽ được các nữ hài yêu mến.”

Lê Tổ đỏ bừng mặt, Lê Trường Ân buồn cười ôm lấy cậu, nhất thời một cổ hăng hái phấn chấn xông lên, Lê Tổ vui mặt vào cổ cha cười.

Lê Trường Ân vì Lê Tổ hỗ trợ cậu kết giao bằng hữu, Canh Đan Phượng vốn chính là một cô gái xuất sắc, xinh đẹp mà ôn nhu, thành tích vĩ đại, là lớp phó học tập, nàng chủ động giúp Lê Tổ giảng đề toán, hơn nữa khẳng định là do sự sắp xếp của Lê Trường Ân, chủ nhiệm lớp đem Canh Đan Phượng điều đến cùng cậu ngồi chung.

Canh Đan Phượng ở lớp kết giao vô số, không thiếu bạn bè, Lê Tổ liền bị các bạn nữ lôi kéo vào nhóm, một nam hài tử, gia nhập quần thể của các nàng.

Lê Tổ thật cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng mà không chịu nổi sự nhiệt tình của Canh Đan Phượng, có đôi khi chạng vạng cơm chiều còn cùng các nàng đi ăn, đa số là Lê Tổ trả tiền, rất nhanh phong độ nam nhi và khẳng khái hào phóng của cậu được nhóm nữ hài tử tiếp nhận, hơn nữa cậu thật sự là một đứa trẻ nhỏ bé, so với nhóm nữ hài còn thấp hơn nửa cái đầu, các nữ sinh thích gọi cậu “Lê Tổ nhi”, nghe giống như là bé con, Lê Tổ cũng không có cách nào từ chối.

Sau khi cùng các nàng tiếp xúc qua, mức độ tiêu phí của cậu lập tức tăng lên rất nhiều, Lê Tổ lần đầu tiên bởi vì tiền tiêu vặt không đủ mà đi tìm Lê Trường Ân, xấu hổ muốn chết, ở trong lòng phụ thân, thấp giọng nói, “Ba ba, con hết tiền tiêu vặt rồi.”

Cậu trước kia tiết kiệm rất nhiều tiền, thế nhưng hiện tại mỗi lần đều chi tiêu đến bảy tám nữ hài tử, còn phải đảm đương bữa tối và các món tráng miệng đắt tiền, tiêu phí quả là không nhỏ, tiền gửi ngân hàng cũng tiêu hết, mà Lê Tổ lại không có bất cứ năng lực quản lý tài sản gì, tiền tiêu hết thì cảm giác thật không tốt.

Lê Trường Ân có hỏi han qua tiền như thế nào lại tiêu nhiều như vậy, nhưng cũng rất hào phóng cho thêm vài trăm, nói chỉ cậu cần thì cứ đến tìm y lấy. Mỗi tháng khoảng tiêu vặt lại tăng thêm. Lê Tổ vẫn cảm giác kỳ quái, phụ thân giống như tuyệt không sợ cậu yêu sớm, dù sao trong trường học đều nhấn mạnh vấn đề không được yêu sớm, các giáo viên cũng ra sức giám sát học sinh của mình. Phụ thân thì lại cố tình phi thường duy trì quan hệ giữa cậu cùng nhóm nữ hài tử, mà còn dạy cậu phải như thế nào để khiến các bạn nữ vui vẻ.

Xen lẫn cùng đám nữ sinh, chiều cao của Lê Tổ vẫn còn rất hạn chế, dĩ nhiên là thấp nhất lớp.

Nghỉ hè cậu cùng phụ thân đi Hồng Kông du ngoạn, sau khi về nhà, đại bộ phận thời gian dùng để làm bài tập và học mỹ thuật, luyện đàn, thẩm thoát trôi qua rất nhanh.

Một hôm, Canh Đan Phượng mang theo một người tên là Ngũ Nạn đến nhà cậu làm khách, thuận tiện cậu tặng nàng quà kỷ niệm mang từ Hồng Kông về.

Đối với ngôi nhà xinh đẹp của Lê Tổ, Canh Đan Phượng và Ngũ Nạn đều thực tán thưởng, sau khi các nàng đến trường, sự việc kia cơ hồ được loan truyền ra khắp lớp, hơn nữa còn truyền đến các lớp bên cạnh.

Kỳ thật trong trường có rất nhiều học sinh xuất thân từ những gia đình giàu sang phú quý, Lê Tổ không rõ, vì cái gì chỉ mình cậu lại nổi tiếng như vậy.

Sang học kỳ hai, từ lần đầu tiên cậu bị Ông Dương trấn áp lên mặt tường phía sau phòng học, cuộc sống của Lê Tổ đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

9. Chương 9: Bị Bắt Nạt, Phụ Thân Xử Lý

Đó là lần đầu tiên Ông Dương bị giáo viên yêu cầu phải nhường chỗ ngồi bàn nhất cho Lê Tổ, hẳn ta thành tích không được tốt, thích đá bóng, hơn nữa có hơi chút ngỗ nghịch.

Bởi vì Ông Dương cảm thấy Lê Tổ rất chướng mắt, nên từ ngày khai giảng, hắn đã đối xử với cậu với thái độ vô cùng khinh thị.

Ông Dương ngồi ở vị trí phía sau cậu, mỗi lần hắn đi về chỗ ngồi, thường trực tiếp một cước đá vào chân bàn của Lê Tổ, có đôi khi thậm chí Lê Tổ đang ngồi đọc sách yên lành, liền bị như vậy làm cho giật mình hoảng sợ, nhưng cậu không dám phản kháng, chỉ im lặng chịu đựng, cũng có nữ sinh thay cậu bênh vực kẻ yếu, mắng Ông Dương, “Người bệnh thần kinh sao?”

Ông Dương đối nữ sinh cũng không khách khí, luôn làm bộ muốn đánh người, nhưng vẫn không dám chân chính đánh nữ sinh.

Lê Tổ đành phải đứng lên làm hòa, nói không có việc gì, bảo các nàng không cần so đo.

Ông Dương ở lớp học có một đồng đàn em, bởi vì bọn họ cùng phe với nhau, nên đối với Lê Tổ cảm thấy rất không hợp, Lê Tổ thì luôn một bộ dạng yếu đuối nhún nhường, ngược lại khiến con người ta càng thêm chướng mắt, sẽ không ngại gì mà khi dễ cậu.

Lần này Lê Tổ bị Ông Dương trấn áp lên mặt tường phía sau phòng học, Lê Tổ ban đầu phi thường kinh hoảng, nhưng cậu không biết phải làm gì, liền nói, “Cậu muốn nói gì thì nói đi, không cần đẩy tôi.”

Ông Dương cười đáp, “Lại đây cùng nhau ngoạn đi.”

Lê Tổ thực sợ hãi, cậu tựa vào mặt tường, một đám nam đồng học vây quanh, không biết là ai đã đè lại tay và thân thể của cậu. Ở trước mặt một nhóm bạn nữ, có người kéo quần cậu xuống, Lê Tổ căn bản không biết bọn họ sẽ làm như vậy, lúc này liền bị dọa đến choáng váng đầu óc.

Các nam sinh chê cười cậu lông không rậm, nhóm nữ sinh thất thanh hét lên, Lê Tổ khóc ngay tại chỗ, vẫn là Canh Đan Phượng chạy tới, hung hăng tát cho Ông Dương một bạt tay, giống như Lê Tổ, Canh Đan Phượng cũng bị Ông Dương đẩy một phen va vào tường, rồi mới kéo nhau vào trong lớp học. Canh Đan Phượng giằng co với Ông Dương, cầu xé, chửi bậy, có vài nữ sinh chạy đi báo giáo viên, cuối cùng toàn bộ nam sinh bắt nạt Lê Tổ đều được mời đến phòng kỷ luật.

Lê Tổ ở văn phòng, cô giáo hỏi cậu sự tình cụ thể phát sinh như thế nào.

Bị Ông Dương đùa bỡn ác như vậy, Lê Tổ hận không thể giết hắn, đối với cô giáo, tự nhiên một câu cũng không muốn tiết lộ.

Vẫn là Canh Đan Phượng phần nộ đem chuyện Ông Dương xấu xa ra sao nói hết một lượt, cô giáo bảo Canh Đan Phượng quay về lớp học, cũng bảo Lê Tổ trở về, nhóm Ông Dương vẫn tiếp tục ở lại văn phòng kỷ luật.

Cô giáo hỏi nguyên nhân nhóm Ông Dương đùa dai như vậy, Ông Dương nói, “Lê Tổ chưa bao giờ đi WC nam, lại luôn chơi cùng các bạn nữ, bọn em nghĩ cậu ta là nữ sinh nên muốn nhìn thử xem.”

Cô giáo tức giận tới nổi đầu muốn bốc khói, mỗi người đều bị phạt đánh vào tay, cộng thêm phải viết kiểm điểm, mời phụ huynh.

Lê Tổ trở về phòng học, cảm thấy không còn thể diện gặp mọi người, thậm chí đến tiết ngữ văn mà cậu yêu thích nhất, cậu cũng chỉ áp mặt lên bàn, không nâng nổi đầu dậy, giáo viên ngữ văn biết chuyện cậu bị khi dễ, nên không quản việc cậu nằm gục trong tiết không nghe giảng.

Lê Tổ đợi đến giữa trưa tan học, nhanh như chớp chạy về nhà, lao vào phòng vệ sinh đóng cửa lại một mình ngồi khóc, Mai Di gọi cậu ăn cơm cậu căn bản không nghe, vô luận ở bên ngoài nói cái gì, cậu một câu cũng không đáp.

Mai Di không thể không lo lắng, liền gọi điện thoại cho Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân cũng đang nhận được cuộc điện thoại từ giáo viên chủ nhiệm của Lê Tổ, chủ nhiệm lớp không dám chậm trễ thông báo với Lê Trường Ân, sợ Lê Tổ về nhà kể lại, đến lúc đó bản thân mình còn chưa nói thì sự tình sẽ càng thêm khó giải quyết.

Chủ nhiệm lớp đem chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chỉ thuật lại rằng các nam sinh cùng nhau đùa giỡn, kéo quần Lê Tổ, nằng cũng đã ra tay giáo huấn nhóm nam sinh bướng bỉnh này. Lê Trường Ân biết sự tình không đơn giản như thế, y dẹp công việc sang một bên, chạy về nhà nhìn con trai.

Lê Tổ vẫn trốn trong phòng vệ sinh, y gõ cửa tới nửa ngày, “Tổ Tổ, mở cửa, cùng ba ba nói chuyện được không nào? Tổ Tổ?”

Lê Tổ khóc đến tinh thần hoảng loạn, cậu không đáp lời Lê Trường Ân, Lê Trường Ân đành phải đi tìm chìa khóa mở cửa phòng vệ sinh.

Lê Tổ ngồi trên bồn cầu, gương mặt đầy nước mắt, đôi mắt đỏ bừng, làn da trắng bệch, Lê Trường Ân đi qua, ôm lấy con trai, ôm ra khỏi buồng vệ sinh, đặt cậu ngồi trên sofa.

Lê Tổ yên lặng rơi lệ, vẫn không nhúc nhích.

Lê Trường Ân dùng khăn giấy lau nước mắt nước mũi, yêu thương hôn hôn hai má cậu, sờ trán cậu, lỗ tai và tóc, ôn nhu nói, “Tổ Tổ không khóc, có ba ba ở đây rồi.”

Lê Tổ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía Lê Trường Ân, rồi vùi mặt vào cổ cha.

Lê Trường Ân vỗ về cậu, ở trước mặt cậu gọi điện thoại cho cô giáo, nói Lê Tổ sinh bệnh, xin vài ngày nghỉ ở nhà tịnh dưỡng.

Lê Tổ trong lòng vốn không muốn đi học, nhưng phụ thân đã xin phép giúp cậu khiến cậu nhẹ nhàng thở ra.

Lê Trường Ân cái gì cũng không có hỏi, ôm con trai xuống lầu ăn cơm trưa, Lê Tổ ăn không vô, Lê Trường Ân cho cậu uống canh sâm, súp rùa, lại bảo cậu ăn thêm một phần hột vịt chưng, Lê Tổ miễn cưỡng ăn, Lê Trường Ân ăn xong rồi, liền nói, “Xem TV một lát cho tiêu cơm rồi đi ngủ trưa.”

Lê Tổ sống chết ôm chặt cánh tay Lê Trường Ân không buông, Lê Trường Ân ở trong lòng thở dài, đành mang theo con trai cùng xem trận đấu tennis phát sóng trực tiếp. Xem được hai mươi phút, y ôm cậu lên lầu, dùng khăn lau mặt cho cậu, nằm trên giường, Lê Trường Ân ôm cậu vào lòng, thấp giọng nói, “Ngoan, ngủ trưa. Một tuần này chúng ta sẽ không đi học, Tổ Tổ muốn đi đâu chơi, ba ba cùng con đi.”

Lê Tổ vẫn như cũ không nói lời nào, chỉ vùi mặt ở trước ngực cha, ôm lấy cánh tay cha.

Lê Trường Ân nói, “Được rồi, Tổ Tổ cứ từ từ suy nghĩ, muốn đi đâu ba ba đều cùng con đi, chịu không nào?”

Lê Tổ trong lòng cha khẽ gật đầu.

Lê Trường Ân đem tất cả mọi việc giao hết cho cấp dưới làm, y đưa con trai đến núi Lư Sơn (1) du ngoạn.

Ở khách sạn, mỗi ngày phẩm trà, dùng cơm, tắm bộ, cũng không gọi là đi du lịch, chỉ là ở nơi đó, ngắm nhìn đỉnh núi sương mù bao phủ, còn có lắng nghe thanh âm thác nước ào ào đổ.

Tinh thần Lê Tổ cuối cùng tốt hơn nhiều, ở trong này, chỉ có cậu và phụ thân, hai người ngồi trên ban công khách sạn, nhìn ngọn núi xa xa, hàng cây xanh, khung cảnh yên tĩnh, Lê Tổ không còn để tâm đến việc bị vũ nhục trong lớp học, dần dần cũng có thể cùng Lê Trường Ân nói chuyện.

Lê Tổ ở trong lòng Lê Trường Ân nói, “Ba ba, con không muốn trở về, không muốn đến trường.”

Thần sắc Lê Trường Ân ôn nhu, nhẹ nhàng vuốt mái tóc và gáy của con trai, nói, “Không quay về, ba ba làm sao kiếm tiền nuôi người đây, người không đi học, lớn lên biết phải làm cái gì đây. Ở trong này vài ngày thật ra rất tốt, nhưng ở lâu, sẽ không cảm thấy cô đơn sao?”

Lê Tổ biết bản thân suy nghĩ viển vông, cậu vùi đầu vào lòng Lê Trường Ân, “Cùng ba ba ở nơi này, sẽ không cô đơn.”

Lê Trường Ân nói, “Chờ khi người trưởng thành, cha cũng già đi, người mang cha đến đây dưỡng lão trái lại rất tốt. Chỉ sợ người lúc đó đã cưới vợ, sẽ không cần ba ba nữa.”

Lê Tổ nghe được những lời này của cha, nháy mắt ngẩng đầu lên, lớn tiếng phản bác nói, “Sẽ không.”

Lê Trường Ân cười với cậu, “Sao lại không?”

Lê Tổ sắc mặt phiem hồng, cảm xúc kích động, “Ba ba sẽ không già, con cũng sẽ không phải không cần ba ba.”

Lê Trường Ân buồn cười nhéo nhéo mũi cậu, “Ừm, Tổ Tổ nhớ kỹ người nói sẽ không không cần ta nga.”

Lê Tổ nói, “Con suốt đời ghi nhớ.”

Lê Trường Ân sờ sờ hai má cậu, ôm lấy cậu, nói, “Ừm, cha cũng nhớ kỹ. Con trưởng thành rồi không được phép quên đâu đó.”

Ở Lư Sơn vài ngày, vẫn là phải quay về, máy bay hạ cánh, Lê Trường Ân nắm tay Lê Tổ, nhìn dòng người nơi sân bay, tâm tình lại bắt đầu áp lực, cậu muốn cùng ba ba ở lại Lư Sơn, ở mãi chỗ kia không rời đi, chỉ có cậu và ba ba cậu.

Nhưng, cậu hiểu điều đó là không có khả năng.

Chung quy phải quay về đối mặt với cuộc sống này.

Lê Tổ qua một tuần mới đến trường, lên lớp học, nhưng vẫn như cũ không chịu nâng đầu dậy, trước mặt toàn thể học sinh nữ bị cởi quần, sau này cũng không biết phải cùng các nàng nói chuyện như thế nào, xấu hổ muốn chết.

Lê Tổ không có chút chuẩn bị, tiết học hai mươi phút sau thì kết thúc, thời gian còn lại chính là tiết của chủ nhiệm.

Chủ nhiệm lớp trước tới hỏi thăm tình hình Lê Tổ, Lê Tổ cúi đầu không nói lời nào, cũng không dám nhìn ai, ngày đó bị cởi quần, nổi xấu hổ sợ hãi đã vĩnh viễn khắc ghi trong lòng cậu, vậy nên cậu không chịu nhắc đầu dây.

Cô giáo nhìn cậu không đáp, sau đó kêu Ông Dương và các nam sinh đã khi dễ Lê Tổ lên bục giảng đứng, nói, “Xin lỗi đi.”

Vài nam sinh cùng nhau ở trước mặt Lê Tổ nói thực xin lỗi, hiển nhiên là cực độ không cam lòng, nhưng không dám đối kháng với cô giáo, đành phải nói lời tự kiểm điểm.

Nhóm nam sinh đồng loạt đi xuống, còn lại Ông Dương, cô giáo nhìn hắn không nói lời nào, Ông Dương ở trước mặt Lê Tổ đột nhiên quỳ xuống, nói, “Thực xin lỗi, ngày đó là tôi không đúng, xin cậu tha thứ cho tôi.”

Lê Tổ nhất thời bị sốc, căn bản không biết Ông Dương cư nhiên sẽ đối cậu quỳ xuống.

Cô giáo đối Lê Tổ hỏi, “Trò muốn tha thứ cho cậu ta không?”

Lê Tổ khấn trương xua tay, là vì bối rối, nhưng chủ nhiệm lại lý giải thành cậu không tha thứ, nên đối Ông Dương hung tợn nói, “Đem kiểm điểm lấy ra đây đọc.”

Ông Dương từ trong cặp lấy ra bản kiểm điểm, quỳ gối trước mặt Lê Tổ, đối Lê Tổ phần hận không thôi, bắt đầu đọc kiểm điểm. Hắn ta đọc đến đoạn, bởi vì nghĩ rằng Lê Tổ là con gái, muốn nhìn một chút nên mới kéo quần cậu, xin cậu tha thứ vì điều đó. Toàn bộ học sinh trong lớp tuy rằng đều cực lực nhẩn nại, nhưng đều phải nằm úp xuống bàn, có vài bạn tận lực cúi đầu, nén cười.

Lê Tổ trong nháy mắt đứng lên, chạy ra khỏi phòng học.

Cô giáo chạy tới kéo cậu lại, nói, “Lê Tổ, trò tha thứ cho Ông Dương đi.”

Lê Tổ kêu to, “Bảo hấn đứng lên, bảo hấn đứng lên, bảo hấn dừng lại.”

Cậu vẻ mặt kích động, đầy nước mắt, giống như sắp điên rồi.

Ông Dương nhìn cô giáo đi, tuy rằng còn quỳ gối, nhưng lại đối với toàn bộ học sinh trong lớp làm ra tư thế đắc thắng, mắng Lê Tổ, “Lông không rậm, ẻo lả.”

Cô giáo cũng đang ở tình thế khó xử, gia đình Lê Tổ khẳng định là không thể trêu vào, còn Ông Dương kia có ông cậu là chủ tịch huyện, nhưng Lê Trường Ân không biết đã làm cái gì, Ông Dương ở nhà có lẽ đã nhận đủ giáo huấn cay đắng, vậy nên trở lại trường học liền nói lời xin lỗi Lê Tổ, thậm chí nguyện ý quỳ xuống.

Cô giáo vì chuyện này mà bị hành hạ đến khổ sở, lại không dám đắc tội hai bên, cả trong lẫn ngoài.

Ngày đó buổi tối Lê Tổ về nhà, trong nhà rất ít khi có ai đến viếng thăm, hôm nay cư nhiên lại xuất hiện vài vị khách, Lê Trường Ân ngồi ở phòng khách, ngoắc ngoắc Lê Tổ nói, “Tổ Tổ, hôm nay bài tập có nhiều không?”

Lê Tổ đáp, “Hơn một tuần bài tập cũng chưa làm.”

Lê Trường Ân nói, “Trước khoan làm, lại đây với ba ba.”

Lê Tổ nhìn khách nhân, liền có chút phát khiếp, chậm rãi đi đến bên người phụ thân, cha cậu ôm ngồi trên đùi.

Lê Trường Ân nói, “Tổ Tổ, đây là phụ huynh của Ông Dương.”

Lê Tổ thực kinh ngạc, cậu còn tưởng rằng họ là bằng hữu làm ăn của phụ thân, chú và dì đầu tiên nói vài câu khen ngợi cậu ngoan ngoãn đáng yêu, rồi mới nói con trai nhà mình rất bướng bỉnh, xin lỗi cậu, năn nỉ Lê Tổ tha thứ cho Ông Dương vân vân.

Lê Tổ ở trường đã nhận đủ loại xin lỗi này rồi, trong lòng ngực dâng lên một cỗ không biết là cảm xúc gì, nhưng lại không cách nào phát tiết, chỉ thấp giọng nói, “Con tha thứ cậu ta, không quan hệ.”

Sau khi cha mẹ Ông Dương rời đi, Lê Tổ cũng không quan tâm, đến khi phụ thân giúp cậu tắm rửa, cậu cũng lẳng lẳng ngẩn người, Lê Trường Ân nói, “Tổ Tổ, nam tử hán đại trượng phu, không thể bởi vì bị kéo

quần mà không góc đầu lên được, những kẻ đáng lý ra không thể góc đầu lên được chính là những kẻ đi bắt nạt người khác, biết không?”

Lê Tổ nói biết, nhưng cậu đã nhận đủ ngàn đấm vũ nhục thì kỳ thật không thể xem như không có cảm giác gì.

10. Chương 10: Trường Học Là Một Nơi Ma Quỷ

Du ngoạn Lư Sơn, cùng phụ thân ở một chỗ là khoảng thời gian tuyệt vời nhất, sau khi trở lại trường học, Lê Tổ cảm giác tựa như bản thân hoàn toàn rơi vào địa ngục.

Bởi vì bị cởi quần ở trước mặt các nữ sinh, nên chung quy khi đối diện với bọn họ cậu căn bản không dám ngẩng đầu, không dám cùng các nàng nói chuyện, nhóm nữ sinh hiểu được cậu xấu hổ, cũng không quá thân cận với cậu, để tránh các nam sinh khác lời ra tiếng vào.

Chỉ có Canh Đan Phượng còn trò chuyện với cậu, bị người ta nói thành hai người yêu đương nhăng nhít, không biết xấu hổ linh tinh gì đó.

Những lời đồn này, Lê Tổ căn bản nghe không hiểu, các nam sinh khác thì bàn tán phi thường hưng phấn.

Lê Tổ chịu đựng, mỗi ngày đều vùi đầu chăm chỉ làm bài tập, hoặc là đọc sách, cậu bắt đầu quay về giai đoạn khép kín chính mình, lần này càng thêm cứng rắn, kín không kẻ hở.

Bất quá, môn vật lý tăng thêm hai tiết, Lê Tổ cũng buồn rầu không thôi.

Trễ mất một tuần học, nên hiện tại phải chạy theo cho kịp bài vở, Lê Tổ quả thực sắp bị các môn học bức điên rồi.

Cuối tuần không có cách nào đi học mỹ thuật, còn âm nhạc thì triệt để buông xuôi, phụ thân giúp cậu tìm sinh viên đến nhà làm gia sư, lần này cậu không dám cự tuyệt, có ca ca giúp cậu giảng đề so với chính mình ngồi cắn nát đầu bút thì vẫn tốt hơn một chút.

Lê Tổ có trí nhớ phi thường tốt, cho nên ý lại trí nhớ của mình, cậu học bằng cách nhớ, càng không muốn suy luận hay tư duy logic toán học, vật lý gì cả.

Ca ca gia sư mới tới có khuyên bảo cậu.

Nhưng là nói cũng vô dụng, Lê Tổ đối với việc dùng phương thức thông qua suy luận và tư duy logic để giải quyết các vấn đề khoa học, là vô cùng khó khăn, việc học nặng nề ép cậu đến mức thở không nổi, cậu không thể học theo phương thức tư duy được.

Nghiệp học áp lực thì không có cách nào nghĩ đến chuyện yêu đương. Một ngày nọ vào buổi tối, cậu ở lại lớp học làm bài tập cho tới lúc quá muộn, khi phục hồi tinh thần thì trong phòng đã không còn người, giáo viên đến khóa cửa, Lê Tổ mới thu dọn túi sách nhanh chóng về nhà.

Đi qua tường vây trường học, hướng vào một con ngõ nhỏ, cậu cảm giác có người đi theo mình, bèn vô cùng sợ hãi, cậu chạy như bay về phía trước, nhưng vẫn bị người đuổi theo kéo lại, một phen đem cậu ném trên mặt đất.

Lê Tổ kinh hoàng nhìn người chặn đứng mình, Ông Dương, còn có hai người nữa cậu không biết, có lẽ là học khác trường.

Lê Tổ bối rối nói, “Cậu muốn làm cái gì !”

Ông Dương nói, “Quý xuống, quý xuống cho ta.”

Lê Tổ nhìn hắn, cũng không động đậy, Ông Dương đá cậu, “Quý hay không quý!”

Lê Tổ kêu lên, “Cậu rớt cuộc là làm sao vậy?”

Ông Dương ngồi xổm trước mặt cậu, hung hăng niết mặt cậu, nói, “Éo lả, tao hóa!”

Lê Tổ cảm giác chính mình bị vũ nhục thật sâu, muốn cùng hắn đánh nhau, nhưng bị Ông Dương dễ dàng ném trên mặt đất, Ông Dương tràn đầy ác ý nói, “Mau quỳ, không thì cởi sạch của quần áo mày, cho mày khoả thân chạy về.”

Mặt khác hai người đứng ở hai bên, nơi ngọn đèn đường ánh sáng hờn ám chiếu rọi, nhìn chằm chằm Lê Tổ, một trong số đó nói, “Nếu là nữ sinh, cậu ta thật đúng là xinh đẹp.”

Ông Dương lại đá cậu một cước, “Đồ ẻo lả chết tiệt, quỳ a !”

Lê Tổ khóc lên, chết cũng không quỳ, Ông Dương hung hăng đánh cậu, nhưng không dám đánh quá nghiêm trọng, sợ Lê Tổ trở về bị cha cậu phát hiện ra.

Ông Dương cuối cùng cũng không thể khiến Lê Tổ quỳ, đành phải vũ nhục nói, “Ngoài trừ phía dưới là chỉ điều, cậu ta chính là nữ sinh.”

Còn gọi bạn bè lại, “Mày tới sờ hân, toàn thân đều mềm mại, còn có hương vị.”

Bằng hữu vẫn là cảm giác sờ nam sinh thực ghê tởm, cuối cùng ba người đối cậu uy hiếp một trận, nói cậu nếu dám mách lẻo với giáo viên hoặc là mách với phụ huynh, thì lần sau sẽ thật sự tìm người đến đánh cậu.

Ông Dương bọn họ cuối cùng cũng bỏ đi, Lê Tổ hơn nửa ngày mới đứng lên, nghiêng ngả lão đảo về nhà.

Sợ phụ thân trông thấy, cậu bay nhanh chạy lên lầu, vào phòng ngủ tắm rửa thay quần áo, từ phòng ngủ đi ra, Mai Di mới nói cho cậu biết, “Lê tiên sinh hôm nay không trở về ngủ, nói là có chuyện.”

Lê Tổ vừa sợ hãi phụ thân phát hiện mình bị khi dễ, nhưng cũng may là cha không ở nhà, lại vừa đặc biệt muốn cha, càng nghĩ càng muốn đi tìm cái chết.

Lê Tổ đến bài tập cũng không muốn làm, nằm trên giường ngủ không được, ngày hôm sau lên lớp, tinh thần không tốt ngủ gà ngủ gật còn bị cô giáo điểm danh phê bình.

Thật vất vả làm xong bài tập về nhà, giáo viên sau khi sửa lỗi, nói cậu làm bài tất cả đều sai, lại bị gọi vào văn phòng mắng cho một trận, trong đầu Lê Tổ tràn ngập ý niệm không muốn đi học, không muốn sống, mờ mịt trở về lớp.

Đi tới cửa thì bị một nam sinh cố ý đá chân, cậu ngã chống vó tại chỗ, khiến đám người cười vang.

Lê Tổ cắn răng chịu đựng, đứng lên, các nam sinh kêu, “Tổ Tổ muối muối, ngã đau không?”

“Ai nha, muốn khóc a!”

“Đừng chọc cậu ta, nếu không cậu ta sẽ đến trước mặt cô giáo mà khóc đó.”

Lê Tổ cảm giác dây thần kinh trong đầu hoàn toàn đứt phụt, nam sinh gọi cậu “Muối muối” tiến đến, cuối cùng tự nhiên bị hung hăng xốc lên, sau đó Lê Tổ ngã sòng soài trên mặt đất, không nhúc nhích.

Canh Đan Phượng từ bên ngoài trở về biết được cậu lại bị khi dễ, liền đi đến trước mặt cậu, “Bọn họ khi dễ cậu, cậu không biết báo với cô giáo sao?”

Lê Tổ giữ chặt tay nàng, muốn nói không có việc gì, nam sinh trong lớp lại ồn ào, “Nam sinh nữ sinh, nắm tay hôn môi”

Lê Tổ thoáng chốc từ chỗ ngồi đứng phắt dậy, trừng mắt mọi người.

Mọi người vẫn thi nhau kêu loạn.

Lê Tổ cảm giác chính mình sắp điên rồi, cậu không cần đi học, cậu không cần ở lại nơi này.

Lê Tổ chạy ra khỏi lớp, một đường lao đến cổng, chính cậu cũng không biết bản thân muốn đi đâu, chỉ cảm thấy chết mới tốt, liền đi chết mới tốt.

Cậu mở mịt lang thang nơi phố lớn, ngõ nhỏ, trên người mang theo tiền tiêu vặt, nhưng không ngồi xe, cũng không đi ăn cơm, một con đường đi mãi, thẳng đến chỗ nhà cũ của bọn họ xưa kia, xuất hiện trước mắt cậu.

Cậu không có chìa khóa của nơi này, nên chỉ ngồi trước cửa nhà ngẩn người, phụ thân nói nơi này đã cho thuê, bắt quá xem ra còn không có thuê.

Sắc trời dần dần muộn, sương mù mỏng manh lượn lờ, Lê Tổ siết chặt lấy đồng phục trên người, nhưng vẫn là lạnh, rất lạnh, cậu cũng không muốn động đây, bị lạnh chết ở chỗ này cũng tốt.

Trong đầu cậu toàn tràn ngập chuyện tự tử, những thứ khác đều không nghĩ đến nữa.

Lê Trường Ân nhận được điện thoại của giáo viên nói Lê Tổ không lên lớp học, đã là hơn ba giờ chiều, Lê Tổ không về nhà ăn cơm trưa, bảo mẫu cũng căn bản không nói y biết.

Lê Trường Ân hiểu rõ tình huống, bắt đầu tìm Lê Tổ, trong lòng áy náy dày vò.

Bởi vì khi y nhận được điện thoại của giáo viên thì là lúc vừa mới cùng bạn gái dùng xong cơm trưa.

Lê Trường Ân đến tám giờ tối mới tìm được Lê Tổ, sau khi loại trừ các địa phương khác, đột nhiên nghĩ Lê Tổ có thể đã trở về nhà cũ.

Đến nơi, Lê Tổ đã ngất xỉu tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đồng phục trên người lớn hơn nhiều so với thân mình gầy yếu của cậu, Lê Trường Ân chưa xót khó chịu, hốc mắt cũng đã ướt ươn ướt, ôm lấy con trai, ôm vào trong xe.

Lê Tổ hơn nửa ngày mới tỉnh lại, Lê Trường Ân không lái xe, ngồi ở ghế sau ôm con trai, dịu dàng xoa nhẹ bàn tay lạnh lẽo, đôi chân lạnh lẽo của cậu, ôm cậu vào trong ngực, dùng áo khoác ngoài của chính mình bao bọc lấy thân thể cậu.

Lê Trường Ân nhìn cậu tỉnh lại, thấp giọng nói, “Tổ Tổ, chúng ta về nhà đi.”

Ánh mắt Lê Tổ vô thần nhìn cha, đột nhiên khóc lên, “Ba ba, con không đi học, con không cần đi học”

Lê Trường Ân tạm thời chỉ có thể đáp ứng cậu, “Ừ, được, không học thì không học.”

Lê Tổ trong lòng cha khóc đến mệt mỏi, tinh thần cũng dần dần ổn định, Lê Trường Ân mới ôm cậu xuống xe, cho cậu ngồi vào vị trí phó lái, thắt dây an toàn, lái xe đưa cậu rời đi.

Lê Trường Ân hiểu được Lê Tổ tuổi quá nhỏ, đối với các môn khoa học tự nhiên vốn là kém cỏi, áp lực học tập rất lớn, điều quan trọng là cậu và bạn bè trong lớp quan hệ không tốt, có lẽ nghỉ một năm cũng không sao.

Lê Trường Ân mang con trai đi ăn đồ ăn Quảng Đông, đối Lê Tổ nói, bảo cậu không cần đến trường, hảo bình tĩnh lại, Lê Tổ từ từ ăn vài thứ, sau khi về nhà, bảo mẫu Tiểu Phân đã đến trường đem hết sách vở đồ dùng học tập mang về giúp cậu.

Lê Trường Ân nói, “Nghỉ ngơi vài ngày, Tổ Tổ, đừng suy nghĩ nhiều.”

Lê Tổ không đi học, chỉ cần không đi học, cậu liền cảm giác hết thấy đều rất tốt, đối với trường học, kia là một nơi ma quỷ, khiến cậu quá mức sợ hãi.

Cậu ở nhà, vô luận là đánh đàn, đọc sách, vẽ tranh, viết này nọ, cậu đều cảm giác cao hứng, tóm lại làm cái gì so với đi học cũng được hết.

Bất quá, qua vài ngày, phụ thân lại ôm cậu nói chuyện, “Tổ Tổ, chúng ta học năm nhất được không nào, một lần nữa bắt đầu năm nhất, như vậy áp lực học tập không quá lớn. Được không, hửm?”

11. Chương 11: Cái Gọi Là Tương Lai, Kế Hoạch Cuối Cùng Vẫn Không Thể Thay Đổi

Phụ thân mang đến tin tức này đối với Lê Tổ mà nói vẫn như cũ là tin dữ, cậu hoang mang nhìn phụ thân, “Cha nói không cần đi học.”

Lê Trường Ân nhìn con trai thờ dãi, “Con còn nhỏ như thế, không đi học thì làm cái gì đây? Ba ba nuôi con một đời không phải là không được, nhưng chính con cũng cần phải nghĩ đến tương lai của mình.”

Lê Tổ khóc nói, “Ba ba, con không cần đi học, không cần đi, cha đừng đưa con đi.”

Lê Trường Ân tức giận, nói, “Đừng cố tình gây sự, dù sao vẫn là không thể không đi học, xem ra ta đã quá cứng chiều người. Người mới bao nhiêu tuổi, mười hai tuổi, mười hai tuổi không đi học thì có thể làm cái gì?”

Lê Tổ nói, “Vô luận làm cái gì đều được, con không muốn đi học, con không cần đi học.”

Lê Trường Ân cố nén tức giận, đem cậu ném tới trên giường, nói, “Chính mình hảo hảo suy nghĩ lại một chút, sau vài ngày đi xem qua lớp học năm nhất.”

Lê Tổ kêu to, “Con không cần đi.”

Lê Trường Ân đến thư phòng hút thuốc, nghĩ tới chuyện của con, liền nôn nóng kinh khủng.

Lẽ ra lúc học tiểu học Lê Tổ vô cùng ngoan ngoãn, y tựa hồ không cần phải hao phí tâm tư vì bất kỳ điều gì, con trai học hành ổn định cho đến nay, nhưng khi vào sơ trung thì xảy ra đủ loại sự tình.

Lê Trường Ân thực ra không hiểu vì sao Lê Tổ cùng các nam sinh kết giao không được tốt, bởi vì y từ nhỏ chính là một đứa trẻ hoạt bát, anh em bên người một đống, không hề gặp bất cứ khó khăn gì trong việc kết giao bạn bè, hơn nữa kỳ thật y cũng không thể lý giải được vì sao thành tích các môn tự nhiên của con trai lại kém như vậy, đơn giản là cậu khi đọc qua đề mục mà không hiểu thì sẽ không làm.

Bất quá, y ngược lại thật sự phi thường đau lòng.

Nhìn cậu khóc, y vốn không có một chút biện pháp.

Tuy nhiên, chung quy không thể bởi vì Lê Tổ khóc, mà sẽ đáp ứng cậu, không thể không ép buộc cậu đến trường.

Dễ dàng không được, thì chỉ có thể mạnh bạo.

Lê Tổ ở nhà khóc náo loạn vài ngày, vẫn là bị Lê Trường Ân đề cập đến việc đi học.

Đề cập xong thì cũng liền theo đó mà thực hiện.

Sáng sớm ngày hôm ấy bắt đầu rời nhà đi, Lê Tổ chết cũng không chịu rời khỏi nhà, Lê Trường Ân một phen ôm cậu khiêng trên vai, rồi mới ném vào vị trí phó lái trong xe, y vừa buông ra, Lê Tổ đã muốn xuống xe, bị Lê Trường Ân hung hăng đè lại, gương mặt Lê Trường Ân cách Lê Tổ chỉ có mấy li, hai cha con cứ như thế đối diện nhau, Lê Trường Ân nói, “Tổ Tổ, đừng không nghe lời.”

Lê Tổ rơm rớm nước mắt, Lê Trường Ân nói, “Đừng khóc, con khóc cha liền đánh con.”

Lê Tổ cố nén, gắt gao cắn răng. Khi xe chạy đến nơi cổng trường, cậu đối Lê Trường Ân phát ra một tiếng thê lương, kêu to, “Cha nói dối, cha rõ ràng nói con có thể không cần đi học.”

Lê Trường Ân không thêm để ý đến cậu, lái xe vào bãi đỗ xe ở trường, y ôm lấy con trai đang vùng vẫy đi xem lớp học mới.

Các lớp học ở lầu một và lầu hai tách riêng biệt, lầu một, Lê Tổ rất quen thuộc, bởi vì cậu đã học ở nơi này hơn một năm.

Đối với việc một lần nữa học ở lầu một, Lê Tổ chỉ cảm thấy so với chết còn khó chịu hơn, một lần nữa học ở nơi này, tương đương với việc một lần nữa phải trải qua những thống khổ trước kia. Chưa kịp đi đến phòng học, cậu đã bắt đầu cầu xin, “Ba ba, xin cha, không đi, không đi, ba ba, xin cha, con xin cha.”

Lê Trường Ân nhìn gương mặt tuyệt vọng của con trai, dừng lại bên cạnh một khu hoa viên nhỏ trong trường, rất nhiều học sinh ở đó trông thấy hai người, Lê Trường Ân buông con trai xuống, hoàn toàn không rõ đi học đối với con trai mình mà nói sao lại trở thành một nỗi tuyệt vọng đến dường này.

Ngồi trên băng ghế nơi hoa viên, Lê Trường Ân châm một điếu thuốc, sau khi hút một ngụm, thở phào một cái, mà Lê Tổ lúc này cũng nhẹ nhàng thở ra.

Lê Trường Ân nhìn cậu, buồn bực gia tăng, y lại cười, đem điếu thuốc đưa đến bên miệng con trai, Lê Tổ quay mặt đi, Lê Trường Ân nói, “Nhìn bộ dáng con sầu mi khổ kiể, không muốn đi học đến như thế sao. Ngũ Văn, tiếng Anh không phải là giỏi nhất sao, vậy thì đi học còn có cái gì đáng sợ?”

Lê Tổ không nói lời nào, Lê Trường Ân lại lấy ra một điếu thuốc, châm rồi đưa cho con trai, “Con hút thuốc đi.”

Lê Tổ không nói được một lời vươn tay đẩy tay của cha ra, điếu thuốc rơi trên mặt đất.

Lê Trường Ân nói, “Không thích đi học rõ ràng là muốn trốn học, nếu đã vậy thì chẳng phải là học sinh ngoan, hút một điếu thuốc thì có tính là cái gì đâu.”

Lại đem điếu thuốc trên miệng mình đưa đến cho Lê Tổ, Lê Tổ tiếp tục đẩy tay cha ra.

Lê Trường Ân nói, “Hãy học tập tính cách phản kháng. Có nam sinh khi dễ con, không cần chịu đựng, con có thể trở về nói cho cha biết, nhưng trước khi nói cho cha biết, chính con cũng phải đánh trả tự vệ, ba ba sai lầm rồi, ba ba nghĩ con còn nhỏ, con lại lặng yên ít lời hướng nội nhất gan, ba ba không biết đã đường con ra sao, đem con trở nên giống như nữ nhi, sợ con đau thể này thể kia, không để chính con tự mình giải quyết vấn đề, này kỳ thật không tốt. Này đối với con mà nói không tốt. Ba ba vĩnh viễn là bờ bến của con, bị thương thì tới tìm cha, cha mang con đi bệnh viện, trong lòng khó chịu cũng lại đây, cha có thể ôm con, bắt quá, trước đó con hãy tự mình hành sự, hoặc là đối mặt. Lần sau nếu có người khi dễ con, con đem kẻ đó đánh chết, xảy ra chuyện gì, cha chịu trách nhiệm cho con.”

Lê Tổ nhìn cha, Lê Trường Ân cũng nhìn cậu, Lê Tổ nói, “Ba ba, con không cần học năm nhất, con học năm thứ hai là được.”

Lê Trường Ân giữ lấy khuôn mặt Lê Tổ hôn lên cái trán cậu một cái, nói, “Đều nghe lời con.”

Lê Trường Ân lại châm một điếu thuốc, hút một ngụm đưa đến bên miệng con trai, Lê Tổ cau mày cũng hút một ngụm, bị sặc ho, về mặt đồ bưng, Lê Trường Ân cười rộ lên, nói, “Đi thôi, về nhà đổi túi sách, rồi chờ đến năm thứ hai của con rồi đi học.”

Lê Trường Ân không cần yêu cầu Lê Tổ phải học tập đến cái gì tiền đồ xán lạn, chỉ cần cậu có thể hảo hảo trưởng thành là được, anh cả của y cư ngụ tại Mỹ đã từng gọi điện thoại, hỏi thăm tình hình trường trung cấp mà Lê Tổ đang theo học ở bên này ra sao, bởi vì đối với các trường trung học bên kia, vấn đề phân biệt chủng tộc thực sự nghiêm trọng, thường xuyên có tin tức học sinh châu Á bị khi dễ, cho nên y liền xua tan ý niệm đưa Lê Tổ xuất ngoại du học ra khỏi đầu.

Nhìn thân người con trai nhỏ bé, e rằng học hết cấp trung học, thì cũng vẫn chỉ giống như một học sinh tiểu học mà thôi, không bằng giữ cậu ở lại bên mình may ra còn có thể yên tâm hơn phần nào.

Bất quá Lê Tổ là siêu cấp dễ toán, vật lý, ước chừng chỉ có thể xuất ngoại học đại học, không thì tương lai phải vào các trường dạy nghề không hơn.

Lê Trường Ân an bài đường đi cho con trai, bất quá, y muốn Lê Tổ vẫn là chân chính tự mình đối mặt.

Một lần nữa đến trường, Lê Tổ như cũ lặng yên, ngũ văn hay tiếng Anh không lên lớp cũng không có bất cứ vấn đề gì, nhưng toán học và vật lý thì bao gồm rất nhiều tiết ngoại khóa giải đề luyện tập, cậu hoàn toàn không theo kịp, cậu nôn nóng như đang ngồi trên lửa, chỉ mong cái giai đoạn khổ hạnh này mau chóng kết thúc.

Sau học kỳ hai, một vài bạn trong lớp vụng trộm yêu đương, nhưng không dám để giáo viên biết.

Cuối tuần, Lê Tổ đi dạo hiệu sách, theo con đường gần nhà mà đi, vừa đi vừa nhìn, nghe thấy phía trước có thanh âm, cậu mới ngẩng đầu lên, thì ra là có hai người đang hôn nhau, nữ sinh đẩy nam sinh ra, nam

sinh lại tiếp tục sáp vào nữ sinh, Lê Tổ ngây ngốc đứng một chỗ, muốn xoay người trốn đi thì đã không kịp.

Đôi tình nhân này chẳng phải ai xa lạ, chính là Ông Dương và Ngũ Nhận.

Ông Dương và Ngũ Nhận bất thành linh bị cắt ngang, về mặt đồ bùa không biết làm như thế nào để đối diện với Lê Tổ.

Ông Dương nhìn cậu, lập tức phẫn nộ, nói, “Mày cẩn thận cho tao !”

Rồi mới lôi kéo Ngũ Nhận đi.

Lê Tổ khẩn trương chạy về nhà, nghĩ nếu đem sự tình hôm nay gặp được nói cho cô giáo, hai người nhất định sẽ thăm.

Bất quá, cậu không có loại ý tứ này, cậu mới không có hứng thú quần bọn họ, tuy rằng cậu và Ông Dương có thù không đội trời chung.

Không quá một tuần, chuyện yêu đương của Ông Dương và Ngũ Nhận bị phát hiện, phụ huynh hai nhà đến trường học, Ngũ Nhận khóc sướt mướt bị bắt chuyển trường, Ông Dương thì về mặt bơ phờ nhận giáo huấn.

Vốn Lê Tổ không để ý chuyện này, không nghĩ tới một tuần sau, cuối tuần, vừa bước ra khỏi phòng vẽ, đi đến chỗ rẽ cách cửa nhà không xa, đột nhiên một người nào đó mạnh mẽ kéo cậu đi, hơn nữa còn bịt miệng cậu, người nọ mang cậu tới một nơi công trường đang thi công.

Lê Tổ thiếu chút nữa bị ngạt chết, bất quá xoay người thì trông thấy một đám thiếu niên bất lương, thì càng khiến cậu kinh hoàng.

Ngày hôm đó, Lê Tổ không đi học mỹ thuật, cũng không dám về nhà, ở nơi công trường trốn đến tận đêm, cậu mới mơ màng màng lén lút trở về, lại ở ngoài sân trốn một hồi lâu, né tránh các bảo mẫu, cậu về phòng ngủ, nhốt mình trong nhà tắm với vẻ mặt cực độ bình tĩnh, đôi mắt lộ ra hoang mang và tuyệt vọng sâu thẳm, vẫn tắm rửa, tắm rửa.

Phụ thân lại không trở về, cha gần đây luôn nói mình nhiều công việc, một tuần thì có hai ba ngày qua đêm ở bên ngoài.

Cậu nghe được Mai Di và Tiểu Phân kín đáo nói, nói là phụ thân ở bên ngoài có bạn gái, nói không chừng không lâu sau sẽ kết hôn.

Lê Tổ đối với chuyện này thực hoang mang, phụ thân đã từng nói, cậu chưa trưởng thành thì cha sẽ không kết hôn, cậu rõ ràng là còn chưa lớn lên, cha sao lại có thể tái hôn.

Lê Tổ không biết bộ dáng dâm loạn là cái gì, bất quá cậu cảm giác bản thân mình hoàn toàn không còn mặt mũi gặp người khác(1). Vào thư phòng phụ thân, từ ngăn tủ lấy ra một thanh đoản kiếm (2), chém sắt như chém bùn, Lê Tổ phát ra ngoan độc, muốn đi giết hết đám người khốn kiếp kia, rồi chính mình cũng chết theo luôn là được, dù sao phụ thân đã muốn tái kết hôn, cậu căn bản sống không còn ý nghĩa.

.
. .

Chú giải :

(1) : Ý nói đến đoạn cậu bị bọn thiếu niên khi dễ, động chạm thân thể cậu.

(2) : Đây là loại đao, kiếm có thể đeo bên hông, có nhiều kích cỡ, xuất xứ từ China hoặc Japan, không phải Katana, ở đây cũng nói chung chung, thứ phù hợp với Lê Tổ e là ngắn thôi, giấu trong người được, đại khái nhìn như thế này:

12. Chương 12: Thế Giới Bên Kia (*)

Lê Tổ ôm trong lòng một nỗi đau thương dày vò, hẳn phải vong tâm, cậu muốn bản thân giống như một nam nhân, vì báo thù mà chết.

Mặc một chiếc áo sơ mi dài tay và quần dài, chuôi dao đặt bên hông túi, tay cầm thanh dao, thân dao chạm trở hoa văn phức tạp, ma sát nơi da thịt mịn màng của lòng bàn tay, Lê Tổ chịu đựng thống khổ và chua xót trong tâm, quyết định phải vì tôn nghiêm của nam nhân mà tử.

Nhưng khi bước ra khỏi cửa, mới phát hiện không biết phải đi đâu để tìm kẻ bắt cóc. Đèn đuốc nơi thành thị sáng rực, xe cộ hối hả như mắc cửi, cảnh tượng người đi đường vội vội vàng vàng, Lê Tổ hoang mang ở nơi đó, đành phải quay trở về nhà.

Mai Di mặt đầy nghiêm nghị nhìn cậu, “Tổ Tổ, cháu vừa đi đâu đấy, thầy Hạ gọi điện báo nói cháu không đến lớp học về.”

Lê Tổ không đáp lại, hờ hững đi lên lầu, tay giữ chặt chuôi dao, hoa văn khắc trên dao cứa vào tay rất đau, nhưng cậu cũng không buông ra.

“Tổ Tổ, sao không nói lời nào hết vậy, đứa nhỏ này đã lớn như thế rồi, còn không chịu nghe lời.”

“Tổ Tổ, cháu ở bên ngoài ăn cơm chiều sao, có cần hâm cơm lại không?”

Lê Tổ một mực không đáp, trở về phòng ngủ, ngồi trên giường mà ngơ ngẩn cả người, nghĩ đến cái gì đó, cậu liền đi lấy điện thoại ở đầu giường, bắt đầu gọi điện đến nhà Ngũ Nhận.

Cha Ngũ Nhận tiếp máy, biết cậu là đồng học của nàng, cũng chẳng tỏ ra vui vẻ gì, hơn nửa ngày mới chuyển máy cho Ngũ Nhận, Lê Tổ nói, “Ngũ Nhận, là tôi, Lê Tổ.”

Ngũ Nhận ghen hòng, “Là cậu đi nói với cô giáo, là cậu có phải không? Chúng ta trước kia không phải là bằng hữu sao?”

Lê Tổ nghĩ đến quần áo trên người mình bị đám khốn kiếp kia lấy hết, còn bị rà qua rà lại, liền ghê tởm tới mức muốn rống to với Ngũ Nhận, nhưng cậu nhẫn nhịn, nói, “Không phải tôi.”

Ngũ Nhận nói, “Chính là cậu, cậu hận Ông Dương không phải sao?”

Đúng vậy, Lê Tổ hận Ông Dương, đời này cậu còn không có hận ai đến như vậy, hận đến độ muốn hấn chết.

Lê Tổ thầm nghĩ cậu sắp sửa dùng chính máu tươi của mình để chứng minh phần tâm huyết của cậu.

Cậu đáp, “Không phải tôi, tôi hận hấn, nhưng tôi không hận cậu, hấn lại không chuyển trường, là cậu phải chuyển trường, không đúng sao?”

Ngũ Nhận ô ô khóc, Lê Tổ nói, “Hấn nhà ở đâu, tôi tìm hấn có việc, hoặc là đem số điện thoại của hấn cho tôi cũng được.”

Ngũ Nhận tâm tình tan vỡ, Lê Tổ nói chuyện hơn nửa ngày là muốn xin số điện thoại của Ông Dương, không phải điện thoại nhà, mà là số điện thoại di động.

Lê Tổ thực tình gọi cho Ông Dương, “Đúng vậy, tại Hoàn Kiều phố dưới tầng cây gạo mặt, nếu cậu không đi thì cậu là kẻ hèn.”

Ông Dương nói, “Mày mới là đứa hèn ấy, mày nếu dám không đến thì mày chính là đồ con gái, ẻo lả.”

Lê Tổ quát, “Mày thì có, khiến Ngũ Nhận phải chuyển trường, còn chính mình thì chẳng bị tổn hại gì, mày mới không phải là nam nhân, mày mới là nữ nhân !”

Ông Dương tức giận mắng to, “Mày chờ đó, buổi sáng hôm nay giáo huấn không đủ có phải hay không?”

Lê Tổ cúp điện thoại.

Cậu cầm dao đi ra ngoài, thời điểm rời nhà cậu quay đầu nhìn thoáng qua, nhà mới đến ở đã hơn một năm, ngọn đèn sáng rực, thứ ánh sáng giả tạo. Ba ba nói dây thường xuân sẽ rất nhanh mọc ra ngoài tường, kỳ thật là gậy người. Mai Di đang xem TV, Tiểu Phân thì gọi điện thoại, phụ thân khẳng định là ở bên ngoài,

cùng một chỗ với người mẹ tương lai, nơi này không còn ai cần cậu. Ra khỏi sân vườn, kia gần tường viện là cây anh đào, quả anh đào đã sinh trưởng được một ít, nho nhỏ, vẫn còn chút xanh, cắn bản là vừa chua vừa chát, không thể ăn.

Cậu ở trong lòng nói, a, vĩnh biệt.

Hoành Kiều phở vùng phụ cận cách không xa trường học, Lê Tổ ra đi, cả người mang theo bình tĩnh và ưu thương, càng như vậy, càng không hối hận.

Ông Dương đã ngồi ở đầu cầu Hoành Kiều đợi Lê Tổ, Hoành Kiều là một cây cầu đá dài, có cây hoàng giác (1) thân cao lớn mọc nơi đầu cầu, chừng hai ba người ôm mới hết.

Ngoại trừ Ông Dương, còn có một đám người buổi sáng khi dễ Lê Tổ, nghĩ đến sự tình bọn họ đã đem chính mình đặt trên cây cột, tâm Lê Tổ vốn đã bình tĩnh giờ lại dâng lên một nỗi tức giận mãnh liệt.

Lê Tổ còn chưa đến gần, một nam sinh cao gầy trong số đó ném tàn thuốc từ miệng của mình, đối Lê Tổ hô, “Uy, muội muội, có mang tiền không, buổi sáng mấy trăm kia xài hết rồi.”

Lê Tổ không để ý đến hắn, con dao ngắn nhỏ đặt trong túi, cậu tới ngồi gần Ông Dương, đột nhiên lấy con dao ra, nhanh chóng nhào về phía hắn, mọi người nhất thời căn bản không kịp phản ứng, chắc là cũng không cho rằng cậu có thể hung ác như vậy.

Dao xẹt qua gương mặt Ông Dương, nháy mắt đổ máu. Ông Dương đau đến kêu to, Lê Tổ lại hướng vào hắn, mọi người ban đầu khiếp sợ sau đó khấn trương ngăn Lê Tổ lại. Lê Tổ đã muốn điên rồi, cậu nổi giận, cậu thống khổ, cậu cô độc, cậu bị thương, cậu không thể chịu đựng thêm một chút áp lực nào nữa Tất cả đều hóa thành máu tươi trong mắt cậu.

Lê Tổ giống như người điên vung dao trong tay, cuối cùng bị ôm lấy, dao bị ném sang một bên, vài người đối cậu quyền đâm cước đá, Lê Tổ tựa hồ cũng không cảm thụ được đau đớn. Có người đi ngang qua, có người báo cảnh sát. Sự việc về sau Lê Tổ cơ hồ không nhớ rõ. Tỉnh lại trong bệnh viện, Lê Tổ lẳng lẳng nhìn trần nhà mà ngẩn người, trong mắt một chút thần thái cũng không có.

Lê Trường Ân ngồi bên giường bệnh, trông thấy cậu tỉnh liền gọi cậu, “Tổ Tổ? Tổ Tổ.....”

Ánh mắt Lê Tổ cũng không chuyển tới nhìn cha, mà là mờ mịt hư không, trống rỗng không rõ, tựa hồ chỉ có Lê Tổ và thế giới của riêng cậu.

Trong mắt Lê Trường Ân đầy tơ máu, vô vô lên hai má Lê Tổ, gọi cậu, “Tổ Tổ, xảy ra chuyện gì? Nhìn ba ba a, nhìn cha.”

Lê Tổ không đáp, vẫn như cũ nhìn khoảng không. Một lát sau, Lê Trường Ân mới trông thấy cậu há mồm, nhưng nghe không rõ cậu đang nói cái gì, kể sát lỗ tai vào, mới nghe được cậu đang ngâm một bài thơ.

“Cổ hoang hà mờ mịt, Bạch Dương diệc tiêu tiêu.

Nghiêm sương chín tháng trung, đưa ta ra ngoại thành.

Tứ phía không người cư, cao phần chính tiêu nghiêu.

Mã vi ngửa mặt lên trời minh, phong vi tự tiêu điều.

U thất nhất đã bế, ngàn năm không còn nữa triều.

Ngàn năm không còn nữa triều, hiển đạt không làm sao hơn.

Hướng đến đưa tiễn nhân, đều tự còn này gia.

Thân thích hoặc dư bi, người khác diệc đã ca.

Chết đi chỗ nào nói, thác thể đồng sơn a.” (2)

Đem bài điệu ca này lặp lại một lần, lại thêm một lần, tựa hồ cậu đã trải qua bao lần sinh tử, rõ ràng, rõ ràng cậu mới mười hai tuổi mà thôi.

Trong lòng Lê Trường Ân khó chịu muốn đòi mạng, hôn hôn lên gương mặt bị đánh bầm tím, thấp giọng nói, “Tổ Tổ, đừng đọc nữa, ba ba ở trong này, ba ba ở đây a, đừng đọc, có được không?”

Lê Tổ căn bản không nhìn tới cha, chính mình nói nhỏ, “Thân thích hoặc dư bi, người khác diệc đã ca”, thanh âm còn mang theo đồng âm non nớt, tựa như tiếng hát, Lê Trường Ân rất muốn khóc, hôn môi và hai má của cậu, “Bảo bối, đừng niệm được không, ba ba ở đây a.....”

Lê Tổ khép mình trong thế giới của riêng cậu, bất cứ chuyện gì xung quanh đều không thể tác động đến cậu.

Vết thương trên người cậu không phải thực nghiêm trọng, đều là một vài vết bầm tím, kiểm tra cho thấy không có tổn thương các cơ quan bên trong.

Lê Trường Ân mang cậu về nhà an dưỡng, Lê Tổ giống như một người nộm mặc cho Lê Trường Ân ôm xuống xe, ôm vào phòng ngủ, uy cậu ăn cơm, cậu ngược lại hảo hảo mà ăn, buổi tối cũng mơ mơ màng màng rất nhanh ngủ thiếp đi.

Nhưng đêm đó cậu phát sốt rất cao, gập ác mộng lớn tiếng nói, “Tôi đi, tôi đi theo các người, ba ba, tái kiến, không, vĩnh biệt Ba ba..... Tái kiến”

Lê Trường Ân bị dọa không nhẹ, muốn đánh thức Lê Tổ, Lê Tổ lại đột nhiên ngồi dậy khóc rống, ghé vào giường nôn mửa, Lê Trường Ân lớn tiếng kêu, khiến các bảo mẫu đều chạy lên.

Lê Trường Ân xoa xoa miệng con trai, dùng chăn bao bọc lấy cậu, trên người chính mình vẫn còn mặc áo ngủ, mang dép lê, tức thì khẩn trương ôm cậu xuống lầu, đi bệnh viện.

Lê Tổ nửa tỉnh nửa mơ, một mực khóc rống, miệng kêu ba ba, vẫn là nói “Tái kiến, vĩnh biệt”

Rất nhanh đi đến một bệnh viện tư nhân ở vùng phụ cận, Lê Tổ được uy thuốc giảm sốt, lại ghim kim truyền dịch.

Cậu tạm thời hạ nhiệt, nước mắt vẫn còn vương, Lê Trường Ân trông thấy cậu như vậy, tâm cũng nát tan, ôm cậu vào ngực, dịu dàng vuốt ve nơi cánh tay truyền dịch của cậu.

Đến sáng sớm Lê Tổ mới hết sốt hẳn, cũng không khóc, mềm nhũn ngủ trong lòng Lê Trường Ân.

Sau đó, tinh thần Lê Tổ vẫn hoảng hốt, cậu vẫn cho rằng chính mình đã chết, đối với Lê Trường Ân nói tái kiến, Lê Trường Ân không thể đi làm, ở nhà với cậu.

Lê Tổ như vậy đương nhiên không có cách nào đi học, xin nghỉ một thời gian dài để dưỡng bệnh.

Hơn nữa trong trường cũng biết chuyện Lê Tổ lấy dao đâm Ông Dương.

Ông Dương không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng dung mạo bị huỷ hoại.

Lê Trường Ân cự tuyệt vì hấn bồi thường tiền thuốc men, hơn nữa còn nói muốn điều tra sự tình này cho rõ, con y sẽ không vô duyên vô cớ lấy dao liều mạng với người khác, nhất định là Ông Dương lại làm ra chuyện gì không thể tha thứ với cậu.

Nhưng vô luận y gắng hỏi Lê Tổ thế nào, cũng hỏi không ra, Lê Tổ kìm hãm bản thân trong thế giới riêng của mình, không thể thoát ly, như lạc vào chốn mê mông bạt ngàn núi cao, vực sâu nơi vô thực, cho rằng bản thân đã chết, cùng hết thấy nói lời cáo biệt.

.

Chú giải:

(1) Giữ nguyên văn QT

(2) Giữ nguyên văn QT (Bạn ngại lại nguyên văn tiếng Trung). Không tìm ra tư liệu tiếng Việt. Quan trọng hơn hết, đây là một bài điệu thơ, nội dung tưởng niệm người chết.

(*) Câu tựa đề chương 12 cũng là một câu được trích trong bài điệu thơ trên, (bạn ngại lại nguyên văn tiếng Trung). Tựa đề chương không hề được giữ nguyên văn QT. Hoàn toàn là do bạn Di tự bịa (tất nhiên bạn đã dựa theo nội dung chương để bịa).

13. Chương 13: Gió Lại Thổi, Con Phải Đi

Qua vài ngày, Lê Tổ vẫn còn cho rằng chính mình đã chết.

Trong lúc đó, việc Lê Trường Ân điều tra sự việc của Lê Tổ và Ông Dương rốt cuộc cũng có chút đột phá, có người nói Lê Tổ bị kéo dài tới công trường, nơi công trường còn rơi lại dụng cụ vẽ tranh của Lê Tổ, bọn họ nói chỉ là muốn vũ nhục Lê Tổ một phen, cũng không có thật sự làm gì với cậu.

Lê Trường Ân lâm vào tự trách thật sâu, y nhận ra, là chính mình đã dạy Lê Tổ phải xử sự giống như một nam tử hán, vậy nên mới khiến Lê Tổ cầm dao đi giết người, để rồi biến thành tình trạng như bây giờ.

Khi đó ngành nghề tư vấn tâm lý còn rất hạn chế, trong nước căn bản không có bác sĩ tâm lý, Lê Trường Ân liên hệ bác sĩ ở Hồng Kông, muốn đưa Lê Tổ qua bên kia chữa bệnh.

Ngày hôm ấy, y ôm Lê Tổ trên giường, nói với cậu, “Tổ Tổ, chúng ta đi Hồng Kông ở vài ngày được không, con bị bệnh, chúng ta đi khám bệnh.”

Lê Tổ nhìn cha, đã có thể nhận ra Lê Trường Ân, thấp giọng nói, “Ba ba, có gió, gió thổi, gió thổi rồi.”

Hiện tại là cuối xuân đầu hạ, cửa sổ phòng ngủ khép kín, máy lạnh còn chưa mở, trong phòng căn bản không có gió.

Lê Trường Ân ôm cậu, vỗ về lưng cậu, “Tổ Tổ ngoan, không có gió, không có gió.”

Lê Tổ giãy khỏi người cha, đi xuống giường, “Không, gió thổi, không, con phải đi, ba ba, con phải đi.”

Cậu đối với Lê Trường Ân nói thật nghiêm trang.

Lê Trường Ân đau lòng khó nhịn, nắm chặt cậu, “Bảo bối, chớ đi, con muốn chạy đi đâu, con nói cho ba ba, con không cùng ba ba sao, con muốn chạy đi đâu.”

Lê Tổ nhìn cha, quơ tay, “Gió thổi đi nơi nào, con liền muốn đi nơi đó. Ba ba, tái kiến, con phải đi, gió thổi, gió thổi đi rồi.”

Lê Trường Ân gắt gao ôm lấy cậu, bắt lấy bàn tay đang quờ quạng của cậu, “Tổ Tổ, chớ đi, gió đến cũng đừng đi, ba ba ở trong này, con không cùng cha sao?”

Lê Tổ nhìn cha, nhẹ giọng nói, “Ba ba có người bồi rồi, mẹ mới sẽ đến ở cùng cha, con phải đi, gió đến đây, gió đến đây..... Con phải đi.....”

Nước mắt Lê Trường Ân rốt cuộc không nhịn được nữa, hốc mắt ướt át, khóe mắt phấp phấp.

Thật vất vả trấn an Lê Tổ, Lê Trường Ân bảo cậu trước hãy nghỉ ngơi, đợi một hồi gió hảo, chờ một chút, chờ một chút.....

Lê Trường Ân gọi điện thoại cho bác sĩ, còn nói tình trạng hiện tại của Lê Tổ, hy vọng có thể ưu tiên hẹn trước, hơn nữa đặt vé máy bay đi sớm, y giúp Lê Tổ thu xếp này nọ, muốn đưa cậu đi khám bệnh.

Thời điểm y thu xếp vật dụng, Lê Tổ bỏ chạy vào phòng ngủ bên cạnh, gian phòng ngủ này đã sớm trở thành phòng vẽ của cậu, cậu chuẩn bị tốt giấy vẽ gọn gàng ngăn nắp, pha màu, cầm lấy bút vẽ.....

Lê Trường Ân đến xem cậu, Lê Tổ dưới ngòi bút của mình, bức họa dần dần hình thành, đó là một cánh đồng cỏ, một nửa mặt trời bị bóng tối che khuất, một gốc cây cao lớn dưới ánh mặt trời, dùng lam sắc đậm tô lá cây, nơi bóng tối, là một cây bồ công anh, gió thổi đến, có thể nhìn thấy gió đến, cây bồ công anh bị thổi bay lên.....

Toàn bộ sắc điệu nhìn qua cảm giác rất tối nghĩa, khiến người khó chịu. Lê Trường Ân cuối cùng hiểu được, vì cái gì Lê Tổ nói gió thổi đến, cậu phải đi, cậu hiện tại đem chính mình trở thành cây bồ công anh sao?

Lê Trường Ân ngồi bên người cậu, nhìn cậu vẽ, trong chốc lát lại đi lấy thuốc đến, bảo Lê Tổ dừng lại uống thuốc. Trong lúc đó Lê Tổ đột nhiên đem bút vẽ và giấy vẽ hung hăng quăng đi, lại bất thành linh đứng lên, cầm giá vẽ mạnh bạo ném văng ra, Lê Trường Ân khẩn trương buông thuốc xuống, kéo cậu, “Tổ Tổ, xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì?”

Lê Tổ giãy dụa trong lòng cha, lớn tiếng kêu, “Không có gió, không có gió a..... Ba ba..... Ba ba a..... Không có gió”

Lê Trường Ân gắt gao ôm cậu, “Lưu lại cùng ba ba không tốt sao, bảo bối, lưu lại cùng ba ba, có được không?”

Lê Tổ vùi vào ngực cha, lớn tiếng khóc, “Ba ba a..... Không có gió”

Lê Trường Ân ôm lấy gương mặt cậu, ôn nhu hôn môi và trán cậu, “Không có gió thì lưu lại, lưu lại, cùng một chỗ với ba ba.”

Một hồi sau Lê Tổ ngừng lại, đến khi lên máy bay cũng im lặng, bất quá, xuống máy bay, đến khách sạn, ngồi vào trong xe, Lê Tổ tựa hồ đột nhiên tỉnh lại, ở trong lòng Lê Trường Ân ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ xe, ngấm nhìn thế giới xung quanh, lại hỏi Lê Trường Ân, “Ba ba, đây là muốn đi đâu?”

Lê Trường Ân nói, “Không phải nói đến Hồng Kông xem bác sĩ sao?”

Lê Tổ mê mang nhìn cha, “Bác sĩ? Ba ba, con bị bệnh sao?”

Lê Trường Ân nói, “Không có bệnh, chúng ta chỉ là đến xem mà thôi, bác sĩ là một người bằng hữu của ba ba, chúng ta đi xem hần.”

Lê Tổ nói, “Con không có bệnh, ba ba.”

Lê Trường Ân nói, “Cha biết. Tổ Tổ là hảo hảo.”

Ở khách sạn, Lê Tổ ngủ trong lòng Lê Trường Ân, vào ban đêm thì thảo nói nhỏ, “Dù chết ở nơi nào, thân xác cũng trở về với núi cây.”

Lê Trường Ân vuốt ve hai má cậu, “Bảo bối, đừng nói nữa, con không cần ba ba sao?”

Lê Tổ gác đầu lên cằm cha, “Ba ba có vợ mới.”

Lê Trường Ân khẽ thở dài, “Không có vợ mới gì hết, chỉ có Tổ Tổ, cha chỉ có Tổ Tổ người.”

Ngày hôm sau đi gặp bác sĩ, đó là một trung tâm phục vụ tư nhân, gian phòng thực ấm áp, Lê Trường Ân và Lê Tổ đi vào, ngồi trên sofa, Lê Trường Ân giới thiệu nói, bác sĩ là bằng hữu của y, bảo Lê Tổ gọi hần Lâm thúc thúc.

Lê Tổ vẫn phát hiện ra, hần là bác sĩ tâm lý.

Bác sĩ hỏi Lê Tổ một số vấn đề, Lê Tổ đều ngậm miệng không đáp, hoặc là vùi mặt vào lòng Lê Trường Ân, không nhìn hần, bác sĩ nói hy vọng Lê Trường Ân đi ra ngoài, hần muốn cùng Lê Tổ một mình trò chuyện, Lê Trường Ân bèn nói với cậu, cha sẽ ra ngoài ngồi đợi Lê Tổ trong chốc lát, Lê Tổ cũng theo cha đứng lên, bắt lấy tay cha, “Ba ba, đừng đi.”

Lê Trường Ân an ủi cậu, “Cha ngồi ở ngay bên ngoài, con cùng Lâm thúc thúc nói xong, cha liền đến đưa con đi, được không nào?”

Lê Tổ lắc đầu, ôm chặt lấy eo cha, “Ba ba đừng đi, ba ba đừng.....”

Lê Trường Ân rất khó xử nhìn bác sĩ Lâm, bác sĩ Lâm cũng thở dài, đứng dậy, nghĩ muốn dỗ dành Lê Tổ, Lê Tổ gắt gao ôm lấy Lê Trường Ân, bác sĩ Lâm chạm vào cậu một chút cũng không được, cậu không ngừng né tránh hần.

Bác sĩ Lâm đành phải nói, “Tôi còn có..... Ừm..... các bệnh nhân khác, muốn hay không, Lê tiên sinh, anh hãy tái dẫn cháu đến lần sau.”

Lê Trường Ân trông thấy con trai mình như vậy, cũng đành phải đưa Lê Tổ về trước.

Trên đường trở về khách sạn, Lê Trường Ân ôn nhu vuốt đầu Lê Tổ, hỏi cậu, “Vì cái gì không chịu một mình cùng Lâm thúc thúc nói mấy câu?”

Lê Tổ không trả lời, vô luận Lê Trường Ân hỏi thế nào, cậu đều không trả lời.

Cuối cùng Lê Trường Ân không có biện pháp. Trở lại khách sạn, Lê Tổ mới nói một câu, “Con không bệnh, con không bệnh.”

Lê Trường Ân công việc bận rộn, mang theo con trai trụ ở Hồng Kông không lâu, sau khi Lê Tổ bất luận như thế nào cũng không chịu gặp bác sĩ tâm lý, y đành phải đưa cậu về nhà.

Bác sĩ Lâm cho y một ít đề nghị, bảo y phải quan tâm hài tử nhiều hơn, làm theo sở thích của Lê Tổ, Lê Tổ hẳn là tự kỷ rất nghiêm trọng, tự kỷ thậm chí có thể dẫn đến bệnh thần kinh, bất quá tỷ lệ phát bệnh không cao, phải quan sát nhiều. Hơn nữa cần uống một ít thuốc. Bởi vì trong thuốc có nhiều tác dụng phụ, nên sau khi trở về nhà, Lê Trường Ân nếu trông thấy Lê Tổ không đem chính mình trở thành cây bồ công anh, muốn rời khỏi, thì cũng vốn không bảo cậu uống thuốc này.

Với tình trạng hiện tại của Lê Tổ, chỉ đành phải cho cậu nghỉ học.

Lê Trường Ân tận lực giảm bớt công việc của mình, ít xã giao, ngay cả chuyện kết giao với bạn gái cũng phải chấm dứt, dành toàn bộ thời gian để chăm sóc con trai.

Lê Tổ giống như đã quên việc từng lấy dao đi đâm Ông Dương, Lê Trường Ân cũng không nhắc lại trước mặt cậu.

Lê Tổ ban đầu ở nhà, mười ngày nửa tháng không muốn đi ra ngoài, mỗi ngày đều ở thư phòng đọc sách, hoặc là vẽ tranh, có đôi khi kéo đàn.

Lê Trường Ân nói mời giáo sư gia đình đến dạy Lê Tổ học, hoặc là kêu vị gia sư dạy đàn dương cầm mà Lý Tường giới thiệu đến, Lê Tổ đều không nguyện ý, ngay cả thầy Hạ dạy vẽ tới nhà, cậu cũng không muốn gặp, tránh ở trong phòng không ra ngoài.

Lê Trường Ân hoàn toàn không có biện pháp với cậu, mỗi ngày, ban ngày đi làm, buổi tối thì ở cùng con trai, đảm nhiệm luôn chức trách giảng bài cho con trai, bất quá Lê Trường Ân cũng kiên trì không được lâu lắm, sau khi bởi vì quá mệt mỏi nên không giảng bài cho con trai, bảo cậu tự mình đọc sách.

Lê Trường Ân nghĩ, đợi Lê Tổ tốt lên một chút, vẫn nên đưa cậu đi học.

Nếu Lê Tổ không thích Tam Trung, có thể chuyển trường.

Bất quá dưới tình trạng này của Lê Tổ, thật đúng là không biết cậu đến bao giờ mới có thể hồi phục.

Dựa theo lời đề nghị của bác sĩ, y cuối tuần dành thời gian dẫn Lê Tổ ra ngoài, ban đầu Lê Tổ không muốn đi, Lê Trường Ân nói có buổi triển lãm tranh, cậu mới do dự nhiều lần, sau đó miễn cưỡng đáp ứng. Nhưng trước khi xuất môn cậu đột nhiên chạy trở về phòng, đóng cửa lại không muốn đi, Lê Trường Ân ôm cậu, hảo hảo dành một trận, mới mang cậu rời nhà.

Lần đầu tiên xem triển lãm tranh, Lê Trường Ân vẫn nắm tay con trai, sau đó đi xem kịch, xem các khu khoa kỹ, tham quan viện bảo tàng, vân vân.

Mỗi một cuối tuần đi một chỗ, cuối cùng Lê Tổ cũng đồng ý xuất môn.

14. Chương 14: Đi Mua Sắm

Thời tiết càng ngày càng nóng bức, Lê Tổ bị cảm mạo, tuy rằng đã uống thuốc kháng thể, nhưng cũng phải qua hơn một tháng mới hoàn toàn bình phục, người gầy đi thật nhiều, Lê Trường Ân đành phải nghĩ biện pháp mua vài thứ cho cậu ăn tắm bổ, vậy mà Lê Tổ vẫn không béo lên được bao nhiêu.

Ở nhà, thì không tái dùng đồng phục, Lê Trường Ân muốn dẫn Lê Tổ đi mua quần áo.

Lê Tổ đối với địa phương nhiều người đều thực bài xích, Lê Trường Ân muốn thử đưa cậu đến các khu trung tâm mua sắm. Thiên nói vạn nói, Lê Tổ mới đáp ứng.

Khi xuất môn, Lê Tổ còn mang theo mũ, cơ hồ muốn che khuất cả đôi mắt, Lê Trường Ân cũng không có cách nào để nói cậu.

Từ bãi đỗ xe, đi thang máy lên lầu, trong thang máy có sáu người, Lê Tổ cũng khẩn trương trốn phía sau Lê Trường Ân, Lê Trường Ân đành phải vội vàng ôm lấy cậu, để cậu vùi mặt ghé vào trên vai chính mình.

Sau khi đến khu trung tâm mua sắm, người ở đó cũng không nhiều lắm. Đối với người nhân viên nhiệt tình giới thiệu, Lê Tổ cũng chung quy núp phía sau Lê Trường Ân, Lê Trường Ân chỉ thở dài trong lòng, không biết với cái dạng này của Lê Tổ, thì phải đến khi nào mới có thể bình phục, để còn trở lại trường học.

Con trai đối với Lê Trường Ân mà nói, tất nhiên là phi thường trọng yếu, nhưng y không thể làm hết thấy mọi thứ cho con trai, y còn có sinh hoạt của mình, sự nghiệp của mình, mỗi ngày cứ quanh quẩn cùng con trai, ban đầu là hoàn hảo, nhưng thời gian càng về sau, càng cảm giác không được khách quan.

Lê Tổ cần phải nhận ra tình trạng tự kỷ của chính cậu, bản thân y cũng không thể vĩnh viễn chống đỡ cho Lê Tổ mãi được.

Nhưng, nếu muốn y đột ngột đem con trai đẩy ra thế giới bên ngoài, thì y tuyệt đối không thể nhẫn tâm.

Vậy nên chỉ có thể duy trì loại tình trạng hiện tại này.

Trong lòng Lê Tổ, e rằng Lê Trường Ân là mọi thứ với cậu, nếu phải rời xa cha, cậu liền muốn theo gió bay đi.

Lê Tổ là một hài tử phi thường xinh đẹp, tại cửa hàng bán quần áo hình gấu Pooh, nữ nhân viên khen cậu bộ dạng lớn lên sẽ rất đẹp, Lê Trường Ân bảo Lê Tổ nói cảm ơn với cô nhân viên.

Ngày trước Lê Tổ rất ngoan ngoãn nghe lời, biết lễ phép, nhưng lần này cái gì cũng không chịu nói, vùi mặt ở sau eo Lê Trường Ân.

Nữ nhân viên nhân tiện nói, “Khăng định là thẹn thùng rồi.”

Khi đưa quần áo cho Lê Tổ mặc, nữ nhân viên cũng nói, “Có thể lấy số đo của cháu không, cháu khăng định sau này sẽ còn cao lên. Bao nhiêu tuổi, mười tuổi sao? Học lớp mấy rồi?”

Lê Tổ ôm Lê Trường Ân, cánh tay run nhè nhẹ, Lê Trường Ân đối với nữ nhân viên mỉm cười một chút, đáp, “Thật ngượng ngùng, phiền cô giúp tôi đóng gói vài bộ cỡ nhỏ là được, không cần lấy số đo.”

Nói xong, lại cầm tay Lê Tổ.

Đem theo túi xách từ trong cửa hiệu đi ra, Lê Trường Ân hỏi Lê Tổ, “Muốn đi mua giày không? Muốn mua gấu bông không?”

Lê Tổ nhìn theo hướng Lê Trường Ân chỉ, lắc lắc đầu, “Không cần gấu bông, con cũng không phải nữ hài tử.”

Lê Trường Ân nói, “Được được, cha chỉ là cảm giác, có thể đặt gấu bông trên sofa, là ba ba thích, con không thích thì thôi.”

Lê Tổ nắm chặt tay cha, trong tay kia của mình thì ôm con sâu bông. Lê Trường Ân sau khi trả tiền xong, đang muốn rời đi, đột nhiên một giọng nữ vang lên, “Trường Ân?”

Lê Trường Ân quay lại nhìn, Lê Tổ cũng nhìn, cả hai trông thấy một người phụ nữ bước đi trên đôi giày cao gót, dáng người yếu điệu, y phục phần lam, tóc quần xinh đẹp.

Nàng trông thấy Lê Trường Ân hiển nhiên là thật cao hứng, Lê Trường Ân đối với nàng gật đầu một cái, nói, “Hiếu Huyền, đã lâu không gặp.”

Từ Hiếu Huyền cười nói, “Đúng vậy.”

Lại nhìn về phía bàn tay Lê Tổ đang nắm chặt lấy Lê Trường Ân, Lê Tổ đội mũ, có thể nhìn thấy hai má trắng noãn của cậu, mũi miệng cùng chiếc cằm thanh tú, Từ Hiếu Huyền ánh mắt lóe lóe, nói, “Này, chính là Tổ Tổ sao?”

Lê Tổ không ngẩng đầu nhìn nàng, ôm lấy eo Lê Trường Ân, vùi mặt trên lưng cha.

Lê Trường Ân nói, “Thằng bé rất sợ người lạ.”

Trong mắt Từ Hiếu Huyền có chút cảm xúc phức tạp, đối với Lê Tổ nói, “Tổ Tổ, chào cháu a!”

Lê Tổ không đáp lại nàng, chỉ gắt gao ôm Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân cúi đầu nhìn con trai liếc mắt một cái, chỉ trông thấy đỉnh đầu mang mũ của cậu, còn có cảm nhận được cường độ cậu ôm mình.

Lê Trường Ân nói thực xin lỗi với Từ Hiếu Huyền, “Thật ngại, chúng tôi đi trước, liên lạc sau.”

Từ Hiếu Huyền nhìn y ôm lấy con trai, ôm cậu ly khai, Từ Hiếu Huyền lạc lõng đứng ở nơi đó thật lâu.

Lúc quen biết Lê Trường Ân, nghĩ rằng y vẫn chưa kết hôn, nhưng sau khi nàng theo đuổi y một thời gian, y câu đầu tiên nói chính là, tuy rằng vợ cũ đã qua đời, nhưng y còn có một đứa con trai.

Sau rất nhiều lần hẹn hò, đều bởi vì con trai của y như thế này như thế kia mà không thành, ban đầu Từ Hiếu Huyền thậm chí nghĩ đây là lý do lý tưởng Lê Trường Ân dùng để cự tuyệt nàng, sau này mới biết, y thật sự có một đứa con trai.

Khi hai người chia tay, nguyên nhân là con của y sinh bệnh, chỉ sợ không thể ở cùng một chỗ với nàng được.

Lý do như vậy, Từ Hiếu Huyền như thế nào có thể chấp nhận, nhưng Lê Trường Ân cũng thật vô tình.

Vô luận Từ Hiếu Huyền nói cái gì, cuối cùng vẫn đi đến quyết định chia tay như cũ.

Nàng nói nàng sẽ đối đãi với Tổ Tổ như con ruột của mình, nàng nói Tổ Tổ sinh bệnh, nàng cũng muốn đến hỗ trợ chiếu cố, nhưng Lê Trường Ân cứ như vậy kiên quyết cự tuyệt, nói Lê Tổ bệnh không phải bình thường.

Hôm nay ngẫu nhiên gặp nhau như vậy, chỉ khiến nàng vô hạn thất lạc và buồn bã.

Trong lúc Lê Tổ bị Lê Trường Ân ôm lấy, nàng đánh giá cậu là một hài tử tinh xảo xinh đẹp, không giống những đứa trẻ khác, hết như búp bê SD (1), thần sắc đậm nhạt, cũng không như một hài tử bình thường sẽ có.

Từ Hiếu Huyền tiếp tục đi phía trước, đi ngang qua cửa hàng bán quần áo gấu Pooh, bên trong vài nhân viên đang nói chuyện với nhau, “Thật sự là xinh đẹp cực, bắt quả nhìn giống như có chút vấn đề, không nói lời nào, vẫn lôi kéo phụ thân không buông.”

“Có lẽ là nơi này có vấn đề.” Một tiểu thư khác nói, chỉ chỉ đầu óc (2).

Từ Hiếu Huyền tiếp tục bước đi, trong lòng thở dài.

Mua giày xong, dạo ngang qua tiệm Pizza Hut, Lê Trường Ân hỏi Lê Tổ, “Muốn ăn không?”

Lê Tổ nhìn thấy bên trong có rất nhiều người, liền lắc đầu, “Không ăn.”

Lê Trường Ân đành phải dẫn cậu đi ăn cơm Tây, vì cậu tách xương cá, cắt thịt bò.

Lê Trường Ân nói, “Tổ Tổ, ba ba không thể cùng con cả một đời, con dù sao cũng phải tự mình đi ra ngoài. Con xem, nhìn qua cửa kính xem, ngoài kia có rất nhiều nhà cao tầng, trên đường nhiều xe cộ, nhiều người như vậy, mỗi người đều có một cuộc sống khác biệt, nhưng những người chân chính đem bản thân mình nhốt lại trong thế giới riêng, không thèm nhìn tới bên ngoài, lại có bao nhiêu đâu. Làm người là phải kiên cường mà đối diện với cuộc sống xung quanh, như vậy mới được. Con hảo hảo xem xem, thế giới ngoài kia, cũng có nhiều điều thú vị, không phải sao?”

Lê Tổ nhìn cửa sổ liếc mắt một cái, lại nhìn chăm chăm miếng thịt bò được cắt sẵn, cầm dao nĩa ăn không vô nữa, cậu thấp giọng nói, “Cô lúc này, là bạn gái của cha sao?”

Lê Trường Ân sững sốt một chút, nói, “Tố Tố, con chỉ cần hiểu những gì cha vừa nói, còn chuyện này không quan trọng. Cha là vì con mà suy nghĩ.”

Lê Tố nói, “Ba ba, nếu cha muốn đi, thì cứ đi, con hiểu mà, con hiểu mà”

Lê Trường Ân thở dài, đành phải kéo ghế dựa, ngồi xuống bên cạnh Lê Tố, nâng đầu con trai lên, theo dõi ánh mắt cậu, “Cô khi này, hiện tại đã không còn là bạn gái của cha. Những lời cha vừa nói, đó không phải là cha muốn vứt bỏ con, rời đi con.”

Lê Tố không thêm nhắc lại, Lê Trường Ân bổ sung, “Cha vì muốn tốt cho con, Tố Tố, ba ba hy vọng con có thể hạnh phúc, mà con như vậy, là không thể đạt được hạnh phúc.”

Lê Tố nói, “Con có thể, con có thể.”

Lê Trường Ân, “Quên đi, chúng ta không thảo luận nữa được không? Một lát muốn đi du thuyền không?”

Lê Tố lắc đầu, “Con muốn về nhà vẽ tranh.”

Lê Trường Ân nhìn cậu, sau đó cũng không thể nuốt trôi này nọ, nhanh chóng dùng đến món tráng miệng ngọt, chính mình không ăn, bảo Lê Tố ăn, Lê Tố cũng chỉ ăn một chút liền đẩy sang một bên, Lê Trường Ân nói, “Trở về sao?”

Lê Tố gật đầu, “Con có thể tự mình trở về, cha có thể đi tìm cô gái lúc này.”

Lê Trường Ân ngồi ở chỗ kia, đặt khăn ăn sang một bên, nhìn nhi tử nói, “Lại hờn dỗi cha có phải hay không?”

Lê Tố đáp, “Không có, con nói thật.”

Lê Trường Ân bảo phục vụ tính tiền, rồi mới đi đến trước mặt Lê Tố, lập tức ôm Lê Tố đứng lên, Lê Tố hơi cứng người, cậu cảm giác được phụ thân đang tức giận, nhưng cuối cùng cha vẫn là giữ lấy cổ cậu, đem mặt dựa vào cậu.

Lê Trường Ân ở bên tai Lê Tố nói, “Tố Tố, cha có đứa con trai này, thật là vô hạn nợ nần, không phải tiền tài, mà là con muốn đem tâm của cha, tinh thần, tình cảm của cha đều cầm lấy hết, con còn bảo cha đi tìm người khác, cha có thể tìm ai?”

Lê Tố nhú mày, không nói lời nào.

(2) Ý nói Lê Tố có vấn đề về đầu óc, thần kinh.

15. Chương 15: Thế Giới Trần Ngập Cây Xanh

Lê Tố biết mình rất ích kỷ, cậu giữ lấy phụ thân quá nhiều, nhưng ngoại trừ chết đi, cậu vốn không có biện pháp rời xa cha.

Cậu không có cách nào trả lời câu hỏi kia của phụ thân, không có cách nào.

Trong lúc nghỉ hè, tình trạng của Lê Tố đã tốt lên rất nhiều, Lê Trường Ân mời một nữ hài tử là nghiên cứu sinh từ học viện nghệ thuật đến dạy Lê Tố luyện đàn.

Nữ hài tử bước vào Lê gia, ngồi đối diện với Lê Tố, lúc này Lê Tố mới biết chuyện, trước đó Lê Trường Ân không hề cùng cậu thương lượng.

Lê Tố đối với nữ hài tử luôn luôn có hơi hướm tiếp nhận cao, cậu biết phụ thân bức thiết hy vọng bản thân mình đối mặt với thế giới bên ngoài, cho nên cậu không cự tuyệt, cũng không thể cự tuyệt.

Nữ hài tử mỗi tuần như thường lệ tới ba ngày, mỗi ngày hai tiếng, chỉ là cùng Lê Tổ luyện đàn, nếu có sai sót gì thì chỉ dẫn thêm là được.

Lê Tổ gọi nàng là “Phùng tỷ tỷ”, mỗi lần ngoại trừ đàn dương cầm ra, cũng không nói chuyện gì khác.

Phùng Tương tiếp nhận sự phó thác của Lê Trường Ân, nàng biết Lê Tổ mắc chứng tự kỷ, cho nên muốn giúp đỡ cậu, nhưng căn bản là không có cách nào khuyên răn cậu được, trừ việc thảo luận các vấn đề về âm nhạc ra, Lê Tổ tuyệt không nghe nàng nói những thứ khác.

Tuy rằng Phùng Tương không thể khuyên bảo Lê Tổ, nhưng Lê Tổ có thể nhận nàng làm giáo viên dạy đàn cho mình, đối với Lê Trường Ân mà nói đã là cảm thấy rất tốt rồi.

Mỗi lần Phùng Tương đến vào buổi chiều, y đều sai bảo mẫu lưu nàng ăn cơm.

Có đôi khi Phùng Tương vẫn còn ở lại nhà, đúng lúc Lê Trường Ân từ ngoài trở về, sẽ cùng nhau dùng bữa.

Lê Tổ là một đứa trẻ phi thường sâu sắc, rất nhanh phát hiện Phùng Tương thích phụ thân.

Lúc đi ngủ, cậu liền trực tiếp nói với Lê Trường Ân, “Ba ba, nếu Phùng tỷ tỷ thổ lộ với cha, cha sẽ đáp ứng nàng sao?”

Lê Trường Ân đương chỉnh máy điều hòa giúp Lê Tổ, nghe cậu nói vậy liền thoáng sửng sốt.

Nếu là trước đây, Lê Tổ sẽ không trực tiếp cùng Lê Trường Ân nói chuyện như thế, sau khi cậu bị bệnh, ngược lại đã tỏ ra thẳng thắn bén nhọn hơn nhiều.

Có lẽ xưa kia, cậu rộng mở với tất cả mọi người, cho nên đối với phụ thân cũng không phải giống như bây giờ, trở thành người duy nhất cậu cần, hiện tại cậu đã sống khép mình, không tiếp nhận bất kỳ ai, nhưng thay vào đó, cậu đem phụ thân khoá vào thế giới của riêng cậu, cho nên dù là cái gì đều có thể cùng cha nói chuyện thẳng thắn, không cần bận tâm lo lắng phụ thân không thích mình mà không dám nói nhiều như trước.

Bất quá Lê Trường Ân không hiểu được trạng thái tâm lý của con trai, chỉ nghĩ cậu là một đứa nhỏ có tính độc chiếm mạnh mẽ, cũng không nghĩ sẽ tái hôn, Lê Trường Ân xoa xoa đầu con trai, nói, “Sẽ không đáp ứng. Con suy nghĩ lung tung cái gì?”

Lê Tổ đáp, “Vâng. Cha nói với nàng là con muốn dành thời gian để học họa, gần nhất sẽ không luyện đàn dương cầm, cha đừng để nàng đến đây, được không?”

Lê Trường Ân nói, “Không thích Phùng Tương sao?”

Lê Tổ tựa đầu lên cằm Lê Trường Ân, không nói.

Lê Trường Ân đành phải quên đi, nói, “Được rồi.”

Và rồi, vào thời điểm theo lý Phùng Tương sẽ đến dạy Lê Tổ, nhưng nàng quả thực không có tới, Lê Tổ ngồi đánh đàn dương cầm, sau đó lại yên lặng ngắm người.

Qua tiếp vài ngày, Lê Trường Ân nói có một vị gọi là Đường Văn Nghiễn, tổ chức một buổi triển lãm tranh lớn, hỏi Lê Tổ muốn đi hay không.

Lê Tổ có xem qua bộ sưu tập tranh của hắn, nên lúc này cậu rất có hứng thú.

Ngày hôm đó xuất môn, cậu ở phòng ngủ tự mình lựa chọn quần áo tới nửa ngày, Lê Trường Ân thì ở thư phòng bên cạnh xử lý công việc. Khi đến phòng ngủ gọi Lê Tổ, phát hiện tất cả quần áo của cậu đều được bày ra hết trên giường, Lê Tổ cởi trần, hạ thân cũng chỉ mặc một cái quần lót nhỏ, quỳ gối trên giường ngắm người.

Lê Trường Ân cảm giác khó hiểu, trong phòng máy điều hòa đang ở nhiệt độ khá thấp, Lê Tổ như vậy không lạnh sao?

Y nhắc tấm chăn lên bọc lấy người con trai, ngồi xuống giường, “Tổ Tổ, con đang làm cái gì?”

Lê Tổ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, đáp, “Ba ba, con không có quần áo để mặc.”

Lê Trường Ân rất là kinh ngạc, nghĩ rằng đây chỉ là đi xem triển lãm tranh, cũng không phải nữ hài tử đi gặp tình lang, trở nên phiền toái như thế làm cái gì.

Lê Trường Ân nói, “VẬY con muốn loại quần áo nào?”

Lê Tổ đáp, “Không có chế phục đi xem triển lãm tranh.”

Lê Trường Ân, “.....”

Lê Trường Ân nhìn con trai như vậy cảm giác thực bất khả tư nghị, nhưng vẫn làm theo ý cậu, sau khi hỏi cậu vì cái gì mấy bộ quần áo này đều mặc không được, cuối cùng nói, “Hiện tại muốn đi mua chế phục cũng không kịp, bình thường chế phục đều là định chế, không thì không xinh đẹp, Tổ Tổ, chúng ta trước tìm áo sơ mi và quần đen, giày da, chờ lần này đi xem xong, chúng ta liền đi làm chế phục, lần sau con có thể mặc, được không nào.”

Lê Tổ cũng không tìm ra biện pháp nào tốt hơn, đành phải nghe theo lời Lê Trường Ân mặc áo sơ mi trắng và quần đen.

Tuy nói là áo sơ mi trắng, kỳ thật bên mặt trái áo sơ mi có in hình Winnie, góc dưới bên phải cũng có Winnie, mặt trên quần đen cũng có luôn, hơn nữa quần chỉ là quần đùi, ngắn đến đầu gối.

Bất quá, không có lựa chọn nào khác.

Lê Tổ nhìn đồng quần áo trên giường, mới phát hiện trang phục của mình tất cả đều thuộc hệ nhi đồng, kỳ thật cậu đã trưởng thành, cậu nhìn phụ thân mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen đứng đắn, cậu cũng muốn ăn mặc giống như phụ thân vậy.

Triển lãm tranh, Lê Trường Ân nắm tay Lê Tổ, liền thu hút rất nhiều sự chú ý, đôi phụ tử này thật sự là bắt mắt người, cả hai đều cực xinh đẹp.

Lê Trường Ân đối với giới hội họa căn bản không có để tâm qua, đương nhiên là không biết, Lê Tổ thích tranh vẽ của Đường Văn Nghiễn, mỗi một bức họa đều phải xem thật lâu, lưu luyến không đi, Lê Trường Ân đều ở bên cạnh cậu, tuy rằng chính y đối với những tác phẩm này không hề có hứng thú.

Theo quan điểm của y, Đường Văn Nghiễn vẽ sắc điệu tối tăm, có loại u buồn và khí tức tuyệt vọng toát nên, kỳ thật cá nhân y không thích những thứ như vậy.

Nhưng con của y thì lại thực thích.

Có một bức Lê Trường Ân hoàn toàn nhìn không ra bức tranh này vẽ về nội dung gì, Lê Tổ dừng lại trước tác phẩm một hồi lâu, Lê Trường Ân hỏi, “Tổ Tổ, đây là vẽ cái gì?”

Y cho rằng Lê Tổ còn nhỏ như vậy, tất nhiên cũng là xem không hiểu.

Không nghĩ tới Lê Tổ lại thần nhiên giới thiệu nói, “Này, nơi này là nước từ thiên đường đổ xuống, màu xanh đen, nước từ thiên đường chảy tới địa ngục, cho nên nơi này là địa ngục, đây là một con người, ánh mắt, tóc, lỗ mũi.....”

Lê Trường Ân, “.....”

Y kỳ thật không muốn con trai đến xem mấy thứ này, cảm thấy với một đứa trẻ thì không nên xem những thứ như vậy, bất quá vóc dáng Lê Tổ nhỏ nhắn tựa hết học sinh tiểu học lớp bốn, lớp năm, tâm trí tại phương diện nào đó thì lại ngoài ý muốn thành thực đến độ người khác không thể lý giải được.

Lê Trường Ân hỏi Lê Tổ muốn hay không, có thể mua về nhà.

Lê Tổ gật gật đầu, nói sẽ nhìn xem.

Sau đó, Đường Văn Nghiễn đến buổi triển lãm tranh, hần thành danh sớm, hiện tại cũng đã hơn ba mươi tuổi, nhưng gương mặt vẫn còn mang vài nét trẻ con, chỉ là thần sắc đặc biệt đậm nhạt, trong đôi mắt có loại bình tĩnh u buồn, khi cùng người khác bắt tay cũng chỉ có khóe miệng nhợt nhạt tươi cười, tuy ý mặc áo T shirt rộng thùng thình, quần dài, mang giày thể thao.

Lê Tổ nhìn chăm chăm Đường Văn Nghiễn không nói lời nào, Lê Trường Ân biết Lê Tổ rất muốn giao tiếp với hắn, liền ôm cậu đến kết giao cùng Đường Văn Nghiễn.

Đối với Lê Tổ có thể hiểu được bức họa Địa Ngục kia của hắn, hắn cảm giác thực kinh ngạc.

Lê Trường Ân giải thích nói, “Thằng bé đã được mười hai tuổi.” Ý tứ là cậu không hề nhỏ giống như Đường Văn Nghiễn tưởng tượng.

Đường Văn Nghiễn tựa hồ thực thích Lê Tổ. Lê Tổ chọn mua một bức họa vẽ về một thân cây hoà cùng bóng râm, hắn vốn là muốn nói bức họa kia không bán, nhưng cũng gật đầu đáp ứng bán cho cậu, bất quá đợi đến khi buổi triển lãm tranh chấm dứt mới giao dịch.

Trên đường về nhà, Lê Trường Ân hỏi Lê Tổ, “Vì sao lại mua bức họa cái cây kia, cha nghĩ con sẽ chọn bức Địa Ngục.”

Lê Tổ ngồi ở vị trí phó lái, đột nhiên ra dáng trầm tư, nhìn Lê Trường Ân nói, “Địa Ngục nhìn qua thì được, nhưng cây kia, vẫn sẽ tiếp tục sinh trưởng, tiếp tục phát triển, giữ lấy toàn bộ thế giới, bóng cây hiện trên mặt đất, lảng lảng che chở con người, nếu nhìn thường xuyên, sẽ cảm nhận được sự yên tĩnh.”

Lê Trường Ân muốn nói, con đã muốn đủ yên tĩnh lắm rồi, không cần phải yên tĩnh thêm nữa.

Đây là lần đầu tiên y và nhi tử thảo luận hội họa, bất quá, y không thể lý giải một điều, “Bức họa kia đâu có vẽ ai?”

Lê Tổ nói, “Có, chỉ là bị che khuất, phía sau bóng râm, cha không chú ý xem, dưới tàng cây, có một chiếc bóng mờ nhạt xuất hiện trong không gian dày đặc.”

Lê Trường Ân, “.....”

Y nghĩ hiện tại y thật sự là bội phục tiểu tiểu nhi tử của mình.

Triển lãm tranh xong rồi, bức họa kia quả thực được đưa đến Lê gia, Lê Tổ đem nó treo trong phòng ngủ của mình, gian phòng ngủ này sắp trở thành phòng vẽ của cậu.

Thời điểm Lê Trường Ân nhìn bức họa, tuy Lê Tổ cho rằng nhìn nó thì trong lòng thực yên tĩnh, nhưng y vẫn là có cảm giác sồn tóc gáy, bởi vì lúc Lê Tổ nói qua, y xác thực phía sau tàng cây chính là có bóng dáng của con người, người kia yên lặng ngắm nhìn thế giới này, lại bị bóng râm che khuất, người khác không thể nhận ra hắn.

Không xem bức họa nữa, nhìn về phía con trai đang vẽ cái gì đó, đó là một bức tranh vẽ người, Lê Trường Ân vừa thấy, liền hỏi, “Vì cái gì con vẽ lão sư Đường Văn Nghiễn mặc quần áo màu đỏ sậm, ngày đó nhìn thấy, rõ ràng là màu trắng.”

Lê Tổ nói, “Y là người màu đỏ sậm, ừm, y chính là mặc quần áo với màu sắc này.”

Lê Trường Ân ngồi bên người con trai nghĩ nghĩ, tuy rằng Đường Văn Nghiễn mặc áo T shirt và quần đen, nhưng cả người hắn làm cho người ta cảm giác là một loại hồng sắc quyến rũ mà ảm đạm, điều này đã được con trai thể hiện trên tranh vẽ.

Y bắt đầu bội phục con trai của mình, nghĩ rằng cậu tại phương diện hội họa rất có thiên phú.

Lại qua vài ngày, Lê Trường Ân nói muốn dẫn Lê Tổ đến một nơi, Lê Tổ nói cậu không muốn đi, Lê Trường Ân ôm cậu, hôn hai má cậu, “Là muốn cho con một sự kinh hãi, con có biết chúng ta sẽ đi nơi nào không?”

Về mặt Lê Tổ nhợt nhạt lắc đầu, Lê Trường Ân nói, “Đến phòng vẽ tranh của thầy Đường Văn Nghiễn, muốn đi không?”

Lê Tổ quả thực lộ ra thần sắc kinh hãi.

16. Chương 16: Tân Bằng Hữu

Không biết Lê Trường Ân đã nói cái gì với Đường Văn Nghiễn, sau khi Lê Tổ tham quan phòng vẽ tranh của Đường Văn Nghiễn, Đường Văn Nghiễn liền hỏi Lê Tổ, “Cháu có đồng ý đến nơi này học họa, làm đệ tử của ta không?”

Đường Văn Nghiễn không phải người thân thiện, bất quá nhìn ra được hần đích thực thích Lê Tổ.

Lê Tổ tuy rằng thích tác phẩm của Đường Văn Nghiễn, hơn nữa đối Đường Văn Nghiễn cũng rất có hứng thú, bất quá với lời đề suất làm học trò của hắn, Lê Tổ vẫn là do dự.

Ngồi trên sô pha, Lê Trường Ân ôm thân mình nhỏ bé của cậu, vốn muốn khuyên bảo Lê Tổ nhanh chóng đáp ứng rồi nói lời cảm tạ, bất quá Đường Văn Nghiễn bảo y không phải nói hộ.

Lê Tổ cúi đầu, thân thể tựa vào người Lê Trường Ân, cậu rất muốn làm đệ tử Đường Văn Nghiễn, nhưng lại sợ hãi việc tiếp xúc người lạ.

Lê Trường Ân quan sát con trai, lại sờ sờ cánh tay nhỏ nhắn của cậu, Lê Tổ ngẩng đầu nhìn cha, cậu nghĩ phụ thân hy vọng chính cậu có thể va chạm với thế giới bên ngoài nhiều hơn, vậy nên cậu liền gật gật đầu.

Đường Văn Nghiễn trông thấy cậu gật đầu thì lộ ra chút ý cười, “Sau này gọi ta là thầy.”

Lê Tổ ngoan ngoãn nhỏ giọng gọi hắn, “Thầy Đường.”

Lê Trường Ân cũng lộ ra tươi cười, đối với việc con trai nguyện ý xuất môn, y phi thường cao hứng.

Cùng Đường Văn Nghiễn định ra thời gian đi học xong, Lê Trường Ân cũng mang Lê Tổ về nhà.

Trên đường, Lê Trường Ân nói, “Tổ Tổ đến học tập ở nơi này của thầy Đường, cũng không cần phải quá sức, thân thể là là tối trọng yếu, ba ba cũng không phải muốn con làm ra thành tựu to lớn gì, chỉ cần con cao hứng thì tốt rồi.”

Lê Tổ gật gật đầu.

Lê Tổ mỗi tuần bốn ngày đến chỗ của Đường Văn Nghiễn, thời gian còn lại thì ở nhà tự học.

Phòng vẽ của Đường Văn Nghiễn tại nội thành cũng chính là nhà ở của hắn, bao gồm bốn mảnh sân, ngoại trừ nơi ở riêng của mình ra, thì diện tích phòng vẽ tranh đã chiếm hết mấy mảnh gian phòng trong sân, rất là rộng lớn.

Bất quá khoảng cách từ Lê gia đến chỗ của hắn khá xa, Lê Tổ hàng ngày đi học, Lê Trường Ân đều tự mình lái xe đưa cậu đi.

Buổi tối thì quay trở lại đón Lê Tổ về nhà.

Ngày đầu tiên đi học vẽ, Lê Tổ ở nhà chậm rãi do dự, chần chờ không muốn xuất môn, Lê Trường Ân khuyên bảo thật lâu, cậu mới cầm dụng cụ vẽ lên xe Lê Trường Ân.

Đến phòng vẽ tranh của Đường Văn Nghiễn, Đường Văn Nghiễn cứ nhiên đương đứng trước cửa chờ cậu.

Hắn hắn là từ Lê Trường Ân biết được Lê Tổ không giống với những đứa trẻ bình thường, cho nên ban đầu dù muốn hay không, nên đối đãi đặc biệt hơn một chút.

Lúc Lê Tổ tới đã không còn sớm, ở phòng vẽ xuất hiện hai hài tử xa lạ, một nam một nữ, đều so với Lê Tổ lớn hơn nhiều.

Đường Văn Nghiễn giới thiệu với Lê Tổ về bọn họ, nữ hài tử gọi là Tiêu Đa Đa, còn nam hài tử gọi là Phạm Phụng An.

Tiêu Đa Đa mười sáu tuổi, Phạm Phụng An mười lăm tuổi, nữ hài tử xinh đẹp, nam sinh cũng rất tuấn tú, trên người mang theo một cỗ khí chất nghệ thuật gia mà các hài tử khác không thể có.

Nhìn thấy Lê Tổ, bọn họ đều thật cao hứng, đặc biệt là Tiêu Đa Đa, còn muốn đến niết hai má Lê Tổ, Lê Tổ khấn trương trốn phía sau Lê Trường Ân.

Đường Văn Nghiễn nhắc nhở hai đệ tử, “Cậu bé hướng nội, không được tùy tiện đùa cậu.”

Giới thiệu xong, Đường Văn Nghiễn đưa bọn họ vào phòng vẽ tranh, Đường Văn Nghiễn cho Lê Tổ vẽ một bức phác hoạ, rồi mới bảo Lê Trường Ân cùng mình lý khai.

Lê Trường Ân vẫn có chút lo lắng, nhưng nghĩ, chung quy là không thể cứ mãi bám theo Lê Tổ, vậy nên y cố gắng kiềm chế tâm tình, đi ra cửa.

Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An tiếp đón Lê Tổ ngồi xuống, Lê Tổ sau khi đem dụng cụ vẽ tranh đặt sang một bên thì vẫn như cũ đứng yên một chỗ, cũng không để ý tới hai người.

Đột nhiên, cậu chạy ra khỏi phòng vẽ, đứng trên hành lang, trông thấy Lê Trường Ân đã muốn đi hết cái sân, tiến đến cổng.

Lê Tổ chờ mong nhìn cha, trong mắt mang theo thê lương u buồn, tựa như con thuyền lưu lạc trên đại dương mênh mông, không tìm thấy ngọn hải đăng.

Lê Trường Ân ở cửa quay đầu lại, cách nhau một cái sân rộng, y nhận ra Lê Tổ gầy teo nhỏ bé đứng lẻ loi trước cửa phòng vẽ, xinh xắn đáng thương.

Lê Trường Ân không quay lại, chỉ là đối cậu phát phát tay, “Ba ba buổi tối tới đón con.”

Lê Tổ yên lặng nhìn cha, bộ dáng muốn khóc.

Lê Trường Ân vẫn đi, Lê Tổ đứng ở cửa ngẩn người.

Đường Văn Nghiễn đã đi làm việc của mình, Lê Tổ đứng ở nơi đó cũng không có ai quản cậu. Một lát sau, Tiêu Đa Đa đến kéo cậu, “Tổ Tổ, không nên ở đây, mau tới phòng vẽ đi.”

Lê Tổ cúi đầu, chậm rãi lê bước vào phòng vẽ tranh.

Nghỉ hè, Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An cả ngày ở phòng vẽ tranh của Đường Văn Nghiễn học tập, bọn họ đều là học sinh trung học, sở trường chủ yếu là mỹ thuật, cho dù bình thường, sau khi kết thúc khoá học trên lớp vào lúc trưa, thì buổi chiều họ cũng sẽ đến nơi này của Đường Văn Nghiễn.

Tranh hai người vẽ đều đạt không ít giải thưởng, Lê Tổ tại phòng vẽ cũng trông thấy bằng khen của bọn họ, yên lặng xem, lại yên lặng vẽ tranh.

Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An đều phát hiện Lê Tổ không giống với các hài tử bình thường khác, sau khi đến hỏi Đường Văn Nghiễn, Đường Văn Nghiễn cũng xác thực với bọn họ.

Lê Tổ mắc chứng tự kỷ, cho nên khuyên bọn họ nên chiếu cố cậu nhiều hơn một chút, thỉnh thoảng dẫn cậu đi ăn cơm hay chơi đùa linh tinh.

Ban đầu Lê Tổ là một câu cũng không thèm nói với Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An, dần dần ở cùng nhau lâu, Tiêu Đa Đa cố ý tìm Lê Tổ xin bánh mì, rót nước cho cậu uống, chậm rãi tiếp xúc, rồi Lê Tổ mới trả lời vài câu hỏi của nàng.

Sau khi học chung với nhau được mười ngày, Tiêu Đa Đa nói muốn mời Lê Tổ và Phạm Phụng An cùng nhau ăn cơm trưa, Lê Tổ lúc này đã đáp ứng.

Bọn họ bình thường vào giờ ăn cơm trưa đều là tại nhà của Đường Văn Nghiễn, có bảo mẫu nấu cơm.

Tiêu Đa Đa là một người cởi mở, hơn nữa tranh của nàng vẽ so với Đường Văn Nghiễn mang phong cách khác biệt rất lớn, nàng thích dùng màu sắc tươi đẹp. Mùa xuân dưới ngòi bút của nàng là một cánh đồng cỏ hoa rực rỡ, một vài cô bé đang nô đùa, chạy băng băng trên cánh đồng, ánh Mặt Trời lan toả, dường như hòa tan hết thấy mọi thứ.

Lê Tổ nghe giọng nói của nàng, cũng có loại cảm giác ấm áp trong lòng.

Mà Phạm Phụng An lại giống như một vương tử thiếu niên, cao cao gầy gầy, diện mạo tuấn mỹ, rất dễ ý đến vấn đề ăn mặc, hơn nữa hần tại phương diện hội họa so với Tiêu Đa Đa cũng có thiên phú, Đường Văn Nghiễn thường xuyên khen ngợi hần, bất quá hần cũng không hề tỏ ra kiêu ngạo.

Lần đầu tiên xuất môn ra ngoài vẽ phong cảnh, Đường Văn Nghiễn bảo Tiêu Đa Đa chiếu cố Lê Tổ, ba người tự mình ra phía sau núi, thời điểm tới núi thì đã hơn mười giờ trưa, bọn họ ngồi dưới tàng cây, dọn xong dụng cụ vẽ tranh, bắt đầu vẽ cảnh vật.

Tiêu Đa Đa động tác rất nhanh, Phạm Phụng An đi xung quanh một vòng rồi mới chậm rãi triển khai dụng cụ vẽ tranh, Lê Tổ ngồi dưới tàng cây trên bãi cỏ ngăn người, phát ngốc mất hai tiếng đồng hồ.

Tiêu Đa Đa đi mua thức ăn nhanh trở về, đem thức ăn nhanh đưa cho cậu, cậu xua tay không cần, từ trong túi lấy ra hộp cơm trưa đã chuẩn bị ở nhà.

Tiêu Đa Đa hét lớn, “Tổ Tổ, cậu thật sự là quá phận, trước đó cũng không thèm nói là đã có đồ ăn, Phụng An, lại đây, cướp đồ ăn của cậu ta.”

Lê Tổ nghĩ Tiêu Đa Đa chỉ là nói đùa thôi, ai ngờ hai người họ thật sự đến đoạt lấy cơm trưa của cậu.

Lê Tổ há hốc mồm, Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An trò chuyện, Lê Tổ lập tức thả lỏng, chính mình cũng bắt đầu ăn, Tiêu Đa Đa đem nước uống đưa cho Lê Tổ, Lê Tổ do dự một chút rồi mới tiếp nhận, sau đó chuyển sang cho Phạm Phụng An.

Ngày hôm ấy, Tiêu Đa Đa vẽ ngọn núi xa xa, còn có một thân cây, Phạm Phụng An thì vẽ một toà nhà cách đó không xa, thêm một cây đại thụ mọc ngay bên cạnh, Lê Tổ ngồi ở chỗ kia, nhìn phong cảnh cả ngày.

Trải qua lần vẽ tranh ngoài trời này, ba người quan hệ triệt để tốt.

Bất quá, mùa hè nhanh chóng trôi đi, Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An phải đến trường học, thời gian đến chỗ của Đường Văn Nghiễn ít đi rất nhiều, đôi khi, phòng vẽ tranh chỉ có một mình Lê Tổ.

Trong vài tháng đó, cậu luôn luôn được giao vẽ phác hoạ.

Lê Trường Ân vẫn hy vọng cậu có thể đến trường đi học, hôm nay khi y tới đón Lê Tổ về nhà, liền hỏi cậu, “Tiêu tỷ tỷ và Phạm ca ca của con bọn họ đều học trung học cả, Tổ Tổ, cùng hai người họ đến trường, học trung học, có muốn đi hay không?”

17. Chương 17: Sẽ Không, Con Sẽ Không

Nhờ vào sự hỗ trợ từ Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An, tình trạng của Lê Tổ đã dần chuyển biến tốt, ít nhất cậu không giống như ban đầu, sợ hãi khi nhìn thấy người lạ nữa.

Lê Tổ biết phụ thân vì cậu hao tổn tâm tư, sau khi do dự một hồi, rốt cuộc cậu cũng đáp ứng.

Lê Trường Ân nhẹ nhàng thở ra, nâng lên tay phải, sờ soạng đầu con trai, cười nói, “Con trai ngoan của cha.”

Lê Tổ bỏ qua một năm, đến năm thứ hai bắt đầu đi học, trường trung học Hải Đường, khoá giữa kỳ.

Số học sinh ở đây tuyển vào hàng năm không nhiều, thành tích cũng không phải quá nổi bật, chủ yếu là thành phần các ứng cử viên nghệ thuật ưu tú.

Một đám đều có chuyên môn về âm nhạc học, mỹ thuật học, thể dục thể thao, vài bạn tính tình kỳ quái cũng chẳng thiếu, Lê Tổ ở đây thì không hề nổi bật chút nào.

Hơn nữa, Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An thường xuyên đến rủ Lê Tổ cùng đi học vẽ ở nhà thầy Đường Văn Nghiễn, hoặc là cùng nhau ăn cơm. Có đồng học là anh chị lớp trên, nên không ai dám khi dễ Lê Tổ.

Trung học Hải Đường cách Lê gia không gần, mỗi ngày Lê Trường Ân đều phải đưa cậu đến trường, đón cậu về nhà, để thuận tiện, y mua cho Lê Tổ một chiếc điện thoại di động.

Thời gian trôi qua thật mau, Lê Tổ rất nhanh đã tốt nghiệp sơ trung, vóc dáng của cậu cuối cùng cũng cao lên được một chút, đã hơn một mét sáu mươi, bắt quá cậu vẫn chưa thay giọng, có lẽ cậu hiếm khi nói chuyện, vậy nên cho dù thay đổi thanh giọng, nhưng so với trước kia cũng không khác biệt là bao.

Bởi vì quan hệ giữa cậu và các đồng học trong lớp rất lạnh nhạt, vậy nên vào thời điểm tốt nghiệp sơ trung, đối với việc cùng các bạn tách riêng lớp, cậu cũng không có cảm giác gì quá đặc biệt.

Muốn nói chuyện chia tay thì phải nói đến việc Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An sau khi tốt nghiệp trung học, Tiêu Đa Đa muốn đi Bắc Kinh học đại học, Phạm Phụng An thì xuất ngoại du học.

Để cáo biệt với tiểu sư đệ, đại tỷ tỷ Tiêu Đa Đa liền tổ chức một hoạt động cáo biệt, nàng cùng Phạm Phụng An cưỡi xe đạp, sáng sớm đến nhà Lê Tổ.

Tiêu Đa Đa đứng trước cánh cổng lớn của ngôi biệt thự, lớn lớn tiếng kêu Lê Tổ, “Lê Tổ, Tổ Tổ, Lê Tổ, lần ra đây !”

Lê Tổ vừa mới rời giường, bảo mẫu Tiểu Phân ở trong sân hỏi Tiêu Đa Đa, “Các em tìm Lê Tổ có chuyện gì không?”

“Đây là nhà Lê Tổ phải không ạ, em là sư tỷ cậu ta, tìm cậu ta xuất môn đi chơi.” Tiêu Đa Đa cười đến phi thường sáng sủa.

“Đa Đa, chị chẳng lẽ là không xác định được đây là nhà Lê Tổ sao, cứ nhiên còn ở nơi này hô to.” Phạm Phụng An rất là khó xử nhìn Tiêu Đa Đa.

Tiêu Đa Đa nói, “Nếu không phải nhà Lê Tổ, chị hô hư vậy, cậu bé nếu ở phụ cận cũng sẽ nghe được, tự nhiên sẽ ra đón chúng ta.”

Bảo mẫu Tiểu Phân mở cửa cổng, dẫn Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An vào trong.

Phạm Phụng An đến nay đã được mười bảy tuổi, là một nam hài tử dị thường tuần mỹ, khiến Tiểu Phân nhìn hần đăm đăm, nhiệt tình mời vào nhà.

Tiêu Đa Đa lôi kéo Phạm Phụng An chạy lên lầu, Tiểu Phân cũng không có ngăn cản, chỉ là nói, “Lê Tổ cùng Lý tiên sinh ngủ chung một phòng, các em nên gõ cửa trước.”

“Lê Tổ thật sự là chưa cai sữa, sao đến bây giờ còn cùng Lê thúc thúc ngủ chung?” Tiêu Đa Đa nói, đã lên đến hành lang trên lầu.

Lê Tổ từ phòng ngủ đi ra, còn mặc quần áo ngủ, áo T shirt có in hình chú vịt Donald và quần đùi rộng thùng thình.

Trông thấy Tiêu Đa Đa, cậu liền bày ra gương mặt nhăn nhúm nói, “Vừa rồi nghe được thanh âm, hai người sao lại đến đây vậy?”

“Đa Đa nói muốn cho em một sự kinh hãi, đạp xe đến Nam Sơn, mau đi, không thì lát nữa nắng gắt lắm.” Phạm Phụng An đáp.

Tiêu Đa Đa trên mặt cũng là đại đại tươi cười.

Lê Trường Ân cũng từ phòng ngủ đi ra, mặc một kiện áo ngủ bằng lụa mỏng, trông thấy Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An, y liền chào hỏi một tiếng, y hẳn là nghe được lời của Phạm Phụng An, nên đối Lê Tổ nói, “Tổ Tổ, nhanh đi chuẩn bị đồ dùng, theo Đa Đa tỷ bọn họ xuất môn.”

Tiêu Đa Đa nhìn Lê Trường Ân, liền có điểm ngưỡng ngừng, chào hỏi y một chút, sau đó lôi kéo Phạm Phụng An xuống lầu trước.

Khi xuống lầu, Lê Trường Ân đã mặc quần áo chỉnh tề, đến hỏi Tiêu Đa Đa bọn họ cụ thể an bài như thế nào.

“Chúng cháu trước đi xe đạp đến Nam Sơn, rồi mới ở trên đó hát karaoke, thuận tiện ăn cơm ở đây luôn, chạng vạng đạp xe xuống núi, nơi ấy hiện tại có vườn mận, còn có thể nhân tiện mang một chút hoa quả trở về.” Phạm Phụng An đem kế hoạch nói một lèo cho Lê Trường Ân, Tiêu Đa Đa luôn luôn nói nhiều, nhưng ở trước mặt Lê Trường Ân thì cuối cùng lại trở nên yên lặng.

Lê Trường Ân nói an bài như vậy rất tốt, tiếp đón Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An cùng nhau dùng một ít đồ ăn sáng, Lê Tổ cũng đã chuẩn bị xong phần của mình, mặc T shirt và quần dài, cũng mang theo một chiếc ba lô, ngồi ở bên người phụ thân ăn sáng.

Lúc rời nhà, mới phát hiện một vấn đề.

Tiêu Đa Đa nhìn về phía Lê Tổ, “Xe đạp của em đâu?”

Lê Tổ cảm giác kinh ngạc, “Em không biết chạy xe đạp.”

Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An hết chỗ nói với cậu luôn rồi, bởi vì bọn họ đều không hề để ý tới vấn đề này, nghĩ Lê Tổ biết chạy xe đạp, hơn nữa có xe đạp.

“Phạm ca ca chở em là được rồi không phải sao.” Lê Tổ nói.

Tiêu Đa Đa đáp, “Xe chúng ta đều không có ghế sau, hơn nữa, đường xa như thế, em cảm thấy con gà luộc Phạm Phụng An này có thể chở em nổi sao?”

Lê Tổ nhìn nhìn Phạm Phụng An, phát hiện hần quả thật là một thiếu niên gầy yếu, đương nhiên, chính cậu so với Phạm Phụng An càng gầy yếu hơn.

“Vậy hai người đi đi thôi, em không đi.” Lê Tổ có chút nản lòng nói.

Tiêu Đa Đa nói, “Chúng ta chủ yếu đến là rủ em cùng nhau đi chơi, cũng coi như đi thực tế, em không đi, chúng ta hai người đi thì có nghĩa lý gì.”

Lê Trường Ân xuống lầu trông thấy bọn họ lâu như vậy rồi mà còn chưa xuất môn, liền hỏi nguyên nhân, Phạm Phụng An nói vấn đề, Lê Trường Ân nhìn về phía Lê Tổ, “Cha hôm nay không có chuyện gì quan trọng, cha đạp xe đưa Tổ Tổ đi.”

Lê Tổ nhú mi nhìn Lê Trường Ân, “Ba ba, cha biết chạy xe đạp à?”

Lê Trường Ân nói, “Cha đương nhiên biết lái.”

Lê Tổ, “Nhưng trong nhà không có xe đạp.”

Lê Trường Ân, “Cha có biện pháp.”

Vài phút sau, Lê Trường Ân mượn từ nhà hàng xóm một chiếc xe đạp, bắt đầu đạp xe, mang theo con trai lên núi.

Lê Trường Ân đội mũ thể thao, Lê Tổ cũng đội, trên lưng còn đeo ba lô.

Lúc này còn sớm, ánh Mặt Trời vừa mới lên, thời tiết cũng không quá nóng, ba người đạp xe ra khỏi thành phố, rất nhanh đã đến dưới chân núi Nam Sơn.

Quốc lộ hai bên Nam Sơn đều là cây cối cao lớn, tàng cây phủ bóng trên đường, bên cạnh còn có con suối nhỏ, dòng nước trong suốt, dọc theo đường đi, thanh âm chim hót không ngừng, lại có rất nhiều người già đến đây tập thể dục buổi sáng.

Đạp xe lên núi Nam Sơn vô cùng khổ cực, cuối cùng đành phải dắt bộ xe đạp.

Tiêu Đa Đa oán giận nói, “Phạm Phụng An, đều là lỗi của cậu, phải chi nghe lời Lê thúc thúc gửi xe đạp ở dưới chân núi là được rồi, đều là cậu nói có thể đạp, hiện tại làm sao mà đạp xe đây, cậu đạp đi.”

Phạm Phụng An không đáp lại.

Lê Tổ và Lê Trường Ân đi ở phía sau, nhưng không có quần hai người kia một đường cãi nhau.

Lê Trường Ân nói, “Tổ Tổ, để cha mang túi của con.”

Lê Tổ nói, “Con đeo là được rồi, cũng không nặng.”

Lê Trường Ân sờ sờ đầu của cậu, Lê Tổ mới cao một mét sáu mươi mấy, nhưng trong mắt Lê Trường Ân vẫn như cũ là một đứa trẻ nhỏ nhắn.

Lê Tổ xấu hổ, nói, “Đừng sờ đầu của con mà.”

Lê Trường Ân cười không nói.

Đi được một đoạn, bọn họ nán lại nghỉ ngơi trong một lương đình ven đường, Lê Tổ lấy bình nước ra từ trong ba lô đưa cho Lê Trường Ân, Lê Trường Ân mở nắp bình, uy đến miệng con trai, “Con uống trước đi.”

Sau đó, lại đi tiếp một đoạn, Lê Trường Ân vào một cửa hàng nhỏ mua này nọ, Tiêu Đa Đa nói bên tai Lê Tổ, “Đã lớn như vậy rồi mà còn cùng ba ba ngủ chung một giường ư ~”

Lê Tổ đỏ mặt không đáp nằng.

“Chị không cần khi dễ Tổ Tổ.” Phạm Phụng An nói.

Tiêu Đa Đa, “Hiện tại không khi dễ, lúc chị đi rồi thì làm sao có thể khi dễ đây.”

Lê Tổ, “.....”

Bọn họ không lên tới đỉnh Nam Sơn, tại vì đi được nửa đường thì trời quá nóng, không ai muốn đi, huống chi còn phải kéo thêm xe đạp.

Đến một nông trại, Lê Trường Ân dự định sau khi ăn cơm trưa, mọi người sẽ đi vườn trái cây chơi.

Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An không biết đã chạy đi nơi nào, Lê Tổ nắm tay Lê Trường Ân, dạo quanh rừng cây mận, Lê Tổ nhìn quả mận nói, “Ba ba, quả mận này to quá, hái về nhà đi thôi.”

Lê Trường Ân nói, “Rất cao.”

“Ba ba nâng con lên cây đi, con hái cho.” Lê Tổ rất là cao hứng.

“Không được, rất nguy hiểm. Đến chủ quán mua thì tốt rồi, không cần hái.”

“Con thấy trong quán không có quả nào to như vậy đâu, ba ba ... Ba ba ...” Lê Tổ nhìn Lê Trường Ân, có chút ý tứ làm nũng.

Lê Trường Ân không còn cách nào khác, đành phải nâng cậu lên, khiến cậu có thể leo lên cây, nhưng y vẫn đứng ở dưới tàng cây nói, “Rất nguy hiểm, xuống đi, Tổ Tổ, xuống đây trước đi.”

Đây là lần đầu tiên Lê Tổ làm loại chuyện nguy hiểm này, cư nhiên rất có hứng trí, đang đưa trên cây hái mận, ném xuống, Lê Trường Ân tiếp được.

Hái không ít mận, Lê Trường Ân nói, “Tổ Tổ, xuống đi.”

Lê Tổ cười, hướng dưới tàng cây leo xuống, đột nhiên trượt chân một cái, trực tiếp ngã lăn, Lê Trường Ân sợ tới mức khẩn trương nhào qua, nguy hiểm trong gang tấc đón lấy Lê Tổ, ôm vào trong lòng.

Lê Tổ ghé vào lòng Lê Trường Ân, vùi mặt ở cổ cha, ha ha nở nụ cười.

Lê Trường Ân vỗ vỗ lưng cậu, “Không nghe lời, cười cái gì?”

Lê Tổ nói, “Rất vui ạ.”

Lê Trường Ân buông cậu ra, “Dọa đến cha, mà còn cảm thấy chơi vui à?”

Lê Tổ nói, “Dạ, đúng. Vừa rồi ở trên cây nhìn cha, đột nhiên phát hiện ba ba cũng không phải cao đến như vậy.”

Lê Trường Ân bất đắc dĩ nói, “Lần sau không cho con leo cây.”

Lê Tổ ôm mận theo Lê Trường Ân cùng nhau trở về nông trại, hai người ngồi dưới tàng cây nhỏ, Lê Tổ cắn một ngụm mận, chua đến nhíu mày, “Chua quá.”

Lê Trường Ân cười, cắn một ngụm mận của chính mình, rồi đưa tới bên miệng Lê Tổ, “Trái này ngọt.”

Lê Tổ liền ăn mận của cha, còn nói, “Tiêu Đa Đa tỷ và Phạm ca ca sắp đi rồi.”

Lê Trường Ân, “Con cũng sắp lên trung học. Đến lúc đó giống như Phạm ca ca của con, ra nước ngoài học đại học, thấy thế nào?”

Lê Tổ thoáng sững sốt, nhìn phụ thân, rồi mới lắc lắc đầu, “Không muốn đi.”

Lê Trường Ân hỏi, “Vì cái gì?”

“Du học ngoại quốc, sẽ rời đi ba ba a.” Lê Tổ đương nhiên trả lời.

Lê Trường Ân nói, “Con rốt cuộc cũng phải trưởng thành, một ngày nào đó sẽ rời khỏi cha, không phải sao?”

Lê Tổ cau mày, “Không cần.”

Lê Trường Ân bắt đắc dĩ nhìn cậu, lại ăn thử một miếng mận, ngọt, liền đưa cho con trai ăn, nói, “Hiện tại không nói tới việc này, chờ con trưởng thành, tuyệt đối là con sẽ chỉ mong rời xa cha thôi.”

“Mới sẽ không. Căn bản sẽ không.” Lê Tổ có chút bực bội.

Lê Trường Ân sờ sờ đầu của cậu, hôn lên trán cậu một cái, “Ừ, sẽ không, ba ba tin con sẽ không.”

Lê Tổ vẫn cảm giác mất hứng, vui mặt trên vai Lê Trường Ân rầu rĩ không vui.

Tiêu Đa Đa cùng Phạm Phụng An không biết từ nơi nào trở về, nhìn thấy Lê Tổ đã lớn như thế còn nhào vào người Lê Trường Ân, không khỏi nói, “Lê Tổ cái dạng này, không chịu rời khỏi phụ thân, cậu nói, thằng nhóc có phải là luyện phụ tình kết hay không?”

Phạm Phụng An đáp, “Để cậu ta nghe được, sau này sẽ không thêm để ý tới chị nữa đó.”

18. Chương 18: Tổ Tổ, Bảo Bối Của Cha

Ngày hôm đó, từ Nam Sơn trở về, Lê Tổ mệt không chịu nổi, Lê Trường Ân một đường đạp xe chở con trai, tự nhiên là càng mệt hơn. Khi hai người về đến nhà, sắc trời đã muốn tối đen, Lê Trường Ân là trưởng bối, cho nên phải gọi điện thoại thăm hỏi hai nhóc kia có trở về an toàn hay chưa.

Nói chuyện điện thoại xong, quay đầu, nhìn thấy con trai đã xụi lơ trên sofa, đáng cậu ôm gối nằm đó, tựa hết loài động vật bé nhỏ dễ thương.

Lê Trường Ân cảm giác cậu phi thường đáng yêu, khiến trái tim y như muốn mềm đi. Y đi qua, ôm lấy Lê Tổ. Lê Tổ mềm mềm ghé vào bờ vai của cha, lẩm bẩm nói, “Ba ba, mệt mỏi quá.”

“Ừm, lên lầu tắm rửa, con trai ngốc của ta, người toàn là mồ hôi.” Lê Trường Ân vô cùng sủng nịch nói, y ôm nhi tử đi lên lầu.

Lê Tổ ngẩng đầu lên, cắn lỗ tai Lê Trường Ân, “Con mới không ngốc.”

Trên người Lê Tổ vẫn còn mang theo hương vị của trẻ con, thơm mát nhàn nhạt, thêm nữa là một loại hương thơm đặc thù chỉ có ở cơ thể cậu, so với nữ nhân càng hấp dẫn hơn.

Lê Trường Ân bị Lê Tổ kề tai nói nhỏ, y thậm chí cảm giác tâm thần dao động, khiến dục vọng nam nhân nổi lên.

Lê Trường Ân đương nhiên sẽ không vì vậy mà loạn tưởng, chỉ là có chút xấu hổ, y đánh lên mông con trai một cái, “Là chó con sao, học được cắn người?”

Lê Tổ cười, sờ lỗ tai kia của cha, lại vui mặt vào cổ cha.

Vào phòng tắm, Lê Trường Ân mới buông con trai xuống, giúp Lê Tổ cởi quần áo, vắn vỏi nước, chính mình cũng thoát quần áo cùng Lê Tổ tắm rửa.

Thân thể Lê Tổ đã phát dục. Lê Trường Ân thay con trai gội đầu, chà lưng cho cậu, sau đó Lê Tổ nói, “Ba ba, con giúp người chà lưng.”

Lê Trường Ân cười đáp, “Kia thật tốt, nuôi người lớn tới như vậy, bây giờ mới thấy có tác dụng.”

Lê Tổ bấu môi, cậu cầm khăn mặt bắt đầu chà lưng Lê Trường Ân, ban đầu động tác còn nghiêm chỉnh, về sau thì giở trò trêu chọc khiến Lê Trường Ân ngứa, Lê Trường Ân xoay người tóm lấy con trai, ôm cậu cù lét.

Lê Tổ làm sao là đối thủ của y, cậu đành gào khóc kêu loạn, “Đừng, ba ba, không được, ha ha, đừng, không cần”

Lê Tổ chạy tán loạn trong phòng tắm, vẫn là bị Lê Trường Ân bắt lấy, Lê Tổ cười đến không thở nổi, lúc này y mới kéo cậu ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng xoa lưng cậu. Lê Tổ ở trong lòng cha cười đùa một trận, rồi lại mềm nhũn, cậu đột nhiên cảm giác có đôi chút quẫn bách, đẩy Lê Trường Ân ra, nói, “Ba ba, buông ra đi, con tự mình rửa.”

Lê Trường Ân, “Hửm, cứ nhiên thẹn thùng ?”

Lê Tổ đỏ mặt, cầm lấy cái khăn, muốn rời khỏi người Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân không có buông cậu ra, mở vòi sen, dòng nước chảy xuống dọc theo thân thể hai người, Lê Trường Ân nói, “Nam hài tử trưởng thành cuối cùng sẽ như vậy, thẹn thùng làm cái gì?”

Lê Tổ ngại ngùng kinh khủng, “Ba ba, không phải nói.”

Lê Trường Ân không biết thời điểm lần đầu tiên mộng tinh của Lê Tổ, Lê Tổ bình thường đọc rất nhiều sách, cái gì cũng hiểu, căn bản không cần Lê Trường Ân chỉ dạy, vốn cậu còn muốn chuẩn bị một đồng lý do để từ chối, bất quá hình như không có tác dụng.

Lê Trường Ân hôn hôn một bên lỗ tai Lê Tổ, thân thể Lê Tổ như nhũn ra, nóng lên, muốn thoát khỏi lồng ngực của Lê Trường Ân, cậu vô cùng quẫn bách.

Lê Trường Ân ôm con trai, thay cậu thủ dâm, Lê Tổ quả thực không thở nổi, vùi mặt trên vai Lê Trường Ân, gât gao ôm chặt bờ vai của cha.

Sau một trận mê mang, Lê Tổ choáng váng ngay ngất tùy ý Lê Trường Ân ôm cậu tắm rửa.

Lê Trường Ân chỉ bảo cậu, “Tự mình giải quyết loại chuyện này cũng không phải là điều xấu, bất quá, thủ dâm quá nhiều không tốt, mỗi tuần ít nhất một hoặc hai lần. Nếu không, đối với thân thể sẽ không tốt, hơn nữa sẽ còn lớn không nổi, biết không?”

Lê Tổ thẹn đến mức muốn chui xuống đất, tuy rằng khi nói về vấn đề này, Lê Trường Ân dùng một loại giọng điệu tựa như lúc bình thường giảng đề toán học cho cậu, nhưng cậu vẫn cảm thấy rất thẹn thùng.

Sau khi tắm rửa xong Lê Tổ liền chạy ra khỏi phòng tắm.

Lê Trường Ân cảm giác con trai đã muốn trưởng thành rồi, bất quá con trai nhà y chung quy khá là giống con gái.

Bước ra khỏi phòng tắm, y nhìn chung quanh không thấy Lê Tổ, chợt nghe được tiếng động phát ra từ tủ quần áo, mới đi đến, một phen kéo cửa tủ, Lê Tổ đang trốn trong tủ, mặc quần áo.

Lê Trường Ân bắt gặp con trai như vậy, quả thực là chết cười.

Về mặt Lê Tổ đỏ bừng, ánh mắt to đen dày đặc hơi nước, cậu đang loay hoay mặc quần pijama thật dài, khi Lê Trường Ân mở tủ quần áo nhìn cậu, cậu liền đẩy nhanh tốc độ mặc quần, khẩn trương rời khỏi tủ, bởi vì quần ngủ quá dài, vướng vào gót chân, vậy nên tại bậc cửa tủ, cậu nhất thời lảo đảo, Lê Trường Ân đỡ lấy eo cậu, ôm lên, rồi mới giúp cậu mặc lại quần cho đường hoàng, y cười nói, “Con trai ngốc của ta, trốn trong tủ mặc quần áo sao?”

Lê Tổ rầu rĩ đáp, “Con mới không có ngốc.”

“Đúng vậy, con không ngốc, toán học với vật lý luôn là không thể đạt tiêu chuẩn.” Lê Trường Ân ôm Lê Tổ đặt lên giường.

Sau khi Lê Tổ bị phóng tới trên giường, liền quay cuồng lăn lộn, “Chán ghét cha, chán ghét, không cần nói chuyện toán học với vật lý.”

Lê Trường Ân cũng ngồi trên giường, tóm lấy chân Lê Tổ, Lê Tổ nâng chân kia đá y, bị Lê Trường Ân dùng khí lực đem cậu trực tiếp kéo vào trong lòng.

Về mặt Lê Tổ đỏ bừng, “Chán ghét, ba ba, chán ghét cha, buông ra.”

Lê Trường Ân nói, “Không buông.”

Nhìn Lê Tổ, Lê Trường Ân cảm giác hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời, loại hạnh phúc này vô cùng giản dị, không cần bất cứ nguyên do gì, chỉ cần trông thấy cậu, y sẽ liền vui vẻ, muốn trêu đùa cậu, muốn ôm cậu, muốn hôn cậu, vuốt ve cậu, sờ đầu cậu, sờ lỗ tai cậu, xoa chân cậu

Lê Trường Ân ôm lấy Lê Tổ, hôn hai má cậu, lại cười, cắn lỗ tai cậu, “Khi này người cắn lỗ tai của ta, có phải hay không?”

Lê Tổ nhột kinh khủng, muốn trốn nhưng lại trốn không được, cười kêu to, “Buông ra đi, ba ba.....”

Lê Trường Ân nhìn thấy Lê Tổ bị đùa đến không thở nổi, y mới buông cậu ra, Lê Tổ nằm trên giường, Lê Trường Ân liền nằm xuống bên cạnh cậu, đem cậu ôm lên, đặt trên người mình, một tay vòng qua eo cậu, một tay nhẹ nhàng sờ lên mái tóc mềm mại vẫn còn mang theo một chút ẩm ướt của cậu.

Trên đời này, y không có khả năng yêu bất kỳ ai nhiều như yêu Lê Tổ, bao gồm cả chính bản thân y. Từ Lê Tổ, y mới cảm nhận được niềm hạnh phúc vô hạn. Cho dù sự nghiệp có gặp khó khăn trắc trở, cho dù tâm tình vô luận không tốt cỡ nào, miễn là trông thấy cậu, y đều sẽ trở nên mạnh mẽ vùng dậy bước tiếp, phục hồi vui vẻ. Lê Tổ quả thực như là nguồn sống, là sinh lực của y.

Hữu tử vạn sự chân (1).

Lê Trường Ân nghĩ vậy, liền hôn lên gương mặt Lê Tổ vài cái.

Nhưng bất luận hiện tại y thương cậu cỡ nào, Lê Trường Ân đều biết, Lê Tổ ngày một trưởng thành, cậu chung quy sẽ rời xa y, cậu sẽ có gia đình của mình, đến lúc đó, Lê Tổ sẽ bỏ quên y.

Nghĩ đến cái ngày ấy, cảm giác có đôi chút bi thương.

Lê Trường Ân không khỏi nói, “Tổ Tổ, bảo bối nhi của ta.”

Lê Tổ nâng đầu đương vùi trên vai cha, cúi người nhìn nhìn Lê Trường Ân, cậu hôn hôn lên gương mặt của cha.

Cứ như vậy ôm Lê Tổ, Lê Trường Ân chìm vào giấc ngủ.

Mai Di lên lầu, gõ cửa phòng bọn họ, y tỉnh giấc, ôm con trai đứng dậy, mở cửa, Mai Di nói, “Lê tiên sinh, hiện tại dùng cơm? Đã nấu xong rồi.”

“Ừ, được.” Lê Trường Ân nhìn nhìn con trai trong lòng mình, Lê Tổ mơ mơ màng màng ngủ.

Trên núi vui chơi cả ngày, Lê Tổ quả thực vô cùng mệt mỏi.

Hôm ấy, Phạm Phụng An rời đi, Lê Tổ cùng Tiêu Đa Đa đến sân bay tiễn hân, Tiêu Đa Đa xông lên ôm chầm lấy Phạm Phụng An, vừa hung hãn đánh hân vài cái, Lê Tổ đứng bên cạnh, trong lòng thực bình tĩnh.

Cậu tựa hồ đã sớm hiểu được, bữa tiệc nào cũng phải đến lúc tàn, có gặp nhau tất nhiên sẽ có chia lìa.

Trên đời, bất luận là ai cũng đều sẽ rời khỏi cậu, một ngày kia, cậu cũng sẽ rời khỏi cuộc đời này.

Cậu không khỏi nghĩ tới phụ thân, nghĩ đến phụ thân nói, “Tổ Tổ, bảo bối nhi của ta.” Đột nhiên, trong lòng dâng lên vô hạn bi thương, loại cảm giác bi thương này thực là muốn chết cả tâm, bởi vì một ngày nào đó, cậu cũng sẽ rời xa phụ thân, nhưng mà, cậu không muốn rời xa cha, từ khi sinh ra, tựa hồ toàn bộ thời gian, hết thảy mọi cảm tình đều là vì được ở bên cạnh cha. Cậu không thể tưởng tượng, có một ngày, cậu cùng cha cách biệt.

Phạm Phụng An đi, Tiêu Đa Đa miễn cưỡng làm ra bộ mặt tươi cười, xoay người nhìn sang Lê Tổ, phát hiện Lê Tổ đã muốn khóc, vẻ mặt ngân ngấn lệ.

Tiêu Đa Đa đem khăn tay đưa cho cậu, nói, “Mau lau, người ta đã đi rồi, có khóc hần cũng không biết, còn khóc cái gì mà khóc.”

Lê Tổ cúi thấp đầu, dùng khăn tay lau lau nước mắt.

.

Chú giải :

(1) Có con có cháu, mọi sự đều tốt cả.

19. Chương 19: Bạn Học Mới Và Người Ái Mộ

Tiêu Đa Đa vào đại học, Lê Tổ cũng bắt đầu cuộc sống trung học của mình.

Lê Trường Ân không đưa Lê Tổ chuyển vào Tam Trung hạng nhất hạng nhì, mà vẫn như cũ cho cậu tiếp tục lưu lại trung học Hải Đường, xem ra cũng rất tốt.

Trước kia, bệnh tâm lý của Lê Tổ xuất phát từ khoảng thời gian học ở Tam Trung, dĩ nhiên về sau, vấn đề này đã khiến Lê Trường Ân luôn cảm giác e sợ. Trong lòng y, Lê Tổ là một đứa nhỏ yếu ớt, cũng là bảo bối y tối trân quý, thật sự không dám tái khiến cậu lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Mà trung học Hải Đường, bởi vì trường được xây dựng ở nơi ngoại ô thành phố, trường thiếu học sinh. Hơn nữa, chuyên môn chủ yếu là các đối tượng thí sinh nghệ thuật, môi trường tương đối đơn thuần, Lê Tổ học ở đây, Lê Trường Ân mới có thể cảm thấy thả lỏng tinh thần hơn một chút.

Ngày đầu tiên đến trường, Lê Trường Ân vẫn như cũ đưa Lê Tổ đi học. Một lớp chỉ có hơn ba mươi học sinh, học sinh nữ gấp đôi số lượng học sinh nam, hơn nữa lớp học cũng không có nhiều bạn nghịch ngợm, này tương đối khiến Lê Trường Ân yên tâm.

Buổi chiều Lê Tổ tan học, buổi tối thì về nhà tự học. Lê Trường Ân thường xuyên không có thời gian đến đón cậu về, y liền an bài tài xế lái xe. Kỳ thật Lê Tổ có thể ngồi xe bus, nhưng Lê Trường Ân sợ cậu gặp phải chuyện ngoài ý muốn, cảm thấy có tài xế đến đón cậu vẫn an toàn hơn.

Lê Tổ buổi chiều về nhà thì ở trong phòng làm bài tập, rồi mới vẽ tranh, mỗi cuối tuần tiếp tục đi học vẽ ở chỗ thầy Đường Văn Nghiễn, sinh hoạt phi thường quy luật. Dựa theo các bước quy luật của cuộc sống sinh hoạt hiện tại này, cậu sẽ từng chút lớn lên, trưởng thành là một con người tuyệt đại tao nhã.

Đã không còn Tiêu Đa Đa và Phạm Phụng An, chỉ có một mình Lê Tổ ở phòng vẽ rộng lớn của thầy Đường Văn Nghiễn, đôi khi cảm giác thật tịch mịch. Thỉnh thoảng gặp phải vài vấn đề khó khăn, mà Đường Văn Nghiễn lại không có ở đây, vậy nên cậu không biết thỉnh giáo ai.

Nhiều lúc, cho dù là cuối tuần Đường Văn Nghiễn cũng không hiện diện, Lê Tổ cô đơn ngồi yên lặng một chỗ vẽ.

Ngày một tháng mười cuối tuần, Lê Tổ đến nhà Đường Văn Nghiễn, tự mình chỉnh giá vẽ, bắt đầu vẽ tranh.

Ngày mùa thu, nắng sớm chiếu vào phòng, ánh sáng khiến căn phòng hết thảy tựa như đều bị bịt kín bởi một tầng sắc thái mộng ảo.

An Duy theo Đường Văn Nghiễn vào phòng, trong nháy mắt, hần quả thực có cảm giác chính mình đang đi vào một nơi mộng cảnh tuyệt vời.

Gian phòng rộng lớn cũ kỹ, cửa sổ bằng gỗ khắc hoa văn, dọc theo một bên cửa sổ trưng bày vài bức tranh sơn dầu, một bên đặt hai cái bàn, lại có thêm mấy chiếc ghế dựa, phía còn lại là một số tác phẩm điêu khắc.

Tất cả hợp thành một loại mộng cảnh tĩnh vật, mà phần mỹ diệu nhất của mộng cảnh này đó chính là ánh dương quang bên ngoài cửa sổ, nhưng cái con người đương yên lặng ngồi bên ô cửa kia so với ánh Mặt Trời ngày thu lại càng đẹp hơn.

Lê Tổ đã mười lăm tuổi, dung mạo thanh nhã xinh đẹp hơn cả nữ hài tử.

Cậu mặc một chiếc áo đen dài tay rộng rãi, trên người đeo tạp dề, mái tóc màu nâu hạt dẻ hơi dài óng ánh trong ánh nắng buổi sớm mai, da thịt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, thiếu niên gầy gầy ấy tựa hệt một kiệt tác hoàn hảo mà tạo hoá đã dày công khắc hoạ nên, cậu quả thực giống như một thiên thần đương ẩn mình dưới bầu trời tràn ngập nắng sớm.

Không chỉ có An Duyệt bị mê hoặc, thậm chí ngay cả Đường Văn Nghiễn cũng kinh ngạc.

Qua một hồi, Đường Văn Nghiễn mới dẫn An Duyệt tiến đến.

Lê Tổ đang phi thường chuyên tâm, bức hoạ của cậu vẽ cảnh mặt trời mọc trên đỉnh núi, bên cạnh có ảnh chụp phóng đại, nhưng bức tranh của cậu lại thoát ly thực tế quá nhiều, khi vầng thái dương dâng lên, mặt đất cơ hồ bị tan chảy.

Bức vẽ đầu tiên của cậu, là tràn ngập tươi sáng, mang sắc thái ấm áp.

Đường Văn Nghiễn đứng bên cạnh nhìn ra ngoài một hồi, lúc Lê Tổ một lần nữa trộn thuốc màu, mới phát hiện thầy giáo đến đây, liền đổi hần gạt đầu một cái, lại muốn tiếp tục trộn thuốc màu, Đường Văn Nghiễn nói, “Lê Tổ, trò trước dừng tay một chút, ta muốn giới thiệu một người cùng trò nhận thức.”

Lê Tổ ngây ngốc buông bút vẽ trong tay xuống, nhìn về phía người nam sinh đứng bên cạnh Đường Văn Nghiễn, hần so với cậu lớn hơn nhiều, thoát nhìn cao gần một mét tám mươi, mày rậm mắt to, cười với cậu.

Đường Văn Nghiễn giới thiệu nói, “Cậu ta gọi là An Duyệt, về sau cũng sẽ học ở đây, đối với địa phương nơi này không quen thuộc, trò hãy giúp đỡ hần.”

Lê Tổ đứng dậy, An Duyệt cười tự giới thiệu, “Em gọi là Lê Tổ nhỉ, tôi là An Duyệt, năm nay mười bảy tuổi, so với em lớn tuổi hơn, gọi ca ca là được.”

Đường Văn Nghiễn giúp An Duyệt làm quen với môi trường một chút, sau khi giao cho hần vẽ phác hoạ, cũng liền rời khỏi.

An Duyệt giống hệt một đứa trẻ hiếu động, đi tới đi lui, nhìn qua nhìn lại, cuối cùng hần dừng chân, bưng một phen ghế dựa, cách đó không xa ngồi xuống bên cạnh Lê Tổ, bắt đầu xem Lê Tổ vẽ.

Lê Tổ cho đến bây giờ vẫn như cũ rất hướng nội trong việc kết giao với người xa lạ, nếu An Duyệt không chủ động tìm cậu nói chuyện, thì cậu sẽ không chủ động cùng An Duyệt nói.

An Duyệt nhận thấy cậu như vậy, cũng khiến hần thực không được tự nhiên.

Sau khi đành phải đem bút vẽ buông xuống, cậu hướng về phía An Duyệt đương nhìn chăm chăm vào mình, “Thầy bảo anh vẽ phác hoạ, lọ và bình ở nơi đó, nếu muốn vẽ tranh về hoa quả, phòng khách ở bên kia có, tự mình đi lấy.”

An Duyệt nở nụ cười, nói, “Hần, em bộ dạng thật là đẹp mắt, đã có ai nói cho em biết điều đó không.”

Lê Tổ hơi hơi nhú mày, không hề để ý tới hần, hơn nữa cậu đứng dậy đi đến chủ phòng, An Duyệt kề cận cậu không buông, cậu chạy đi đâu, hần liền theo tới đó.

Lê Tổ ngồi ở phòng khách ăn trái cây, An Duyệt cũng ngồi xuống, lấy lê ra ăn.

An Duyệt hỏi, “Vì cái gì không để ý tới tôi?”

Lê Tổ ngồi cách hần xa một chút, vẫn là không nói lời nào.

An Duyệt nói, “Ai, ngày đầu tiên đến mà đã khiến cho em chán ghét rồi sao?”

Lê Tổ đành phải nhìn về phía hấn, môi giật giật, hơn nửa ngày mới cố lấy dũng khí đáp, “Anh hãy hảo hảo mà vẽ tranh đi, không thì thầy sẽ sinh khí.”

An Duy nở nụ cười, đem quả lê của mình đã gọt xong đưa tới trước mặt Lê Tổ, Lê Tổ do dự một phen, mới nhận lấy từ tay hấn rồi bắt đầu ăn.

Từ nay về sau, tại phòng vẽ tranh, Lê Tổ đã có thêm một đồng bọn.

Sau đó mới biết được, An Duy từ nhỏ lớn lên ở Hoa Kỳ, hấn về nước học trung học. Tuy rằng mười bảy tuổi, nhưng vẫn rất cao. Bất quá thành tích học tập của hấn dở tệ, cơ hồ không thể tốt lên được, kết quả luôn thảm hại, rồi tinh rồi mù. Thế nhưng, hấn tại phương diện hội họa lại cực kỳ có thiên phú, vẽ rất khá, hơn nữa trước kia ở Mỹ cũng đã từng theo học qua.

Cuối mùa thu, thời tiết chuyển lạnh. Hôm nay, Lê Trường Ân đến chỗ Đường Văn Nghiễn đón Lê Tổ, Lê Tổ còn ở phòng vẽ, y đi đến cửa phòng, trong phòng ánh đèn sáng tỏ, Lê Tổ đeo tạp dề, đứng trước giá vẽ, cậu vẽ cảnh mặt trời mọc, đã vẽ qua một vài bức, Lê Tổ luôn cảm thấy không hài lòng, cho nên đang không ngừng chỉnh đi chỉnh lại.

Lê Tổ hơi hơi nghiêng đầu, ánh sáng chiếu rọi hai má trắng nõn đến trong suốt, ánh mắt sáng vô cùng, giống như nơi cao nguyên, bầu trời mây trắng vờ vờ, không hề bị ô nhiễm, khiến cho người ta vừa trông thấy trong lòng sẽ liền có cảm giác yên ổn.

Đứng bên cạnh Lê Tổ là một nam hài tử, hấn đương chuyên chú quan sát Lê Tổ, trên mặt mang theo một loại si ngốc tiếu ý.

Lê Trường Ân nhìn cảnh này, không khỏi cau mày, đi đến, đối Lê Tổ nói, “Tổ Tổ, thời gian đã trễ, nên trở về nhà.”

Lê Tổ vừa rồi đang rất nhập tâm, lúc này bị Lê Trường Ân đánh gãy, quay đầu, trông thấy Lê Trường Ân cao lớn mặc một kiện áo gió mỏng, tác phong nhanh nhẹn, cậu liền nở nụ cười, “Ba ba, người đã đến rồi.”

“Bảo bối, đi, về nhà.” Lê Trường Ân nói, đi về phía trước, vuốt vuốt mái tóc Lê Tổ, tại trên tóc mai của cậu gắn một chiếc kẹp tóc.

Có kẹp tóc màu đen cố định, nhìn Lê Tổ như vậy, càng giống như nữ hài tử hơn.

Lê Tổ nói, “Ba ba, con phải hoàn thành bức vẽ này mới được.”

Lê Trường Ân đành phải chờ cậu.

Lê Trường Ân ngồi bên cạnh, An Duy cũng ngồi xuống cùng y nói chuyện, An Duy từ một bên lấy ra thuốc lá, hơn nữa còn mời Lê Trường Ân, Lê Trường Ân có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là tiếp nhận.

Hai người ngồi nói chuyện, Lê Trường Ân trước đây đã gặp qua An Duy một lần, cũng biết hấn học vẽ cùng với Lê Tổ.

Hai người ngồi ở một bên thảo luận về Lê Tổ, An Duy nói, “Tổ Tổ giống như một nữ hài tử a.”

Lê Trường Ân liếc hấn một cái, thầm nghĩ nếu Lê Tổ là một cái nữ hài tử, thì các bọn nam hài sẽ liền có ý đồ không tốt với Lê Tổ, Lê Trường Ân nói, “Chỉ là bộ dạng thanh tú mà thôi, thẳng bé bây giờ còn nhỏ, rất nhanh sẽ lớn lên, trưởng thành rồi phỏng chừng sẽ không còn giống nữ hài tử nữa.”

An Duy cười rộ lên, “Cho dù Tổ Tổ trưởng thành, cũng sẽ rất xinh đẹp đi.”

Sau khi Lê Tổ vẽ xong, nhìn đến vài mẫu tàn thuốc bị ném vào chiếc ly giấy trên bàn, liền nhú mày nói, “Không được hút thuốc trong phòng vẽ tranh.”

“Không cần nghiêm khắc như thế, thầy cũng không có nói là không được.” An Duy lấy lòng đáp.

Lê Tổ đem điều thuốc còn trong tay Lê Trường Ân vùi vào chiếc ly giấy, nói, “Ba ba, trở về.”

Lê Trường Ân đứng dậy, lấy ra một kiện áo khoác, mặc vào người Lê Tổ, lại mang gang tay giúp Lê Tổ, An Duy nói, “Thúc thúc, người tiện đường đưa cháu về với, cháu lười ra cửa gọi xe.”

“Được, vậy cùng nhau đi.” Lê Trường Ân đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Khi lên xe, An Duy vẫn cứ lôi kéo Lê Tổ cùng hấn ngồi ở ghế sau. Hấn cầm tay Lê Tổ, dưới ánh sáng mập mờ trong xe, nói là muốn xem bói cho cậu, Lê Tổ không cần hấn xem, “Anh căn bản không biết xem, xem cái gì mà xem.”

An Duy nói, “Tôi biết, mấy hôm trước có đọc qua một quyển sách, Tổ Tổ, đến, tôi xem xem nha.”

“Nơi này, em cứ nhiên có ba đường, đây là biểu hiện của lạm tình, chỉ có một đường mới gọi là toàn tâm toàn ý.” An Duy cơ hồ muốn đem tay Lê Tổ dán vào hai mắt của mình.

Lê Tổ rút tay trở về, “Tôi mới không lạm tình.”

Xe rất nhanh chạy đến địa phương của An Duy, sau khi hấn xuống xe, Lê Tổ an vị nơi phó lái, cậu tựa vào lưng ghế, đem tay của chính mình ra xem, “Con căn bản sẽ không lạm tình, An Duy nói nhầm.”

Lê Trường Ân cười rộ lên, “An Duy gà mờ, con không cần tin tưởng hấn.”

“Vâng.” Lê Tổ đáp lời, lại hỏi, “Ba ba, cha đã từng thích qua vài người?”

Lê Trường Ân kỳ quái nói, “Hỏi chuyện này làm cái gì?”

Lê Tổ nói, “Chuyện tình cảm cũng sẽ di truyền, cha nói xem cha có thích qua vài người?”

Lê Trường Ân cười mà không đáp, trong xe ánh sáng ái muội chiếu rọi, có loại mê người không nói nên lời, Lê Tổ rầu rĩ nói, “Khẳng định là có rất nhiều phải hay không? Vậy không hỏi cha việc này nữa, ba ba, cha thích ai nhất?”

Lê Tổ vẫn hy vọng người cha thích nhất sẽ là Mẹ cậu. Tuy rằng ký ức về Mẹ với cậu chỉ dừng lại ở bức di ảnh của nàng, hơn nữa cậu cũng chỉ có bức ảnh đó mà thôi.

Lê Trường Ân đáp, “Này còn phải nói sao, thích nhất, ngoại trừ bảo bối người ra, thì còn có thể là ai.”

Lê Tổ vì những lời này mà ngấy ngấn cả người, rồi mới đột nhiên đỏ mặt, lại có điểm thẹn thùng, cậu quay đầu chuyển khai nhìn ngoài cửa sổ xe.

Lê Trường Ân lại cười hỏi, “Vậy Tổ Tổ bảo bối người thích nhất là ai?”

Lê Tổ hừ một tiếng, nói, “Cũng là ba ba người.”

Lê Trường Ân đáp, “Vậy lại đây hôn cha một ngụm, để cha khẳng định, khẳng định.”

Lê Tổ cứ nhiên thật sự liền vươn người qua, hôn một cái lên mặt Lê Trường Ân, Lê Trường Ân cười rộ lên, “Nhanh ngồi trở lại, ba ba nói đùa.”

Lê Tổ chuyên chú nhìn cha, rồi cũng cao hứng cười rộ lên.

20. Chương 20: Giống Con Gái?

“Thích nhất, ngoại trừ bảo bối người ra, thì còn có thể là ai.”

Những lời này, khiến Lê Tổ cao hứng thật lâu.

Người phụ thân thích nhất, là cậu a.

Là cậu.

Từ khi Lê Tổ sinh ra cho đến nay, người cậu thích nhất tự nhiên là phụ thân, ngoại trừ cha, còn có thể thích ai, cậu cơ hồ đem hết thủy tình cảm của mình đều dành hết cho cha.

Mà trong tương lai, Lê Tổ thật sự không nghĩ đến, không thể tưởng tượng được, sẽ có người nào khác bước vào cuộc sống của mình, cùng mình trải qua quãng đời còn lại.

Không thể tưởng tượng, không dám nghĩ đến, thậm chí, cũng không kỳ vọng quá nhiều.

Không mong đợi ở bất kỳ người phụ nữ nào sẽ đóng vai trò quan trọng trong cuộc sống của cậu sau này.

Những đứa con trai khác đều thích nữ hài tử, cậu không có. Những đứa con trai khác ở độ tuổi này, sẽ có bạn gái, cậu không có. Những đứa con trai khác, trốn tránh người lớn, vụng trộm xem sách báo hoặc băng đĩa không tốt, cậu cũng không có.

Không chỉ không có, mà còn là không ham thích.

Tựa hồ, có phụ thân là có tất cả, đã đủ thoả mãn và không hề có mong muốn hay nhu cầu với bất cứ điều gì nữa.

Mùa đông lạnh, Lê Tổ ngủ trong lòng Lê Trường Ân, dán vào thân thể của phụ thân, cảm giác hết sức ấm áp.

Buổi sáng, Lê Trường Ân rời giường, có đôi khi gặp phải tình cảnh như vậy thì phi thường xấu hổ, thế là cẩn thận đem nhũ tử đặt sang một bên, chính mình đi tắm rửa, bắt đầu một ngày làm việc mới.

Đương nhiên y cũng đã rất nhiều lần khuyên Lê Tổ hẳn là cùng y tách ra ngủ, bất quá mỗi lần nói đến chuyện này, Lê Tổ đều rầu rĩ không vui, không nói lời nào, không cự tuyệt, cũng không đáp ứng.

Nhìn thấy cậu như thế, Lê Trường Ân liền không thể nhẫn tâm bảo con trai dọn sang phòng ngủ cách vách kia được.

Lê Tổ từ nhỏ đã ngủ chung với cha, đột nhiên bảo cậu ngủ một mình, Lê Tổ khẳng định là không quen, nói không chừng sẽ còn sợ hãi.

Thế là, sự tình Lê Tổ ngủ cùng y, liền bởi vì y mềm lòng mà cứ giằng co suốt.

Lê Tổ đã vào trung học, cùng phụ thân ngủ chung một giường, rất kỳ quái.

Nếu nói cho bạn bè biết, e rằng mọi người sẽ đều kinh ngạc.

Lê Trường Ân giáo dục Lê Tổ nên tiếp xúc với nhiều nữ sinh, kết giao bằng hữu, đương nhiên yêu đương cũng có thể, bất quá, Lê Tổ luôn khiến y thực thất vọng.

Tết nguyên đán, trường học Lê Tổ có tổ chức hội diễn văn nghệ, Lê Tổ nói cậu được phân công biểu diễn một tiết mục, bởi vậy Lê Trường Ân liền dành thời gian đến trường xem cậu biểu diễn, còn cầm theo một chiếc máy quay phim.

Vì muốn ủng hộ con trai, nên y đến trường của Lê Tổ từ rất sớm. Tại lớp học, Lê Tổ đang ở cùng với một đám nữ hài tử, thời điểm Lê Trường Ân bước vào, Lê Tổ đang giúp một đồng học cầm quần áo, nhìn cậu cùng nhóm nữ sinh ở chung, trông cậu giống như một đứa em trai bé nhỏ của các nàng.

Lê Trường Ân bảo Lê Tổ ra ngoài, dẫn cậu đi ăn tối. Trên bàn cơm, Lê Trường Ân cười nói, “Con cùng các bạn nữ trong lớp quan hệ rất tốt nha, bình thường hoàn toàn có thể cùng nhau đi chơi.”

“Cũng không phải rất tốt, bất quá các nàng thường xuyên nói chuyện với con, nhưng luôn là đi nói xấu các bạn nữ khác.” Lê Tổ thản nhiên trả lời.

“Ở trước mặt con nói xấu các bạn nữ khác?” Lê Trường Ân cảm giác có điểm kinh ngạc.

Lê Tổ gật đầu, “Đúng vậy. Có lẽ là các nàng biết con sẽ không đi kể lại với mọi người.”

Lê Trường Ân nói, “Con ví dụ thử xem.”

Lê Tổ nghĩ nghĩ, “Hà Sướng ở trước mặt con kể, Lý Tư Tư đối với bạn bè đặc biệt keo kiệt, lúc nào cũng ăn của mọi người, nhưng lại chưa bao giờ mời người khác ăn cơm; Trương Hiểu còn nói Hà Sướng kiểu tóc rất khó nhìn, mặc quần áo thì không có phẩm vị.”

Lê Trường Ân cười rộ lên, “Dạng lời nói này, không phải là yêu mến con, mà chính là rất tín nhiệm con. Đều là chuyện tốt.”

Lê Tổ vẻ mặt đau khổ nói, “Một chút cũng không tốt, con thường xuyên không thể đọc sách, phải nghe các nàng kể lể.”

Lê Trường Ân sờ sờ tóc của cậu, nói, “Nếu thích ai, liền theo đuổi đi, có thích nữ sinh nào không?”

Lê Tổ lắc đầu.

“Thực không có? Không cần thẹn thùng ở trước mặt ba ba đâu.” Lê Trường Ân trong mắt tất cả đều là tiểu ý, sủng nịch nhìn nhi tử.

Lê Tổ vẫn là lắc đầu, “Thực sự không có, cha thật phiền, không nên hỏi.”

“Đã muốn ghét bỏ cha, chê cha phiền toái sao?” Lê Trường Ân làm ra biểu tình bi thương.

Lê Tổ nhũ mi nhìn cha, rồi mới đột nhiên hôn một cái lên mặt Lê Trường Ân, “Thích cha nhất.”

Lê Trường Ân xoa xoa khuôn mặt bầu bĩnh của cậu, “Ăn cơm đi, ăn xong rồi mới có khí lực biểu diễn.”

Lê Tổ vẫn giữ bí mật với Lê Trường Ân về nhân vật mà mình sắp diễn, Lê Trường Ân rất là chờ mong. Đến tiết mục của lớp Lê Tổ, khi mọi người đã lên khán đài, y rất cố gắng tìm kiếm, mới trông thấy Lê Tổ, kết quả Lê Tổ sắm vai nha hoàn Ngu Cơ trong [Bá Vương biệt cơ], còn mặc nhất kiện nữ trang Đường triều.

Lê Trường Ân nhìn cậu trong bộ dáng này, quả thực là buồn cười.

Toàn bộ quá trình, Lê Tổ một câu cũng không có nói, diễn xong lập tức chạy xuống.

Lê Trường Ân đến cánh gà tìm cậu, Lê Tổ vẫn còn mặc bộ đồ nữ trang, vài nữ hài tử lôi kéo cậu chụp ảnh, Lê Tổ đỏ mặt, rất là bất đắc dĩ bởi các nàng, miệng nói, “Đừng chụp nữa mà.”

“Thêm vài tấm nữa là được rồi, Lê Tổ nhi phối hợp một chút đi.”

Lê Tổ chỉnh khuôn mặt thành trái khổ qua.

Lê Trường Ân xuất hiện khiến nhóm nữ sinh không quần quít lấy Lê Tổ nữa, Lê Trường Ân đem áo khoác phủ thêm cho Lê Tổ, “Coi chừng cảm lạnh.”

Lê Tổ nói, “Ba ba, cha chờ con một lát, con đợi phòng thay quần áo không có người rồi đi thay.”

Có nữ hài tử nói, “Phòng thay quần áo không biết đến bao giờ mới không có người, nữ sinh nhiều lắm. Lê Tổ cậu là nam sinh, thay luôn ở bên ngoài đi.”

Lê Tổ không đồng ý, cũng không thay quần áo.

Cho dù chỉ là cởi trần, cậu cũng thực không quen, có lẽ thời điểm còn học sơ trung, bị đồng học khi dễ đã để lại hậu di chứng.

Lê Trường Ân hỏi cậu, “Nơi này cách bãi đỗ xe không xa, vào trong xe thay được không? Con còn có việc gì nữa không, hoặc là trở về nhà đi thôi.”

Lê Tổ nói một tiếng với đội trưởng, liền cùng Lê Trường Ân trở về.

Mặc một thân nữ trang, Lê Trường Ân đem áo khoác phủ trên người cậu cho tốt, dẫn cậu cùng nhau ra ngoài.

Lê Tổ rất ngượng ngùng, nói, “Con không nghĩ là phải mặc quần áo như vậy, không thì sẽ không gọi cha đến xem.”

“Rất tốt, quần áo này rất xinh đẹp.” Lê Trường Ân cười đáp.

“Quần áo của nữ sinh mà, vốn từ đầu nói con làm thị vệ, nhưng đột nhiên bảo con đi làm thị nữ đi.” Lê Tổ phàn nàn.

Lê Trường Ân nhin không được cười, “Rất tốt.”

Lê Tổ cau mày một đường oán giận.

Vào trong xe, cậu ở ghế sau thay quần áo, nhưng dây lưng trên người lại không cởi được, Lê Trường Ân giúp cậu cởi bỏ, lại giúp cậu cởi quần trang, Lê Tổ kỳ thật khi mang những loại đồ trang sức trang nhã, thì trở nên thanh tú mỹ lệ tựa như đóa Bạch Ngọc Lan.

Lê Trường Ân nói, “Nếu Tổ Tổ là một cái nữ hài tử, khẳng định sẽ có một đồng lớn nam sinh theo đuổi con.”

“Mới không cần.” Lê Tổ rầu rĩ đáp.

Lê Trường Ân giúp cậu mặc áo lông, đem mớ tóc giả trên đầu Lê Tổ lấy xuống, vỗ về chơi đùa, nghe Lê Tổ còn nói, “Ba ba hy vọng có con gái sao?”

“Hừm?” Lê Trường Ân nói, “Vì cái gì mà hỏi như thế?”

Lê Tổ duỗi tay cho Lê Trường Ân giúp cậu mặc áo khoác, “Cha luôn nói con là nữ hài tử, vậy chẳng lẽ không phải là cha muốn có con gái sao?”

Lê Trường Ân mặc xong áo khoác cho Lê Tổ, liền sờ sờ cánh tay cậu, rồi mới sờ soạng sau gáy cậu một chút, xem cậu có lạnh hay không, nói, “Được rồi, cha nói sai. Bất quá tính cách của con thật giống nữ hài tử, đương nhiên, này cũng là do cha giáo dục thất bại.”

Lê Tổ có điểm tức giận, “Con mới không giống nữ hài tử.”

Lê Trường Ân lúc này mới phát hiện lời nói của mình khiến con trai phản cảm, đành phải dỗ dành, ôm cậu ngồi trên đùi, hôn hôn hai má cậu, “Tổ Tổ như vậy cũng không có cái gì là không tốt, con có cốt cách của một người nghệ sĩ, nên so với những người bình thường hẳn cảm hơn.”

Lê Tổ đem mặt chôn trên vai Lê Trường Ân, rầu rĩ nói, “Ba ba, cha thật phiền.”

Một lát sau còn nói, “Ba ba, sau này cha có muốn tái hôn, sinh thêm con không?”

Đây là một vấn đề vẫn quanh quẩn trong lòng Lê Tổ, lúc này cuối cùng có thể nói ra.

Lê Trường Ân đáp, “Nuôi người đã muốn phiền toái không ngừng, đương nhiên không cần thêm đứa nào nữa.”

Lê Tổ ha ha cười rộ lên, Lê Trường Ân nói, “Xem đi, chính con cũng không muốn có đệ đệ muội muội đó sao?”

Lê Tổ đáp, “Đó là đương nhiên, có đệ đệ muội muội, người sẽ không giống như bây giờ, yêu con.”

Trong lớp học, nữ trang khiến Lê Tổ trở thành nhân vật nổi tiếng, các nam sinh nữ sinh ở các lớp chuyên khác kéo nhau chạy đến nhìn cậu.

“Thật là nam sinh nga, bất quá bộ dạng hảo xinh đẹp.”

“Ai, là nam sinh a.....”

“Không biết có thể hay không cùng cậu ta chụp vài tấm ảnh nhỉ.”

...

Lê Tổ đối với chuyện này thực phiền chán, cầm sách che khuất gương mặt của mình, trong lòng rất không thoải mái.

Kỳ thật cậu cũng không phải ảo lả, chỉ là quá nho nhã điềm đạm, lại bộ dạng thanh tú, trên người mang theo một loại khí chất ưu nhã nghệ sĩ đặc biệt, tựa hồ mọi nhất cử nhất động đều là một bộ hình ảnh mỹ lệ.

Vì cậu là uỷ viên học tập của bộ môn tiếng Anh, ngay cả khi chạy tới văn phòng lấy bài thi tiếng Anh, đều có người đi theo cậu, khi cầm bài thi trở về lớp, cũng có người hướng cậu chụp ảnh.

Lê Tổ cảm giác phiền toái khó hiểu, bay nhanh chạy về lớp học.

Lê Tổ không thể đem loại sự tình này nói cho phụ thân, chỉ hy vọng mọi người nhanh chóng tiêu tan hứng thú với cậu, không cần lại bám lấy cậu.

Bất quá, gian nan trải qua một học kỳ, cậu vẫn còn nhớ lần đầu tiên bị người ta nói rõ.

Không phải nữ sinh, cư nhiên là nam sinh.

Lê Tổ kinh ngạc đến ngây người tại chỗ.

21. Chương 21: Bị Thỗ Lộ

Nếu đã là đồng tính luyến ái, thì đương nhiên sẽ không trắng trợn lộ liễu.

Buổi chiều sau khi tan học, bởi vì được ra về sớm, vậy nên Lê Tổ liền gọi điện thoại thông báo với chú tài xế không cần tới đón cậu, cậu tự mình ngồi xe bus đến chỗ thầy Đường Văn Nghiễn. Trong lòng cậu dạo này bất chợt phát sinh nhiều loại xúc cảm, nếu không đi học về, bản thân sẽ giống như bị tra tấn phát điên.

Thời điểm đến trạm xe, cậu mơ hồ nhận thấy có người luôn nhìn mình, đi theo mình, thế nhưng, vì là gần đây cậu thường xuyên bị người khác nhìn ngắm, cho nên cũng không quá cảnh giác.

Lên xe, cậu ngồi vào hàng ghế sau cùng, lật sách ra xem, lại một lần nữa cảm giác có người nhìn, nhưng khi ngẩng đầu lên quan sát chung quanh, thì không hề phát hiện đối tượng nào khả nghi.

Trên xe không hề thiếu học sinh, Lê Tổ nghĩ, hẳn là không có gì nguy hiểm, hướng hồ lúc này vẫn là ban ngày, có lẽ sẽ không gặp chuyện không may.

Ngồi hơn ba mươi phút mới đến nhà thầy Đường Văn Nghiễn. Bước xuống xe, mùa đông, sắc trời rất nhanh chập tối, sương đêm tràn ngập bốn phương, thời tiết chuyển lạnh, Lê Tổ đem khăn quàng quanh cổ, chậm rãi đi về phía trước.

Nơi con hẻm nhỏ, cây hoè gai đã rụng hết lá, đứng trơ trọi một mình, Lê Tổ động tác chậm rãi, cậu đến bên dưới tàng cây hoè gai, ngơ ngẩn ngửa đầu nhìn trời mây, mà người ở phía sau đi theo cậu cách đó không xa, hẳn quan sát cậu, tựa như cũng đang tiến nhập vào thế giới của Lê Tổ. Đắm chìm trong không gian tuyệt đẹp, cậu thông thả ngân nga, “Nguyên lai ! Hoa Tử Yên đã lụi tàn, lại giống như hoang vu đổ nát, thế nhưng ngày tốt, cảnh đẹp cùng trời xanh, vậy thì cứ để tâm an vui, thưởng ngoạn nơi sân viện nhà ai.” Mỗi một âm tiết, mỗi một nhịp điệu đều mang theo một cổ ưu nhã cổ điển, như mộng cảnh huyền ảo giữa đời thực đơn sơ.

Trình Ca hoàn toàn bị Lê Tổ mê hoặc, hơn nữa còn cho rằng Lê Tổ nhất định thuộc loại người giống hần.

Lê Tổ lại đi thêm một đoạn, từ trên mái ngói xập xệ của ngôi nhà nào đó xuất hiện một chú mèo nhỏ, cậu nhìn chăm chăm vào con mèo, mèo nhỏ trên mái ngói cũng nhìn lại cậu, rồi đột nhiên cong đuôi chạy mất, mà Lê Tổ thì vẫn còn duy trì tư thế ngẩn người nhìn theo.

Trình Ca thừa dịp phía sau chạy lên, Lê Tổ đang muốn xoay người, thế là cậu bị hần kéo lại một phen.

Lê Tổ bấy giờ đã nhận ra cái người lén lút này, cậu từng gặp qua hần ở trường, hơn nữa mấy ngày hôm trước, cậu làm rơi sách, người này còn chạy ra giúp đỡ cậu, mọi người nói hần là học sinh lớp 11, còn nghe đồn là rất tài giỏi.

Lê Tổ đối với hần, nhẹ giọng hỏi, “Cậu có chuyện gì sao?”

Trình Ca đột nhiên phát hiện chính mình miệng khô lưỡi khô, trong bụng nổi lên ý đồ đen tối, lúc này đối mặt với đôi mắt trong suốt của Lê Tổ, dĩ nhiên thốt không nên lời, hơn nửa ngày mới cố lấy dũng khí nói, “Là như vậy, cậu, cậu cũng là như vậy đi?”

Lê Tổ không hiểu, lui một bước, “Là cái gì?”

Trình Ca nói, “Cậu đừng không thừa nhận, cậu cũng thích nam nhân có phải hay không?”

Lê Tổ nhú mày, vẫn là không hiểu.

Trình Ca vẫn không bỏ cuộc, “Lê Tổ, tôi thực thích cậu, cậu nguyên ý cùng tôi kết giao không? Tôi quan sát cậu từ rất lâu, cậu còn không có bạn trai có phải hay không, cậu cùng tôi kết giao, như thế nào? Tôi sẽ hảo hảo đối tốt với cậu, ở trường học sẽ che chở cậu.”

Lê Tổ kinh ngạc, “Tôi không phải nữ sinh.”

Trình Ca nói, “Tôi biết cậu không phải. Tôi thích cậu, cậu đáp ứng không?”

Lê Tổ cả kinh, lại lui về sau hai bước, xoay người muốn chạy, Trình Ca khẩn trương kéo cậu lại, “Lê Tổ, tôi thật sự vô cùng thích cậu.”

Lê Tổ cố gắng tránh thoát, “Tôi không thích cậu.”

Lê Tổ lúc bấy giờ mới hiểu được, những lời Trình ca nói vừa rồi là ám chỉ đồng tính luyến ái.

Về đồng tính luyến ái, cậu cũng chỉ đọc qua một ít từ sách báo, đối với vấn đề này hiểu biết rất hạn chế, hiện tại bị Trình ca quẩn lầy liền phi thường kinh hoảng.

Trình Ca so với Lê Tổ cao lớn hơn rất nhiều, khí lực không nhỏ, vào loại thời điểm này khí lực càng kinh người, đem Lê Tổ kéo lại, hơn nữa còn trấn áp cậu lên tường, gắt gao giữ lấy cậu, “Cậu cũng thích nam nhân phải không, cùng tôi ở một chỗ đi.”

Lê Tổ lắc đầu, kinh hoảng nói, “Không, không, không cần. Tôi phải đi, cậu mau thả tôi ra.”

“Không được, không được, cậu phải đáp ứng tôi, cậu đáp ứng tôi.” Trình Ca nhất thời sốt ruột, dùng khí lực quá lớn, cơ hồ áp Lê Tổ đến muốn nghẹt thở.

Lê Tổ bắt đầu kêu cứu, Trình Ca bối rối dùng một bàn tay che miệng của cậu, “Không cần kêu, cậu không cần kêu.”

Lê Tổ thiếu chút nữa bị hấn làm cho ngất xỉu, may mắn An Duyệt tới đúng lúc.

An Duyệt cũng đến phòng vẽ tranh, đi qua con đường này. Hừ! Hấn trông thấy phía trước một nam sinh đang áp chế ai đó lên tường, thân thể người nọ so với hấn nhỏ hơn rất nhiều, hấn còn tưởng rằng kia là một nữ hài tử, nghĩ hai người đương cùng nhau thân mật, nhìn kỹ, mới chú ý tới người bị áp lên tường mặc quần áo trông rất giống Lê Tổ.

Hấn khiếp sợ chạy tới, hung hãn tóm lấy Trình Ca, “Mày đang làm cái gì?”

Trình Ca buông Lê Tổ ra, chân cậu mềm nhũn, lập tức bủn rủn khụy xuống, bắt đầu ho khan kịch liệt.

An Duyệt cũng ý thức được Lê Tổ là bị người ta khi dễ, vậy nên liền nhào tới đánh Trình Ca.

Lê Tổ ngồi ở chỗ kia, vẫn ho khan, khó thở, một hai phút sau ngẩng đầu lên, cậu nhìn thấy An Duyệt cùng Trình đang đánh nhau tụi bụi.

Lê Tổ mới bắt đầu hô to, “Cứu mạng, cứu mạng!”

Trình Ca rất là sốt ruột, càng sốt ruột thì càng không phải đối thủ của An Duyệt, bị An Duyệt hung hăng đánh cho mấy quyền, Trình Ca bị đánh đến máu mũi chảy ròng ròng, vẻ mặt thê thảm, Lê Tổ trông thấy máu liền vô cùng hoảng hốt, ký ức đáng sợ nào đó trong quá khứ khiến cậu bừng tỉnh, cậu kêu to lên, “Không cần đánh, không cần đánh.”

An Duyệt hung hăng xô ngã Trình Ca, Trình Ca ngã lộn trên mặt đất, đối Lê Tổ hô, “Cậu sẽ hối hận.”

Lê Tổ đổ đầy mồ hôi, chạy đến ôm lấy An Duyệt.

An Duyệt đối Trình Ca nói, “Sau này còn dám ăn hiếp Tổ Tổ, tao sẽ đi chào hỏi mày đấy, cút xéo!”

Trình Ca đi, An Duyệt theo Lê Tổ vào nhà thầy Đường Văn Nghiễn.

Tìm bảo mẫu thoa thuốc, Lê Tổ thật cẩn thận bôi thuốc lên cằm An Duyệt.

Lê Tổ trên mặt là vẻ u sầu nhàn nhạt, lông mi thật dài nửa rủ xuống, từng sợi từng sợi rõ ràng, An Duy nhìn cậu, lại nhìn đến bờ môi hồng nhạt, đôi môi của Lê Tổ tựa như cánh hoa đầy đặn, tươi mới giống hệt nữ sinh.

An Duy thậm chí muốn hôn, bắt quá lúc này chỉ dám dùng ánh mắt mà nhìn.

Lê Tổ hỏi, “Đau không?”

“Hoàn hảo, không đau.” An Duy nhẹ giọng trả lời, rõ ràng tâm tư phức tạp.

“Sao lại không đau, đều bầm xanh.” Lê Tổ trong thanh âm cũng mang theo ưu sầu.

“Thật sự không đau, em đừng có bày ra cái dạng này. Hơn nữa, cho dù đau cũng không thành vấn đề, tôi đây không phải là anh hùng cứu mỹ nhân sao? Thụ thương thế nào cũng đều đáng giá.” An Duy cười hề hề.

Lê Tổ nói, “Cái gì, anh không phải anh hùng, tôi cũng không phải mỹ nhân.”

Lại hỏi, “Trừ nơi này ra, còn có chỗ nào bị thương nữa không?”

“Không có, mùa đông mặc nhiều quần áo, cần bản đánh không đau.” An Duy thực tiêu sái nói.

“Thật sao?” Lê Tổ vẫn có đôi chút lo lắng, sợ trên người An Duy có nội thương.

“Thật sự, không thể thật hơn. Nhờ quần áo trên người đánh không đau, nên tôi mới tập trung tinh thần đập vô mặt tên tôn tử kia, đánh hấn rút cuộc thành ra như vậy, thật là phấn khích.” An Duy cười ha hả nói, làm ra bộ dáng hào hiệp.

Nhìn Lê Tổ nhú mày không nói lời nào, hấn lại hỏi cậu, “Hấn rút cuộc là người nào, vì cái gì khi dễ em?”

Lê Tổ ấp úng đáp, “Là đồng học lớp 11 cùng trường.”

An Duy vô cùng kinh ngạc, “Nhà của hấn ở gần đây sao, sao lại đặc biệt đến tận đây khi dễ em? Hơn nữa, hai người có thù oán gì với nhau sao?”

Lê Tổ im lặng, vô luận An Duy nói thế nào, cậu chỉ là không trả lời.

Sau buổi cơm chiều, tại phòng vẽ tranh, An Duy đột nhiên đối Lê Tổ nói, “Tôi chuyển sang trường của em học được không, như vậy tôi có thể bảo hộ em, trông thấy em thế này, không phải sẽ bị mọi người khi dễ sao!”

Lê Tổ đang ngồi phác hoạ bản thảo, nghe hấn nói vậy, liền ngẩng đầu lên, “Tôi ở trường không có bị người nào khi dễ, anh không cần xằng bậy.”

An Duy nói, “Không bị người ta khi dễ, thế sao lại có người đuổi tới tận nơi này để đánh em?”

Lê Tổ, “Không có đánh tôi, anh không thấy trên người tôi không có thụ thương sao?”

An Duy, “Hấn rút cuộc đã làm cái gì.....” Nói tới đây, hấn đột nhiên dùng ánh mắt phi thường kinh ngạc nhìn về phía Lê Tổ, “Không..... Không thể nào?”

Lê Tổ bị hấn nhìn đến mức trên lưng nổi hết da gà, “Xảy ra chuyện gì?”

An Duy nói, “Hấn là đồng tính luyện ái có phải hay không, chẳng lẽ lúc ấy là..... Là muốn hôn em sao?”

Lê Tổ vì những lời này mà vô cùng sửng sốt, bút máy trên tay cũng rơi xuống, “Anh nói lung tung cái gì !”

An Duy trên mặt thần sắc không giống như lúc bình thường cười hi hi ha ha nữa, hiện tại trở nên phi thường nghiêm túc đứng đắn, “Lê Tổ, là thật, có phải hay không?”

“Không phải !” Lê Tổ vẻ mặt đỏ bừng, lớn tiếng phản bác.

An Duy ánh mắt sáng ngời hữu thần quan sát cậu, “Khẳng định đúng là như vậy, hấn thích em phải không? Vừa rồi tôi đã cảm giác có chút kỳ quái, ánh mắt hấn nhìn em cũng không giống như có cừu hận.”

“Không phải nói !” Lê Tổ nổi giận nhìn hấn.

“Có thể trả lời tôi nghe một chút? Em đáp ứng hẳn sao? Hẳn theo đuổi em phải không, em đã đáp ứng rồi?” An Duy đi đến bên người Lê Tổ, cúi đầu nhìn ánh mắt Lê Tổ.

Lê Tổ bối rối xoay đầu đi, lại đặt bút máy xuống, đáp, “Tôi muốn trở về.”

Nói xong, liền đi lấy túi sách, An Duy vẫn truy đuổi không buông, hỏi, “Tổ Tổ, em thích nam sinh sao?”

Lê Tổ ngoảnh đầu đối hẳn rống to, “Không đúng, không phải nói.”

An Duy lại muốn hỏi, cậu liền lấy túi sách bỏ chạy như bay, An Duy đuổi theo, “Em muốn làm gì, ba ba em còn chưa có đến.”

Lê Tổ không để ý tới hẳn, chạy đến cửa đợi Lê Trường Ân, tựa như là có thần giao cách cảm, xe của Lê Trường Ân vừa đúng lúc xuất hiện trước cửa.

Lê Trường Ân nhìn thấy Lê Tổ cứ nhiên lại đứng trước cửa đợi, y không khỏi kinh ngạc, mở cửa xe, xuống xe, đi về phía cậu, đang muốn nói chuyện, Lê Tổ đã lao tới, bổ nhào vào lòng y, y vừa vận nhanh chóng ôm lấy con trai.

Mà An Duy đã đuổi theo ra đến cửa, còn nói, “Người kia không đáng tin, em trăm ngàn lần không thể thích hẳn.”

Hắn trông thấy Lê Trường Ân, không khỏi lập tức xấu hổ.

Lê Trường Ân hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Lê Tổ đáp, “Ba ba, đi thôi, con muốn về nhà.”

An Duy cũng nói, “Thúc thúc, không có việc gì.”

Lê Trường Ân lại hỏi An Duy, “Hôm nay muốn về cùng nhau không?”

An Duy lắc đầu, “Một lát nữa cháu mới về.”

22. Chương 22: Lời Đồn Đãi Đồng Tính Luyến Ái

Xe chạy trên đường, Lê Trường Ân hỏi con trai đang cúi đầu lặng yên của mình, “Vừa rồi An Duy nói như vậy là có ý tứ gì, người kia không đáng tin, con không thể thích nàng? Là ai a? Bảo bối, có người theo đuổi con?”

Lê Tổ không nói, chuyển tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Lê Trường Ân lại hỏi một lần nữa, cậu mới đáp, “Không có chuyện gì cả, ba ba không nên hỏi.”

Lê Trường Ân nói, “Có người theo đuổi con phải không? Ba ba làm người tư vấn cho con, lời nói của An Duy luôn là không thể tin được.”

Lê Tổ, “Không có, không nên hỏi.”

Lê Trường Ân cảm giác con trai mình đang vào thời kỳ phản nghịch, mới trước đây còn là một đứa trẻ vô cùng ngoan ngoãn, hiện tại lúc nào cũng có thể trả lời y bằng những câu như, “Không nên hỏi”, “Chán ghét cha”.

Khoảng thời gian thi sát hạch, Lê Tổ vô cùng thống khổ với môn vật lý, chỉ hy vọng khi lên năm lớp 11 có thể vào chuyên ban, như vậy học vật lý sẽ không quá vất vả.

Kỳ nghỉ đông rất nhanh đã đến, Lê Trường Ân dẫn Lê Tổ đi một chuyến đến Mi thăm người thân, Lê Tổ đối với thân thích này nọ cũng không có cảm giác quen thuộc gì cho cam.

Bá Bá (bác) nói, “Qua bên này học đi, chất lượng dạy học so với Trung Quốc tốt hơn nhiều, áp lực cũng không lớn như ở Trung Quốc.”

Nói rất hay, giống như chính mình từng là người Trung Quốc vậy.

Anh họ thì càng đáng giận, chỉ biết vài câu tiếng Trung, miệng đầy văng tục, hơn nữa thực tâm uế, Lê Tổ vào phòng hắn, phát hiện trong ngăn kéo một đồng giấy vệ sinh đã dùng qua.

Em họ cũng không thuần khiết, cầm con mẹ nó son môi, vẽ loạn lên người Lê Tổ, Lê Tổ nổi khùng, nhưng cậu cố gắng chịu đựng, chỉ đẩy hắn ngã lăn trên mặt đất mà thôi.

Cô cô được gả cho đại gia ở Mĩ, miệng toàn xúi giục Lê Trường Ân đến Mĩ phát triển nghề nghiệp, nói Trung Quốc cái gì cũng không tốt.

Hơn nữa còn không ngừng giới thiệu đối tượng cho Lê Trường Ân, bảo y tái hôn. Thêm đó, cũng bởi vì Lê Tổ rất hướng nội mà không thích Lê Tổ.

Thân thích càng xa, Lê Tổ càng là không bằng lòng tiếp xúc, Lê Trường Ân dẫn cậu theo, thời điểm cần phải chào hỏi người khác, cậu mới thấp giọng nói một câu, bình thường thì luôn trốn ở phía sau Lê Trường Ân, hoặc là ngủ.

Sau khi về nước, ở nhà, Lê Trường Ân liền hỏi Lê Tổ, “Bảo bối, có thích bá bá (bác) không, sau này học đại học ở nhà của bác ấy, thấy thế nào?”

Lê Tổ trả lời thật rõ ràng, “Không cần.”

Lê Trường Ân hỏi, “Vì cái gì?”

Lê Tổ nói, “Không muốn nên không cần.”

Lê Trường Ân sờ hai má của cậu, “Càng ngày càng lớn, tính tình càng xấu, xú tiểu tử.”

Lê Tổ nói, “Người chính là muốn đem con ném xa một chút phải không? Không muốn giữ con lại bên cạnh người?”

“Sao nói như vậy, cha chỉ là vì muốn tốt cho việc học tập của con mà thôi.” Lê Trường Ân vẻ mặt cứng ngắt, đem con trai ôm ngồi trên đùi mình.

“Vì học tập, vì học tập nên phải như thế sao?” Lê Tổ tựa má vào vai Lê Trường Ân, tay sờ gương mặt Lê Trường Ân, cảm giác râu đâm vào da.

Lê Trường Ân nói, “Là vì tiền đồ của con, cho dù không vì phần tiền đồ này, thì đối với việc khám phá học hỏi thế giới xung quanh cũng hẳn là nên đi.”

“Học tập ở nơi nào chẳng được, con không muốn rời cha a, đến lúc đó, học ở trường nghệ thuật bên Nam khu không phải là được rồi sao, Lý Tường ca ca không phải đã từng học ở đây sao, con cảm giác ngôi trường rất xinh đẹp a.”

Lê Trường Ân nói, “Xuất ngoại du học, sẽ trải qua nhiều điều mới lạ, tiếp xúc với nhiều nền văn hóa khác nhau, cha nghĩ, điều này đối với con là có lợi, con không thể lúc nào cũng ở bên cha, như vậy là hạn chế con.”

“Trừ phi ba ba người đi theo con, không thì con không đi, con không muốn rời đi nơi này.” Lê Tổ rất là cố tình gây sự.

Mỗi lần bàn bạc về việc xuất ngoại học đại học của Lê Tổ, thì đều sẽ thảo luận đến mức rối tinh rối mù.

Lê Trường Ân chỉ có thể nghĩ, đây là bởi vì Lê Tổ còn quá nhỏ, cho nên không muốn rời xa y, chờ cậu lớn lên thêm một chút, cậu liền sẽ nguyện ý ly khai, cho dù không ly khai, khi cậu có người để thương, cậu cũng sẽ muốn đi cùng người ấy.

Lê Trường Ân ôm con trai mình, cảm giác thời khắc con trai không muốn ly khai y cũng là một loại hạnh phúc, tựa hồ mỗi một vị gia trưởng đều càng hy vọng con cái luôn ở bên cạnh mình.

Lê Trường Ân nghĩ nghĩ nếu Lê Tổ không ở bên mình, cũng sẽ có cảm giác cô đơn, lúc này y liền ôm chặt con trai, hôn lên cổ cậu, “VẬY ĐƯỢC RỒI, CON TRAI NGỐC CỦA TA, CỨ KÈ CẬN BÊN TA, NHÌN NGƯỜI GIÀ ĐI MÀ VẪN CÒN BẮM LẤY TA, ĐỂ CHO NGƯỜI KHÁC CHÊ CƯỜI NGƯỜI ĐI.”

Lê Tổ nói, “Muốn chê cười thì chê cười đi, không liên quan đến con.”

Lê Trường Ân vuốt mái tóc của cậu, hai má Lê Tổ hồng hồng, trông rất giống đứa trẻ nhỏ.

Lê Trường Ân thở dài, “Bảo bối của ta, khi nào con mới chịu lớn lên?”

Lê Tổ nói, “Hiện tại con đã trưởng thành rồi.”

Lê Trường Ân cười rộ lên, “Đã trưởng thành rồi mà vẫn còn muốn cùng ba ba ngủ chung?”

Lê Tổ đỏ mặt không nói.

Bộ dáng then thừng của Lê Tổ, trong mắt Lê Trường Ân, hẳn là cảnh tượng đẹp nhất trên đời, xem cả trăm lần cũng không chán, y vuốt ve hai má nóng nóng nộn nộn của con trai, lại hôn hôn, đối với tình cảm của Lê Tổ, căn bản không cần suy nghĩ, y vẫn biết được nó sâu đến mức nào.

Loại thân tình tốt đẹp đó khiến Lê Trường Ân vô cùng cảm động, thế giới này, vô luận bằng lãnh cỡ nào, người lừa ta, ta gạt người, nhưng chỉ cần có Lê Tổ ở bên cạnh, cũng đủ khiến y an tâm.

Y lại hôn hôn lên khóe môi Lê Tổ, thấp giọng nói, “Tiểu tâm can của ta.”

Lê Tổ có đôi chút ngượng ngùng, nhưng trong lòng cũng rất cao hứng.

Thoáng chốc học kỳ hai đến rất nhanh, Lê Tổ về lại trường học, bởi vì chuyến đi Mỹ vừa rồi, cậu cơ hồ quên mất chuyện của Trình Ca.

Thứ tư, giờ thể dục, cậu xuống lầu quá muộn, thiếu chút nữa đến trễ, chạy như bay, lúc đi đến hành lang, cậu chạm mặt Trình Ca, trong nháy mắt, Lê Tổ cảm nhận được cừ hận trên người Trình Ca, điều này khiến cậu cả kinh, mới nhớ ra, mình đã từng có mâu thuẫn với hắn.

Nhưng cậu không kịp để ý, đã chạy nhanh đi.

Vì trước kia có rất nhiều người thích đánh giá Lê Tổ, cho nên suốt học kỳ bị mọi người vụng trộm bàn tán, ban đầu cậu cũng không phát giác có vấn đề gì nghiêm trọng, nhưng càng về sau càng rầm rộ, lúc bấy giờ cậu mới biết được.

“Thật sự, cậu ta là người đồng tính luyện ái, có người nhìn thấy cậu ta cùng nam nhân hôn nhau.”

“Trông cậu ta rất giống nữ sinh, tôi liền nghi ngờ ngay.”

“Thật hay giả? Không có khả năng đi, thật sự là đồng tính luyện ái a.”

“Không phải nói, tôi ngày trước còn rất thích cậu ta, không nghĩ tới là đồng tính luyện ái, thực ghê tởm.”

“Hảo ác tâm a, hồi đó cậu ta còn đặc biệt tới tìm tôi nói chuyện cơ đấy.”

.....

Lê Tổ đối với những lời đồn đãi này hoang mang vô cùng. Ở lớp, cậu vốn thụ động, không ai tìm cậu nói chuyện, cậu cũng không chủ động tìm người khác nói chuyện, không ai chủ động cùng cậu giao hữu, cậu cũng sẽ không cùng người khác kết giao bằng hữu.

Vậy nên mỗi khi vào giờ trực nhật, vài đồng học đều đồng loạt dùng ánh mắt khác thường nhìn cậu, cậu căn bản không biết nên làm sao đây.

Mọi người đều kỳ thị đồng tính luyện ái, cho rằng đồng tính luyện ái giống như căn bệnh nan y, còn có thể lây truyền, ai trông thấy cậu liền né tránh rất xa.

Điều này khiến Lê Tổ cả một cơ hội để biện minh cũng không có, huống hồ cậu căn bản không phải đồng tính luyện ái.

Lê Tổ nghĩ những lời đồn đãi kia chỉ có thể là do Trình Ca truyền ra, thật sự quá đáng.

Nhưng nếu bảo cậu đến lớp học của Trình Ca tìm hần, thì cậu lại không bao giờ muốn nghĩ tới loại chuyện này.

Bên người lại không có bằng hữu nào có thể giúp cậu, cho dù vẫn như cũ cùng cậu bảo trì quan hệ bạn học, cậu cũng không có khả năng tìm người hỗ trợ.

Thậm chí có nữ hài tử chạy tới tìm cậu nói, “Cho dù đồng tính luyến ái cũng không sao, tớ cũng không cảm giác có vấn đề gì, sau này chúng ta vẫn là bằng hữu.”

Lê Tổ đối với những lời của bạn nữ sinh này thực không biết phải đáp như thế nào, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, không phản ứng.

Lê Tổ giống như một tiểu động vật đáng thương, chỉ phải nguy trang bằng dáng vẻ cực độ lạnh lùng, cố gắng không để ý tới lời đồn đãi. Dù sao tất cả mọi người ở nơi này đối với cuộc sống của cậu mà nói không có chút trọng yếu nào, như khách qua đường mà thôi, căn bản không đáng để cậu quan tâm, cậu tự nhủ trong lòng.

Lê Trường Ân rất nhanh biết sự tình Lê Tổ là đồng tính luyến ái.

Giáo viên chủ nhiệm lớp Lê Tổ đã gọi điện thoại nói cho y biết.

“..... Còn có người trông thấy em ấy cùng nam sinh ở một chỗ, sự việc này, tôi cho dù là một giáo viên, cũng không dễ dàng thuyết phục. Bất quá, đây là thiên chân vạn xác (tuyệt đối chính xác). Lê tiên sinh, Lê Tổ bình thường đúng thật là một đứa trẻ tốt, nhưng mà, chuyện này, xác thực hẳn là nên giáo dục, em ấy bây giờ vẫn còn nhỏ, nhưng trong tương lai rất có thể lầm đường lạc lối. Thừa dịp hiện tại em ấy còn nhỏ tuổi, có thể nhanh chóng trị liệu được thì nên làm liền đi.”

Lê Trường Ân lúc đó ngây ngốc ngẩn cả người, ngồi trong văn phòng, vẫn không nhúc nhích, hoang mang thật lâu.

Thư ký tiến vào, đem văn kiện cho y, y cũng không có động tĩnh.

Lê Trường Ân kiến thức rộng rãi, đối với đồng tính luyến ái, tự nhiên là so với người bình thường biết được nhiều hơn, cũng hiểu được vấn đề này không giống như giáo viên kia nói, nghiêm trọng đến mức mọi người đều phải tránh xa như tránh bệnh dịch.

Y trước tiên không tìm Lê Tổ, mà là gọi điện thoại cho bác sĩ tâm lý ở Hồng Kông.

Bác sĩ Lâm là một bác sĩ tâm lý giỏi, hần giới thiệu cho Lê Trường Ân một vài tài liệu về phương diện này, hơn nữa còn khuyên y, “Nội tâm Lê Tổ vô cùng yếu ớt, hướng hồ cậu bé mắc chứng tự kỷ, lại đã từng rất nghiêm trọng ! Với chứng bệnh cũ này, anh phải luôn luôn chú ý tới trạng thái tinh thần của cậu bé mới được, không thì thực có khả năng bệnh sẽ tái phát. Đồng tính luyến ái cũng không phải một loại bệnh, chỉ là tính hướng so với người bình thường không giống nhau mà thôi. Điều quan trọng nhất chính là cách người lớn nhìn nhận việc này đối với con trẻ, Lê tiên sinh, cách anh nhìn nhận cậu bé thế nào, là vô cùng mấu chốt, anh mới là người hiểu cậu ấy nhất.”

Lê Trường Ân nghĩ đến vài ngày gần đây Lê Tổ vẫn lặng yên không nói, về nhà cũng chỉ vẽ vờ, cơ hồ không cùng y trò chuyện, tinh thần cũng không tốt lắm, dạng này, hoặc giống như là điềm báo phát bệnh.

Lê Trường Ân hoàn toàn không có cách nào tập trung vào công việc, y đem mấy quyển sách bác sĩ Lâm đề cử lấy ra đọc, lại cùng một đám người đến nơi đàm luận kiến thức về thể giới của người đồng tính luyến ái, rồi y mới quyết định cùng Lê Tổ nói chuyện nghiêm túc một lần. Trước đó, y vẫn dùng thái độ bình thường trong sinh hoạt hàng ngày đối cậu, cũng không dám kích thích cậu.

Với việc biết con trai mình là đồng tính luyến ái, y cũng không cảm giác không thể chấp nhận, chỉ là nghĩ tới cảnh người khác dùng ánh mắt kỳ thị nhìn con mình thì cảm thấy thực bất công, không khỏi vô cùng thương tiếc cậu.

Và rồi y lại tự trách bản thân, y nghĩ cách giáo dục của mình với Lê Tổ có vấn đề, mới khiến Lê Tổ rơi vào tình trạng như hiện tại.

Y cho rằng bởi vì mình đã dưỡng dục Lê Tổ giống như một nữ hài tử, vậy nên cậu mới trở thành đồng tính luyện ái.

23. Chương 23: Suy Đoán Bạn Trai

Buổi tối, Lê Trường Ân đến chỗ Đường Văn Nghiễn đón Lê Tổ, y mấy ngày nay cẩn thận quan sát Lê Tổ, cũng không phát hiện Lê Tổ phi thường thân mật với nam sinh nào, nếu muốn nói có, thì đó chính là An Duy.

Nhưng khi xem xét Lê Tổ cùng An Duy ở chung, lại không giống như là hai người đang yêu nhau.

Y ngồi ở một bên ghế đợi Lê Tổ, An Duy thì ngồi cách đó không xa vẽ tranh, hai người đều thực cực độ chuyên tâm, căn bản không chú ý tới đối phương, bất quá trước kia mỗi lần An Duy dùng ánh mắt nhìn Lê Tổ, xác thực có cái loại yêu thích sâu sắc.

Bất quá Lê Tổ đối An Duy, nhưng không có gì đặc biệt.

Lê Trường Ân đi đến bên cạnh An Duy, nhìn xem hắn đang vẽ cái gì, y không khỏi sửng sốt, bởi vì trong bức tranh là hình ảnh Lê Tổ đứng bên cửa sổ, An Duy còn pha thuốc màu, nhưng hắn không hề nhìn sang Lê Tổ, chỉ là dựa theo trí tưởng tượng của mình.

Trong tranh, trên mặt Lê Tổ mang thần thái lạnh lùng, bức họa toát nên loại sắc điệu lạnh lẽo, An Duy quay đầu trông thấy Lê Trường Ân, liền nói nói, “Đây là Tổ Tổ.”

Lê Trường Ân thấp giọng hỏi, “Vì cái gì cảm giác lạnh lùng như thế?”

An Duy đáp, “Tổ Tổ bình thường vốn là lạnh lùng như thế, cho dù ở cùng một đám người, em ấy cũng lạnh lùng như vậy, giống như không quan tâm đến bất kỳ điều gì, ánh mắt luôn nhìn về phía thiên không, nhìn nhà cửa, ngắm cỏ hoa, cây cối ven đường, rất ít khi em ấy nhìn về phía con người. Người không phát hiện sao, em ấy lúc vẽ cũng cơ hồ đều vẽ về cảnh vật, rất ít có biểu hiện nhân vật, cho dù có nhân vật, cũng vẽ rất trừu tượng.”

Được An Duy nhắc nhở, Lê Trường Ân mới phát hiện Lê Tổ quả thật đúng là như vậy.

Y lại nhìn về phía Lê Tổ, Lê Tổ đứng ở nơi đó, tay cầm cọ vẽ thanh thoát vung lên, cậu lần này vẽ cảnh một ngôi nhà, Lê Trường Ân nhận ra đây là chỗ ở trước kia của bọn họ, căn phòng dưới ngói bút của cậu toát nên một sắc thái nồng đậm, cây cối thật cao, hoa cỏ cũng to vô cùng, Lê Trường Ân hiểu được, đây là hình ảnh căn phòng từ rất lâu về trước trong trí nhớ của Lê Tổ, dưới cái nhìn của một đứa bé con Lê Tổ, khi ấy hết thảy mọi thứ trong mắt cậu đều to như vậy, cao lớn như vậy.

Lê Tổ sắc mặt trầm tĩnh, không chút thay đổi, ánh mắt sâu thẳm, thậm chí tựa như cậu không hề nhìn vào bức tranh, mà là đang chìm đắm ở một nơi nào đó, nhập thần đến thế, toàn bộ tâm tư đều đặt vào cảnh vật bên trong tác phẩm.

Lê Trường Ân nhìn Lê Tổ, An Duy cũng nhìn Lê Tổ, lại lộ ra cái loại ánh mắt u u si mê, Lê Trường Ân mấy ngày nay đọc qua nhiều tài liệu có liên quan đồng tính luyện ái, tự nhiên biết được đồng tính luyện ái sẽ không nhất định là đối với nam nhân mang tính cách của nữ nhân, mà còn có thể giống như An Duy cao lớn tuấn tú đẹp trai, cũng có khả năng là đồng tính luyện ái, Lê Trường Ân có loại cảm giác hân thích con trai của mình.

Lê Trường Ân cái gì cũng không có nói toạc ra, hơn nữa nghĩ đến, năm trước có một lần tới đón Lê Tổ, An Duy có nói qua một câu, đại ý là có người nào đó theo đuổi Lê Tổ, nhưng người kia không xứng với Lê Tổ, khuyên Lê Tổ không nên chấp nhận người kia.

Lê Trường Ân suy nghĩ, người kia là ai, là nam hài tử đã cùng Lê Tổ ở một chỗ sao?

Nhưng vô luận đoán mò như thế nào cũng đều tìm không ra đáp án, bởi vì Lê Tổ sinh hoạt phi thường đơn điệu, trừ bỏ trường học, còn lại chính là phòng vẽ tranh, hoặc ở trong nhà, cho dù cậu có bạn trai, trừ bỏ một mình An Duy ra, thì không thể tìm ra ở nơi nào.

Lê Tổ vẽ xong, thu thập tốt bút vẽ, màu vẽ, giá vẽ, rồi cậu cởi tạp dề, ngoảnh đầu nhìn sang Lê Trường Ân, “Ba ba, chúng ta đi thôi.”

Lê Trường Ân đi đến giúp cậu phủ thêm áo khoác, lại hỏi An Duy có muốn cùng nhau về hay không, An Duy đáp, “Không được, con hôm nay qua đêm ở nơi này, mọi người về đi thôi.”

Lê Tổ nói, “Vây tái kiến.”

An Duy nói, “Tái kiến. Em ngày mai lại đến chứ?”

Lê Tổ nghĩ nghĩ, “Hết khoá học sẽ đến.”

An Duy nói, “Ừ, được, tôi cũng đến.”

Tại trường bị bạn bè bài xích, lại bị gán cho là đồng tính luyến ái, Lê Tổ hiện tại càng đem nhiều thời gian, tinh lực và tình cảm đặt hết vào hội hoạ, cậu khiến bản thân không để ý tới người ngoài, chỉ làm việc của chính mình, như vậy sẽ không bị người khác hăm hại, cũng sẽ không có cảm giác khổ sở.

Lê Trường Ân một tay ôm bả vai nhĩ tử, một tay cầm túi xách của cậu, dẫn cậu ra sân, lên xe, Lê Trường Ân ngồi bên tay lái, trước giúp con trai cài tốt dây an toàn, rồi mới khởi động xe rời đi.

Lê Trường Ân một bên lái xe, một bên giống như vô tình nói, “Con cùng An Duy cảm tình rất tốt a. An Duy ngược lại là một hài tử tốt bụng.”

Lê Tổ hơi hơi gật gật đầu, “Vâng.”

“Bình thường chỉ vào lúc học vẽ mới cùng An Duy ở một chỗ sao, không có hẹn hán ra ngoài chơi?” Lê Trường Ân nói, lại nhìn thoáng qua nhĩ tử.

Lê Tổ trên mặt cũng không biểu tình gì, thản nhiên, tựa như màn sương lạnh lẽo trong đêm tối.

“Vâng, anh ta có hẹn con đi ra ngoài chơi, nhưng con luôn bận rộn, không có thời gian. Bất quá, lần trước thầy Đường có đưa nhóm chúng con ra ngoài vẽ phong cảnh, chúng con xem như cũng đã ở bên ngoài chơi đùa.”

“Vây Tổ Tổ, con thích hán sao?” Lê Trường Ân đi bước một dẫn đường, muốn hưởng chân tướng mà đi.

“Thích a.” Lê Tổ cảm giác được Lê Trường Ân có điều khó hiểu, cậu nhìn về phía y.

Bởi vì bản thân Lê Tổ không phải đồng tính luyến ái, chính cậu đến nay vô luận là nam hay nữ đều chưa hề thích qua, hơn nữa tự nhiên cũng không cùng nam nhân phát sinh bất cứ quan hệ gì, vậy nên dù ở trường bị người khác nghị luận sau lưng, còn có người đích thân đến lớp cậu để nhìn, cậu tựa hồ cũng không để ý, vì thế cậu không nghĩ tới giáo viên đã đem chuyện này nói cho phụ thân, bị phụ thân cho rằng hài tử mình đang phải đối mặt với vấn đề lớn nhất trong quá trình trưởng thành, tương đương với vụ việc năm đó Lê Tổ thụ thương, nảy sinh tình thần có vấn đề, y làm sao dám không hảo hảo đối đãi cậu.

Bởi vì đã đọc qua rất nhiều tư liệu đồng tính luyến ái, y thậm chí lo lắng Lê Tổ sẽ giống như một vài trường hợp, bị buộc phải tự sát, y làm sao có thể không lo lắng.

Bị ánh mắt trong trẻo của Lê Tổ nhìn sang, Lê Trường Ân không thể hỏi cậu cùng An Duy có phải hay là không quan hệ yêu đương, sợ sẽ kích động Lê Tổ, cho nên quyết định chờ một chút nói sau.

Thế là y bèn chuyển đề tài, “Bảo bối, thời tiết dần ấm áp rồi, muốn đi mua quần áo không?”

Lê Tổ lắc đầu, “Quần áo trước đây còn có thể mặc.”

Lê Trường Ân nói, “Đã cao lên như vậy rồi sao còn có thể mặc, về nhà cha sẽ đo cho con, xem con lại cao lên được bao nhiêu.”

“A? Cao lên sao, con không phát hiện.” Lê Tổ thật đúng là không để ý đến việc này, có lẽ cậu luôn lấy bản thân đối chiếu với Lê Trường Ân và An Duy, hai người này cao lớn thế kia, tựa như cậu vô luận cao lên thêm bao nhiêu cũng đều không thể bằng bọn họ, vậy nên không phát hiện chính mình đang cao lên.

Lê Trường Ân nói, “Sao không, con không nhận thấy quần áo có đôi chút ngắn đi sao, hơn nữa trước kia con chỉ cao đến ngực ta, hiện tại đã muốn tới bả vai rồi.”

Lê Tổ quả thực ý thức được. Trong suốt những ngày qua, đây là lần đầu tiên cậu có cảm giác cao hứng, “A, cao lên, có lẽ qua tiếp hai năm, có thể cao bằng ba ba người.”

Lê Trường Ân vươn tay phải sờ soạng đầu của cậu một phen, “Đúng vậy, nhi tử ngọc của ta, chẳng bao lâu nữa sẽ trưởng thành.”

Lê Tổ cười, ánh mắt hơi hơi cong lên, Lê Trường Ân nhìn cậu một cái, ở trong lòng thở dài, y nghĩ nếu Lê Tổ sinh ra là nữ hài tử, nói không chừng còn tốt hơn.

Cậu xinh đẹp như thế, kế thừa dáng vẻ của mẫu thân và toàn bộ ưu điểm của y, về phần chỉ số thông minh thì Lê Trường Ân không dám phô trương, thế nhưng ngược lại thiên phú nghệ thuật của cậu thì có thừa.

“Gần đây ở trường như thế nào, quan hệ bạn bè có tốt không?” Lê Trường Ân ôn nhu hỏi, trong lòng kỳ thật rất khó chịu, vì cái gì con y đương trong quá trình trưởng thành phải gặp nhiều vấn đề oái oăm đến vậy, còn bị người ta nói là đồng tính luyến ái.

Tuy rằng rất muốn cùng giáo viên nói chuyện cho ra lẽ, không thể để Lê Tổ bị bạn bè khi dễ, nhưng rốt cuộc vẫn không có cách nào thay đổi cái nhìn của người khác đối với Lê Tổ.

Lê Tổ nghĩ nghĩ, ở trường bị người ta bài xích bàn tán, chỉ cần đem toàn bộ tinh lực dành hết cho việc học cùng hội họa, có phụ thân thương cậu, bao dung cậu, những người khác nghĩ thế nào cũng không quan trọng, cậu cảm giác bản thân không cần quan tâm đến việc này thêm nữa, cậu lắc lắc đầu, “Mọi việc ở trường đều tốt, nhưng có môn vật lý và toán học thì không tốt lắm, bất quá, học kỳ tới sẽ cải thiện, chúng con về sau phải phân ban, ba ba, con muốn học ban văn, như vậy, sẽ không học những môn khoa học tự nhiên nữa.”

“Ừ, được, đều nghe lời con.” Lê Trường Ân nhận thấy nhi tử không đề cập đến việc ở trường bị bàn tán là đồng tính luyến ái, đành không hỏi thêm nữa.

Nếu Lê Tổ có chút biểu hiện nào không thích, y kỳ thật có thể cho Lê Tổ chuyển trường.

Bất quá, y cũng đã từng đọc qua một vài tài liệu về giáo dục, nói việc hài tử thường xuyên chuyển trường không hẳn là một điều tốt, luôn phải thích ứng với môi trường mới rất không có lợi cho sự phát triển.

Lê Trường Ân nhớ về thời niên thiếu của mình, tựa hồ là trong nháy mắt liền trưởng thành, không hề gặp qua sự cố đáng nói nào, đến phiên con mình, thì lại phát sinh đủ loại vấn đề.

Về nhà, đầu bếp nữ đã chuẩn bị bữa ăn khuya, sau khi dùng xong, Lê Trường Ân dẫn Lê Tổ lên lầu.

Lê Tổ cùng phụ thân tắm rửa, cậu ngồi trong bồn tắm lớn yên lặng mà ngơ ngẩn cả người, Lê Trường Ân tẩy hảo xong gọi cậu, cậu mới ngơ ngác đứng lên, không đứng vững, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Lê Trường Ân đỡ lấy cậu, lại ôm cậu đi ra, “Đứng vững một chút.”

Lê Tổ đối cha nở nụ cười, đột nhiên nói, “Ba ba, nếu con là nữ hài tử.....”

Lê Trường Ân trong lòng nhảy dựng, “Tổ Tổ là nam hài tử, không phải nữ hài tử. Trước đây con không phải chán ghét nhất khi người khác nói như thế sao, sao hôm nay lại nói chính mình như vậy?”

Lê Tổ đáp, “Bởi vì cha nói con giống nữ hài tử, con mới không muốn làm nữ hài tử, là nữ hài tử, bây giờ còn có thể cùng ba ba ngủ chung không, còn có thể cùng nhau tắm rửa không?”

Lê Trường Ân cười rộ lên, “Con trái lại đi suy nghĩ những chuyện này. Đó đương nhiên là không thể.” Trong mắt y, Lê Tổ vẫn luôn là một đứa bé con, thuần khiết như nước, cái gì cũng không biết, bất quá, Lê Tổ đọc nhiều sách như thế, học họa cũng phải xem qua nhiều nữ người mẫu trần thể, tự nhiên là không có khả năng cái gì cũng không biết, nhưng mà, cho dù cậu biết, trong lòng cũng không có bất cứ một chút tà niệm nào, ánh mắt cậu vĩnh viễn trong suốt như nước, cả người đều lộ ra một loại sạch sẽ thuần khiết tựa hệt ánh mặt trời ngày xuân.

Lê Trường Ân không khỏi suy nghĩ, cậu không có tà niệm, vậy thì làm thế nào mà trở thành đồng tính luyến ái? Bởi vì không thích nữ sinh?

Lê Tổ lau chùi thân thể, mặc áo ngủ, nói, “Vậy được rồi, may mắn con là nam sinh, không thì không thể cùng ba ba thân mật như vậy.”

Lê Trường Ân giúp cậu mặc quần ngủ, lại ôm lấy cậu, ra khỏi phòng tắm, ném tời trên giường, nói, “Lớn thêm chút nữa, ba ba liền không thể tái ôm con.”

Lê Tổ lăn một vòng trên giường, “Kỳ thật cha hiện tại không ôm con cũng không quan hệ, cha ôm con, con ngược lại rất ngượng ngùng.”

Lê Trường Ân gõ lên trán cậu một cái, “Không biết tốt xấu.”

24. Chương 24: Đánh Nhau

Thứ Hai, lại phải đến trường, từ lúc Lê Tổ rời nhà cho đến khi ngồi vào trong xe, cậu luôn có cảm giác thật mờ mịt.

Tuy rằng cậu đã tự nhủ với bản thân mình không cần để ý đến cái nhìn của người khác, không thích nghe bọn họ nói bậy, nhưng thời điểm phải đối mặt với hoàn cảnh này, cậu vẫn như cũ nhận thấy vô cùng khó chịu và phiền não.

Đến tiết thứ ba, đương ngồi nghe giảng, Lê Tổ đột nhiên hướng nhìn bên ngoài phòng học, vừa vặn trông thấy An Duy, Lê Tổ sững sốt, An Duy đối cậu cười cười, hắn dùng tay ra hiệu tôi chờ em, rồi bước đi.

Lê Tổ trừng mắt nhìn, sau đó đem tầm mắt chuyển sang bảng đen.

Sau khi tan học, cậu rời khỏi lớp, An Duy ở bên ngoài đối cậu cười, Lê Tổ đi qua, hắn liền nắm lấy bờ vai của cậu, Lê Tổ có chút không quen, tránh sang bên cạnh, hỏi, “Anh không lên lớp sao, anh tới làm cái gì?”

An Duy đáp, “Tôi vẽ cả đêm, mệt chết, nên đã ngủ luôn một giấc ở phòng nghỉ, dù sao cũng đến muộn, liền không đi học, tôi không phải đã nói muốn chuyển đến trường của em học sao, tôi đến đây là để nhìn xem nha, Tổ Tổ, theo giúp tôi nhìn xem nha.”

Lê Tổ nói, “Tôi muốn lên lớp, anh cái người này, muốn cái gì liền làm cái đó.”

An Duy, “Đương nhiên, nghĩ sao thì làm vậy, chung quy là bị bắt buộc, còn có lý do nào khác kia chứ.”

“Anh chỉ biết viện vớ.” Lê Tổ khinh thường nói.

An Duy ôm lấy bờ vai của cậu, dẫn cậu xuống lầu, theo lối hành lang không ít người nhìn bọn họ, An Duy là một nam sinh cao lớn đẹp trai, một đôi mắt thâm thúy hữu thần, ai nhìn qua cũng đều trong lòng run lên, khẩn trương đem tầm mắt né tránh.

Lê Tổ bị An Duy ôm lấy đi được một đoạn, mới nhớ ra chính mình bị đồn đãi thành đồng tính luyến ái, hiện tại mọi người trông thấy An Duy, chẳng phải sẽ càng khẳng định mình và An Duy là cùng nhau sao.

Bởi vì bản thân cậu đối với chuyện đồng tính luyến ái cũng không am hiểu hết, cho nên mọi người bàn tán cậu, chính cậu cũng không ý thức được. Nếu nói cậu là đồng tính luyến ái, hắn phải có bạn trai, hiện tại An Duy đến, càng khiến cho người khác buông lời bừa bãi.

Lê Tổ khẩn trương đẩy An Duy ra, “Buông ra. Tôi còn có lớp ở tiết sau.”

An Duy hỏi, “Tiết sau là môn gì?”

Lê Tổ đáp, “Vật lý.”

Cậu chán ghét nhất vật lý.

An Duy nói, “Em có thể cúp tiết môn vật lý chán phèo đó, không cần lên lớp, theo giúp tôi đi xem một chút nha.”

Lê Tổ nói, “Sao có thể như vậy, chính anh nên trở về trường học đi, tôi muốn lên lớp.”

An Duy nhanh chóng nắm chặt lấy cậu, hơn nữa cơ hồ là ôm, “Không cần, không được, theo giúp tôi đi xem một chút nha, Tổ Tổ.....”

Một cái đại nam sinh, cư nhiên lại tỏ ra dịu dàng nhỏ nhẹ.

Lê Tổ vẻ mặt đỏ bừng, âm thanh lạnh lùng nói, “Buông ra, người khác sẽ nói chúng ta.”

An Duy không lưu tâm, “Sẽ nói chúng ta cái gì?”

“Đồng.....” Nói một chữ, toàn bộ từ cũng nói không nên lời.

Trong khi cậu khó xử không biết làm sao, một người nữ sinh hướng Lê Tổ nói, “Lê Tổ, thầy Canh gọi cậu đến văn phòng.”

Lê Tổ đáp, liền đẩy An Duy ra, “Giáo viên gọi tôi, anh đi nhanh đi, anh không được trốn học mãi, về trường đi.”

An Duy tuy rằng buông cậu ra, nhưng vẫn không chịu rời khỏi, nói, “Quên đi, em lên lớp đi, tôi ở lại trường học xem một vòng, chờ em cùng nhau ăn cơm trưa.”

Lê Tổ nói, “Tôi muốn về nhà ăn cơm trưa.” An Duy thì luôn luôn ăn cơm trưa tại trường.

An Duy nói, “Vừa lúc, tôi theo em về nhà ăn cơm trưa.”

Lê Tổ không có biện pháp với hắn, “Tùy anh.” Bản thân đi đến văn phòng.

Trung học Hải Đường của Lê Tổ không yêu cầu học sinh mặc đồng phục. Lê Tổ còn không có may lại, lúc nào cũng để đồng phục so với thân thể cậu rộng thùng thình hơn rất nhiều, chứ nếu mặc quần áo vừa người, tướng mạo cậu vốn xuất sắc, đi trên đường, sẽ trở thành một bộ phong cảnh mỹ lệ.

Trong trường có rất nhiều người đồng tính luyến ái, tuyệt đối không phải riêng gì Lê Tổ, nhưng chỉ có cậu nổi danh hơn cả, đều là vì bộ dáng của cậu hảo xem, mọi người càng phát sinh tâm lý hiếu kỳ.

An Duy nhìn bóng dáng cậu, trong mắt thần sắc mang theo si mê.

Hắn đúng thật là đã vẽ suốt một đêm, nguyên nhân vẽ cũng bởi vì hắn thích Lê Tổ, khi ngủ, trong mộng tất cả đều là Lê Tổ, lúc hắn tỉnh lại, cảm giác quả thực giống như đã bị Lê Tổ tra tấn đến điên, hắn suy nghĩ thật sự không còn cách nào khác, bỏ chạy đến trường Lê Tổ gặp cậu, chỉ muốn đến trường để được trông thấy cậu.

Tại trường học, sự tình Lê Tổ là đồng tính luyến ái đã bị đồn đãi tới mức ồn ào huyền ảo, thậm chí bên ngoài trường cũng có rất nhiều người biết tới cậu, thanh danh to lớn như vậy, ước chừng là bị người khác truyền ra, “Trường chúng ta có đồng tính luyến ái, nam, bộ dạng hảo xinh đẹp, so với hoa hậu giảng đường còn xinh đẹp hơn, học chuyên hội họa, cậu ta từng tham gia rất nhiều triển lãm tranh, còn nhận không ít giải thưởng.” Nhiều nhóm con gái giọng điệu mang theo khoe khoang lan truyền tin đồn với các học sinh trường khác, điều này càng khiến nhiều người muốn vây xem Lê Tổ.

Tuy rằng thanh danh thịnh như thế, các giáo viên cũng ngầm thảo luận về Lê Tổ, nhưng ngoài mặt ai cũng không dám nói. Lê Tổ vào văn phòng, các giáo viên đều đồng loạt nhìn cậu vài lần, nhưng không dám lộ ra bất kỳ biểu tình gì không nên, ước chừng nguyên nhân là vì phụ thân Lê Tổ đã tạo áp lực đối với trường học.

Thầy Canh là giáo viên dạy môn tiếng Anh, tuy là giáo viên nam, nhưng đối với nam nam đồng tính luyến ái tương đối miễn cảm, bất quá thầy ấy cũng không thể từ chối việc đề cử Lê Tổ làm đại biểu môn tiếng Anh, nhưng cậu đem bài thi trắc nghiệm phát cho mọi người, còn đối Lê Tổ nói, “Trò lần này làm bài rất tốt, thầy so điểm với các bạn trong lớp rồi, không có người nào cao hơn trò.”

Lê Tổ được khích lệ vẫn là thật cao hứng, khẽ cười, “Cám ơn thầy Canh.”

Từ văn phòng đi ra, hướng về phía lớp học, đột nhiên có nam sinh cổ tình va vào người cậu, bài thi trong tay văng trên mặt đất, Lê Tổ lẳng lẳng nhìn hắn, đối phương cũng không giải thích, còn nói, “Đồng tính luyện ái chết tiệt !”

Lê Tổ cắn răng trừng đối phương, đối phương lại ác ý cười, Lê Tổ đành phải nhẫn nhịn, thời điểm cậu khom người nhặt bài thi, bỗng nhiên có một anh chàng cao lớn đi tới, giữ chặt lấy cái người vừa mới đụng phải Lê Tổ, hung hăng ném hắn xuống đất, mắng, “Xin lỗi mau, đem bài thi nhặt lên!”

Đương vào thời điểm lên lớp, trên hành lang còn có không ít người, trông thấy một màn như vậy, họ liền thẳng tắp nhìn chằm chằm, cũng không ai tiến lên khuyên can.

Nam nhân trong lòng quát tháo giận dữ, mặt mũi hắn cũng được xem là có tiếng tăm, tự nhiên bị một nam sinh khác to tiếng, hắn không phục, quả thực sinh khí hết sức, hắn đứng vững vàng lại, đối diện với An Duy, “Mày cũng là đồng tính luyện ái sao, cùng hắn một đôi, đồng tính luyện ái chết tiệt, đi chết đi.”

An Duy chán ghét nhất chính là loại người ta ăn nói như thế, trong lòng lửa giận mãnh liệt đã bị châm, hung ác nhào tới đánh nam sinh này.

Lê Tổ có điểm há hốc mồm, kéo An Duy ra, “Không cần đánh.”

An Duy đang đánh người, hắn đem Lê Tổ đẩy sang một khoảng, “Em tránh ra.”

Đánh nhau không được bao lâu, rất nhanh đã bị giáo viên đuổi tới can ngăn, bất quá vẫn như thường lệ thật vất vả, An Duy tính tình không sợ trời không sợ đất, cho dù là giáo viên, hắn cũng căn bản không để trong mắt.

An Duy cơ hồ không có thụ thương, mà nam sinh bị hắn đánh trên mặt bầm xanh một mảnh, thương tích trên người thì chưa biết như thế nào, Lê Tổ phát hiện lúc đánh người An Duy quả thật đặc biệt thích đánh vào mặt.

Có giáo viên quát hỏi, “Tại sao thành ra như vậy?”

An Duy căn bản không thèm nhìn giáo viên, chỉ vào nam sinh cùng hắn đánh nhau, “Mày tốt nhất nên coi chừng, sau này miệng mồm còn không sạch sẽ nữa, tao cho mày khỏi nói chuyện luôn!”

Cái nam sinh kia hung tợn trừng mắt hắn, lại không có biện pháp giống hắn kiêu ngạo như vậy.

Giáo viên quát hỏi An Duy, “Ở lớp nào đấy?”

An Duy nói, “Người đừng xen vào.”

Trực tiếp đem lão sư tức giận đến hai gò má đỏ bừng.

Lê Tổ sầm lo đứng ở một bên, tiến lên nói, “Hắn không phải học sinh trường chúng ta, chỉ là bằng hữu của em, đến gặp em.”

Được một vài học sinh chứng kiến toàn bộ quá trình đánh nhau giải thích vụ việc, các giáo viên khác cũng hiểu được sự tình, tất cả đều dùng một loại thần sắc thực phức tạp nhìn về phía An Duy, mọi người chỉ sợ đều là một loại tâm tư, a, lại thêm một người đồng tính luyện ái nữa, bạn trai Lê Tổ cuối cùng đã xuất hiện.

Một số hiểu kỳ, một số có chút không thể lý giải, thậm chí là chán ghét loại quan hệ này.

An Duy quá kiêu ngạo, căn bản không để Lê Tổ nhặt bài thi, còn lôi kéo cậu trực tiếp chạy mất, giáo viên ở phía sau gọi cũng không thèm dừng.

Lê Tổ bị An Duy lôi kéo chạy đến tận cổng trường mới tránh thoát tay hắn, “Anh làm gì vậy hả ?!”

An Duy trừng mắt cậu, “Em hỏi tôi làm gì sao, vì cái gì mọi người trong trường đều nói em là đồng tính luyện ái? Em nghĩ rằng tôi không biết sao, vừa rồi ở hành lang, người khác đều chỉ vào tôi lẳng lẽ nói tôi là bạn trai của em, nói em là đồng tính luyện ái.”

Lê Tổ cắn răng vẻ mặt đỏ bừng, “Không cần anh lo.”

“Tôi cũng là một người bị liên quan, em lại còn nói không cần tôi quản.” Kỳ thật người khác nói hắn là bạn trai Lê Tổ, trong lòng hắn rất cao hứng, bất quá, người khác khi dễ Lê Tổ, mà Lê Tổ cứ nhiên yên lặng chịu đựng không phản kháng, cái này khiến hắn thực sinh khí, đương nhiên, cũng khiến hắn càng có nhiều cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân.

Lê Tổ lặng yên, cúi đầu không thèm nhắc lại.

An Duy vươn tay nắm lấy bờ vai của cậu, “Được rồi, không lên lớp, chúng ta đi đi thôi.”

Lê Tổ nghĩ, mình bỏ chạy như thế, hiện tại đã vào tiết học, tái trở về thật sự không tốt, liền đáp ứng, rồi An Duy và cậu cùng nhau rời đi.

25. Chương 25: Bạn Trai

Tháng ba ánh mặt trời vô cùng tươi đẹp. Từ trường học đến quốc lộ cây xanh bao phủ chung quanh, lá cây dưới ánh nắng trở nên xanh tươi ướt át.

An Duy hỏi Lê Tổ, “Vì cái gì mà mọi người lại bàn tán loại chuyện này, sao bọn họ biết em là đồng tính luyện ái?”

“Tôi không phải đồng tính luyện ái.” Lê Tổ cau mày nói.

An Duy ôm vai cậu, cúi đầu nhìn mặt cậu, “Không phải?”

“Đương nhiên không phải, tôi không phải.” Lê Tổ nhấn mạnh.

“Nếu không phải, vậy bọn họ vì cái gì nói em như thế?” Lê Tổ nếu không phải, khiến An Duy cảm thấy vô cùng thất lạc.

Lê Tổ lặng yên một trận, mới nói nói, “Là nam sinh lần trước, anh còn nhớ rõ không, lúc tan học, trên đường đến nhà thầy Đường đã gặp nam sinh đó tại con hẻm, khẳng định là hắn nói với người khác, nói tôi là đồng tính luyện ái, sau đó, tôi cũng không biết vì cái gì, tin đồn trong trường học truyền đi nhanh vô cùng, mọi người đều bắt đầu bàn tán như thế.”

An Duy nghĩ, khẳng định là Lê Tổ rất xuất sắc, thành tích ngữ văn và tiếng Anh đều nổi trội hơn cả, hội họa thì đoạt nhiều giải thưởng, bộ dạng ưa nhìn thế kia, nên mọi người đều càng thích bàn tán về chuyện đời tư của cậu, đương nhiên liền rất nhanh cả trường đều biết.

Bất quá hắn không nói với Lê Tổ như thế, mà là nói, “Cái nam sinh kia a, em nói hắn là học sinh lớp 11 trường của em nhỉ?”

Lê Tổ gật gật đầu, lại lập tức kinh hãi, “Anh sẽ không lại muốn làm cái gì đi?”

An Duy hắc hắc cười, “Tôi sẽ muốn làm cái gì? Đương nhiên là không làm gì cả, tôi chỉ muốn hỏi một chút mà thôi, em không cần suy nghĩ nhiều.”

An Duy càng nói như vậy, Lê Tổ mới càng phải suy nghĩ nhiều.

“Cảnh cáo anh, không cần lại đi đánh nhau.” Lê Tổ chau mày, ánh mắt xinh đẹp mang theo một chút lo lắng.

An Duy nói, “Chỉ biết ở trước mặt tôi hung dữ, còn cảnh cáo tôi, em hắn là đi cảnh cáo bọn người chuyên khi dễ em ấy, nói nếu còn tái khi dễ em, em sẽ bảo bạn trai em đập cho bọn chúng một trận.” An Duy nói đến hưng trí bừng bừng, vẻ mặt tươi cười chờ mong nhìn Lê Tổ.

Lê Tổ nâng tay đánh trên lưng hắn hai quyền, “Anh còn tái nói lung tung nữa thử xem.”

“Vâng, vâng, tôi không hề nói lung tung. Ôi, tôi còn chưa ăn điểm tâm, đói bụng, em có tiền không, đi ăn cơm thôi.”

Lê Tổ sờ sờ túi tiền, lấy ra điện thoại và ví tiền, đem ví tiền đưa cho An Duy, “Đều ở trong này, ăn cái gì?”

An Duy vì cậu mới đánh nhau, kỳ thật cậu muốn cảm tạ, đối với An Duy, đã trở nên gần gũi thân thiết.

An Duy nhìn ví tiền của Lê Tổ, “Ừm, có hơn bảy trăm đồng, có thể đi ăn ở nhà hàng năm sao.” Lại nhìn đến ảnh chụp bên trong ví tiền của Lê Tổ, hần liền lấy ra, nhìn nở nụ cười, “Hắc, đây là thời điểm em mấy tuổi vậy, oa, hảo khả ái.”

Lê Tổ kêu to, muốn đoạt lại ảnh chụp từ trong tay hắn, “Mau trả lại cho tôi, đưa đây cho tôi, An Duy, đưa cho tôi!”

An Duy không trả, “Cho tôi đi, cho tôi!”

Lê Tổ đứng lên, cau mày nổi giận nhìn hắn, “Không được, còn có ba ba tôi nữa, trả đây!”

An Duy vẫn là nhìn chăm chăm vào bức ảnh, nói, “Gia khóa này luyện phụ nghiêm trọng, được, đem ảnh chụp này xé ra, em muốn ba ba em, tôi muốn em.”

Lê Tổ hừ một tiếng, “Trả lại đây cho tôi, không được xé.”

An Duy nói, “Vậy em phải cho tôi một tấm ảnh khác trước đây của em.”

Lê Tổ không có biện pháp với hắn, nhú mày miễn cưỡng đáp ứng, “Ừ, được rồi, mau đưa tấm ảnh đó cho tôi!”

An Duy đem ảnh chụp đặt vào lại trong ví tiền của Lê Tổ, đưa cho Lê Tổ, “Đi, ăn cơm đi.”

Đánh xe vào thành đến một nhà hàng, Lê Tổ rất ít khi ăn cơm ở bên ngoài, cũng không biết gì về nơi này, An Duy ngược lại là ngựa quen đường cũ, ngồi ở nhà hàng gọi món.

Lê Tổ đang ngồi nghiên cứu thực đơn, di động vang lên, nhìn thoáng qua, phát hiện là Lê Trường Ân gọi tới, cậu sững sốt, lập tức suy nghĩ phụ thân sẽ không gọi điện thoại trong thời gian cậu đang học, nhất định là giáo viên đã nói cho phụ thân biết cậu không lên lớp.

Lê Tổ nhìn An Duy liếc mắt một cái, chạy đến một bên tiếp điện thoại.

“Ba ba?” Lê Tổ lo sợ bất an.

“Con hiện tại ở nơi nào?” Lê Trường Ân hỏi.

“Dạ, ở một nhà hàng, chuẩn bị gọi món ăn cơm.” Lê Tổ trả lời.

Lê Trường Ân nhẹ nhàng thở ra một hơi rõ ràng, “Cùng với ai, An Duy sao?”

Lê Tổ nói, “Dạ, đúng vậy. Ba ba, là giáo viên nói với cha phải không?”

Lê Trường Ân đáp, “Đúng vậy, giáo viên nói một bằng hữu của con chạy tới trường học vì con đánh nhau, lại đem con lôi đi, cha lo lắng con gặp chuyện không may.”

Lê Tổ nói, “Con không có việc gì, tiết cuối cùng là môn vật lý, con nghỉ lên lớp liền đau đầu, nên theo An Duy cùng nhau chạy mất.”

“Bảo bối, trốn học cứ nhiên cũng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ như thế, hiện tại ở nhà hàng nào, cha đi tìm người.” Lê Trường Ân tuy rằng dùng giọng điệu giáo huấn Lê Tổ, nhưng trong thanh âm lại mang theo một chút tiêu ý, điều này khiến Lê Tổ biết cha cũng không có thực tức giận, chạy sang hỏi An Duy nơi này là chỗ nào, rồi mới nói với Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân nghe giáo viên điện thoại đến, miêu tả sự việc, thời điểm biết được bạn trai Lê Tổ là An Duy, y quả thực xem như nhẹ nhàng thở ra, y thật sự sợ bạn trai Lê Tổ là một nam nhân không tốt nào đó ở bên ngoài phi thường không đáng tin, chứ nếu là như vậy, y vừa không muốn quản Lê Tổ, lại không thể mặc kệ Lê Tổ, đến lúc đó không biết phải làm sao đây.

Mà An Duy, coi như là hiểu rõ, Lê Trường Ân biết hài tử này kỳ thực không phải không tốt, cho nên, cũng an tâm.

Lê Tổ treo điện thoại, ngồi xuống đối diện An Duy, nói, “Ba ba tôi muốn tới, chờ cha đến đây rồi gọi món được không?”

An Duy thở dài, nghĩ rằng thật vất vả mới có được cơ hội thế giới hai người, phụ thân Lê Tổ lại muốn đàm đương vài trò làm bóng đèn.

An Duy nói, “Chúng ta có thể gọi đồ ăn trước, đợi thúc thúc đến đây rồi mới dọn lên, được không nào?”

Lê Tổ đáp, “Được rồi.”

Nhìn thực đơn, gọi thêm vài món Lê Trường Ân thích.

An Duy vẫn không dám hỏi thân thế Lê Tổ, lúc này mới lên tiếng, “Tổ Tổ, Mẹ của em đâu?”

Lê Tổ cũng không kiêng kị loại câu hỏi này, bởi vì chưa từng gặp qua mẫu thân, tựa hồ từ ngay đầu tiên cậu đã biết nếu phải có một người Mẹ, thì người đó sẽ chỉ là Mẹ kế, mà theo sách truyện từ xưa hẵn là chẳng có người Mẹ kế nào tốt cả. Vì vậy, cậu chưa bao giờ chờ mong phải có Mẹ, không chỉ không chờ mong, hơn nữa còn thực sợ hãi phụ thân mang Mẹ kế trở về. Đến bây giờ, Lê Trường Ân cũng vì cậu mà không đi tìm Mẹ kế, thế này mới khiến cậu có cảm giác an toàn.

Cậu thậm chí hy vọng, Lê Trường Ân cứ vĩnh viễn không lấy vợ thì tốt rồi, cậu và phụ thân cùng một chỗ sinh hoạt, mới là tốt nhất.

“Lúc tôi hai tuổi, Mẹ tôi đã qua đời trong một vụ tai nạn giao thông, ở trên núi, xe ngã xuống vách núi.” Lê Tổ thực bình thản miêu tả sự thật này.

An Duy khẽ thở dài, “Ngượng ngùng, tôi không nghĩ sẽ gọi lên thương tâm cho em.”

Lê Tổ lắc lắc đầu, “Không có gì, tôi không ngại. Cha Mẹ của anh đâu?”

“Ba ba tôi là người Trung Quốc, mẹ tôi là người Mĩ, tôi sinh ra ở Mĩ.” An Duy nói.

Lê Tổ hỏi, “Vậy sao anh nói tiếng Trung giỏi thế?”

An Duy cười nói, “Là tôi có thiên phú trời cho, tôi còn nói được tiếng Thường Châu (1), Hội Ninh (2), muốn nghe hay không?”

Lê Tổ cũng cười, “Có hát được Côn khúc (3) không?”

“Ta vốn là nam nhi lang, cũng không phải nữ kiều nga.” (4) An Duy y y nha nha xướng lên, còn cố gắng biểu thị cảm xúc.

Lê Tổ lẳng lẳng nhìn hắn, nói, “Đây là cái gì?”

An Duy đáp, “Không xướng Côn Khúc, chỉ biết xướng một câu này. [Bá Vương biệt cơ] của Trần Khải Ca (5), em có biết?”

Lê Tổ lắc đầu, “Không có, xem hay sao?”

An Duy nhanh chóng gạt đầu, “Đương nhiên xem hay, xem hay, vô cùng hay, cuối cùng tôi còn khóc, thật sự khóc.”

Lê Tổ dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn An Duy, An Duy hỏi cậu, “Nhìn tôi như thế làm cái gì?”

Lê Tổ nói, “Tôi lần đầu tiên biết anh xem phim ảnh mà cũng khóc, anh đánh nhau như vậy, tôi nghĩ anh sẽ không khóc.”

An Duy làm mặt quỷ với cậu, “Tôi đều có thất tình lục dục (6), vì cái gì sẽ không khóc. Được được, không cần thảo luận vấn đề khóc này, dù sao bộ phim siêu hay, nhà tôi có đĩa phim, muốn tới nhà tôi xem không, tới nhà của tôi xem đi, buổi tối thuận tiện ở lại nhà tôi ngủ luôn, thế nào?”

Lê Tổ nhanh chóng lắc đầu, “Không cần đến nhà của anh, tôi có thể nhờ ba ba mua cho tôi xem.”

An Duy nói, “Thật là, đến nhà tôi chơi một lần nha, nhà tôi có rất nhiều sách và tập tranh.”

Lê Tổ dường như bị hấn thuyết phục, sau đó lại lắc đầu, “Không đi.”

An Duy nhấn mạnh kêu, “Vì cái gì a?”

Lê Tổ cũng không biết vì cái gì, dù sao chính là trực giác khiến cậu không nên đi, liền vẫn là lắc đầu , “Không đi là không đi.”

An Duy vẻ mặt buồn khổ, Lê Tổ liền đổi hấn cười rộ lên.

Sau khi Lê Trường Ân đến đây, trước không nói đến sự tình An Duy vì Lê Tổ mà đánh nhau, cũng không nói việc Lê Tổ trốn học, hỏi đã gọi đồ ăn chưa, bảo người ta mang lên, rồi cùng nhĩ tử mình hảo hảo ăn cơm.

Ăn xong, Lê Trường Ân mới nói, “Tổ Tổ, cha đưa con về trường học đi.”

Lê Tổ gật gật đầu, Lê Trường Ân lại hỏi An Duy, “Cháu muốn đi đâu?”

An Duy nói, “Cháu về nhà ngủ một giấc, lại muốn ngủ.”

Lê Tổ nhú mày nhìn hấn, “Anh buổi chiều cũng không lên lớp sao?”

An Duy nói, “Buổi sáng tôi đã nhờ bảo mẫu giúp tôi xin thầy Đường một ngày nghỉ, nói tôi sinh bệnh.”

Lê Tổ cười rộ lên, “Anh cái dạng này, thân thể khoẻ như thế, giáo viên sẽ tin anh sinh bệnh sao?”

An Duy nói, “Nhìn thân thể càng tốt, càng dễ dàng sinh bệnh nặng lắm.”

Lê Tổ biểu tình khinh thường, “Nói hứu nói vượn.”

Lê Trường Ân kêu phục vụ tính tiền, An Duy ngồi bên người Lê Tổ, nắm cả bờ vai của cậu, ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ, “Em biết có một loại bệnh xảy ra như vô hình, nhưng là lại chỉ cần không có thuốc giải thì sẽ chết không?”

Lê Tổ bị hấn hù đến mở to hai mắt, “Nói lung tung đi, bệnh gì?”

An Duy ngồi ngay ngắn, “Không nói cho em.”

Lê Trường Ân kỳ thật luôn luôn vụng trộm chú ý Lê Tổ và An Duy ở chung, nếu không có người khác nói hai người bọn họ là người yêu, xem tình huống này hoàn toàn là hình ảnh bằng hữu cùng nhau, nhìn không ra nguyên do gì. Bất quá, Lê Tổ có thể cùng An Duy thân cận như thế, cũng thật là một việc không dễ dàng, bởi vì đối với người ngoài, Lê Tổ luôn luôn bài xích. Thậm chí bảo mẫu trong nhà, Lê Tổ cùng các nàng nói chuyện đều không nhiều.

Từ nhà hàng ra ngoài, An Duy không cần Lê Trường Ân đưa, liền tự mình đánh xe rời đi.

Lê Trường Ân lái xe mang Lê Tổ về nhà ngủ trưa, y còn chưa nói chuyện, Lê Tổ đã muốn nói, “Ba ba, cha không tức giận sao?”

Lê Trường Ân hỏi lại, “Tức giận cái gì?”

Lê Tổ đáp, “Con trốn học, không lên lớp tiết vật lý.”

Lê Trường Ân nói, “Con trước đây trốn học còn không phải là ít sao, cha làm sao sinh khí.”

Lê Tổ trong xe nghiêng người hôn một cái lên gương mặt Lê Trường Ân, “Ba ba, người thật tốt.”

Lê Trường Ân ở trong lòng thở dài, bởi vì dung túng con trai trốn học mà bị cậu hôn một cái, thật đúng là không phải một chuyện tốt.

Đang muốn nhắc tới đề tài đồng tính luyến ái, Lê Tổ còn nói thêm, “Ba ba, cha mua cho con một bộ đĩa phim đi.”

Lê Trường Ân hỏi, “Phim gì?”

Lê Tổ trả lời, “An Duy vừa mới giới thiệu, gọi là [Bá Vương biệt cơ], nói đạo diễn là Trần Khải Ca. Có thể chứ?”

Lê Trường Ân cũng không biết gì về bộ phim này, gật đầu, “Ừ, được.”

Lê Tổ còn nói, “Vừa rồi An Duy còn nói nhà hần có bộ phim này, bảo con đến nhà hần xem, còn muốn con ở lại nhà hần ngủ, con không đáp ứng.”

Có lẽ bởi vì cậu không hề cùng nhiều người trò chuyện, vậy nên Lê Tổ thường xuyên có rất nhiều lời muốn nói với Lê Trường Ân, những lúc ấy tâm tình đều trở nên tốt, cậu nguyện ý đem hết thấy mọi việc của mình nói cho Lê Trường Ân biết, trò chuyện cùng phụ thân, đối với Lê Tổ mà nói, đó là một việc vô cùng vui vẻ.

Lê Trường Ân vì những lời này của cậu mà nhất thời sửng sốt, nghĩ tên tiểu tử An Duy kia muốn có ý đồ gì với Lê Tổ, cư nhiên mời cậu đến nhà hần ngủ, cho dù là người yêu, hiện tại hai người tuổi còn nhỏ như vậy, hần muốn làm cái gì đó với Lê Tổ sao?

Lê Trường Ân nói, “Không đáp ứng là tốt. Không cần đến nhà hần.”

Lê Tổ cười gật đầu, “Dạ, con cũng nghĩ như vậy, An Duy có đôi khi khiến con có cảm giác là lạ, đến nhà hần cũng sẽ có cảm giác là lạ.”

Lê Trường Ân hỏi, “Sao lại kỳ lạ?”

Lê Tổ nghĩ nghĩ, “Cụ thể là cái gì, con cũng không rõ ràng, dù sao cũng rất kỳ quái.” Chỉ là cậu bây giờ còn chưa hoàn toàn niếm qua mùi vị ái tình, căn bản không thể hiểu việc An Duy theo đuổi mình, cho nên cũng chỉ có cảm giác kỳ quái mà thôi.

.

Chú giải :

(1) Thường Châu : là một địa cấp thị thuộc tỉnh Giang Tô, Trung Quốc. Thường Châu nằm ở bờ Nam sông Dương Tử, giáp Nam Kinh về phía Tây, Vô Tích về phía Đông, tỉnh Chiết Giang về phía Nam.

(2) Hội Ninh : là một huyện thuộc địa cấp thị Bạch Ngân, tỉnh Cam Túc, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

(3) Côn khúc : hay Ca kịch Côn khúc là một trong những loại hình cổ nhất của nghệ thuật Ca kịch Trung Quốc. Đây là loại hình nghệ thuật đầu tiên của Trung Quốc được UNESCO đưa vào danh sách Kiệt tác truyền khẩu và phi vật thể nhân loại.

(4) “Ta vốn là nam nhi lang, cũng không phải nữ kiều nga.” : Một câu xướng trong phim Bá vương biệt cơ. Có nghĩa, ta vốn là nam, không phải nữ.

(5) Bá vương biệt cơ : là một bộ phim sản xuất năm 1993 của Trung Quốc/Hồng Kông do Trần Khải Ca đạo diễn, kịch bản của Lý Bích Hoa và Lô Vi với các ngôi sao Trương Quốc Vinh, Trương Phong Nghị, Cung Lợi, Cát Ưu... Phim được chuyển thể từ tiểu thuyết của Lý Bích Hoa. Phim đã đoạt giải Cành cọ vàng năm 1993 tại Liên hoan phim Cannes.

Bá Vương biệt cơ là câu truyện xoay xung quanh số phận nhân vật Trình Điệp Y (Trương Quốc Vinh), trong mối quan hệ giữa anh với nghệ thuật Kinh kịch và người bạn diễn Đoàn Tiểu Lâu (Trương Phong Nghị), qua đó thể hiện hai chủ đề chính của bộ phim: nỗi ám ảnh và sự phản bội.[1]

Phim lấy bối cảnh Trung Hoa từ năm 1924 đến năm 1977. Khi Đức Trí cùng Sĩ Tử đã trở thành đôi bạn diễn Trình Điệp Y – Đoàn Tiểu Lâu, nổi danh với vở tuồng kinh điển Bá Vương biệt cơ, anh đã tự gắn đời mình với người bạn diễn, cũng như Ngu cơ một lòng với Bá Vương. Cuộc đời họ bắt đầu đầy sóng khi Đoàn Tiểu Lâu rước về nhà một cô gái thanh lâu tên Cúc Tiên (Cung Lợi), điều làm tổn thương Trình Điệp Y vô cùng. Cùng thời gian này, một nhân vật quyền thế hay được gọi là Viên đại nhân xuất hiện, và phải lòng chính Trình Điệp Y... Một Trình Điệp Y cố chấp và nhầm lẫn, một Đoàn Tiểu Lâu thiếu dứt khoát, và một Cúc Tiên thông minh, sắc sảo không ngờ, mối quan hệ giữa ba nhân vật này trải dài trong yêu thương, đau khổ, ghen tuông, khó xử, giữa một giai đoạn đầy biến động của xã hội Trung Hoa. Đỉnh điểm của tấn bi kịch này là cái chết của Cúc Tiên trong Cách mạng Văn hoá (1966), sau khi cô chứng kiến Đoàn Tiểu Lâu, đấng trượng phu của đời mình bỗng chốc hèn kém như thế nào khi cả ba bị đem ra đấu tố. Và người khóc

cho cô nhiều nhất lại chính là Trình Diệp Y, anh vẫn sống cho tới lần tái ngộ cùng Đoàn Tiểu Lâu trong một nhà hát cũ. Trong màn trình diễn cuối cùng đó, Trình Diệp Y đã tuốt gươm tự sát như nhân vật Ngưu cơ, để có thể một lòng một dạ với “Bá Vương” của mình – mà giờ đây anh đã thấu rõ đó chính là Kinh kịch chứ không phải riêng Đoàn Tiểu Lâu, cũng như để có thể giữ vẹn giấc mơ của anh, giữ vẹn ảo tưởng và nỗi ám ảnh của anh.

(6) Thất tình lục dục :

Lục dục: mắt ham thấy đẹp, tai ham nghe du dương, mũi ham ngửi mùi thơm, lưỡi ham nếm vị ngon, thân thích được dờn ngó, ý nghĩ điều xằng bậy!

Thất tình: hỉ (vui), nộ (giận), ái (yêu), ố (xấu hổ), lạc (sung sướng), dục (ham muốn), ai (buồn)

26. Chương 26: Bá Vương Biệt Cơ (1)

Lê Trường Ân không phải vì tắt bật buôn bán kiếm tiền, mà là vì đang bận rộn bởi con trai. Bởi Lê Tổ không phải thực thích xem phim ảnh TV, mà là thích đọc sách, cho nên, y cũng hình thành thói quen đọc nhiều sách mà rất ít khi xem phim ảnh hay các tiết mục truyền hình.

Ngoài ra, y vẫn luôn luôn dành thời gian bồi Lê Tổ đi thăm quan triển lãm tranh và các viện bảo tàng, khu di tích lịch sử linh tinh, đại hội âm nhạc cũng thường xuyên đi nghe, nhưng mà, duy nhất lại không cùng Lê Tổ đi xem rạp chiếu phim.

Một bộ phim nổi tiếng như [Bá Vương biệt cơ], Lê Trường Ân trước đây căn bản không có nghe nói qua.

Đây là lần đầu tiên Lê Tổ yêu cầu Lê Trường Ân mua cho cậu một bộ đĩa phim, Lê Trường Ân đã sớm rời khỏi công ty để đi mua đĩa phim này, hơn nữa còn mua thêm vài bộ khác qua lời giới thiệu của tiểu thư bán hàng, phim ảnh lành mạnh phù hợp với trẻ em.

Lê Tổ buổi tối về nhà, trước giờ cơm chiều nửa tiếng luyện đàn dương cầm, sau khi ăn liền đến phòng ngủ của chính mình vẽ tranh, bột nước thuốc màu tạt dề bày ra một đồng.

Lê Trường Ân đẩy cửa nhìn cậu, trông thấy cậu vẽ bức tranh Hoa Sen, Lê Trường Ân thường xuyên bồi con trai đi thăm quan triển lãm tranh, nên nhãn lực cũng đã nâng cao thêm một chút, có thể nhìn ra bức họa này, hàm ý cảnh tượng con sông với bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông, từ trái sang phải, tựa hồ có thể trông thấy mặt nước đóng băng “Tiểu hà mới lộ nhọn nhọn giác, sớm có chuồn chuồn lập cập trên (2)”, tiếp đó chính là cảnh mùa hè lá sen mọc um tùm che khuất một đoá hoa rực rỡ đang nở, bên phải là toàn bộ bùn đất hoà cùng đài sen còn có một vài cành lá nửa thân héo rũ.

Lê Tổ tại phương diện hội họa vô cùng có thiên phú, Đường Văn Nghiễn cũng thường xuyên tán dương cậu, tuy rằng bản lĩnh không thâm hậu như An Duy, nhưng so với hẳn nhiều hào quang hơn.

Lê Trường Ân đứng ở cửa nhìn Lê Tổ một hồi, Lê Tổ vẽ mặt chuyên chú, rõ ràng là một khuôn mặt xinh đẹp mang một chút trẻ con, làn da trắng nõn, mi nhãn tú lệ, môi hồng răng trắng, tựa như một đứa trẻ nhi đồng mới từ mười hai mười ba tuổi đã biến thành bộ dáng của một tiểu thiếu niên, nhưng lại vô cùng lão luyện, bức tranh nọ cũng hoàn toàn thoát ly phong cách của trẻ thơ, không chỉ có trên ngồi bết, mà còn là bên trong tư tưởng.

Lê Trường Ân đi qua, nhẹ giọng hỏi Lê Tổ, “Tổ Tổ, còn muốn vẽ sao? Muốn hay không xem phim nghỉ ngơi một lát?”

Lê Tổ quay đầu nhìn cha, “Phim?”

Lê Trường Ân nói, “Không phải con nói muốn xem [Bá Vương biệt cơ] sao, cha đã mua.”

“?” Lê Tổ sững sốt, mới nhớ ra, cậu điều một ít thuốc màu cuối cùng đã sắp dùng hết, buông xuống bút vẽ, đối Lê Trường Ân nói, “Dạ vâng, ba ba, con tắm rửa một cái liền cùng nhau xem.”

Lê Trường Ân nói, “Xem tại phòng ngủ tốt hơn, xem ở dưới lầu, sẽ làm ồn đến Mai Di các nàng.”

Lê Tổ gật gật đầu, “Vâng, được ạ.”

Lê Tổ dọn dẹp tốt mọi thứ, trở về phòng ngủ, vào phòng tắm nhanh chóng tắm rửa một cái. Tắm rửa xong xuôi mới phát hiện chính mình đã quên mang quần áo để thay, cậu mở cửa, từ khe cửa gọi Lê Trường Ân, “Ba ba !”

Lê Trường Ân đang mở DVD, nhìn về phía phòng tắm, hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Con quên lấy quần áo.” Lê Tổ ủy khuất nói.

Lê Trường Ân cười nói, “Tự mình đi ra lấy mà mặc.”

Lê Tổ nói, “Không cần, con đã trưởng thành, không thể không mặc gì chạy khắp nơi.”

“Ồ trong phòng ngủ, chứ đâu phải là đi ra ngoài, chẳng lẽ còn để ý ba ba nhìn thấy bộ dáng người không mặc gì?” Lê Trường Ân cố ý trêu cậu.

“Ba ba ! Giúp con lấy quần áo.” Lê Tổ trừng mắt cha, đáng vẻ tức giận.

Lê Trường Ân tạm dừng việc đang làm, cầm chăn trên giường, vài bước đi đến cửa phòng tắm, mở toang cánh cửa, đem Lê Tổ chưa kịp chạy trốn bọc lấy cậu, Lê Tổ trong chăn kêu to, “Ba ba, chán ghét cha.”

Lê Trường Ân ôm cậu, đem cậu ném tới trên giường, Lê Tổ bị ném đến thiên hôn địa ám, thật vất vả từ trong chăn bò ra, lại bị Lê Trường Ân ở bên cạnh theo dõi, hôn hảo một trận lên trán cậu, lên gương mặt cậu.

Lê Tổ rốt cuộc cũng từ dưới tay Lê Trường Ân đào thoát, bọc chăn nộ trừng Lê Trường Ân, “Cha hảo chán ghét !”

Lê Trường Ân cười nói, “Được rồi, được rồi, bảo bối, chúng ta không đùa giỡn nữa, cha lấy áo ngủ cho người.”

Lê Tổ gương mặt thoáng hồng, nói, “Cũng không phải con muốn đùa giỡn, là cha xằng bậy chứ!”

Lê Trường Ân cười, lại hôn một cái lên trán cậu, “Được rồi, là cha sai.”

Lê Trường Ân đem quần ngủ đưa cho Lê Tổ, Lê Tổ vẫn là khóa người ở trong chăn, nói, “Đã quên lấy quần lót.”

Lê Trường Ân cười, lại lấy quần lót cho cậu, rồi Lê Tổ nhìn chằm chằm Lê Trường Ân nói, “Con mặc quần áo, ba ba cha đi ra ngoài.”

Lê Trường Ân nói, “Bé cưng rõ ràng đã cùng cha ngủ chung, vì sao thay quần áo lại bảo cha phải tránh đi?”

Lê Tổ nói, “Ba ba, ba ba.....”

Lê Trường Ân chịu không nổi cậu làm nũng, đành phải đi ra cửa, xuống lầu pha sữa mang lên, nghĩ đến Lê Tổ gần đây xác thực đã không còn cùng y tắm chung, phỏng chừng Lê Tổ đã thông suốt bản thân mình đã trưởng thành đi, hoặc là, có lẽ là bởi vì cậu đang yêu, với An Duyệt?

Lê Trường Ân bưng sữa tiến đến phòng ngủ, Lê Tổ đã mặc xong áo ngủ, ngồi ở đầu giường cầm chiếc điều khiển, trông thấy Lê Trường Ân tiến vào, liền nói, “Ba ba, lại đây ngồi.”

Lê Trường Ân đưa sữa cho cậu uống, chính mình thì an vị bên người cậu.

Trong phòng tắt đèn tối om, TV bắt đầu chiếu bộ phim [Bá Vương biệt cơ].

Nơi khu vườn lớn, ánh mặt trời chiếu qua ô cửa, thế giới một mảnh hồng sắc.....

Lê Tổ nhìn chằm chằm vào màn ảnh, rốt cuộc cũng uống xong giọt sữa cuối cùng, đem cái ly đặt trên tủ ở đầu giường, cả người tiến vào lòng phụ thân.

Sắc thái lạnh lạnh từ bộ phim tựa hồ khiến Lê Tổ rét run, cậu không ngừng lui vào trong lòng Lê Trường Ân. Tiểu Đậu Tử bị mẫu thân nàng chém đi ngón tay thừa, Lê Tổ thấp giọng gọi Lê Trường Ân một tiếng, “Ba ba.....”

Lê Trường Ân cúi đầu nhìn cậu, ôm chặt lấy cậu, lại kéo chăn lên đắp tốt cho cậu, nhẹ giọng nói, “Không có gì phải sợ.”

Nhưng trong lòng Lê Tổ vẫn lạnh lạnh, giống như nhân vật Tiểu Đậu Tử bị mẫu thân của chính mình đưa vào gánh hát.

Trình Diệp Y bắt đầu đem câu kia “Ta vốn là nữ kiều nga, cũng không phải nam nhi lang.” Xướng thành “Ta vốn là nam nhi lang, cũng không phải nữ kiều nga.” Nhận lấy giáo huấn của sư phó và sư huynh, Lê Tổ không biết vì cái gì, liền cảm giác xót xa vô cùng, nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Cậu lẳng lẳng lui vào ngực phụ thân, phụ thân gắt gao ôm cậu, lại lấy khăn giấy lau nước mắt cho cậu, ôn nhu hôn lên lỗ tai và tóc cậu.

Bộ phim dài ba tiếng đồng hồ, Lê Tổ ở trong lòng phụ thân vẫn duy trì tư thế áp chặt không cử động, ban đầu còn khóc, lúc sau thì cả người đều không nhúc nhích.

Đến khi bộ phim kết thúc, Trình Diệp Y xướng nốt câu kia “Ta vốn là nam nhi lang, không phải nữ kiều nga.” Sau đó, là cảnh tự sát, Lê Tổ liền ngơ ngẩn.

Lê Trường Ân muốn lấy điều khiển tắt phim, thì Lê Tổ đột nhiên bắt lấy tay y, Lê Trường Ân cảm thấy bộ phim này cũng tràn đầy cảm xúc, thanh âm áp bách, ôn nhu gọi Lê Tổ, “Bảo bối, rửa mặt rồi đi ngủ được không?”

Lê Tổ chỉ là cầm chặt tay cha không nhúc nhích, Lê Trường Ân đột nhiên mở đèn lên, Lê Tổ trong một khắc ánh sáng loé lên ấy, cậu bỗng dưng khóc rống.

Cậu khóc đến dữ dội, hoàn toàn không thể khống chế, trong ánh mắt tất cả đều là nước mắt

Lê Trường Ân bị cậu làm cho kinh hoảng vô cùng, “Bảo bối, xảy ra chuyện gì?”

Lê Tổ lắc đầu, lấy tay bưng kín mặt, chỉ là khóc, không nói lời nào.

Lê Trường Ân ôm cậu ngồi trên đùi mình, mặt đối mặt với mình. Lê Tổ chỉ là khóc, cái loại bi thương này, không phải là thống khổ, cũng không phải là khó chịu, mà chỉ là một nỗi uất nghẹn trong lòng, tựa hồ là muốn nghẹn đến chết người xem, từ đầu bộ phim cho đến khi kết thúc đều khiến con người ta uất nghẹn, nếu cậu là Trình Diệp Y, cậu nhất định sẽ khóc, không thì cậu sẽ giống như Trình Diệp Y, đi tìm cái chết.

Lê Trường Ân ôm lấy gương mặt con trai, trông thấy ánh mắt vô cùng bi thương của cậu, y hiểu được tâm cậu, cho nên, y ôm lấy Lê Tổ, cũng không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu, nước mắt của cậu thấm ướt đầu vai y.

Lê Tổ khóc, vẫn khóc, khóc hơn mười phút, mới chậm rãi dừng.

Nhưng là cậu vẫn bị mắc kẹt trong thế giới kia, không thoát ra được, cậu dùng hết khí lực để khóc, Trình Diệp Y chết, tựa như một mảnh trong lòng cậu sụp đổ, cậu cảm giác đau thương đến chết, cả người mềm nhũn trong lòng Lê Trường Ân không nhúc nhích.

Lê Trường Ân ôn nhu mà hôn lên lỗ tai Lê Tổ, nhẹ giọng nói, “Bảo bối, rửa mặt, ngủ, được không?”

Lê Tổ vẫn bất động, thân thể nho nhỏ, nhu nhược nằm trong lòng Lê Trường Ân, Lê Trường Ân lòng mềm đi, có loại cảm tình không thể nói nên lời quanh quẩn nán nã trong ngực mình, loại cảm tình này không thể nói ra, y không phải muốn khóc, cũng không phải muốn cười, mà chỉ là mong muốn được vĩnh viễn ôm lấy bảo bối của y đến vô tận mãi mãi.

Qua một hồi lâu, y mới nâng Lê Tổ đã muốn biến thành nghẹn ngào nằm trên vai mình, một tay ôm trọn tấm lưng đỡ lấy cậu, một tay vuốt ve hai má cậu, lau đi giọt nước mắt còn không kịp rơi xuống trên gương mặt cậu, ánh mắt Lê Tổ hồng hồng, nhu nhược mà vô định nhìn Lê Trường Ân, Lê Trường Ân hôn lên đuôi mắt cậu, lại dọc theo nước mắt hôn đến khóe môi cậu, ôn nhu nói, “Bảo bối, đừng khóc, được không?”

Lê Tổ thấp giọng vang một tiếng, nhưng vẫn không thể khống chế, tiếp tục không ngừng nức nở, Lê Trường Ân lại hôn một trận lên gương mặt cậu, sau đó mới ôm con trai xuống giường, ôm cậu vào phòng tắm.

Lê Tổ lặng yên tựa vào bồn rửa mặt, ánh mắt xa xôi, không nhìn đến nơi nào, chỉ là ngơ ngác ngẩn người, lông mi thật dài bị nước mắt làm ướt, trên mặt còn vương lại một giọt nước mắt.

Lê Trường Ân nhúng khăn ẩm giúp cậu lau mặt, qua một hồi cậu mới tỉnh táo trở lại, cúi đầu gọi Lê Trường Ân, “Ba ba”

Lê Trường Ân ôn nhu lau mắt cậu, lau mặt cậu, bờ môi, cằm của cậu, Lê Tổ lại gọi cha, “Ba ba.....”

“Hửm?” Lê Trường Ân đáp trả cậu, “Xảy ra chuyện gì?”

Lê Tổ lại lắc đầu, khi Lê Trường Ân đem khăn mặt nhúng thêm vào nước ấm, cậu đột nhiên ôm lấy Lê Trường Ân, ôm siết thật chặt lấy cha, mặt vui trên lưng cha.

Lê Trường Ân ở trong lòng thở dài, y nhớ đến một câu lời kịch trong bộ phim kia, “Người thật là không diên ma bất thành hoạt a (3) !”

Y thực không hy vọng con y như thế này, rất khổ sở.

Sau khi ngủ, bởi vì đã khóc quá nhiều, nên Lê Tổ bị mất nước nấc cục, Lê Trường Ân đi xuống lầu đun nước đến uy cậu uống, khi nằm ngủ lại, thì đã quá nửa đêm.

Chú giải :

(1) Các bạn nên xem qua bài Review này để hiểu thêm về bộ phim Bá vương biệt cơ. [Link](#).

(2) “Tiểu hà mới lộ nhon nhon giác, sớm có chuồn chuồn lập cấp trên” : là một câu thơ trong bài thơ “Ao nhỏ” của thi nhân Dương Vạn Dặm. “Ao nhỏ” miêu tả phong cảnh mùa hè tươi đẹp mỹ lệ. Tạm dịch câu trên, gò đất lộ ra trên con sông nhỏ, buổi sớm có chuồn chuồn chập chờn bay.

(3) Không diên ma bất thành hoạt : Câu này đã xuất hiện trong bộ phim Bá Vương Biệt Cơ. Là một trạng thái người nghệ sĩ dùng toàn bộ niềm đam mê của mình dành cho vai diễn đến mức bị hãm sâu vào nó, ám ảnh với nó, trải qua mọi hạnh phúc, buồn khổ của vai diễn trong vở kịch, ý nói nếu như không biết biến bản thân mình trở thành chính nhân vật ấy thì không thể hoà hợp cùng vai diễn. Về phần Lê Trường Ân khi nói câu này với Lê Tổ là hàm ý Lê Tổ quá mức nhập thần vào bộ phim hệt như nhân vật Trình Điệp Y kia, vậy nên mới cảm thấy vô cùng thương tâm và đau lòng thay cho nhân vật.

27. Chương 27: An Duy Thổ Lộ

Lê Trường Ân ôm Lê Tổ vào ngực, tay nhẹ nhàng an ủi lưng Lê Tổ vẫn còn đang nấc cục.

Lê Tổ yên lặng không nói một tiếng, chỉ là nấc cục một hồi rồi lại một hồi.

Thanh âm Lê Trường Ân vang lên trong màn đêm yên tĩnh, ôn nhu, mang theo thương tiếc, “Tổ Tổ, đừng khổ sở. Con là bảo bối của ba ba, con không phải Trình Điệp Y. Cho dù toàn bộ thế giới này đều không tiếp nhận con, nhưng người mà ba ba sẽ vĩnh viễn ôm ấp là con. Ba ba yêu con, hết thấy của cha đều là cho con, cha chỉ hy vọng con có thể vui vẻ hạnh phúc, cả đời không lo không nghĩ.”

Lê Tổ đem toàn bộ gương mặt vui vào lòng Lê Trường Ân, đỉnh đầu đặt lên cằm Lê Trường Ân, tay cũng gắt gao ôm lấy Lê Trường Ân. Đúng vậy, cậu kỳ thật không cần toàn bộ thế giới, cậu chỉ cần sự ôm ấp này là được, cậu chỉ cần Lê Trường Ân là đủ rồi.

Lê Trường Ân tiếp tục nói, “Vậy nên, cho dù con là đồng tính luyến ái cũng không quan hệ gì, con thích cùng nam sinh giống con cũng không sao, ba ba sẽ không bởi vì xã hội không cho phép loại chuyện này mà không chấp nhận con, ba ba sẽ không, chỉ cần con vui vẻ, cha sẽ không ngăn cản con, vô luận con là người như thế nào, cha đều yêu con. Không cần khổ sở, được không?”

Lê Tổ nghe được đoạn sau, lặng yên hơn nửa ngày, lại đánh một trận nắc cục, thanh âm buồn bực nói, “Ba ba, con không có thích nam sinh giống mình.”

Lê Trường Ân không nghe rõ ràng, đưa cậu ôm hướng lên trên một chút, trong bóng tối cảm nhận được hơi thở của con trai, hỏi, “Con nói cái gì?”

Lê Tổ lại nắc cục một cái, “Con không có thích nam sinh giống mình.”

Lê Trường Ân sửng sốt, “Con cùng An Duy, không phải?”

Lê Tổ lắc đầu, lại đem đầu chôn trên vai Lê Trường Ân, thấp giọng nói, “Chúng ta chỉ là bạn bè tốt a.”

Lê Trường Ân nói, “Nga, vậy nhóm người trong trường học”

Lê Tổ khẽ nói, “Có nam đồng học theo đuổi con, bị con cự tuyệt, hẳn liền đi nói con là đồng tính luyến ái.”

Lê Trường Ân rất là kinh ngạc, “Vì cái gì trước đây không nói cho cha biết?”

Lê Tổ nói, “Nói cho cha, cha có thể có biện pháp sao?”

Lê Trường Ân cả giận nói, “Cái loại người này, tự nhiên lại” Y vốn định nói vài lời giáo huấn cái người đã tổn hại đến Lê Tổ, nhưng biết Lê Tổ nghe xong sẽ phản cảm, nên cũng chỉ nói, “Cha cuối cùng sẽ có biện pháp. Tổ Tổ vì cái gì không sớm nói cho cha biết?”

Lê Tổ nói, “Con căn bản không thèm để ý đến những lời kia của bọn họ nói, cho nên.....”

Lê Trường Ân đối Lê Tổ tràn đầy đau lòng, mềm nhẹ vỗ về lưng cậu, nói, “Nam đồng học nọ là ai?”

Lê Tổ lắc đầu, “Con không muốn nói, ba ba người đừng hỏi, mọi chuyện đã qua rồi. Những người đó đối với con, căn bản không trọng yếu, con không cần biết bọn họ nói cái gì, nghĩ về con như thế nào.”

Lê Trường Ân, “.....”

Lê Trường Ân lại thở dài, con trai ngốc này luôn khiến y đau lòng như thế.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lê Tổ trình trọng thu dọn Bá Vương biệt cơ, bỏ vào giá sách, cậu đứng trước giá sách nhìn đĩa phim đến gần người, Lê Trường Ân rửa mặt xong tiến tới gọi Lê Tổ, “Tổ Tổ, không cần ngăn người, ăn điểm tâm, cha đưa con đến trường.”

Lê Tổ nói, “Chú lái xe đưa là được, cha không cần quá mệt mỏi.”

Lê Trường Ân, “Không, hôm nay cha đưa con, cha vừa lúc cũng muốn đến trường con.”

Lê Tổ nhú mi, “Cha muốn đi tìm giáo viên của con có phải hay không?”

Lê Trường Ân đáp, “Đúng vậy, cha muốn khiến mọi người xin lỗi con, bọn họ hồ ngôn loạn ngữ (nói bậy bạ, nhảm nhí) làm tổn thương đến con.”

Lê Tổ càng nhú chặt chân mày, “Ba ba, cha không cần lo chuyện này được không? Cha khiến mọi người xin lỗi như vậy, con tuyệt không có cảm giác cao hứng.”

Lê Trường Ân, “Nhưng mà”

Lê Tổ ôm lấy Lê Trường Ân, “Không cần, cha không cần nói. Con không thèm để ý bọn họ, nhưng mà cha đi nói, con sẽ rất khó chịu.”

Lê Trường Ân cúi đầu nhìn mái tóc mềm mại của con trai, lại ôn nhu sờ sờ, trước tiên đành nói, “Được, cha không đi tìm giáo viên con, được rồi đi?”

Lê Tổ lúc này mới buông cha ra, còn nhấn mạnh, “Nói phải giữ lời.”

“Được, ba ba lúc nào nói chuyện không giữ lời.”

Về sau Lê Tổ phát hiện kỳ thật phụ thân vẫn là nói với giáo viên, tuy rằng không ai hướng cậu xin lỗi, nhưng mà, ánh mắt các giáo viên nhìn cậu cũng không giống như trước đây nữa, nếu có ai giáp mặt cậu nói bậy, sẽ bị gọi lên văn phòng nhận giáo huấn.

Lê Tổ ở trong lòng thở dài, cũng không có biện pháp.

Giữa kỳ thi, thứ hai, giáo viên đột nhiên cho người đem một bộ bàn ghế mới vào lớp, sau đó mang theo một tân học sinh đến.

Lê Tổ ngồi ở bàn nhất, nhìn An Duy đứng trên bục giảng tự giới thiệu, cậu có loại cảm giác vô lực.

An Duy tự giới thiệu xong, hần liền đối với Lê Tổ cười, Lê Tổ khấn trương cúi đầu đọc sách, không thèm nhìn hần.

Giáo viên đối An Duy nói, “Chỗ ngồi trò chính là nơi đó, đi ngồi xuống đi.”

Lúc này mới khiến An Duy thôi không nhìn chằm chằm mà cười với Lê Tổ nữa, nhưng An Duy từ bục giảng đi xuống dưới, đến bên người Lê Tổ hần ngừng lại, còn nói, “Tôi chuyển đến đây, sau này ở cùng nhau, kinh hỉ không?”

Lê Tổ nghĩ rằng thực kinh nhưng tuyệt không hỉ.

Lớp học rất nhiều người trông thấy An Duy liền nhận ra hần là người lần trước vì Lê Tổ đánh cái kia nam sinh bạn trai Lê Tổ

An Duy vừa đến liền trở thành nhân vật làm mưa làm gió, hần vui vẻ cởi mở, thích cười, lại thích nói chuyện với mọi người, lập tức nhập bọn cùng những người xung quanh chỗ ngồi của mình.

Có người hỏi hần có phải hay không là bạn trai Lê Tổ, hần liền nói, “Chúng ta là bạn bè tốt, tôi lại là nam, các người nói tôi là bạn trai đúng không?” (1)

Mọi người liền cười, giống như ngay cả hần căn bản không ngại có phải là đồng tính luyến ái hay không.

Bất quá, hần tuy rằng mới trước đây sinh sống tại Mĩ, nhưng tiếng Anh vẫn như cũ dở tệ đến nát bét, Lê Tổ xem ra, thành tích của hần không thể vào bất cứ khoa chuyên nào.

Giữa trưa, có người tới đón Lê Tổ về nhà ăn cơm, ngày đầu tiên An Duy muốn đi theo cậu về nhà ăn cơm, Lê Tổ vô phương, đành phải mang theo hần.

Từ nay về sau, hần thậm chí muốn buổi tối cũng cùng Lê Tổ về nhà cậu qua đêm, Lê Tổ tự nhiên là không bằng lòng, vô luận như thế nào cũng không đáp ứng, nhưng lại răn đe “Anh còn như vậy, sau này tôi không để ý tới anh.” Nói câu này, mới khiến An Duy đánh mất ý niệm muốn từ nay về sau cùng sinh hoạt với cậu trong đầu.

Từ khi An Duy đến, lớp học không có người dám nói cậu là đồng tính luyến ái, nhóm người của các lớp khác trước đây thích đến đánh giá Lê Tổ, hiện tại cũng đều không dám, bởi vì tính cách An Duy tuy rằng cởi mở, nhưng làm việc gì cũng không nhẫn nhịn, ai biểu hiện ra một chút ý tứ kỳ thị đối với Lê Tổ, hần liền muốn tìm người đó đánh nhau.

Mà chuyện tìm người đánh nhau này, từ khi hần đến trung học Hải Đường chỉ êm đẹp được hơn nửa tháng.

Đó là đại hội thể dục thể thao của trường bọn họ, Lê Tổ là vạn năm không tham gia bất cứ hạng mục nào, chỉ tham gia đội cổ động viên. Khi cậu viết xong bản thảo phát thanh radio, đang muốn mang đến cho đồng học phát thanh, thì đột nhiên một người nữ sinh chạy tới gọi cậu, “Lê Tổ, không tốt, An Duy lại đánh nhau.”

Lê Tổ không muốn để ý tới loại sự tình này, thần nhiên nói, “Anh ta không thuộc về việc tôi quản, bạn đừng tới báo với tôi nữa được không?”

Nữ sinh nói, “Đánh rất nghiêm trọng, nam sinh kia là học sinh lớp 11, đã kêu xe cứu thương.”

Lê Tổ, “.....”

Lê Tổ thực dễ dàng nghĩ đến Trình Ca bị đánh, cậu đi theo người nữ sinh nọ chạy đến bức tường phía sau sân thể dục, chỗ đó một vòng người vây quanh, An Duy trên mặt cũng bị thương, mà Trình Ca thì đang nằm trên mặt đất, dậy không nổi.

Lê Tổ chạy tới, An Duyệt liền nhìn về phía cậu, ánh mắt thực bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến Lê Tổ biết, hẳn là cố ý muốn trả thù Trình Ca mới đánh hắn như vậy, hẳn ta thần sắc không có một tia ý tứ đùa cợt, cũng không có một chút ý tứ thủ hạ lưu tình (lúc ra tay còn chưa chút tình cảm) đối với Trình Ca.

Lê Tổ đứng ở nơi đó, thất thần, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt.

Giáo viên đến, Trình Ca được xe cứu thương mang đi, An Duyệt cũng đi bệnh viện kiểm tra.

Lê Tổ không cùng đi, buổi chiều cậu không tiếp tục lưu lại trường học, mà là đến phòng vẽ tranh của thầy Đường Văn Nghiễn.

Đường Văn Nghiễn xuất ngoại, ước chừng nửa tháng mới có thể trở về, Lê Tổ và An Duyệt đều là tự mình học, đưa ra ý kiến cho nhau, đợi đến khi Đường Văn Nghiễn quay về, sẽ lại cho ý kiến và chỉ dẫn thêm.

Lê Tổ ngồi bên cửa sổ phòng vẽ, gần tháng sáu, thời tiết đã muốn nóng lên, thái dương theo khe hở từ nhánh cây chiếu vào cửa sổ, lấm tấm vài đốm sáng nhỏ.

Lê Tổ nhìn xuyên thấu qua cửa sổ, gió thổi ánh mặt trời thành những mảnh vụn lộn xộn.

Có lẽ An Duyệt biết cậu sẽ đến phòng vẽ tranh, cho nên, hẳn cũng đến đây.

Lúc Lê Tổ còn đang nhìn ngắm thái dương, tựa hồ hồn phách của cậu đã muốn rời khỏi thân thể, theo ánh sáng bay đi.

An Duyệt đặt ghế ngồi xuống bên người cậu, nhìn gương mặt Lê Tổ trắng noãn đến trong suốt dưới ánh nắng dày đặc của ngày hè, Lê Tổ tựa hệt búp bê bằng sứ, là thứ đồ sứ tinh xảo nhất nhưng cũng yếu ớt dễ vỡ nhất, mảnh sứ trở thành một lớp giấy mỏng, đón ánh nắng, giống như thủy tinh trong suốt, thực tinh xảo và mỹ lệ, khiến người khác không thể không thích cậu, nhưng đồng thời cũng hiểu rõ, chỉ sợ một chút va chạm nhẹ nhàng, cậu liền sẽ vỡ tan.

An Duyệt thấp giọng nói, “Tổ Tổ, thực xin lỗi.”

Lê Tổ qua một hồi, mới ngoảnh mặt sang đối với hắn, nói, “Không có gì, tôi biết, anh là vì tôi.”

An Duyệt nói, “Nhưng tôi biết, em còn giận tôi.”

Lê Tổ, “Không có, tôi chỉ là không thích dùng bạo lực để xử lý vấn đề. Hơn nữa, tay anh là dành cho hội họa, anh luôn đánh nhau, nếu tay bị thương, thì nên làm sao đây?”

An Duyệt, “Hội họa không phải sinh mệnh của tôi, tình yêu của tôi, cho nên, lúc tôi đánh hắn, hoàn toàn có thể không cần để ý tay của tôi.”

Lê Tổ yên lặng nhìn An Duyệt, đôi mắt Lê Tổ tràn đầy ánh sáng, trắng đen rõ ràng, đồng tử trong sáng, nhưng mà, thần nhiên đến thế, khiến trong lòng An Duyệt có chút khổ sở.

Hắn biết Lê Tổ đối hắn không có tình yêu.

Nhưng, hắn muốn nói, “Tổ Tổ, tôi đánh hắn, là vì tôi yêu em, chính là loại tình yêu đồng tính luyến ái, giống với tình yêu trong xã hội này, mọi người đều tiếp nhận, một nam yêu một nữ, muốn ôm cô ấy, hôn cô ấy, cùng cô ấy kết hôn, làm tình, sinh con, tôi chính là yêu em như vậy. Tôi biết hiện tại em đối với tôi không có loại tình cảm này, bất quá không quan hệ, tôi sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, chờ đợi đến khi em đối với tôi là loại tình cảm này.”

Lê Tổ không đáp lại, bởi vì An Duyệt đem hết thấy nói ra.

Cậu bình tĩnh đứng dậy, chậm rãi rời khỏi phòng vẽ tranh.

An Duyệt ngồi một chỗ nhìn cậu, không gọi cậu lại.

.

Chú giải:

(1) Cái từ bạn trai này là chơi chữ, nam sinh với nhau cũng gọi là bạn trai, giống như nữ sinh với nhau thì gọi là bạn nữ.

28. Chương 28: Làm Bạn Bè Bình Thường

Lê Tổ đi ra từ phòng vẽ tranh, nhất thời nơi nào cũng không muốn đi, trong đầu chỉ xuất hiện Lê Trường Ân, cậu đột nhiên vô cùng nhớ cha, muốn nhào vào lòng cha; Muốn cha hôn lên lỗ tai của mình, ôn nhu hôn lên gương mặt mình, mang theo hơi thở và độ ấm của cha, cha hôn môi; Còn có cường độ cha ôm mình, dùng giọng điệu sủng nịch gọi mình “Bảo bối”.

Lê Tổ gọi điện thoại cho Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân đang làm việc, nhận được điện thoại của con trai cảm giác có chút kinh ngạc, Lê Tổ rất ít khi gọi điện thoại cho y, sợ quấy rầy đến công việc của y.

Lê Trường Ân hỏi, “Tổ Tổ, có chuyện gì sao?”

Lê Tổ ngồi trước cửa nhà Đường Văn Nghiễn, cánh cửa lớn đã trải qua vài thập niên có cây hạch đào bao quanh, Lê Tổ an vị bên dưới bóng cây.

Cậu lặng yên vài giây, mới nói, “Ba ba, con nhớ người, con muốn đi tìm người.”

Lê Trường Ân có chút kinh ngạc, nháy mắt lại đem tâm đề cao cảnh giác, “Có phải hay không gặp chuyện gì? Bị khi dễ?”

Lê Tổ nói, “Không có, con chính là nhớ người.”

Lê Trường Ân, “Vậy con hiện tại ở nơi nào?”

Lê Tổ trả lời, “Con đang ngồi trước cửa nhà thầy Đường.”

Lê Trường Ân, “.....”

Lê Trường Ân nói thêm, “Các con không phải đang là đại hội thể dục thể thao sao, sao không ở trường?”

Lê Tổ, “Con rời trường, đến nhà thầy Đường.”

Lê Trường Ân nói, “Cha đi đón con được không?”

Lê Tổ trả lời, “Không, cha phải làm việc, con đánh xe đến chỗ của cha được rồi. Ba ba cha đang ở công ty sao?”

Lê Trường Ân đáp, “Đúng vậy, con tới đi.”

Lê Tổ đánh xe, đến dưới lầu, Lê Trường Ân đã xuống lầu đón cậu, ôm bả vai con trai đi thang máy lên lầu.

Trong khi Lê Trường Ân làm việc, Lê Tổ ngồi trên sofa đọc sách. Đối với việc con trai không nói một tiếng trốn học, y cũng không trách cứ một câu, có đôi khi y cũng hiểu được như vậy là không tốt, thế nhưng, đối với Lê Tổ, y lại hoàn toàn không thể nhẫn tâm quở trách cậu.

Từ nhỏ đến lớn, đều không có.

Lê Tổ tuy rằng đang đọc sách, nhưng kỳ thật là đang ngẩn người. An Duy là bằng hữu rất tốt của cậu, nhưng hần lại nói hần thương cậu giống như một nam nhân yêu một nữ nhân, Lê Tổ có chút hoang mang, không biết sau này phải đối diện với An Duy thế nào, cậu đương nhiên là không thích An Duy, lại không muốn mất đi người bạn này.

Thư ký mang trà đến cho Lê Tổ, Lê Tổ sợ hãi nói cảm ơn nàng.

Đợi đến khi Lê Trường Ân làm xong công việc, thời gian cũng không còn sớm, liền đứng dậy tiến tới xem Lê Tổ, ngồi bên người cậu, ôm chầm lấy bờ vai của cậu, hỏi cậu, “Tổ Tổ, muốn đi nơi nào ăn cơm chiều?”

Lê Tổ nói, “Không muốn địa phương nào đặc biệt, ba ba, cha quyết định đi.”

“Ừm, tốt lắm, đi theo cha, đi thôi.” Lê Trường Ân sau khi thu xếp này nọ rồi mang theo con trai rời khỏi.

Hai người vừa đi, nhân viên công ty liền bắt đầu thảo luận, “Đó là con trai Lê tổng sao, bộ dạng thật đáng yêu ngoan ngoãn a !”

“Nghe nói Lê tổng vẫn không hề tái hôn, chính là bởi vì đứa con trai này, sợ mẹ kế đối cậu bé không tốt.”

.....

Lê Trường Ân dẫn Lê Tổ đi ăn hải sản, Lê Tổ ăn rất ít, lại buồn rầu cúi đầu uống canh, Lê Trường Ân hỏi cậu, “Tổ Tổ, có phải hay không gặp vấn đề gì khó khăn? Định giữ bí mật với ba ba, không nói cho ba ba biết?”

Lê Tổ ngẩng đầu lên, yếu ớt nói, “Là”

“Là cái gì?” Lê Trường Ân thần sắc nhu hòa tràn ngập yêu thương nhìn cậu.

Lê Tổ do dự một hồi, vẫn là nói, “An Duy, An Duy hẳn hướng con thổ lộ.....”

Lê Trường Ân sững sốt, sau đó y liền nở nụ cười. Lê Tổ đem sự việc một ngày này An Duy vì cậu mà đánh nhau, rồi lại đến chỗ thầy Đường tìm cậu, hơn nữa thổ lộ với cậu, nói hết một lần.

Lê Trường Ân vươn tay sờ soạng hai má non mềm của cậu, hỏi, “Cho nên con buồn rầu, là vì chuyện này?”

Lê Tổ gật gật đầu, “Đúng vậy, con không biết phải làm sao đây?”

“Vậy con rốt cuộc có thương hẳn không?” Lê Trường Ân tuy rằng hỏi như vậy, nhưng cũng khẳng định con trai sẽ trả lời là không.

Lê Tổ quả thực lắc đầu, “Chỉ là thích như bạn bè bình thường mà thôi, căn bản không giống như cách hẳn nghĩ muốn đối với con như vậy.”

Nói xong, cậu cảm giác thẹn thùng, tiến đến bên tai phụ thân, nói, “Hắn nói là giống nam yêu nữ, muốn ôm con, còn muốn hôn môi, còn nói muốn làm tình.....”

Lê Tổ vừa thẹn vừa giận, chân mày nhíu lại.

Lê Trường Ân nở nụ cười, nghĩ thầm hiện tại trong đầu đứa nhỏ đang suy diễn cái gì, nếu An Duy thật muốn đối tiểu tiểu Lê Tổ làm ra cái gì, y tuyệt đối không buông tha hẳn.

Lê Tổ trông thấy Lê Trường Ân cười liền càng giận, giận dữ nói, “Ba ba.....”

Lê Trường Ân ngưng cười, nói, “Nếu An Duy nói được trực tiếp như thế, vậy thì, con đối với hẳn cũng không cần quanh co lòng vòng nha, liền trực tiếp cự tuyệt hẳn, nói, con chỉ là xem hẳn như bạn bè bình thường, không có phương diện cảm tình kia, khiến hẳn phải tôn trọng con.”

Lê Tổ nói, “Hắn cũng nói qua, hẳn nói hẳn sẽ chờ con. Chờ đến ngày con cũng yêu hẳn.”

Lê Trường Ân trầm nghĩ giới trẻ bây giờ thật đúng là biết nói chuyện lãng mạn, tùy hứng, “Vậy con để cho hẳn đợi đi, bất quá, nếu hẳn dám đối với con làm cái gì, con nhất định phải nói cho cha biết.”

Lê Tổ gật đầu, “Vâng, con hiểu rồi.”

Lê Trường Ân nói, “Vậy không cần tái buồn rầu, không cần đi quản chuyện đó, miên man suy nghĩ.”

“Dạ.” Lê Tổ đáp lời, trong lòng cũng thông thoáng, đem buồn rầu vứt sang một bên.

Bởi vì sự kiện này, Lê Trường Ân lại hỏi Lê Tổ, “Tổ Tổ, con thực không có thích người nào sao?” Ở tuổi thiếu niên, đều nên có mối tình đầu thích ai đó mới là bình thường.

Lê Tổ mờ mịt lắc đầu.

Lê Trường Ân hướng dẫn từng bước hỏi, “Hoa khôi của lớp các con là ai?”

Lê Tổ nghĩ nghĩ, không xác định nói, “Phạm An Kỳ, bọn họ hình như nói là nàng.”

Lê Trường Ân hỏi, “Rất xinh đẹp sao?”

Lê Tổ gật gật đầu.

Lê Trường Ân lại cười, “Vây con không có thâm mến nàng?”

Lê Tổ lắc đầu, “Không có a.”

Lê Trường Ân nói, “Đối với ba ba, có cái gì không thể nói chứ. Nếu thích ai, liền đi theo đuổi mau đi.”

Lê Tổ nhủ mi, “Ba ba, cha hảo chán ghét. Con không có thâm mến nàng, thật sự.”

Lê Trường Ân nói, “Được rồi, cha chính là hỏi một chút mà thôi. Vây con thực không thích ai sao?”

Lê Tổ thở dài, “Không nên hỏi được không, thực không có rồi.”

Lê Trường Ân nói, “Được rồi, con trai ngốc của ta, cũng không biết yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu sao?”

Lê Tổ hăm hừ dùng bữa, không thêm nhìn y.

Ngày hôm sau là thứ bảy, nhưng đại hội thể dục thể thao vẫn như cũ diễn ra, Lê Tổ vô cùng không tình nguyện đến trường. Sau khi đến trường, thì nghe đến một tin tức ghê gớm.

“Thật sự đó, An Duy chính là nói như vậy, nói Trình Ca học lớp 11 kia, chuyên môn áp hấn lên tường, còn thổ lộ với hấn, thậm chí muốn hôn hấn, rồi Trình Ca cùng hấn đánh nhau một trận. An Duy nói hấn mới không phải đồng tính luyến ái, bảo Trình Ca mở to mắt ra một chút, đừng nhìn loạn người.”

“Chuyện này khẳng định là thật, An Duy vừa mới chuyển trường, trước đây lại không biết Trình Ca, nếu Trình Ca thật không làm như vậy, hấn hà có gì phải đánh nhau, đánh hấn rồi nhờ đâu bị đuổi học ấy chứ.”

“Kia hiện tại thế nào?”

“Trình Ca thụ thương rất nghiêm trọng, nghe nói phải nằm bệnh viện một thời gian, An Duy cũng bị thương, bất quá không nặng như Trình Ca.”

“Nam sinh đều thích đánh nhau, rất không tốt. Bất quá An Duy đánh người như vậy thật là sẽ bị đuổi học sao?”

“Cái gì a, không có đâu, nghe nói còn chưa quyết định, bất quá An Duy hấn là sẽ không bị đuổi học đi, chịu bị xử phạt một thời gian, trường học sẽ buông tha hấn, nhưng với Trình Ca thì không dễ dàng, giáo viên nói hành vi của hấn, tác động rất không tốt, nói không chừng sẽ đuổi hấn.”

.....

Nhóm con gái nói như thế.

Lê Tổ sau khi nghe tin tức này, cả người đều kinh sợ, cậu không nghĩ tới An Duy có thể làm ra chuyện như vậy. Tâm địa Lê Tổ luôn luôn mềm yếu, cảm giác đối Trình Ca, căn bản là không để ý tới hấn, không cần phải đối hấn làm ra loại chuyện này.

Cậu thực không nghĩ tới, An Duy cư nhiên là một người tàn nhẫn như vậy.

An Duy buổi sáng có môn nhảy cao, buổi chiều có chạy tiếp sức, nhưng nghe nói là vì cánh tay bị thương không có cách nào dùng sức, nhảy cao hấn không muốn nhảy, buổi chiều tham gia chạy tiếp sức.

Thế là, Lê Tổ buổi sáng tìm An Duy một vòng không tìm được hấn, giữa trưa được chú lái xe đưa về nhà ăn cơm, chưa kịp ngủ trưa, Lê Tổ trở về trường học, đi đến lớp học, trông thấy An Duy ngồi trên bàn bên cạnh cửa sổ, vài nữ sinh đứng chung quanh an ủi hấn.

Lê Tổ ngăn người ở cửa, nghĩ rằng An Duy thật đúng là có nhân duyên tốt a.

Lại nghe An Duy nói, “Đập hấn một trận xem như còn nhẹ, ai bảo hấn ghê tởm như vậy. Lại nói tiếp, tôi thực không phải là người thích đánh nhau, tôi còn phải vẽ tranh, đôi tay đối với tôi vô cùng trọng yếu, nếu đánh nhau bị thương, vậy làm sao đây? Nếu không phải thật sự tức giận, tôi sẽ không ra tay. Khiến tôi tức giận là khi tỷ như người khác vũ nhục bằng hữu của tôi, người khác vũ nhục nhân cách của tôi, người khác vũ nhục tôi thích nghệ thuật, người khác không tôn trọng tập thể chúng ta, nam sinh khi dễ nữ sinh..... Những cái đó, tôi không có cách nào nhẫn nhịn, tuyệt đối sẽ ra tay.”

Các nữ sinh nghe thế rất là cảm động, nhiệt huyết sôi trào, tiếp theo là đem hành vi của Trình Ca ác liệt khinh bỉ một phen, lại an ủi An Duy.

Lê Tổ siêu cấp xem thường loại hành vi này của An Duy, rõ ràng ngày hôm qua hắn còn nói, tình yêu mới là sinh mệnh của hắn, mà cậu là người hắn yêu, hiện tại cứ như vậy đi trêu đùa đám con gái.

An Duy cũng nhìn thấy Lê Tổ, Lê Tổ ngồi vào chỗ, hắn liền từ trên bàn đi xuống, nói xin lỗi với các nữ sinh, tiến đến bên cạnh Lê Tổ.

29. Chương 29: Hành Trình Thành Phố S [1]

Lê Tổ lấy sách ra đọc, không thèm nhìn hắn, An Duy ngồi xuống vị trí bên cạnh ghé vào bàn cậu, chăm chú quan sát cậu.

An Duy nhìn một hồi, nhận thấy Lê Tổ không để ý đến mình, liền vươn tay chặn sách của cậu, nói, “Tổ Tổ, em nhìn tôi liếc mắt một cái đi.”

Lê Tổ hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng nói, “Anh cũng quá tàn nhẫn, làm như vậy đối với người ta.”

An Duy nói, “Đây là hắn xứng đáng, ai bảo hắn đối với em như thế. Sau này cũng vậy, ai dám ra tay với em, thương tổn em, tôi sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho hắn, khiến hắn phải trả giá gấp mấy lần. Thế giới này vốn là như vậy, cá lớn nuốt cá bé.”

Lê Tổ lạnh lùng nhìn hắn, An Duy cũng nhìn cậu nở nụ cười, nói, “Đương nhiên, em không cần biến cường, em giống như bây giờ là tốt rồi, tôi sẽ bảo vệ em.”

Lê Tổ cầm lấy sách đánh An Duy khiến đường nét trên gương mặt đẹp trai hiện lên biểu tình tức giận, An Duy cố ý quát to một tiếng, nói, “Em mưu sát chồng a.”

Lê Tổ cầm sách bắt đầu đánh hắn, An Duy khẩn trương chạy trốn, Lê Tổ đứng lên, đem một đồng sách lập tức ném vào đầu An Duy, An Duy trông thấy Lê Tổ tức giận đứng đó, liền dừng lại, hắn nhặt sách lên đem trả về cho Lê Tổ, nói, “Bà xã, đến, sách, ném cẩn thận một chút, không cần động thai.”

Lê Tổ đoạt lấy sách liền đuổi theo đánh hắn, “Anh đi chết đi.”

Hai người, người truy ta đuổi, An Duy gào khóc, nhóm con gái trông thấy cười đến run rẩy hết cả người, Lê Tổ chạy đến hít thở không thông mới dừng lại, trở về chỗ ngồi, thở hổn hển một trận rồi lại lấy sách ra đọc tiếp.

An Duy vẫn muốn tiến đến trêu Lê Tổ, vừa lúc đài phát thanh radio đang nói, hạng mục của buổi chiều ngày hôm nay bắt đầu, có vài đồng học chạy tới lớp gọi An Duy, “Thầy nói đi xuống sân thể dục chuẩn bị.”

An Duy đáp rồi quay sang Lê Tổ, “Tổ Tổ, cùng đi xuống sân thể dục đi, buổi chiều nhìn tập thể của em, cảm giác rất vinh dự.”

Lê Tổ nói, “Tôi không có hạng mục.”

Các nữ sinh cũng đến, “Đi thôi, Lê Tổ nhì, cùng đi cổ vũ cho bọn hắn cố gắng. Dù sao khi kết thúc trận đấu còn phải tụ hội, trao giải nữa.”

Lê Tổ do dự một phen, đành phải đi theo bọn họ ra cửa, trong tay vẫn cầm một quyển sách.

An Duy ôm bả vai Lê Tổ đi ở phía sau, Lê Tổ nhìn chung quanh không có ai, liền nói, “An Duy, tôi đã suy nghĩ về những lời anh nói ngày hôm qua, chúng ta vẫn nên làm bạn bè bình thường đi.”

An Duy nói, “Tôi cũng không bắt buộc em, sau này em sẽ chân chính yêu tôi.”

Lê Tổ, “.....”

Lê Tổ nhận thấy tính cách An Duy thực cởi mở, cho dù cậu cự tuyệt hẳn, hẳn vẫn không hề có suy nghĩ tiêu cực nào đối với cậu, vậy nên, trong lòng cũng không phải khó xử, cảm giác giống như trước đây chơi cùng nhau, không có chuyện gì xảy ra.

Khoảng thời gian cuối học kỳ, mọi người đều thảo luận vấn đề phân ban, Lê Tổ ngược lại không suy nghĩ tới, cậu đã sớm có quyết định, nhanh chóng phân cậu vào ban văn đi, ban khoa học tự nhiên thật sự là muốn phiền chết cậu.

Kỳ thi cuối cùng kết thúc, bọn họ liền phân ban, An Duy giống với Lê Tổ, đều vào ban văn, số lượng nữ sinh ở ban văn so với nam sinh nhiều hơn một ít, An Duy vào tự nhiên càng là như cá gặp nước.

Trong mắt Lê Tổ, tuy rằng An Duy đồng tính luyện ái, nhưng mà, thủ đoạn hẳn hống đám con gái không phải cao minh bình thường, quả thực đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Nếu hẳn yêu thích người khác phái, còn không biết sẽ trở thành hoa hoa công tử đến mức nào.

Sau khi ổn định xong lớp học mới, kỳ nghỉ hè cũng bắt đầu.

An Duy phải về Mĩ một thời gian, trước khi rời khỏi, còn đặc biệt chạy đến nhà Lê Tổ để cáo từ, ôm cậu không buông, “Tôi phải đi, em trăm ngàn lần phải nhớ tới tôi.”

Lê Tổ chịu không nổi hẳn bám dính lấy mình, không ngừng đẩy hẳn, “Buông ra, anh muốn đi thì mau đi, cũng không phải là không trở lại.”

An Duy nói, “Nhưng mà không có em ở nơi đó tôi sẽ cảm giác tịch mịch.”

Lê Tổ lại dùng sức đẩy hẳn ra, “Tùy anh, mau đi, kéo không kịp chuyến bay.”

An Duy nói, “Tổ Tổ, em hôn tôi một cái nha, hôn một cái tôi đi liền.”

Lê Tổ xoay người cầm cái gối bắt đầu quật An Duy, An Duy oa oa kêu lên, chạy ra ngoài.

Lê Tổ nói, “Anh lẩn xa một chút.”

An Duy khóc kể, “Em thật sự là hảo bạo lực. Tôi đi, tôi thật sự đi.”

Lê Tổ buông chiếc gối, “Bái bai, lên đường bình an.”

An Duy lưu luyến rời khỏi, Lê Tổ không có tiễn hẳn ra sân bay.

Lê Trường Ân trông thấy quan hệ của hai người tốt như vậy, trong lòng kỳ thật là có chút thả lỏng, dù sao Lê Tổ có người khác thích cậu, làm bạn bè với cậu, trong mắt y, cảm giác rất tốt, bất quá, hai người nhất định phải nên là bằng hữu bình thường mà thôi.

An Duy đi, Lê Tổ đến chỗ Đường Văn Nghiễn luyện vẽ, đôi lúc cũng có cảm giác tịch mịch.

Lê Tổ nghỉ hè, bài tập làm được hơn phân nửa, Lê Trường Ân nhận thấy con trai mình ở nhà xác thực là buồn tẻ, liền thăm dò ý kiến của cậu, “Cha muốn đi S thành công tác, thời gian là vài ngày, con có muốn đi cùng cha không?”

Lê Tổ sững sốt, liền cười rộ lên, nhào vào lòng Lê Trường Ân, ánh mắt sáng lên, “Vâng, ba ba, cha muốn mang con đi theo?”

Lê Trường Ân nói, “Lúc cha đi công việc, con có thể ở lại khách sạn, lúc khác, cha dẫn con đi xem chung quanh, cha thấy, ở S thành có vài cuộc triển lãm tranh, còn có triển lãm đồ sứ, và triển lãm các loại gốm, đến khi đó đều dẫn con đi.”

Lê Tổ ôm chầm lấy cổ Lê Trường Ân, hôn một cái lên gương mặt cha, “Ba ba, con yêu cha.”

Lê Trường Ân cười rộ lên, lại vỗ mông cậu một cái, “Được rồi, đừng nịnh cha như vậy, đi thu xếp cái gì muốn mang theo đi, không cần mang quá nhiều, đến lúc đó ở bên kia mua luôn.”

“Vâng, được ạ.” Lê Tổ đáp lời, lại nghĩ đến, “Con gọi điện thoại cho thầy Đường và thím, nói không thể đến chỗ thầy vài ngày tới.”

Lê Trường Ân nói, “Con đi gọi đi.”

Cứ như vậy, Lê Tổ đi theo Lê Trường Ân đến S thành.

Trên máy bay, Lê Tổ dựa vào vai Lê Trường Ân đọc sách, Lê Trường Ân che sách của cậu nói, “Không cần lúc nào cũng đọc sách, con sớm hay muộn cũng cận thị.”

Lê Tổ nói, “Mới sẽ không, ba ba không cần miệng quạ đen.”

Xuống máy bay, có xe của khách sạn tới đón hai người, mà cấp dưới của Lê Trường Ân, còn đến S thành sớm hơn y.

Khách sạn, Lê Trường Ân trực tiếp chọn phòng giường lớn, buổi tối Lê Tổ rút vào lòng Lê Trường Ân, được cha ôm ngủ.

Lê Trường Ân sờ thân thể của cậu, tấm lưng gầy yếu của cậu, cánh tay mảnh mai, chân nhỏ nhắn, vai gầy, còn có một khúc eo thon nhỏ, hơn nữa là một cái mông vênh, Lê Trường Ân đánh một cái lên mông cậu, Lê Tổ lập tức kêu một tiếng, “Ba ba, không cần đánh con.”

Lê Trường Ân nói, “Cho người ăn cơm nhiều, người ngược lại gầy thành cái dạng này.” Hơn mười lăm tuổi rồi mà cũng không cao lên.

Lê Tổ nói, “Có hảo hảo ăn cơm, mỗi ngày đều uống sữa, được không?”

Lê Trường Ân nói, “Vậy người phải rắn chắc lên một chút đi!”

Lê Tổ nói, “Mới không, sẽ biến thành một thằng ngốc.”

Lê Trường Ân bị cậu trêu cười rộ lên.

Lê Trường Ân đem hạng mục công tác đàm phán giao cho cấp dưới, chính mình chỉ phụ trách ký ước cuối cùng, vả lại, bọn họ còn có rất nhiều lựa chọn, hơn nữa, là người khác cầu bọn họ, y đương nhiên cũng không vội vàng.

Vì thế, y liền dẫn con trai đi chơi khắp nơi trong S thành.

Ngày đầu tiên là đi khu trung tâm vui chơi, Lê Tổ không thích chơi mấy trò quá kích thích, Lê Trường Ân cùng cậu ngồi ngựa gỗ xoay tròn, ma thiên luân (1), còn cùng cậu lái xe điện đụng.

Lê Tổ chơi cả ngày, nên khi trở về đã muốn bị Lê Trường Ân ôm ngủ đem về khách sạn, vẫn là bị Lê Trường Ân ôm đi tắm rửa.

Lúc tắm Lê Tổ rớt cuộc cũng tỉnh, rồi mới xấu hổ đỏ cả mặt, đuổi phụ thân ra khỏi phòng tắm, tự mình tắm rửa.

Sau đó tiếp tục đi nghe đại hội âm nhạc, đi nhà bảo tàng, khu khoa kỹ địa phương, rồi mới đi đến triển lãm tranh. Đến triển lãm tranh, Lê Tổ đi một vòng, phát hiện bên trong có hai bức họa của mình, còn có một bộ của An Duy, Lê Tổ kinh ngạc nói không nên lời.

Lê Tổ nói, “Vì cái gì của con ở trong này?”

Lê Trường Ân nói, “Là do thầy Đường của các con mang đến?”

Lê Tổ nói, “Thầy nói là cầm đi tham gia triển lãm, không nghĩ tới là được mang đến nơi này.” Đây là phòng triển lãm tranh tương đối cao quý.

Lê Trường Ân dẫn con trai đến hỏi nhân viên công tác, “Những bức họa ở đây của các người có thể bán sao?”

Nhân viên công tác nói, “Đại bộ phận là có thể, có điều phải hỏi qua người họa sĩ để xác định có thể bán hay không.”

Lê Trường Ân thế là nhỏ giọng hỏi Lê Tổ, “Bảo bối, bức họa kia của con có thể bán được không? Cha mua mang về treo trong nhà được không?”

Lê Tổ trừng mắt nhìn cha liếc một cái, “Không cần mua, sau này con thành danh, người khác nói tác phẩm của con đều là phải nhờ phụ thân đến mua, con sẽ vô cùng mất mặt.”

Lê Trường Ân, “.....”

Lê Trường Ân cười rộ lên, sờ sờ đầu của cậu, Lê Tổ còn nói, “Đợi buổi triển lãm này kết thúc, bức tranh được đưa trở về, đến lúc đó con đưa cha thì được rồi.”

Lê Trường Ân hôn một cái lên gương mặt cậu, “Cám ơn bảo bối.”

Lê Tổ khẩn trương đẩy cha ra, sắc giọng, “Không cần ở loại địa phương này hôn con.”

“Vậy ở đâu mới có thể hôn?” Lê Trường Ân trêu cậu nói.

Lê Tổ trừng mắt nhìn cha liếc một cái không trả lời.

Lê Trường Ân bị cậu trừng mắt vô cùng vui vẻ, bộ dáng Lê Tổ khi trừng người ta, khiến cho đôi mắt quyến rũ kia tựa như đang ẩn chứa động thái liếc mắt gợi tình.

Sau buổi triển lãm tranh, trực tiếp đến nhà hàng ăn cơm, là một nhà hàng xoay tròn (2) rất nổi tiếng ở S thành, hơn nữa còn đứng thứ hai trong các nhà hàng xoay tròn của S thành. Ở tầng cao nhất, có thể quan sát toàn bộ quang cảnh xung quanh.

Nhà hàng tự phục vụ (3), nhưng những phục vụ sinh cũng rất chu đáo khiến cho mọi người cảm thấy quen thuộc như ở đang nhà.

Lê Trường Ân sắp xếp bàn ăn cho Lê Tổ bên cạnh cửa sổ, hỏi cậu thích ăn cái gì, rồi y tự mình đứng dậy đi lấy đồ ăn, phục vụ sinh cung kính theo sau bưng đĩa ăn, Lê Trường Ân chọn toàn bộ những món Lê Tổ thích ăn.

Lê Tổ ngồi ở chỗ kia, hai mắt nhìn phụ thân, rồi lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, có thể cảm nhận được nhà hàng đang chuyển động. Phía bên ngoài cửa sổ, có rất nhiều toà nhà cao thấp khác nhau, những toà cao ốc mọc lên như rừng, đèn đuốc lấp lánh, khiến cho đường quốc lộ bên dưới rực rỡ như ban ngày, xe chạy trên đường như đàn kiến phát sáng, còn có thể trông thấy con sông chảy qua, công viên bên bờ sông cây xanh dày đặc, mang một chút ánh sáng.

Cậu ngồi ở đây, lặng yên bình ổn, dáng người thiếu niên thon dài mỹ lệ, gương mặt tinh xảo xinh đẹp, văn tĩnh lại thêm khí chất ưu nhã, đều hấp dẫn không ít người xem, tuy rằng cậu lúc này vẫn là một đứa nhỏ.

Một nam nhân đi về phía cậu, Lê Tổ nghĩ phụ thân đã trở lại, ngẩng đầu lên, là một thúc thúc xa lạ, đối phương cười hỏi cậu, “Tôi có thể ngồi ở chỗ này, nhìn phong cảnh bên đây được không?”

Phụ thân không có ở đây, Lê Tổ không có thói quen tiếp xúc với người lạ, hơi hơi gật đầu một cái, sau đó vội vàng quay mặt đi.

.

Chú giải :

(1) ma thiên luân : vòng quay

(2) nhà hàng xoay tròn : Revolving restaurant, đa số nằm trên những toà ốc cao tầng, bên dưới sàn nhà hàng có cơ chế tự động xoay tròn 360 độ. Thực khách có thể vừa dùng bữa, vừa ngắm cảnh sắc bên ngoài.

30. Chương 30: Hành Trình Thành Phố S [2]

Thực dễ dàng để nhận ra, thúc thúc đây là muốn trò chuyện cùng cậu, nhưng Lê Tổ không thích giao tiếp với người không quen biết, thế nên cậu một mực lờ đi gã.

Đối phương hỏi cậu, “Tôi đoán cậu biết chơi dương cầm, đúng không?”

Lê Tổ giật mình nhìn sang, đối phương lập tức nở nụ cười, “Đ đoán đúng rồi sao?”

Lê Tổ vẫn không trả lời.

Kỳ thật thúc thúc này nom không giống người xấu, tựa hồ tuổi tác xấp xỉ bằng phụ thân, bộ dáng cao lớn mà thâm trầm, khi cười rộ lên khiến cho người ta có cảm giác ấm áp.

Gã trông thấy Lê Tổ không nói lời nào, gã cũng không hỏi lại, gã chỉ vào địa phương ở dưới lầu nói, “Bên kia là trung tâm quảng trường, lúc này đèn đuốc rất sáng.”

Lê Tổ nhỏ giọng nói câu đầu tiên với gã, “Chú là người ở đây sao?”

Thanh âm Lê Tổ khe khẽ, mang theo sự nhẹ nhàng và trong sáng riêng biệt của thiếu niên, khiến con người ta nghĩ đến cảnh tượng tuyết thủy trong suốt từ trên núi cao chậm rãi chảy xuống, lại bị ánh mặt trời chiếu rọi lấp lánh rực rỡ.

Ngô Hàn Hiên nghĩ thanh âm của cậu hẳn sẽ rất dễ nghe, nhưng không ngờ tới lại êm tai đến như vậy.

Gã muốn trò chuyện cùng cậu, gặp gỡ bất ngờ như thế này thật đúng là một điều tốt đẹp.

Gã cười trả lời cậu, “Cậu đoán được tôi là ai sao?”

Lê Tổ nói, “Tôi cảm thấy đúng vậy, chú có giọng nói của người địa phương ở đây.”

Ngô Hàn Hiên, “Vậy để tôi trả lời. Tôi đúng là người ở đây, bất quá, phần lớn thời gian tôi không ở trong này, nhưng giọng nói vẫn là lưu lại dấu vết rất sâu.”

Lê Tổ hơi hơi gật đầu một cái, ánh mắt trong suốt tựa như bầu trời trên cao nguyên, xinh đẹp đến động lòng người.

Ngô Hàn Hiên còn nói, “Cậu không phải là người ở nơi này, phải không?”

Lê Tổ đáp, “Vâng, tôi cùng ba ba đến đây vui chơi.”

Đối phương “Ừm” một tiếng, nói, “Nếu tôi có con, tôi nghĩ nó hiện tại cũng đã lớn bằng cậu, cũng sẽ đáng yêu giống như cậu vậy.”

Lê Tổ được gã khen ngợi là đáng yêu, liền có chút thẹn thùng, nói, “Vậy chú bây giờ còn không có con cái sao?”

Đối phương gật gật đầu, Lê Tổ hiếu kỳ hỏi, “Vì sao?”

Đối phương trả lời, “Có lẽ là cảm giác sẽ không thể làm một người cha tốt, cho nên trông thấy cậu, đã nghĩ muốn cùng cậu nói mấy câu.”

Lê Tổ chớp mắt một cái, lông mi thật dài như cánh quạt, làm nổi bật một đôi mắt xinh đẹp, “Chú hiện tại muốn có con cũng không muộn đâu.”

Đối phương nở nụ cười, cũng không đáp.

Lúc này, Lê Trường Ân đã trở lại, phục vụ sinh đem thức ăn đến, Lê Tổ trông thấy cha, ánh mắt liền sáng lên, “Ba ba.”

Lê Trường Ân cười nói, “Đói bụng sao, đợi không kịp?”

Lại nhìn về phía nam nhân ngồi đối diện Lê Tổ, không khỏi lộ ra kinh ngạc, “Ngô tổng? Anh sao lại ở trong này?”

Đối phương cũng kinh ngạc, “Nguyên lai là Lê tổng, cư nhiên gặp được ở đây, thật là trùng hợp a.”

Lê Trường Ân ngồi xuống bên cạnh Lê Tổ, sau đó đối Ngô Hàn Hiên nói, “Anh sao lại”

Ngô Hàn Hiên, “Con trai anh thật là ngoan ngoãn, tôi thấy cậu ấy ngồi ở đây một mình, đột nhiên có chút cảm khái, liền đi tới cùng cậu bé nói hai ba câu. Các người dùng cơm đi, tôi còn có hẹn, tôi đi trước.”

Lê Trường Ân nói, “Nếu không ngại, cùng nhau sang đây.”

Ngô Hàn Hiên vẫn là khách khí cự tuyệt, sau đó rời đi.

Lê Trường Ân ánh mắt thâm trầm nhìn bóng dáng gã rời khỏi, rồi y quay đầu đối nhĩ tử cười nói, “Chú ấy tìm con nói cái gì?”

Lê Tổ trả lời, “Chỉ là tâm sự, chú nói nếu chú ấy có con trai, thì cũng đã lớn bằng con.”

Lại hỏi, “Ba ba, chú ấy là bằng hữu của cha sao?”

Lê Trường Ân hôn một cái lên trán cậu, “Ừ, có lui tới trong công việc, lần này chính là bàn bạc công việc cùng chú ấy.”

“Dạ.” Lê Tổ còn nói, “Con vừa rồi không nhiệt tình với chú ấy, không nói nhiều với chú, có thể hay không khiến chú ấy mất hứng, gây bất hòa trong công việc của cha?”

Lê Trường Ân nở nụ cười, nhéo nhéo hai má cậu, “Ăn cái gì đi, việc này con không cần quan tâm.”

Phục vụ sinh giúp bọn họ dọn xong thức ăn, Lê Trường Ân còn gọi thêm rượu vang và món tráng miệng, còn có bào ngư và súp hải sản.

Lê Trường Ân giúp Lê Tổ bóc vỏ cá, Lê Tổ gấp thịt cá hồi ăn, cậu nhú mi, “Ba ba, con không thích ăn cái này.”

Lê Trường Ân nói, “Vậy bỏ đi, không ăn là được. Ăn beefsteak đi, cha cắt ra cho.”

Lê Tổ cười nhìn cha, lại gấp thức ăn đút cho Lê Trường Ân, Lê Trường Ân đành phải ăn, còn nói, “Bảo bối, con ăn đi, không cần đút cho cha, ba ba là người trưởng thành rồi.”

Lê Tổ nói, “Con đây cũng là người trưởng thành rồi.”

Lê Trường Ân nói, “Người vĩnh viễn là con trai ngốc của ta, đừng tranh luận nữa, đến, ăn miếng beefsteak này đi.”

Đợi hai người ăn xong, Lê Tổ ăn no nê không muốn động, nói, “Những thứ kia ăn ngon thật.”

Lê Trường Ân, “Cha sẽ tái dẫn con đi ăn ngon, lần sau đến S thành, nếu con còn thích nơi này, thì liền đến đây.”

Khi Lê Trường Ân trả tiền, được báo cho biết đã có người thanh toán hộ, thậm chí còn trả luôn cả tiền tip.

Lê Trường Ân, “.....”

Lê Tổ nhìn cha, nhỏ giọng hỏi, “Là vị thức thức kia sao?”

Lê Trường Ân dẫn Lê Tổ rời đi, trong thang máy nói với cậu, “Là anh ta đi, bắt quá quên đi, chúng ta vốn là có công việc qua lại, như vậy cũng không sao.”

Sau đó, Lê Trường Ân nhận được thiệp mời của Ngô Hàn Hiên, mời y và con trai y đến tham dự buổi tiệc tại tư gia của gã.

Gọi là tiệc sinh nhật.

Lê Tổ nhìn thiệp mời, nói, “Trên đó có viết tên của con.”

Lê Trường Ân nói, “Bảo bối muốn đi sao?”

Lê Tổ nói, “Vị thức thức kia cũng không tệ lắm, đi thôi.”

Lê Trường Ân hỏi, “Vì sao cảm giác chú ấy không xấu?” Trong mắt Lê Trường Ân, Ngô Hàn Hiên tuyệt đối không phải là người tốt, bắt quá cũng là một thương nhân rất thành đạt.

Lê Tổ nghĩ nghĩ, lẩn lộn trên giường lớn, nhìn trần nhà, nói, “Vâng, không biết nói sao, nhưng khi con nhìn chú ấy, cảm giác chú ấy và cha hơi giống nhau, vậy nên con cho rằng không xấu.”

Lê Trường Ân cười rộ lên, ngồi bên mép giường, chống cánh tay, khom xuống trên người Lê Tổ, lại cúi đầu hôn cằm cậu, nói, “Không được tùy tiện tin tưởng người khác. Tổ Tổ phải học cách bảo vệ chính mình.”

Lê Tổ nói, “Con biết a, khi còn bé không phải thường hay nói, không nói chuyện với người lạ, không đi với người lạ, như vậy sao.”

Lê Trường Ân kê bên lỗ tai cậu vừa thổi khí vừa hôn lên, Lê Tổ ngứa ngáy, ngo nguậy đầu, Lê Trường Ân nói, “Ừ, nên như vậy.”

Lê Tổ đỏ mặt, “Nhưng mà con hiện tại đã trưởng thành.”

Lê Trường Ân một tay nhéo nhéo hai má nộn nộn của cậu, “Trưởng thành chỗ nào?”

Lê Tổ nói, “Trưởng thành chính là trưởng thành, a..... Ba ba, hảo chán ghét, không cần chọc con nhột”

Hai cha con lăn qua lộn lại trên giường, đánh tới đánh lui, cuối cùng vẫn là Lê Tổ thua, bị Lê Trường Ân ôm vào trong ngực, chân vắt ngang người Lê Trường Ân.

Nhưng, một giây sau, Lê Trường Ân buông con trai ra, xuống giường đi vào buồng vệ sinh, đối Lê Tổ nói, “Sau này không cần nói chuyện với người xa lạ, biết không, con trai ngốc?”

Lê Tổ rầu rĩ nói, “Con mới không ngốc.”

Lê Trường Ân dẫn con trai tham dự tiệc sinh nhật của Ngô Hàn Hiên, tại một biệt thự bên bờ sông.

Lê Tổ mặc áo T shirt và quần dài đơn giản, thiếu niên cử chỉ nhẹ nhàng, khí chất văn tĩnh, rất thu hút sự chú ý từ mọi người.

Tiệc sinh nhật của Ngô Hàn Hiên mời không ít người, có đối tác, có bằng hữu, nữ khách quý tương đối ít, nam nhân thì nhiều, tổ chức cũng không hề quá mức trịnh trọng, mà là tương đối tùy ý.

Lê Trường Ân vừa đến, liền gặp được vài vị đối tác cùng nhau vây quanh, mọi người nói chuyện phiếm, nói chuyện chính trị, kinh tế, Lê Tổ đi theo Lê Trường Ân, ai nhìn thấy đều tán dương một câu tuấn tú lịch sự, rồi lại có người nghi ngờ chất vấn Lê Trường Ân, “Anh không phải là không kết hôn sao?”

Lê Trường Ân cười nói, “Mẹ của thằng bé mất sớm.”

Lê Tổ cảm giác lúc đi theo phụ thân mà còn cùng thêm một đồng thức thức ở bên người thì thực không quen, nói một tiếng với Lê Trường Ân, cậu liền tự mình tìm địa phương thanh tĩnh để ngồi, là ban công Âu thức (1) của Ngô gia.

Trong chốc lát, có người đến, cẩn thận vén lên tấm rèm, trông thấy Lê Tổ, cười nói, “Cậu tại sao lại trốn ở chỗ này, bên ngoài không nóng sao?”

Lê Tổ nói, “Không nóng, có gió hè. Ngô thúc thúc, chú ra đây làm chi vậy?”

Đối phương cười nói, “Có lẽ là do biết cậu ở trong này cũng không chừng nga.”

Lê Tổ cười cười, tiếp tục ghé vào ban công ngắm nhìn mặt nước sông cách đó không xa.

.

Chú giải :

(1) Ban công theo phong cách châu Âu.

31. Chương 31: Hành Trình Thành Phố S [3]

Trên ban công có cái bàn, Ngô Hàn Hiên trở vào trong nhà, mang kem ly hoa quả đi ra đặt ở trên bàn, gọi Lê Tổ, “Ba ba cậu gọi cậu là Tổ Tổ, tôi cũng có thể gọi cậu như vậy được chứ? Đến, ăn kem trái cây.”

Lê Tổ quay đầu nhìn gã, thoáng có chút ngượng ngùng, ngồi vào bàn, ăn kem ly.

Ngô Hàn Hiên ngồi đối diện Lê Tổ, cũng bắt đầu ăn.

Lê Tổ thấy gã là một đại nam nhân mà còn ăn kem ly, liền có hơi há hốc mồm. Bộ dáng cậu ngỡ ngác nhìn Ngô Hàn Hiên, dị thường đáng yêu, khiến Ngô Hàn Hiên nở nụ cười, “Xảy ra chuyện gì, tôi không thể ăn kem ly giống cậu?”

Lê Tổ lắc đầu, “Không phải, chẳng qua ba ba tôi không ăn như thế.”

Ngô Hàn Hiên nói, “Của tôi là kem sâm-panh, cậu muốn thử cái này không, thực ngon miệng nga, so với của cậu ngon hơn.”

Gã mới ăn một ngụm, liền đem nguyên một ly kem lớn của mình đưa cho Lê Tổ, lấy lại ly kem của Lê Tổ mang về ăn, còn nói, “Ăn đi. Cậu luôn so sánh tôi và ba ba của cậu, vậy làm con nuôi của tôi, thế nào? Hừm? Tổ Tổ?”

Lê Tổ ha ha cười, lấy kem ly ăn, không đáp.

Ngô Hàn Hiên thoáng chốc vươn tay nhẹ nhàng sờ soạng bên tai, trên gương mặt cậu, “Tiểu tử ngốc, chỉ biết cười, làm con nuôi của tôi, ưu đãi rất nhiều đấy.”

Bị gã sờ qua, Lê Tổ liền có chút cứng đờ, nhưng không bắt mẫn né tránh, vả lại nhìn gã xác thực rất thích mình, cậu cũng chỉ dễ dàng thuận theo, nhưng nơi bị sờ qua lại phát sinh một trận nhiệt, ngứa, khiến cậu cảm giác vô cùng bối rối.

Cậu đành phải cúi đầu nói, “Vâng, để ba ba quyết định.”

Ngô Hàn Hiên nói, “Vây đi, lát nữa hỏi ba ba cậu là được rồi.” Nói xong, nâng tay ý bảo cậu ăn kem, lại hỏi, “Cảm giác thế nào, ăn ngon không?”

Lê Tổ gật đầu, “Ăn ngon.”

“Ăn ngon thì ăn nhiều vào, bên trong vẫn còn.” Ngô Hàn Hiên nói, ánh mắt vốn không có đặt trên người Lê Tổ, ăn hoa quả nhìn về phía xa xa. Trong thành thị, nhà cao tầng mọc san sát nối tiếp nhau, đèn đuốc huy hoàng, phản chiếu trên mặt nước sông. Gã không tự đại, cho rằng mình là trung tâm của thành phố, nguyên nhân là vì nơi thương trường cạnh tranh ngổn ngang, đủ các loại sự tình, ngược lại khiến gã cảm giác bản thân mình kỳ thật rất nhỏ bé, cho nên khi trông thấy Lê Tổ liếc mắt một cái liền đã coi trọng, cậu tiến vào mắt gã, giống như bóng chốc chạm vào được tim gã, khiến trong một khắc ấy đã khơi gợi nên quá tính của gã. Gã là một nhân loại nhỏ bé, cứ như vậy bị một người khác nắm bắt được.

Theo lời Lê Trường Ân, gã biết Lê Tổ mới mười lăm tuổi, đứa nhỏ mười lăm tuổi, y nghĩ gã có thể làm cái gì đây chứ?

Nhưng mà, lại không thể quên được.

Làm con nuôi là tốt rồi, Ngô Hàn Hiên nghĩ như thế.

Gã nhìn con sông một hồi, Lê Tổ đã muốn ăn xong ly kem sâm-panh nho thơm mát, tựa hồ có vẻ còn chưa ăn đủ, Ngô Hàn Hiên thực sung nịch nhìn cậu, lại cười, “Tôi mang thêm cho cậu một ly, muốn ăn cái gì?”

Lê Tổ cười lắc đầu, “Không cần nữa.”

Ngô Hàn Hiên lại mang thêm kem ly cho cậu, thậm chí mang một ly rượu hoa quả hạt thông đến cho cậu, gã lần đầu tiên gặp được một đứa nhỏ mà mình yêu thích, tự nhiên cái gì cũng đều phải cưng chiều cậu, vì cậu. Lê Tổ lại bắt đầu ăn kem ly, uống một ngụm rượu Ngô Hàn Hiên đưa cho, cảm giác khó uống, lại đặt xuống.

Ngô Hàn Hiên nhìn cậu một ngụm nhỏ, một ngụm nhỏ ăn kem, đôi môi cánh hoa bị đông lạnh đỏ bừng, cái lưỡi phấn nộn liếm chiếc muỗng nhỏ bằng bạc, tâm gã sinh tà niệm, đành phải khấn trương đem tầm nhìn chuyển khai, hỏi cậu, “Mẹ cậu đã qua đời từ rất sớm sao?”

Lê Tổ gật gật đầu, “Lúc tôi hơn hai tuổi.”

Ngô Hàn Hiên nói, “Làm khó ba ba cậu nhiều năm như thế không kết hôn.”

Lê Tổ cười cười, không đáp lại. Cậu là hy vọng ba ba cậu vĩnh viễn đừng kết hôn.

“Khi biết anh ta, cũng không biết anh ta cứ nhiên kết hôn, còn có một đứa con trai đáng yêu như cậu.” Ngô Hàn Hiên tiếp tục nói, Lê Tổ tiếp tục ăn, không thèm nhìn.

“Cậu rất then thừng, Tổ Tổ, cậu hẳn là thường xuyên đi nhiều nơi với ba ba cậu, tham gia tiệc rượu, nhìn ba ba cậu bàn chuyện công việc như thế nào, nhờ vậy, cậu sẽ hiểu biết thêm rất nhiều, sau này cũng có thể kế thừa sự nghiệp của cha. Làm con nuôi của tôi đi, sự nghiệp sau này của tôi cũng chia cậu. Thấy thế nào?”

Lê Tổ ngẩng đầu nhìn gã, trên gương mặt Ngô Hàn Hiên mang theo tươi cười, từ ái và ôn nhu. Nhưng, bên dưới lớp vỏ bọc từ ái và ôn nhu đó lại là ngạo khí tự tin và cường ngạnh bá đạo tuyệt đối.

Lê Tổ thích hội họa, cậu hiểu rõ bản thân mình nhất.

Cậu lắc lắc đầu, “Chú muốn cho tôi này nọ, ba ba tôi sẽ không cho tôi làm con nuôi của chú!”

Ngô Hàn Hiên sững sốt, cười, “Vì cái gì?”

Lê Tổ nghĩ nghĩ, cậu biết sẽ là như vậy, “Ba ba một mình nuôi tôi là đủ, không cần người khác.”

Ngô Hàn Hiên cảm giác càng thêm kỳ quái, “Là như vậy?”

“Vâng, đúng thế.” Lê Tổ còn nói, “Sau này tôi phỏng chừng không có cách nào kế thừa gia nghiệp ba ba tôi, tôi muốn đi theo hội họa.”

Ngô Hàn Hiên cười nói, “Hội họa? Ba ba cậu so với cậu đi trước, làm sao đây?”

Lê Tổ hiểu gã nói đi trước ý là chết, mà là người ai ai cũng đều phải chết, vì nguyên do này, Lê Tổ mới cảm giác làm người là tốt đẹp, bởi vì vô luận người tốt hay kẻ xấu, cao sang quyền quý hay bách tính bần hàn đều không thể trốn tránh, như vậy, thế giới này mới có vẻ tốt đẹp. Cậu tựa hồ từ trước đã sớm nghĩ đến chữ “Chết” này, cho nên ngược lại không sợ hãi, nói, “Sẽ không, tôi sẽ chết trước ba ba tôi, tôi cam đoan sẽ là như vậy.”

Ngô Hàn Hiên lẳng lặng nhìn cậu, trong con ngươi tối đen sâu thẳm của Lê Tổ có điều gì đó khiến gã xem không hiểu. Ban đêm, dưới ngọn đèn hôn ám, Lê Tổ tựa như càng có thêm sức quyến rũ, bất đồng rất lớn với thứ ánh sáng bên cạnh gã.

Ngô Hàn Hiên không có cách nào hỏi cậu nguyên nhân, chỉ là ôn nhu nở nụ cười.

“Cậu vẽ tranh, vẽ những gì?”

Lê Tổ nói, “Thích vẽ cảnh vật hơn, nhân vật thì đôi khi cũng có vẽ.”

Ngô Hàn Hiên nói, “Nếu có cơ hội tôi sẽ đến xem tranh của cậu vẽ.”

Lê Tổ nói, “Cám ơn.”

Lê Tổ ăn kem ly đã có chút say, nhưng chính cậu không biết, chỉ cảm thấy mình như phiêu phiêu dục tiên, đôi mắt sâu thẳm nhìn trước mặt Ngô Hàn Hiên, mang theo một loại huyền bí mê hoặc.

Có người hầu đến gọi Ngô Hàn Hiên, gã liền đi vào, lệnh người hầu mang cho Lê Tổ khăn tay và đổi hoa quả, lại vì cậu mang thêm một ly kem sâm-panh. Lê Tổ tựa vào ghế từ từ ăn, choáng vạng hồ hồ, nhưng tinh thần cũng rất thả lỏng, cậu cảm giác thực thoải mái.

Lê Trường Ân cũng uống không ít rượu, quay đầu tìm con trai, chung quanh không thấy, người hầu Ngô gia mới đến nói với y, “Tiểu thiếu gia ngồi ở ban công, cậu ấy thích yên tĩnh.”

Lê Trường Ân xác nhận, lúc này mới đi đến ban công tìm con trai.

Lê Tổ đã muốn say, tựa vào ghế, ngẩn người nhìn xa xa. Lê Trường Ân đến, cậu cũng không phát hiện ra cha. Lê Trường Ân cúi xuống hôn lên trán cậu một cái, cậu mới có một chút xoay người, mơ mơ hồ hồ nhận ra đây là phụ thân mình, liền mềm mại gọi cha, “Ba ba..... Ba ba.....”

Lê Trường Ân nói, “Ừm, cha ở đây.”

Nhìn kem ly la liệt trên bàn, không khỏi nhéo hai má Lê Tổ một cái, nói, “Tiểu tử ngốc, ăn nhiều kem ly như thế, bụng không lạnh sao?”

Lê Tổ cười với cha, say, không có ý thức, khoe mắt, đuôi lông mày đều mang theo vẻ mỉa mai.

Lê Trường Ân ôm con trai mơ mơ màng màng của mình vào trong ngực, mang đi ra ngoài, Ngô Hàn Hiên tiến đến nói, “Tổ Tổ muốn ngủ, có muốn hay không, các người ngủ lại nhà tôi, ngày mai hẳn trở về, thế nào?”

Lê Trường Ân kỳ thật đã nhìn ra thái độ Ngô Hàn Hiên đối với Lê Tổ có chút kỳ quái. Với con trai của một đối tác, như vậy là quá tốt, Lê Trường Ân cảm thấy nếu là trước đây gã căn bản sẽ không làm như thế, cho nên, y cự tuyệt, “Không cần, cái dạng này, còn phải trở về tắm rửa mới được, phải thay quần áo.”

Ngô Hàn Hiên nói, “Ừm, vậy đi đi. Trường Ân, là như vậy, nếu anh không ngại, chúng ta ký kết làm ăn mấy ngày nay, anh có thể cho Tổ Tổ tới nhà của tôi làm khách vài ngày, trong nhà có người, so với để cậu bé ở lại khách sạn vẫn là tốt hơn”

Bởi vì Lê Tổ quá tinh tế miễn cảm, lại xinh đẹp yếu ớt giống nữ hài tử, cho nên Lê Trường Ân trong quá trình nuôi dưỡng Lê Tổ cũng hình thành thói quen cẩn trọng, tuyệt đối sẽ không giống như các phụ thân khác hồ đồ hải suất (1), được người mời làm khách thì y cũng sẽ đi.

Lê Trường Ân nói, “Không cần, thằng bé muốn tự mình đi xem triển lãm tranh.”

Ngô Hàn Hiên cười nói, “Như vậy, kỳ thật là như vậy, tôi có ý muốn nhận Tổ Tổ làm con nuôi. Tôi cùng cậu ấy đã nói chuyện qua một chút, cậu bé nói hết thảy đều tùy thuộc vào ý của anh.”

Lê Trường Ân sững sốt, rượu khiến y thêm mạnh miệng, “Không cần, làm con nuôi cho anh sẽ rất phiền toái anh, còn phải mời thầy bói xem bát tự (2) của hai người, Tổ Tổ bát tự nhược, không dám làm con nuôi của người quá mạnh mẽ, sợ bị ép tới còn lợi hại hơn.”

Lê Trường Ân mang Lê Tổ đi, Ngô Hàn Hiên đứng ở cửa, cười cười, trong lòng trường nhiên nhược thất (3).

Trở lại khách sạn, Lê Trường Ân mang con trai đi thang máy lên lầu. Vào phòng, ném Lê Tổ tới trên giường, chính y cũng nằm xuống, nói, “Vẫn là tiểu hài tử, không được uống sâm-panh, người xem người vừa uống liền say.”

Chính y cũng say, cởi giày và tất, áo khoác và quần dài đều cởi, cũng cởi giúp Lê Tổ, lười đi tắm rửa, liền trực tiếp ôm con trai ngủ.

.

Chú giải :

(1) ở đây ý nói, vì Lê Tổ yếu ớt xinh đẹp giống nữ hài tử cho nên người làm cha cũng mang tâm lý bảo vệ con mình nghiêm ngặt và cẩn thận như đối với con gái thật của mình, sẽ không dễ dàng bị lung lay, bị người khác thuyết phục.

(2) bát tự : xem ngày tháng năm họ, đọc thêm ở đây. [Link](#).

(3) trường nhiên nhược thất : buồn bã, mất mát, thất vọng.

32. Chương 32: Tan Vỡ Hết Thủy

Lê Tổ chỉ cảm thấy cả người khô nóng không chịu nổi, miệng khô lưỡi khô, trong thân thể tựa như có nham thạch nóng chảy lao nhanh, nhất thiết phải thông qua con đường nào đó để phun trào ra ngoài.

Cậu thở phì phò, ở trong lòng Lê Trường Ân lộn xộn, tay chân cùng đồng thời sờ tới sờ lui trên người Lê Trường Ân, dục đến đây đi.

Lê Trường Ân cả người mơ hồ, còn gây mê tinh thần y, thân thể lại bị dục vọng thúc đẩy, Lê Tổ vuốt ve trên người y, y liền ôm chặt lấy cậu, hàm hồ môi hôn lên gương mặt cậu. Lê Tổ trầm thấp rên rỉ hai tiếng, cúi ép vào giữa hai chân Lê Trường Ân. Hai người không khống chế được mà quấn lấy nhau cùng một chỗ.

Lê Trường Ân hôn trụ môi Lê Tổ, môi của y nóng như vậy, dùng sức như vậy, khiến Lê Tổ chỉ đơn giản là bắt đầu không quen, há miệng muốn kêu lên, lại bị Lê Trường Ân tiến quân thần tốc, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng cậu, hôn cậu. Lê Tổ bị sự linh hoạt mà cường thế từ đầu lưỡi của y chinh phục khoái cảm, ban đầu còn cảm thấy khó thở, sau đó liền tùy ý để y hôn mình.

Cảm giác mềm mại mà ấm nóng.

Lê Tổ không ngừng mà cọ xát trên người Lê Trường Ân, thân thể cũng được Lê Trường Ân vuốt ve, rất nhanh liền đầu hàng, khiến đùi Lê Trường Ân cùng với ra giường bên dưới đều bần.

Lê Trường Ân đột nhiên xoay người ngăn chặn cậu, không ngừng hôn môi cậu, vuốt ve cậu, hạ thân ma sát trên người cậu, muốn tìm kiếm điểm đột phá. Lê Tổ lúc bấy giờ đã có hơi chút thanh tỉnh, nhưng mà một màn mộng xuân đẹp dễ này lại khiến cậu không muốn tỉnh lại.

Thân thể đắm chìm trong khoái cảm, tinh thần như bị trói buộc giữa một không gian nhỏ hẹp, phá vỡ không được, va chạm không ra, điều này khiến cậu cảm thấy thống khổ, thật sâu trong tiềm thức cậu hiểu xúc cảm bây giờ rất kinh khủng, giống như lúc trước đây dãi dầm, bình thường không nên trốn học, thầy Đường bảo cậu vẽ phác thảo, cậu lại cứ khư khư trộn bột nước.....

Cậu biết là không đúng, nhưng mà làm sao cũng không tránh thoát được. Cậu vươn tay ôm lấy Lê Trường Ân. Lê Trường Ân cũng tựa như đang ở trong mộng. Bình thường ngủ, đa phần đều ngủ cùng con trai, y không thể không kìm chế chính mình, lúc này do tác dụng của cồn, khiến y không thể lưu ý được nhiều như vậy. Khi Lê Tổ đột nhiên kêu đau, “Không..... Ba ba..... Đau..... Đau.....”

Y mới bất thành linh khiếp sợ tỉnh lại, nhưng đầu óc vẫn còn choáng váng, chẳng qua tinh thần đã tốt lên một ít.

Thở phì phò nhìn Lê Tổ ở dưới thân mình, trong nháy mắt y kinh hãi bụng cậu ra.

Lê Tổ khó chịu cau mày nhăn mặt, cậu cũng có chút thanh tỉnh, lảng lảng nhìn Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân mang nhi tử vào nhà, còn chưa tắt đèn, dưới ánh sáng của ngọn đèn trong căn phòng lúc này, hai người cứ như vậy nhìn đối phương.

Môi Lê Tổ đỏ bừng, còn có chút sưng, phần cổ và trên đầu vai tuyết trắng đều là một mảnh hôn ngân, trên người cũng có không thiếu dấu vết.

Lê Trường Ân ngăn người nhìn hết thấy cảnh tượng này, sau vài giây, y mới đột nhiên phản ứng, xuống giường, liền chạy ào vào phòng tắm.

Nước lạnh đổ ập vào thân thể y, thế này mới khiến y tỉnh táo lại, thân thể nguội lạnh lại, tinh thần cũng bình tĩnh trở lại.

Lê Tổ vừa rồi bị Lê Trường Ân đè nặng, cơ hồ muốn suyễn khí nghẹt thở, hiện tại mới tốt lên được một chút.

Trên người cậu trần như nhộng, quần lót nhỏ cũng bị cởi đến đeo trên một chân, hạ thân có chút đau, trên giường có tang vật dấu vết, dưới ánh sáng chiếu rọi cậu mờ mịt nhìn chính mình, đột nhiên hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Cậu đánh giá chung quanh, lúc này mới trông thấy tấm chăn bị đá xuống dưới giường, cố sức cầm lên bọc lấy người mình.

Trong đầu Lê Tổ là một mảnh sóng rền gió dữ, gương mặt tái nhợt như tờ giấy, ôm cánh tay ngồi ở trên giường ngẩn người.

Cậu Cậu và phụ thân đã xảy ra chuyện gì?

Cậu còn nhớ rõ lúc mình ngủ mơ khoái cảm tuyệt vời, nhưng khi đó căn bản không có nghĩ tới hiện thực cũng giống hệt như vậy.

Trong mơ tùy ý phóng túng thân thể, cậu nghĩ, không biết bản thân có bao nhiêu kinh khủng và dâm uế, có đúng hay không cũng bị phụ thân cho rằng mình không phải là một đứa trẻ tốt đẹp.

A ! Sau này không còn mặt mũi làm người, sau này làm sao ở trước mặt phụ thân làm con trai của người.

Lê Tổ ôm cánh tay ngồi khóc.

Lê Trường Ân khiến bản thân mình triệt để thanh tỉnh, nhưng cũng không dám đi ra ngoài đối mặt với Lê Tổ.

Quả thực là không bằng cảm thú, mới có thể đối con trai làm ra cái loại chuyện này.

Thậm chí trong đầu y lúc bấy giờ còn có thể hồi tưởng lại cảnh mình hôn môi cậu, vuốt ve cậu, được cậu ôm, da thịt dán chặt vào nhau. Loại cảm giác này là chất gây nghiện chết người, khiến người ta một khi đã sa vào thì cả đời không thể thoát khỏi móng vuốt của nó, vĩnh viễn sống với cơn nghiện và tội ác bên trong.

Lê Trường Ân dùng khăn tắm bọc chính mình, nửa người tựa vào cửa, không biết ăn nói thế nào với Lê Tổ.

Thẳng đến khi nghe được tiếng khóc bên ngoài, y mới có phản ứng. Y làm sao có thể trốn tránh, để lại Lê Tổ một mình ở bên ngoài khóc khổ sở.

Vô luận như thế nào, đều lỗi của y, vô luận là sai cái gì, y đều không nên khiến Lê Tổ thương tâm như thế.

Lê Trường Ân đành phải mở cửa, y đã triệt để tỉnh rượu, mang theo vô hạn áy náy và tự trách, đi đến trước mặt Lê Tổ.

Thanh âm y khàn khàn thống khổ, “Tổ Tổ, bảo bối, đừng khóc, lỗi của ba ba, ba ba thực xin lỗi con.”

Lê Tổ không dám ngẩng đầu lên nhìn cha, lúc Lê Trường Ân vươn tay muốn chạm vào cậu, trong nháy mắt cậu đánh rớt tay Lê Trường Ân.

“Ba” một tiếng, thanh âm hết sức vang dội trong căn phòng.

Mà chính một tiếng này, khiến hai người đều nhất thời cứng đờ hết.

Lê Trường Ân đứng đó không biết làm sao, Lê Tổ ngẩng đầu lên, hoảng sợ nhìn cha một cái, cũng muốn xuống giường, đi vào phòng tắm tắm rửa. Lê Trường Ân thấy cậu bọc chăn, hành động không tiện, nghĩ giống như trước kia ôm cậu đi, nhưng mà tay vừa mới vươn tới, Lê Tổ chính là phát ra một tiếng kinh hãi mà bén nhọn, “Không cần !”

Lê Tổ nghiêng ngả lão đảo vào phòng tắm, Lê Trường Ân đứng đó nhìn cửa phòng tắm, chỉ muốn giết chết chính mình.

Nhưng y cũng không thể làm như thế, y làm như vậy, Lê Tổ thì làm sao đây.

Lê Trường Ân không phải là loại người dễ dàng rơi vào tình trạng hoang mang suy sụp, y rất nhanh bình tĩnh trở lại, biết bản thân mình ở trong này suy nghĩ lung tung cũng không có ích lợi gì.

Y vào tủ, cầm ra một bộ quần áo ngủ và quần lót của Lê Tổ, rồi mới đi lấy một chiếc ghế đặt trước cửa phòng tắm, đem quần áo đặt lên ghế, thanh âm khàn khàn nói với Lê Tổ ở bên trong, “Tổ Tổ, quần áo ngủ của con đặt trên ghế trước cửa, mở cửa là có thể lấy.”

Lê Tổ không trả lời y, thanh âm nước chảy ào ào từ phòng tắm vang dội, Lê Trường Ân biết cậu nghe được, chỉ là không muốn để ý tới mình.

Lê Trường Ân đi tìm quần áo đem bản thân chỉnh đốn ổn thoả, rồi đem ra giường kéo xuống, phủ chăn, lại đi đến ngăn tủ lấy chăn dự phòng đặt lên trên, y chuẩn bị giường cho Lê Tổ ngủ, còn chính mình thì dàn xếp ngủ trên sofa một đêm, nói là dàn xếp một đêm, kỳ thật y biết làm như vậy cũng không sao ngủ được.

Làm cái loại chuyện này đối với nhi tử, y sau này còn có thể ngủ được sao?

Sau khi y làm tốt hết thấy, trong phòng tắm tiếng nước vẫn như cũ ào ào vang lên. Lê Trường Ân đi đến cửa phòng tắm, đứng ở nơi đó lắng nghe một hồi. Y nghĩ, Lê Tổ nhất định cho rằng y là một người vô cùng dơ bẩn, chỉ là không biết cậu rốt cuộc phải tẩy bao lâu.

Ngoại trừ tiếng nước, Lê Tổ ở bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Khi Lê Trường Ân nhìn vào khe cửa, thời điểm trông thấy hồng sắc lan tràn, Lê Trường Ân sợ tới mức thiếu chút nữa trái tim y ngừng đập.

Nếu Lê Tổ chết, Lê Trường Ân không biết mình sau này còn có thể sống hay không.

Y sợ hãi đến cực điểm, lại khẩn trương đến cực điểm, hung hăng gõ cửa bang bang ầm ầm, kêu to, “Tổ Tổ, Tổ Tổ, bảo bối !”

Kêu vài tiếng căn bản không nghe thấy thanh âm người bên trong trả lời, y lúc này mới xoay nắm cửa.

Bởi vì đây là phòng giường lớn, khách sạn thiết kế cửa phòng tắm xưa nay không khoá, lúc Lê Trường Ân mở cửa, y mới nghĩ đến.

Hoảng sợ đẩy cửa ra, “Tổ Tổ, là cha sai, con đừng xằng bậy, đừng loạn tưởng, là cha đáng chết.....”

Lê Tổ vốn đang đứng, trong nháy mắt ấy, cậu đột nhiên chống đỡ hết nổi ngã xuống, vốn hẳn sẽ có đồng một tiếng, nhưng Lê Trường Ân đã liều lĩnh lao đến, ôm Lê Tổ vào trong lòng.

Lê Tổ cầm dao cạo râu của Lê Trường Ân, lưỡi dao cắt cổ tay trái, cậu đứng tắm dưới vòi sen, bởi vì vòi nước bị một khối khăn mặt ngăn chặn, nước bị máu đỏ tươi pha loãng tích tại trong phòng tắm, thậm chí có chút tràn qua khe cửa.

Lê Trường Ân hai tay run rẩy ôm Lê Tổ, ôm cậu lao ra khỏi phòng tắm, ánh mắt Lê Tổ vốn là đang mở to, khi bị cha ôm đi ra ngoài, mới chậm rãi nhắm lại.

Lê Trường Ân cái gì cũng không thể nghĩ, trong bệnh viện, y ngồi bên mép giường Lê Tổ, có loại cảm giác sống không bằng chết.

Lê Tổ kỳ thật đã tỉnh, nhưng một mực không muốn mở mắt, chỉ nhắm. Lê Trường Ân nói cái gì cậu đều không trả lời.

Bởi vì là dùng lưỡi dao, cho nên trên miệng vết thương nơi cổ tay không cắt quá sâu, chảy máu không phải là rất nhanh, thêm nữa Lê Trường Ân tiến vào phòng tắm đúng lúc, thế này mới bảo vệ được một mạng cho Lê Tổ.

Cắt cổ tay tự sát, thân thể thương tích không nặng, miệng vết thương trên cổ tay được khâu lại, bị mất máu, nên hảo hảo điều dưỡng là được, kỳ thật cũng không có chuyện gì quá nghiêm trọng.

Một điều là tinh thần bệnh nhân có vấn đề.

Lê Trường Ân thấy Lê Tổ một mực không thềm nhìn mình, thanh âm mang theo ghen ghét, “Bảo bối, con muốn ba ba làm sao đây, con nói cái gì đều được, nếu con thật muốn đi tìm cái chết, cha cũng chỉ có thể chết theo con, không thì cha không có cách nào sống nổi.”

Lê Tổ lúc này mới mở mắt, đồng tử đen láy sâu thẳm, sâu không lường được, Lê Trường Ân rơi vào đôi mắt sâu thẳm kia, trong lòng khó chịu ghê gớm.

Lê Tổ thanh âm khàn khàn nói, “Cha đừng chết.”

33. Chương 33: Dơ Bẩn Hết Thảy

Sau đó, Lê Trường Ân đã không còn chút lòng dạ nào mà tiếp tục bàn bạc công việc, mang con trai trở về T thành.

Lê Tổ trải qua chuyện này, cậu triệt để phát ngốc. Sau khi về nhà liền không nguyện ý đi ra ngoài, mỗi ngày nhốt mình trong phòng, không phải ngủ thì cũng ngắm người, đọc sách, vẽ tranh. Nếu không có Lê Trường Ân ở ngoài cửa cầu xin cậu, cậu khẳng định cũng không muốn ăn cơm.

Chuyện kia, là không có cách nào nói ra.

Lê Trường Ân chỉ có thể không ngừng giải thích với con trai, tự trách, nhưng không có cách nào chân chính đem sự việc kia nói với Lê Tổ.

Lê Tố cả người mờ mịt, mơ mơ màng màng, tựa hồ bản thân đã trở nên hoang đường hồ đồ mất rồi.

Cùng phụ thân phát sinh cái loại quan hệ này, cậu cảm giác chính mình từ trong cho tới ngoài đều bản đến ngay cả cậu cũng không thể chịu đựng được.

Nếu tắm rửa, cậu sẽ đứng ở dưới nước tận hai giờ đồng hồ, toàn thân co rúm lại, cậu cũng không rời đi.

Cậu không có cảm giác Lê Trường Ân có bao nhiêu sai, có bao nhiêu xấu, là không đáng tha thứ.

Cậu kỳ thật cũng không có cảm giác Lê Trường Ân sai lầm mà nhất định phải hướng cậu sám hối.

Bởi vì cậu biết, trải qua vài ngày nay, trong cơn mộng xuân, thời điểm bị hôn sâu, miệng lưỡi tương giao thân mật khoái hoạt, được mạnh mẽ vượt ve, cắn hôn, khoái cảm vô phương ngăn cản, lúc nào cũng đều nổi lên, càng khiến cậu cảm giác bản thân mình dâm uế không chịu nổi.

Cậu cảm thấy mình bản chất, là người dơ bẩn nhất trên thế giới này, không có biện pháp trở về với sự trong sạch, nên cậu cực độ chán ghét chính mình. Nhưng mà, cậu không có khả năng nói những lời này cho bất luận kẻ nào biết, không thể kể ra với bất luận kẻ nào.

Thậm chí, điều không dám nhất là để phụ thân biết, biết cậu là một đứa nhỏ ghê tởm đến cỡ nào, cư nhiên khát vọng phụ thân của mình.

Cậu không muốn gặp Lê Trường Ân, nhìn thấy y, sẽ khiến cậu càng thêm chán ghét chính mình.

Cậu nhận thấy rằng bản thân không có cách nào đi ra ngoài, chỉ có thể ngồi xổm trong căn phòng âm u, cứ như vậy mà chậm rãi chết đi mới tốt, hoặc là nhanh chóng chết đi mới tốt.

Nhưng mà cậu lại không dám, bởi vì Lê Trường Ân đã nói, nếu cậu chết, y cũng chỉ có thể chết theo cậu.

Lê Tố cảm giác mình sắp phát điên mất rồi, đầu óc một mảnh hỗn độn, không biết nên làm sao mới tốt đây.

Vốn đang yên lành mà vẽ bức tranh hoa sen bên hồ, không biết từ lúc nào, trên mặt lá sen, tất cả đều bị tô thành màu đen, hoa cũng biến thành màu đen. Không, bức họa này vốn là một khung cảnh màu sắc tươi sáng, nhưng hiện tại đều trở nên u ám.

Cậu nhìn bức tranh dưới ngòi bút của mình, im lặng rơi nước mắt.

Lúc Lê Trường Ân vào nhà trông thấy Lê Tố, Lê Tố đã muốn ngất đi trước giá vẽ.

Lê Trường Ân bị cậu làm cho kinh hãi, chạy tới ôm lấy Lê Tố, phát hiện vẫn còn hô hấp, tim vẫn còn đập, vậy nên trái tim y mới vững vàng được một chút.

Lê Tố lại nhập viện, kỳ thật bác sĩ nói không cần nằm viện, cậu chỉ là thiếu máu, thêm tuột huyết áp, vì thế mới ngất xỉu.

Nhưng Lê Trường Ân biết, nguyên nhân lớn hơn, chính là Lê Tố có khúc mắc không thể cởi bỏ.

Lê Tố như vậy, Lê Trường Ân càng thêm ghét hận bản thân, thêm nữa, từ nay về sau quyết không uống rượu.

Trong bệnh viện, Lê Trường Ân không để Lê Tố ở phòng bệnh một người, mà là ở phòng bệnh nhiều người.

Trong phòng cũng có vài đứa trẻ khác nhập viện, có ca viêm ruột thừa, có ca tai nạn xe cộ bị thương ở chân, còn có ca giải phẫu cắt một chân.

Lê Tố là người có bệnh tình nhẹ nhất trong phòng, hoặc là thân thể cậu kỳ thật cũng không có bệnh gì cả, về nhà hảo hảo ăn cơm bổ huyết là tốt rồi.

Nhưng là do tâm lý, chỉ sợ bệnh của cậu càng nghiêm trọng, thậm chí so với bé gái bị cắt chân kia còn nghiêm trọng hơn.

Trong phòng bệnh, gia đình của các bệnh nhân khác lui tới. Bệnh nhân viêm ruột thừa có ông nội và một đồng học bên giường chiếu cổ, nói chuyện luôn nhỏ giọng. Cậu bé tai nạn xe cộ, nổi lại xương chân, mỗi ngày gia đình thân thích của cậu đều đổ xô kéo đến liên tục không dứt giống như đi chợ, hơn nữa thanh âm nói chuyện vô cùng lớn, nói cười, còn nói bồi thường gì đó vân vân. Bé gái làm giải phẫu cắt bỏ thì luôn

đọc sách, xem sách của Sử Thiết Sinh, bộ dáng thực trầm tĩnh, mẹ nàng cũng là một phụ nữ ôn nhu, bởi vì giường bệnh kề bên Lê Tổ, còn thường xuyên gọt táo cho Lê Tổ ăn.

Nhưng Lê Tổ luôn giấu mặt, nằm xuống dùng chăn che đi đầu của mình.

Vị mẫu thân này ban đầu cảm giác cậu rất kỳ quái, nhưng không hỏi, về sau vẫn thấy cậu như vậy, cũng thành thói quen.

Lê Trường Ân bất lực với Lê Tổ, trước đây, Lê Tổ bị tổn hại, ít nhất cũng còn có y là người cản gió, nhưng lần này, y lại thương tổn cậu, không thể mở miệng, không biết khuyên như thế nào.

Lê Trường Ân vì sự việc này, cả người tiều tụy một vòng.

Trong nhà, bảo mẫu mỗi ngày đều đến bệnh viện chiếu cố Lê Tổ, kỳ thật Lê Tổ căn bản không có chuyện gì, Lê Trường Ân để cậu lại bệnh viện, chỉ là muốn cho cậu cảm nhận được một ít dũng khí từ các bệnh nhân khác ở nơi đó, dũng khí hạo hạo sống sót.

Tại bệnh viện, luôn nghe được không ít tin tức rất nhiều người chết đi, bởi đủ loại nguyên nhân, những người đó phi thường không cam lòng mà chết, bản thân mình vẫn chưa kịp chuẩn bị, liền cứ vậy nháy mắt gặp tai nạn xe cộ, hoặc là từ trên công trường phòng ốc ngã xuống, mắc bệnh nặng, trong nhà đập nổi bán sắt, chi trả tiền thuốc men muốn người ấy sống sót, nhưng cuối cùng người ấy vẫn ra đi.....

Lê Tổ mỗi ngày đều nghe người ta nói chuyện này nọ trong phòng bệnh.

Bệnh nhân viêm ruột thừa trong phòng bệnh im lặng ngốc ngốc, khi xuất viện, cũng không có vẻ hài hòa gì.

Chỉ là Lê Tổ lúc ngẩn người thường xuyên nhìn về phía cậu ta, cho nên khi cậu ta rời đi, cậu mới chú ý tới.

Cậu ta từ giường bệnh ở trước mặt Lê Tổ rời đi, Lê Tổ nhỏ giọng gọi cậu ta, “Ca ca?”

Thanh âm nhỏ như vậy, cậu nghĩ sẽ không có người nào nghe được, nhưng mà nam hài tử kia lại nghe thấy, nhìn qua, làn da Lê Tổ tuyết trắng, trắng đến nỗi khiến người ta cảm giác có đôi chút không được bình thường, thậm chí có người đoán cậu mắc bệnh bạch cầu, giống như mấy nữ diễn viên trong phim Hàn Quốc.

Lê Tổ đem vài tờ giấy tranh vẽ đưa cho cậu ta. Cậu ta tiếp nhận, nhìn thấy trên đó vẽ mình, còn có bạn bè của mình, ông nội mình, cửa sổ, nhánh cây bên ngoài cửa sổ.....

Nam hài tử thực kinh ngạc, nói cảm ơn, Lê Tổ lại nằm xuống, vùi mặt vào trong chăn.

Lê Trường Ân đến, trông thấy một màn này, sau đó theo nam hài tử giải phẫu ruột viêm thừa đi ra ngoài, liền nói, “Cảm ơn cậu.”

Nam hài tử cảm giác rất kỳ quái, hỏi y vì cái gì phải nói cảm ơn.

Lê Trường Ân nói, “Thằng bé rất ít khi vẽ người, cậu ấy vẽ các người, chứng tỏ cậu ấy thích các người.”

Nam hài tử nói, “Vâng, chúng tôi đây phải cảm ơn cậu ấy mới đúng. Cậu ấy Cậu ấy bị bệnh bạch cầu sao?” Sau câu nói mang theo một chút bi thương.

Lê Trường Ân lắc đầu, “Không phải. Cậu ấy chỉ là nhốt bản thân trong thế giới của chính mình, không muốn đi ra mà thôi.”

Nam hài tử thực kinh ngạc, rồi mới nói, “Vâng, cậu ấy thật là quá mức im lặng, bốn ngày, không có nghe thấy cậu ấy nói một câu.”

Lê Trường Ân khó chịu cắn chặt răng, “Là tôi sai.”

Nam hài tử nói, “Kỳ thật cháu cảm giác nên đưa cậu ấy đi luyện Thái Cực, hoặc là chơi bóng gì đó, có phải hay không sẽ tốt lên thêm.”

Lê Trường Ân nói, “Thằng bé không thích những cái đó.”

Đợi Lê Trường Ân tiến vào phòng bệnh, Lê Tổ đã đem đầu từ trong chăn lộ ra, thần sắc thực nhạt, đối Lê Trường Ân nói, “Ba ba, con muốn về nhà.”

Lê Trường Ân lại mang cậu về nhà. Ở trên xe, Lê Trường Ân nói, “Tố Tố, lúc trước con không phải nói rất muốn đi Na Uy sao, chúng ta hiện tại đi du lịch nơi đó, đi không? Mùa hè chính là thời điểm.”

Lê Tố vui mặt vào sách, lắc đầu, “Không đi.”

Lê Trường Ân thở dài trong lòng, còn nói, “Cha đã xin số điện thoại của ca ca ở cùng phòng bệnh với con, cậu ta học văn học Hán ngữ cổ, con muốn cùng cậu ấy kết giao bằng hữu không?”

Lê Tố tiếp tục lắc đầu, “Không cần.”

Có một bức tường vô hình chắn giữa phụ tử hai người, Lê Tố thầm nghĩ bức tường này nên càng dày càng tốt, dày đến mức ba ba nhìn không thấy cậu, mà Lê Trường Ân, lại không biết sao, hẳn là có khả năng dùng biện pháp nào đó phá vỡ bức tường. Y chỉ nhận thấy Lê Tố đối với y càng ngày càng lạnh nhạt, muốn cách y càng ngày càng xa, nhưng y không có biện pháp ngăn cản, không có cách nào tiếp tục giữ cậu lại bên người mình, y không muốn cậu rời đi.

May mà An Duy rất nhanh sẽ trở lại, Lê Trường Ân biết được chuyện này, nên để cho An Duy đến nhà đưa đón Lê Tố tới chỗ học vẽ của Đường Văn Nghiễn.

Khi An Duy đến, Lê Trường Ân dặn dò hẩn hảo một trận, “Tinh thần Tố Tố gần đây không tốt, cháu cùng cậu ấy nói nhiều một chút, đọc sách báo tích cực, nghe nhạc, xem phim vui vẻ, đi dạo phố, những cái đó đều được, tốt nhất là có thể khiến cậu ấy đi ra cửa để điều chỉnh tâm tình.”

An Duy rất thích tiếp nhận công tác này, chẳng qua là, “Tố Tố vì sao tinh thần không tốt, em ấy xảy ra chuyện gì?”

Lê Trường Ân không nói được, chỉ bảo hẩn không nên hỏi, cũng không cần hỏi Lê Tố.

34. Chương 34: Xin Đi Du Học

Lê Trường Ân lo lắng, ngay cả đến An Duy, Lê Tố cũng thêm không để ý tới, may mà An Duy vui vẻ cười mở một cuộc vẫn có biện pháp khiến Lê Tố để ý tới hẩn, cùng hẩn nói chuyện.

Này cũng khiến Lê Trường Ân cuối cùng có thể thả lỏng được một chút.

Rất nhanh, Lê Tố bắt đầu học năm 11, cậu và An Duy đều chuyển vào ban văn. Sau khi phân ban, lại phải thích ứng lớp mới, bất quá, chuyện này với Lê Tố và An Duy mà nói đều không là vấn đề gì lớn.

Đối với bạn bè trong lớp, Lê Tố không quá quan tâm để ý đến ai, vậy nên có lẽ, lớp học mới này với cậu mà nói không ảnh hưởng gì; Mà An Duy, với ai cũng đều có thể xưng huynh gọi đệ, lại thực thích nói chuyện cùng người khác, gia nhập lớp học mới, hẩn hoà mình rất nhanh, hiển nhiên cũng không bởi vì môi trường thay đổi mà không quen.

Lê Tố triệt để đem bản thân khoá lại trong cái kén của chính mình, hoặc là hóa thành bướm, hoặc là chết hẩn ở bên trong.

Cậu mỗi ngày sinh hoạt so với trước đây còn muốn quy luật hơn, trường học, nhà Đường Văn Nghiễn, một mình trong phòng, học tập hoặc là vẽ tranh.

Cậu đã dọn tất cả mọi thứ từ phòng ngủ của Lê Trường Ân ra ngoài, vào ở trong chính phòng ngủ của mình.

Đây là từ khi cậu sinh ra cho đến bây giờ mới triệt để hoàn thành, từ ngủ trong ngực phụ thân chuyển sang ngủ một mình một người.

Trong đó có thống khổ, tựa như đứa trẻ nhỏ phải cứng rắn cai sữa.

Nhưng Lê Tố cũng không muốn dừng lại.

Cậu không dám tái cùng phụ thân ngủ trên một giường. Chính cậu khi ngủ thường xuyên nằm mơ, mơ thấy Lê Trường Ân hôn môi mình, ôm, da thịt dán vào nhau, ma sát, nhiệt độ cơ thể cậu nóng rực, ngón tay mang theo một chút thô ráp vuốt ve da thịt non mềm của mình, mang một chút đau đớn, nhưng cũng đưa cậu đến thiên đường.

Lê Tổ từ trong mộng bừng tỉnh, cho dù mộng đẹp cũng là ác mộng.

Cậu không dám ngủ cùng phụ thân, sợ hãi bản thân xấu xa, trái với đạo đức luân thường, sợ phụ thân biết được tâm tư, sợ bị mọi người khinh thường và thóa mạ.

Cậu có thể không quan tâm bạn bè nói mình là đồng tính luyến ái, nhưng không dám để phụ thân biết tâm tư dơ bẩn của mình.

Lê Tổ cảm giác bản thân đã không còn xứng là một đứa nhỏ được phụ thân yêu thương.

Cậu không biết những người khác làm thế nào để từng bước trưởng thành, sau đó rời khỏi sự ôm ấp của Cha Mẹ. Nhưng mà cậu, tựa hồ vô luận lớn lên như thế nào, cũng đều không ly khai sự ôm ấp của phụ thân, cứ thế mà khiến cậu hiện tại có ý niệm dơ bẩn kia trong đầu.

Cậu sợ hãi lại bằng hoàng, không biết tương lai mình phải làm sao đây?

Tương lai của cậu phải như thế nào đây, rời đi Lê Trường Ân, nghĩ đến việc này, cậu liền cảm giác đau đớn không thua gì cái chết, nhưng mà, lại không thể không rời đi.

Chính là lúc này, An Duy đến nói với cậu, “Chúng ta xin đi Pháp du học đi.”

Bấy giờ đã là mùa đông, cây cối trong viện, lá cây cơ hồ đều rụng hết, chỉ còn lại nhánh cây bén nhọn đâm lên bầu trời màu xám, không có chim chóc, gió thổi tới, một mảnh lá cuối cùng cũng theo gió bay đi.

Lê Tổ ngồi dưới mái hiên, ngẩn người nhìn trời cao, trên người không mặc áo khoác, ngón tay lạnh cứng, hai má phát đau cậu cũng không hề di chuyển một chút.

Lời nói của An Duy lúc này chính là đánh vỡ bầu trời tĩnh mịch, khiến Lê Tổ quay về với thực tại, nguyên bản trên gương mặt mờ mịt bấy giờ lại mang theo một chút ngạc nhiên nghi ngờ.

“Nước Pháp?” Lê Tổ nhẹ nhàng hỏi.

Lê Tổ mặc áo len màu đen, sắc mặt tái nhợt, lông mi tú lệ, đồng tử trong mắt tối đen, chiếc mũi thẳng tinh mỹ, còn có đôi môi mang một chút tím đen vì lạnh, như một bức tranh vắng lặng mà xa xăm.

“Ừ, cùng đi đi. Hiện tại, thầy giáo cũng không thường xuyên có ở nhà, thầy sẽ đem thành tích và tranh vẽ của chúng ta gửi đến trường học bên kia và giáo viên hướng dẫn ở đó, hơn nữa họ còn là bằng hữu của thầy, chúng ta không cần cố sức, hai người có thể cùng một chỗ. Thế nào?” An Duy theo dõi ánh mắt cậu, mang theo một chút chờ đợi nhìn cậu.

Lê Tổ nghĩ, nước Pháp, đó là một nơi rất xa, rất xa. Nếu cậu muốn đến một nơi xa như thế, thì khi rời khỏi ba ba cũng xa như vậy sao?

Nhưng mà, nếu không ly khai cha, thì có thể làm gì đây?

Cả đời cùng cha ở một chỗ sao? Giống..... Giống như cuộc sống của các cặp vợ chồng khác?

Cậu nghĩ đến lời An Duy đã từng nói với mình, giống nam yêu nữ, muốn ôm người đó, hôn người đó, cùng người đó làm tình, kết hôn, sinh con.....

Lê Tổ trước đây chưa bao giờ hiểu được những điều này.

Trong tranh của cậu, từ trước đến nay cũng chưa bao giờ biểu hiện những điều đó, loại nồng đậm này luôn tách rời với tình yêu bình thường. Trong tranh của cậu, đều là thuần túy, các khối màu sắc tinh khiết, hoặc là hạnh phúc, hoặc là tuyệt vọng.

Nhưng mà, không giống như bây giờ, yêu nồng đậm, như muốn bức bách phá hủy thân thể, không chết thì không ngừng yêu. Tình yêu, tình yêu. Không chỉ là một đứa trẻ nhỏ ngưỡng vọng nhìn phụ thân cao lớn của mình.

Lê Tổ ôm lấy cánh tay mình, vùi mặt vào. An Duy ngồi xổm bên cạnh cậu, lại hỏi cậu, “Tổ Tổ, cùng nhau đi, nhé?”

Lê Tổ gật gật đầu.

An Duy lập tức mừng rỡ như điên, “Là đáp ứng rồi sao, đáp ứng rồi sao?”

Lê Tổ đứng dậy, đi vào phòng vẽ, bên trong nơi nơi đều treo tranh vẽ, rất nhiều bức tranh, là của cậu và An Duy, tác phẩm luyện tập và tác phẩm chốt lại đều có, có đẹp, có xấu. Nhưng mà, cho dù là một người không biết thưởng thức mỹ thuật, vừa trông thấy cũng có thể đủ khả năng để nhận ra tác phẩm của An Duy và Lê Tổ.

Tác phẩm của An Duy luôn có sắc thái sáng lạn, tươi đẹp, khoáng đạt, nhân vật cũng rực rỡ; Mà tác phẩm của Lê Tổ, cho dù là tác phẩm vui tươi nhất, cũng mang theo cô tịch, mang theo bi thương, ẩn hàm tuyệt vọng.

Lúc trước, Lê Tổ chỉ nghĩ là do tính cách của mình, vậy nên tác phẩm mới mang theo những loại cảm xúc này, hiện tại cậu mới hiểu được, không chỉ do tính cách, mà là càng trưởng thành về sau, càng là đem những thứ ấy khắc sâu vào tận xương cốt của mình.

Từ khi sinh ra cho đến bây giờ, lại cho tới khi mình chết đi trong tương lai, mình đều sống trong một thế giới chỉ có phụ thân, yêu thương chỉ trao một người, thế thì nhất định, hết thấy đều sẽ tiến nhập duy nhất vào xương cốt của mình, và đồng thời cũng sẽ không thể tránh được cảm giác hoảng sợ, cảm giác không an toàn.

Cho dù phụ thân ở bên cạnh mình, mình cũng lo lắng nếu như cha kết hôn, sẽ không khỏi cảm thấy cô đơn, cảm thấy bi thương, nghĩ đến, nếu như cha thật sự tái hôn, rồi mình đơn độc đi xa, tha hương, điều đó sẽ khiến mình chân chính tuyệt vọng.

Càng yêu một người, mới càng cô độc.

Thân thể Lê Tổ vốn không tốt, thời tiết chuyển lạnh, cậu liền rất nhanh bị cảm.

Ban đầu là cổ họng đau, có một chút đau đầu, cậu không để ý, Lê Trường Ân cũng không phát hiện.

Sau đó thì bắt đầu sốt nhẹ và ho khan.

Thân thể Lê Tổ thon gầy, ho khan một cái thì cả người liền như ngọn nến trước gió, ho đến kinh thiên động địa như muốn nhổ cả tim phổi ra ngoài, rồi mới chết đi.

Ban đầu, bảo mẫu Mai Di trong nhà cũng khuyên cậu nhanh chóng đi khám bệnh, nhưng Lê Tổ không nghe. Lê Trường Ân đi công tác, Mai Di nhìn cậu ho đến thật sự thái quá, liền muốn dẫn cậu đến bệnh viện. Lê Tổ có chết cũng không chịu. Lê Tổ không bằng lòng, Mai Di cũng không có biện pháp với cậu, đành phải gọi điện thoại cho Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân vội vàng gấp gấp trở về, đến trường học của Lê Tổ tìm cậu.

Lê Tổ chuyển tới ban văn, vẫn như cũ ngồi bàn nhất, đối diện vị trí cửa ra vào. Khi lên lớp, dùng khăn tay che miệng, ho khan hỏ một trận, giáo viên nhìn thấy dáng vẻ của cậu cũng thực lo lắng.

Lê Trường Ân gõ cửa phòng học, dùng tay ra hiệu với giáo viên, giáo viên đi ra ngoài hỏi chuyện gì, rồi mới để cho Lê Trường Ân vào lớp mang Lê Tổ đi.

Lê Tổ ghé vào trên bàn buồn bực ho. Bị người giữ chặt cánh tay, mới hơi hơi ngẩng đầu lên, dưới ngọn đèn trong phòng học, cậu thấy được vẻ mặt lo lắng của Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân cau mày, trong đôi mắt tất cả đều là sầu lo và đau lòng.

Thời gian nửa năm ngắn ngủi, y tựa hồ thay đổi rất nhiều, y so với Lê Tổ còn muốn trở nên thay đổi nhiều hơn.

Trước kia, Lê Trường Ân là một người hăng hái, tác phong nhanh nhẹn, trên gương mặt tuần mỹ thường xuyên sẽ có nét tươi cười, khiến người khác cảm thấy y hòa ái dễ gần. Nhưng hiện tại, trên gương mặt y đã hiếm khi cười, ánh mắt so với trước kia thâm hơn rất nhiều, có vẻ càng thêm nội liêm, luôn lặng yên.

Lê Trường Ân muốn mang Lê Tổ đi ra ngoài, Lê Tổ ban đầu cũng không vui đi với y, vẫn là giáo viên tiến đến nói, “Lê Tổ, trò nhanh chóng đi khám bệnh đi, ho như vậy, sao có thể nghe giảng bài.”

Lê Tổ lúc này mới đi theo phụ thân rời khỏi phòng học, Lê Trường Ân nắm chặt tay cậu, dẫn cậu đi, hỏi, “Cha không có ở nhà, con không biết đi khám bệnh sao?”

Lê Tổ chỉ để mặc y lôi kéo mình đi về phía trước, cũng không trả lời.

Lúc xuống lầu, Lê Tổ thiếu chút nữa vấp ngã, Lê Trường Ân khẩn trương giữ chặt cậu, kéo cậu vào lòng. Trong khoảnh khắc đó, Lê Tổ bị y gắt gao ôm lấy, Lê Tổ ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Lê Trường Ân tràn đầy sầu lo, trù mến, đau thương.

Lê Tổ khẩn trương muốn đẩy cha ra, Lê Trường Ân không buông, thanh âm y có chút khàn khàn, “Bảo bối, chúng ta không cần như vậy, có được không, không cần như vậy, ngoan ngoan, nghe lời ba ba nói.....”

Lê Tổ đột nhiên bởi vì câu nói này mà sống mũi phát cay, hốc mắt đã ướt ướt, cậu cúi thấp đầu, nước mắt không tiếng động tuôn ra từ trong hốc mắt.

Lê Trường Ân không phát hiện cậu đang rơi lệ, chỉ lôi kéo cậu xuống lầu, đến bãi đỗ xe, khởi động xe.

Lê Tổ ngồi vào vị trí phó lái, lúc Lê Trường Ân lái xe, nghiêng đầu nhìn Lê Tổ, mới phát hiện gương mặt nước mắt của cậu.

35. Chương 35: Cha Lại Tiếp Tục Bồi Con

Lê Trường Ân khẩn trương dừng xe, cởi dây an toàn, nghiêng người nhìn cậu, lại vội vã rút khăn giấy, lau nước mắt cho cậu. Lê Tổ ngồi yên lặng, không nói một lời, chỉ là rơi lệ.

Lê Trường Ân không biết vì sao cậu khóc, nhưng mà, y trông thấy nước mắt của Lê Tổ, thì trái tim như bị đao cắt, thống khổ. Mỗi một giọt nước mắt nóng hổi của Lê Tổ đều như thiêu cháy trái tim y, giọng nói y khàn khàn, “Tổ Tổ, đừng khóc có được không! Con muốn cha làm sao, muốn cha làm sao chúng ta mới có thể giống như trước đây, con nói cho ba ba, con nghĩ thế nào, ba ba đều đáp ứng con.”

Lê Tổ dùng khăn giấy xoa xoa mặt, vẫn không ngăn được những giọt nước mắt, lại ho khan, Lê Trường Ân khẩn trương vỗ về lưng cậu, “Bảo bối của cha, chúng ta đừng như vậy, quên đi được không, quên đi sự tình ngày đó. Giống như trước đây, chúng ta một lần nữa giống như trước đây, có được không! Con nói cái gì, cha đều đáp ứng con, con đừng trở nên như thế này.”

Lê Tổ ho đến tê tâm liệt phế, che ngực, hút hảo một trận không khí, đủ để phát ra một chút thanh âm, nha nha, rất là suy yếu, “Trở về không được, trở về không được không phải sao?”

Lê Trường Ân vươn tay ôm lấy lưng cậu, “Vì cái gì không thể quay về, quên đi sự tình ngày đó là được.”

“Không được!” Lê Tổ nghe y nói như vậy, đột nhiên rống lớn lên, rống xong thì lại là một trận ho khan kinh thiên động địa.

Lê Trường Ân không biết nên nói cái gì mới tốt, cuối cùng cũng khiến cậu ngừng ho khan, lại cầm chén nước, rót nước ấm cho cậu uống.

Lê Tổ uống nước xong, lại đem ánh mắt hướng ra bên ngoài cửa sổ, cả người si ngốc, khiến Lê Trường Ân không biết đối với cậu như thế nào mới tốt, phải thương cậu như thế nào mới tốt.

Trên thế giới này, không có bất kỳ một ai ở trong lòng y so với Lê Tổ nặng hơn, bao gồm cả chính y, nhưng mà, chung quy, thời gian và sai lầm muốn mang hết thảy đi sao.

Đến bệnh viện, Lê Tổ truyền dịch trong phòng bệnh, Lê Trường Ân bảo người đưa cháo cá thịt nạc đến. Lê Tổ nằm trên giường mơ mơ màng màng muốn ngủ, y an vị bên mép giường, dịu dàng vuốt ve phần tay bị ghim kim của Lê Tổ, khiến Lê Tổ có thể dễ chịu hơn một chút.

Đợi khi cháo được đưa tới, Lê Trường Ân liền nhẹ giọng gọi Lê Tổ tỉnh lại, “Tổ Tổ, thức dậy ăn chút cháo, như vậy thân thể con mới tốt lên được, mới có thể mau khỏi bệnh.”

Lê Tổ mở to mắt nhìn cha, muốn nói là không muốn ăn, nhưng mà khi trông thấy gương mặt tràn ngập sầu lo của Lê Trường Ân, thì trong lòng không khỏi chua xót khổ sở đến ghê gớm, hốc mắt trong nháy mắt lại ươn ướt, tùy ý để Lê Trường Ân giúp nâng cậu ngồi lên.

Lê Trường Ân thử nhiệt độ của cháo, thổi nguội một ít rồi đút cho Lê Tổ, Lê Tổ ăn một muỗng lại một muỗng, bởi vì cổ họng khó chịu, nên căn bản không thể cảm nhận được hương vị của cháo, nhưng mà, cậu vẫn nuốt hết. Cậu nhìn gương mặt Lê Trường Ân, trên gương mặt ấy, tất cả đều là sự quan tâm đối với cậu. Vừa rồi, cảm giác bàn tay y êm ái thoáng nhẹ nhàng vỗ về mu bàn tay của cậu, tựa hồ như tẩm nhập vào thân thể cậu, xương cốt cậu, linh hồn cậu. Phụ thân y a, y không biết, cậu có bao nhiêu thương y, không muốn ly khai y cỡ nào !

Lê Tổ ăn xong chén cháo, Lê Trường Ân cũng không uy nữa, lại hỏi, “Muốn uống chút nước không?”

Lê Tổ lắc lắc đầu.

Một lát sau, không biết Lê Trường Ân đã đi nơi nào mà mang được một túi chườm nóng đến, đặt xuống cánh tay đang bị truyền dịch của Lê Tổ, tay kia của cậu thì đặt vào trong chăn, đắp hảo, lại hỏi, “Có cảm thấy lạnh không, chân lạnh không?”

Lê Tổ lắc đầu, thanh âm khàn khàn thấp giọng nói, “Ba ba, cha đừng bận rộn, cha cũng nghỉ ngơi một chút đi.”

Tay Lê Trường Ân sờ lên trán Lê Tổ, nói, “Chỉ là nhìn con mà thôi, có bận rộn chỗ nào đâu.”

Cái mũi Lê Tổ ề ỉm, phụ thân cậu, dành cho cậu hết thảy yêu thương, cũng vì yêu thương cậu mà gánh lấy hết thảy.

Sau khi An Duy gọi điện thoại cho Lê Tổ, Lê Tổ đã ngủ, Lê Trường Ân tiếp điện thoại.

“Thức thức, Lê Tổ đã đỡ hơn chút nào chưa? Em ấy ho vài ngày, cháu đã nói mặc kệ là uống thuốc, hay là châm cứu đều được, em ấy căn bản không nghe cháu khuyên.” An Duy đánh điện thoại ngay tại lớp học, xung quanh vô cùng ồn ào. Lê Trường Ân nói, “Đang truyền dịch, chậm rãi sẽ tốt lên. Cảm ơn cháu quan tâm thằng bé.”

An Duy nói, “Vâng, người đa lễ rồi. Còn có, thức thức, Lê Tổ đã nói với chú chưa?”

“Cái gì?” Lê Trường Ân hỏi.

“Chính là cháu và em ấy muốn đi Pháp du học.” An Duy nói.

Lê Trường Ân sững sốt, “Đi Pháp? Khi nào?”

An Duy nói, “Thời điểm vào đại học, bắt quá hiện tại có thể xin, là thầy Đường trước tiên giúp chúng cháu liên hệ, rồi mới kí giấy tờ tài liệu của chúng cháu là được.”

An Duy còn nói bọn họ muốn đi cùng người hướng dẫn ở trường, sang bên kia sẽ có người chăm sóc vãn vãn, đây là muốn khiến Lê Trường Ân cảm động.

Lê Trường Ân nghe hẳn nói xong, lo nghĩ, lại nhìn sang Lê Tổ đang ngủ, Lê Tổ khi ngủ ngoan ngoan tựa như búp bê tinh xảo đến không chân thật.

Y nói, “Tổ Tổ cậu ấy đã đáp ứng cháu sao, nếu Tổ Tổ nguyện ý, ta sẽ không phản đối.”

An Duy nói, “Em ấy nói được, em ấy nguyện ý. Thời điểm em ấy đáp ứng muốn đi Pháp, cũng cách một khoảng thời gian dài như thế mà cư nhiên chưa nói với chú sao. Còn có, em ấy vẽ tranh được xx giải thưởng, này rất có danh tiếng, em ấy có nói với thức thức người không”

Sau khi An Duy luyên thuyên một đồng lớn, thẳng đến khi vào tiết học mới treo điện thoại.

Lê Trường Ân nghe, mới hiểu được, y kỳ thật biết rất ít chuyện của Lê Tổ. Lê Tổ muốn xuất ngoại, y không biết. Lê Tổ vẽ tranh nhận được nhiều giải thưởng như vậy, y không biết. Lê Tổ sinh bệnh, bệnh thành thế kia, y được bảo mẫu gọi điện thoại mới biết.....

Lê Trường Ân vì Lê Tổ xin nghỉ một ngày bệnh, Lê Tổ truyền dịch xong, liền mang cậu trở về nhà, đem Lê Tổ an bài trên giường, nệm mềm mại, chăn thật dày, Lê Tổ vui mình ở bên trong, Lê Trường Ân nói, “Ngoan ngoan ở nhà nghỉ ngơi, đã xin nghỉ với chủ nhiệm lớp của con, không quan hệ, bệnh tình tốt lên một chút lại đến trường học.”

Lê Tổ yên lặng nhìn y, Lê Trường Ân còn nói, “Ngoan, ngủ đi, có muốn ăn cái gì không, cha bảo chị Mai làm, hoặc là đi mua.”

Lê Tổ lắc lắc đầu, “Không cần.”

Lê Tổ cảm giác mình đã ngủ thẳng tới khi trời tối, trong phòng tối đen, nơi nơi đều là tối đen.

Toàn thân cậu như muốn nhũn ra, từ trên giường ngồi dậy, bật đèn, mở cửa, trên chân dép lê cũng không có mang, từng bước một đi ra cửa, lại muốn xuống lầu. Khi Lê Trường Ân từ dưới lầu đi lên vừa lúc nhìn thấy bộ dáng muốn ngã của cậu, khẩn trương chạy đến ôm lấy cậu, ôm cậu trở về giường, sờ sờ chân cậu, đặt vào trong chăn, nói, “Bảo bối, muốn cái gì, cha đi lấy, con đừng đứng lên.”

Lê Tổ nói, “Buồng vệ sinh.”

Lê Trường Ân sững sốt, ôm cậu vào buồng vệ sinh, thậm chí thay cậu cởi quần ngủ và quần lót xuống, giúp cậu ngồi trên bồn cầu, Lê Tổ nửa thân trên mềm nhũn tựa vào người Lê Trường Ân, vùi đầu vào bên hông y, thấp giọng gọi y, “Ba ba.....”

Lê Trường Ân ôn nhu hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Lê Tổ muốn nói, cha không biết con yêu cha nhiều bao nhiêu đâu, nhưng mà, nói không nên lời, trầm mặc một hồi, nói, “Cha có thể đi ra ngoài được không?”

Lê Trường Ân mang cháo và thức ăn sáng đi lên, giúp Lê Tổ ăn cơm trên giường, lại nấu nước giúp cậu súc miệng, nhúng ấm khăn mặt, giúp cậu lau mặt và tay, rồi lại chăm cho cậu tiếp tục ngủ, Lê Tổ chôn nửa gương mặt vào chiếc gối đầu, “Ba ba, cha lại tiếp tục bởi con có được không?”

Lê Trường Ân đáp ứng, sau đó cũng ngủ trên giường Lê Tổ, nhưng không đắp cùng chăn.

Nửa đêm, Lê Tổ vẫn ho khan, Lê Trường Ân tỉnh lại dìu cậu ngồi dậy, xoa lưng giúp cậu, lại rót nước cho cậu uống, Lê Tổ choáng vưng hồ đồ, thần trí không rõ, trên người đầy mồ hôi.

Lê Trường Ân uy cậu uống nước xong, lại đi đun nước ấm giúp cậu lau người.

Lê Tổ một thân tuyết trắng, da thịt mịn màng trắng nõn so với nữ hài tử còn nhẵn nhụi hơn. Lê Trường Ân giúp cậu lau một lần hết toàn thân từ trên xuống dưới, Lê Tổ tri giác mơ mơ màng màng, nhưng mà cũng không có chống cự.

Ngược lại, Lê Trường Ân trong lòng không bình tĩnh.

Lau xong rồi lại tìm một bộ áo ngủ khác giúp cậu mặc vào, chăn và ra giường đều bị thấm ướt, đành phải ôm cậu đến phòng ngủ sách vở.

Lê Tổ thần trí không rõ, thấp giọng gọi “Ba ba.....”

Lê Trường Ân nghe, trong lòng ề ề mềm mại, sau đó y đi ngủ liền ôm cậu vào trong ngực, vuốt ve tóc và hai má của cậu. Lê Tổ tựa vào người y, tay cũng không tự giác ôm lấy y, tựa hồ là an tâm.

Lê Trường Ân thế nhưng vẫn ngủ không được, y kỳ thật có chút nghi ngờ, có chút hiểu được tâm tư của mình, cũng tựa hồ có chút lý giải được tâm tư của Lê Tổ. Nhưng mà, không dám nói hiểu, cũng không dám hiểu.

Lê Trường Ân không biết mình ngủ vào lúc nào, y có chút cảm giác tỉnh lại, là vì có người hôn lên môi mình, nhẹ nhàng mà thử hôn lên, hô hấp ấm nóng thổi vào chóp mũi của y. Rồi Lê Tổ mới rút lui, cuộn mình vào trong lòng y.

Lê Trường Ân không dám tỉnh, chỉ đành phải tiếp tục giả vờ ngủ, giả vờ không biết.

Lê Tổ không ngủ, ánh mắt sâu kín một mực dừng lại trên gương mặt y, tay duỗi sang vuốt ve hai má y, chóp mũi y, bờ môi của y

Lê Tổ biết, cậu đây là giống như một nữ nhân ngắm nhìn phụ thân của mình.

36. Chương 36: Thương Lượng Về Việc Xuất Ngoại

Lê Trường Ân hiểu rõ, mình hẳn là nên cùng Lê Tổ tách ra, nhưng khi đối mặt với Lê Tổ, y lại không có biện pháp đẩy cậu đi, đặt cậu ở một nơi xa, nơi mà không phải ở ngay trước mắt mình.

Bởi vì lần này Lê Tổ sinh bệnh, quan hệ của hai người rốt cuộc cũng tốt lên một chút, chỉ là Lê Tổ vẫn không nói chuyện với y nhiều, bình thường cũng không nhìn y, cậu yên lặng làm chuyện của cậu, cơ hồ không cùng Lê Trường Ân trao đổi.

Nếu không phải từ miệng An Duy biết được tin Lê Tổ xin xuất ngoại, Lê Trường Ân cảm giác chỉ sợ chính mình phải chờ tới khi Lê Tổ rời khỏi mới được biết.

Tuy rằng Lê Trường Ân đã biết, nhưng ban đầu lại không biết nói sao với Lê Tổ, cho nên vẫn chưa nói, thẳng đến khi qua tết âm lịch, Lê Tổ mới ở trước mặt y nói, “Ba ba, con xin xuất ngoại học đại học.”

Vậy đã là mong bảy tháng giêng, tết âm lịch Lê Trường Ân bề bộn công việc, không có nhiều thời gian ở nhà, Lê Trường Ân không hiểu Lê Tổ có phải hay không đã đợi thật lâu mới đem chuyện này nói với y.

Bọn họ ngồi trên sofa ở phòng khách, trên TV đang chiếu phim tết âm lịch Hạ Tuế Phiến (1). Lê Trường Ân pha trà Thiết Quan Âm (2), nghe con trai nói vậy, động tác trên tay y dừng một lát, rồi mới lại tiếp tục pha trà, đưa một chén cho Lê Tổ, lúc này mới ôn nhu nhìn Lê Tổ, nói, “Ừm, phải đi Pháp sao? An Duy đã nói qua với cha.”

“.....” Lê Tổ một trận lặng yên, cậu biết, phụ thân như vậy nhất định là không hề muốn chú ý đến ý tứ của mình.

“Phải không, hẳn đã nói với cha. Thầy đã giúp chúng con xin trường học.....” Cậu nói tình hình thực tế của nhà trường, còn nói, “Rồi cô Văn Tây ở bên kia sẽ hướng dẫn chúng con, cô Văn Tây là bạn tốt của thầy Đường, chúng con qua đó, trước tiên có thể đi theo nàng.”

Lê Trường Ân gật gật đầu, chỉ có thể dùng dáng vẻ dường như không có việc gì mà pha trà, để che đi nội tâm đang vô cùng hỗn loạn của mình. Y lại nhìn nhìn Lê Tổ, Lê Tổ vẫn như lúc còn nhỏ, mới trước đây là một đứa bé con có chút thành tựu ngoan ngoãn ngồi trong lòng mình, bây giờ đã hoàn toàn trưởng thành, mọc đủ lông cánh, từ bên người mình mà bay đi mất.

Lê Trường Ân nói, “Khi nào có thể sang đó, cha muốn cùng con qua đây nhìn xem tình hình bên kia, con dần xếp tốt rồi, cha lại trở về.”

Lê Tổ nhìn chằm chằm chén trà trong tay, nói, “Cô Văn Tây nói bất cứ lúc nào đều có thể, bất quá, con và An Duy cảm thấy ít nhất hẳn là hoàn thành chương trình học bên đây, hoặc là sau khi tốt nghiệp trung học, hoặc là học xong năm 11 rồi mới sang.”

Cậu yên lặng chờ, chờ Lê Trường Ân giúp mình chọn, chờ xem Lê Trường Ân có phải hay không nguyện ý giữ mình ở lại, đây là muốn để Lê Trường Ân lựa chọn.

Lê Trường Ân tựa hồ hiểu được ý tứ của Lê Tổ, y trầm ngâm một lát, mới nói, “Cha cảm thấy trước tiên hoàn thành trung học ở trong nước rồi hẳn đi được không, Tổ Tổ, con cảm thấy thế nào?”

“Vâng.” Lê Tổ chỉ là cúi đầu, thấp giọng lên tiếng.

Năm 11 học kỳ sau, là đoạn thời gian khiến Lê Tổ vô cùng khó khăn, lúc này, thân thể cậu mới bắt đầu bứt ra.

Trước đây, cậu vẫn chỉ có cao hơn một mét sáu mươi, thoát nhìn gầy teo nhỏ bé, hiện tại đột nhiên thân thể cậu phát triển mạnh mẽ, khiến cậu luôn xuất hiện bệnh trạng chân đau, đầu gối đau, bác sĩ nói phải bổ sung chất dinh dưỡng để đuổi kịp tốc độ phát triển, đợi cao lên thì tốt rồi.

Lê Trường Ân lần đầu tiên phát hiện Lê Tổ khó chịu như thế là thời điểm nghỉ lễ mừng một tháng năm, An Duy đi du lịch, cả buổi rủ rê Lê Tổ cùng đi với hắn, Lê Tổ vô luận như thế nào cũng không bằng lòng, cuối cùng An Duy không có biện pháp, đành phải tự mình đi.

Mỗi ngày, Lê Tổ không phải ở nhà thì cũng ở nhà Đường Văn Nghiễn luyện vẽ, cả người như đều đắm chìm ở bên trong, không nhớ ra được.

Hôm nay, Lê Trường Ân thật vất vả mới có thời gian ở nhà bởi con trai, nhưng mà Lê Tổ lo vẽ không thèm nhìn y. Lê Trường Ân đành phải tự mình vào thư phòng đọc sách.

Cơm trưa xong, Lê Tổ đi ngủ trưa, chỉ có tại thời điểm cậu ngủ, Lê Trường Ân mới dám vụng trộm nhìn cậu, cẩn thận mở cửa phòng, Lê Tổ ngủ trên giường, đắp chăn trên người, một chân lại lộ ra ngoài chăn.

Lê Trường Ân đi qua, thở dài trong lòng, đem chân Lê Tổ bỏ vào trong chăn, đắp hảo. Lúc này, Lê Tổ đột nhiên ngậm lên kêu đau, Lê Trường Ân trong nháy mắt kinh ngạc, liền lập tức ngồi xuống bên giường, nhìn gương mặt Lê Tổ, Lê Tổ vùi hai bên gò má vào chiếc gối đầu, tay ôm lấy bên lưng, nhú chặt chân mày, bộ dáng rất thống khổ, rồi cậu lại động lên, không ngừng đạp chân, thấp giọng rên rỉ.

Lê Trường Ân không biết Lê Tổ đây là xảy ra chuyện gì, đành phải khẩn trương gọi cậu tỉnh, y nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má Lê Tổ, gọi cậu, “Tổ Tổ, Tổ Tổ, xảy ra chuyện gì?”

Thân thể Lê Tổ khó chịu, ngủ không được sâu, rất nhanh liền mở mắt ra, trông thấy Lê Trường Ân, tinh thần cậu nhất thời mơ hồ, không chế không ngừng chính mình, trực tiếp nhào vào lòng Lê Trường Ân, trong thanh âm mang theo khóc lóc nức nở, “Ba ba, ba ba, con thật là khó chịu, chân đau, đau, đau quá a.....”

Lê Trường Ân khẩn trương ôm chặt cậu, một bàn tay vuốt ve cẳng chân và đầu gối của cậu, “Xảy ra chuyện gì, là xảy ra chuyện gì?”

Lê Tổ khó chịu nói, “Không biết, vừa đau xót lại tưởng đau, ba ba, đau quá.....”

Lê Trường Ân cũng không biết là chuyện gì, liền ôm cậu đứng lên, nói, “Trước giờ có đau không, hay chỉ hôm nay mới đau.”

Lê Tổ vui mặt vào cổ y, “Lúc trước cũng có đau, có một trận.”

Lê Trường Ân đau lòng kinh khủng, “Vì sao trước đó không nói?”

Lê Trường Ân nhanh chóng mang Lê Tổ đến bệnh viện, kết quả bác sĩ nói là hiện tượng bình thường của giai đoạn thân thể nam hài tử phát triển mạnh mẽ.

Lê Trường Ân sốt ruột nói, “Nhưng thằng bé rất đau, chẳng lẽ chỉ có chịu đau, không còn biện pháp sao?”

Bác sĩ trả lời, “Hảo hảo chú ý dinh dưỡng.”

Lê Trường Ân đành phải lại mang Lê Tổ về nhà, phân phó đầu bếp nữ mỗi ngày đều hầm canh xương, lại phân phó Lê Tổ phải hảo hảo uống sữa, cũng đừng quên uống canxi.

Nhưng Lê Tổ vẫn đau, buổi tối có đôi khi khó chịu ngủ không được, Lê Trường Ân đau lòng không thôi, ôm cậu đến cùng mình ngủ chung, dùng bàn tay to lớn không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve chân và đầu gối của cậu, Lê Tổ lúc này mới dễ chịu được một chút, chậm rãi ngủ.

Lê Tổ vào cấp ba, liền cao lên thêm mười cm, cao một mét bảy mươi lăm, bạn bè của cậu đều trông thấy cậu cao dài đến như thế, từ một shota đáng yêu biến thành một thiếu niên tuấn mỹ lãnh đạm phiến phiến.

Lê Trường Ân nhìn cậu như vậy, dẫn cậu đi mua quần áo cũng đều đổi nhãn hiệu, chỉnh sửa quần áo của cậu, Lê Trường Ân tựa hồ rất tự hào khi con của mình trưởng thành như thế.

Mà bên dưới cảm giác tự hào này, từ lúc Lê Tổ lớn lên, rất nhiều đã chôn giấu ở nơi sâu thẳm tận đáy lòng, chỉ có thể chôn giấu nó càng sâu, không thể để nó gặp một chút ánh sáng mặt trời nào.

Lê Tổ lại có hai bức họa tham gia triển lãm lấy được giải thưởng, nhưng cậu vẫn như cũ không nói với Lê Trường Ân, An Duy muốn chúc mừng cậu, Lê Tổ vốn muốn cự tuyệt, nhưng An Duy tối sớ trường là mặt dày mày dạn, Lê Tổ làm sao từ chối nổi, đành phải đồng ý.

An Duy dẫn Lê Tổ đi karaoke, hai người vào một phòng, An Duy gọi không ít đồ ăn vặt và không ít rượu, lúc bảo phục vụ sinh mở bình rượu, hần liền ôm Lê Tổ khẩu xuất cuồng ngôn, “Hôm nay không say không về.”

Về mặt Lê Tổ không chút thay đổi liếc mắt nhìn hần.

An Duy hắc hắc cười, lại muốn niết mặt cậu, “Biểu tình của em đây là gì vậy, cho dù em lấy được giải thưởng, em không ăn mừng, thì em cũng nên an ủi tôi, an ủi tôi đây tâm thất lạc đi.”

Cuộc thi này, chỉ bình ra ba bức họa, vàng, bạc và đồng, Lê Tổ giành hai hạng đồng và vàng, An Duy không lấy được giải thưởng.

Bất quá Lê Tổ đối với chuyện này kỳ thật cũng không để ý, tựa hồ cũng không muốn để ý, cậu vẽ tranh, chỉ là vì cậu thích mà thôi, cậu thích cái gì cậu vẽ cái đó, biểu đạt ý tưởng cậu muốn biểu đạt, chính là như vậy mà thôi.

Nếu không vì Đường Văn Nghiễn an bài cho bọn họ các loại thi đấu triển lãm, Lê Tổ nghĩ mình khẳng định sẽ không đem tranh đến triển lãm thi đấu.

Đường Văn Nghiễn là một người yên tĩnh mà u buồn, rất có tiếng tăm. Nhưng để mưu sinh trong cái vòng tròn trôi nổi của sự nghiệp, hần lại là một con người thực khôn khéo, hiểu được quy tắc của vòng tròn này, bộ dáng hần cũng không phải một mực thanh cao gì, vậy nên cũng ra tay đem tiền đồ của đệ tử xuất sắc dành vào việc kinh doanh rất khá.

Lê Tổ đương nhiên không uống quá nhiều rượu, một ly bia mà thôi. An Duy giải quyết năm sáu bình còn lại, bất quá từu lượng hần tốt, uống như vậy cũng không có việc gì.

Lê Tổ nói, “Chưa đến tuổi trưởng thành, đừng uống nhiều rượu như thế.”

An Duy nói, “Cái gì mà chưa đến tuổi trưởng thành, tôi đã hai mươi tuổi rồi.”

Lê Tổ thật đúng là chưa từng chú ý đến An Duy so với mình lớn hơn nhiều đến vậy, hần so với cậu lớn hơn ba tuổi, nhưng nhờ vào tính cách của An Duy, hai người ngược lại không bởi vì tuổi tác mà sinh ra bất kỳ cách ngăn nào.

Lê Tổ không phải thực thích ca hát, miễn miễn cưỡng cưỡng hát một bài tiếng Anh, còn hát lắp ba lắp bắp, sau đó chuyển sang cho An Duy, An Duy vô luận năn nỉ đe dọa thế nào, Lê Tổ vẫn không muốn hát nữa, liền nghe An Duy ca rống lên suốt một đêm.

Từ chỗ karaoke về nhà, An Duy mặc áo khoác vào, rồi như phát điên lôi kéo Lê Tổ chạy đến phía trước, vừa gào thét.

Đêm khuya trên đường rất ít người, đèn đường yên tĩnh, một chiếc xe chạy như bay lướt qua, không khí lạnh lẽo, chỉ còn có cậu và An Duy.

Lê Tổ không biết An Duy có phải là đã uống quá nhiều rượu rồi hay không, Lê Tổ nói, “Đánh xe đi.”

An Duy lại lớn tiếng kêu, “Không.”

Giống người điên.

Lê Tổ cho rằng hần đã say.

Liền muốn đi ngăn đón xe taxi, lúc này, An Duy lại đột nhiên từ phía sau ôm lấy cậu, An Duy so với Lê Tổ cao hơn mười cm, hơi thở của hần phả vào sau gáy Lê Tổ, khiến Lê Tổ cứng đờ.

An Duy trong lúc đó hít lấy hương vị trên người Lê Tổ, thấp giọng nói, “Tổ Tổ, em còn chưa yêu tôi sao, em nói cho tôi biết, em yêu tôi chưa?”

Lê Tổ thở dài, nói, “An Duy, anh say.”

An Duy đáp, “Không có, căn bản không có.”

Lê Tổ bèn bình tĩnh nói, “Vẫn làm bạn bè bình thường được không?”

An Duy cười cười, Lê Tổ có thể nghe ra chưa xót trong ý cười kia, Lê Tổ sợ hãi An Duy sẽ gây chuyện ép buộc mình, bằng không, sau khi mất đi phụ thân, nếu như lại phải mất luôn cả bạn tốt, thì cậu không biết mình sau này phải làm sao đây.

Cũng may An Duy đối với loại chuyện này ngược lại rất dứt khoát, buông Lê Tổ ra, nói, “Được rồi, tôi đây chờ, bất quá, Tổ Tổ, em trăm ngàn lần đừng bắt tôi phải chờ đợi quá lâu, có được không?”

Lê Tổ nhìn hắn, cũng không trả lời.

An Duy gọi taxi giúp Lê Tổ, rồi mới tự mình đi đón xe.

Lê Tổ về nhà, thời gian đã muộn đến nửa đêm, không giờ ba mươi lăm, đây là lần đầu tiên cậu về trễ như thế, nhưng lại không hề nói một tiếng nào với người nhà.

.

Chú giải :

(1) Hạ Tuế Phiến : là dòng phim kịch hài hước, có đan xen võ thuật.

(2) Trà Thiết Quan Âm :

Thiết Quan Âm vốn được sản xuất ở trấn Tây Bình huyện An Khê có hơn 200 năm lịch sử. Nguồn gốc của Thiết Quan Âm ở An Khê hãy còn lưu truyền một câu chuyện. Tương truyền vào đời Thanh năm vua Càn Long, trên vườn trà ở trấn Tây Bình, huyện An Khê, Ngụy Ẩm chế được một loại trà ngon, mỗi ngày sáng tối ông đều pha 3 chum trà cúng dường lên Bồ Tát Quan Âm. Cứ như vậy suốt mười năm trời không hề gián đoạn, đủ thấy lòng thành tin Phật của ông. Một đêm, Ngụy Ẩm mộng thấy ở trên vách núi có một cây trà tỏa ra mùi thơm của hoa lan, đang lúc định hái, bị tiếng chó sủa ở đâu làm tỉnh mất cơn mộng. Sang ngày hôm sau, quả nhiên ở trên chòm đá ông tìm thấy một cây trà giống hệt cây trà trong mộng. Do đó Ngụy Ẩm hái một ít lá non mang về nhà chuyên tâm chế biến. Sau khi chế xong, vị trà dịu ngọt thơm ngon, làm tinh thần nhẹ nhàng. Ngụy Ẩm cho rằng đây là vua trong các loại trà, liền bứng cả cây trà mang về nhà làm giống để trồng. Vài năm sau, trà mọc nhiều và tươi tốt, cành lá xum xuê. Do vì lá trà đẹp như Ngài Quan Âm, nặng như sắt, mà lại do Ngài Quan Âm gia hộ báo mộng cho nên ông gọi trà là Thiết Quan Âm. Từ đó Thiết Quan Âm nổi danh thiên hạ.

Thiết Quan Âm trở thành cực phẩm của trà Ô Long. Phẩm chất đặc trưng của trà là sợi trà cong xoắn, kết tròn đầy đặn, nặng chắc đều nhau, màu xanh lục trạch sa, hình thể tựa như cái đầu con chuồn chuồn, như loa ốc. Sau khi pha, trà màu vàng tươi đậm, đẹp tựa hổ phách, có mùi thơm tự nhiên ngào ngạt của hoa lan, vị trà đậm đà dịu ngọt lâu tan, tục xưng là có “âm vận”. Trà âm vừa ngon vừa lâu, có thể nói “bảy nước còn dư hương”.

37. Chương 37: Gặp Lại Ngô Hàn Hiên

Trong phòng khách, Lê Trường Ân nôn nóng chờ Lê Tổ, trông thấy cậu trở về, y lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hỏi, “Con đã đi đâu, đi động đâu, vì cái gì không gọi điện thoại về nhà, không sợ cha lo lắng con đã xảy ra chuyện sao?”

Lê Tổ thần sắc thực bình tĩnh, “Cùng An Duy đi ca hát, đi động con hết pin, quên gọi.”

Lê Trường Ân nhần nhịn xuống, nói, “Sau này chớ quên, nói với người trong nhà một tiếng.”

Khẩu khí y thực nghiêm khắc, quả thực đã khiến Lê Tổ cúi đầu, Lê Trường Ân đành phải đi tới đỡ dành cậu, ôn nhu hỏi, “Ăn cơm chiều chưa?”

Lê Tổ đáp, “Ăn rồi ạ.”

Lê Trường Ân nói, “VẬY ĐƯỢC RỒI, LÊN LẦU TẮM RỬA NGỦ, ĐÃ QUA KHÔNG GIỜ RỒI.”

“Vâng.” Lê Tổ cúi đầu đáp lời, theo phía sau Lê Trường Ân lên lầu. Lúc đi đến bậc thang, không biết vì nguyên nhân gì cậu đột nhiên bị trượt chân, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Lê Trường Ân khẩn trương quay đầu nhìn cậu, Lê Tổ đã đứng lên, nhưng bàn tay đặt trên tay vịn cầu thang bị hoa văn chạm khắc ở nơi đó xước tróc da.

Trong phòng ngủ Lê Trường Ân, y thoa thuốc cho Lê Tổ, liền nói cậu, “Đi lên lầu sao cũng không hảo hảo chú ý, trượt ngã ở cầu thang cũng không phải là chuyện giỡn.”

“Vâng.”

“Đau không? Đau thì nói.” Lê Trường Ân lại nhìn chằm chằm mặt mũi con trai mình.

Nét mặt Lê Tổ u buồn nhàn nhạt, nhưng mà, vẫn như cũ, vẫn là cậu của thời thơ ấu, mang theo thanh thản và trong suốt.

Lê Tổ nhẹ giọng trả lời, “Có chút đau.”

Lê Trường Ân nâng tay cậu, nâng đến trước mặt, nhẹ nhàng thổi thổi vào vết thương, nói, “Thổi thổi liền không đau.”

Nói xong, không khỏi có chút xấu hổ, con của mình cũng không phải còn bé nhỏ gì nữa.

Mà Lê Tổ nghe được, lại càng thêm lặng yên, đột nhiên ngẩng đầu hướng nhìn Lê Trường Ân, đồng tử trong mắt cậu đen láy xa xôi, như mặt nước hồ mùa thu sâu thẳm, hoặc như là ngôi sao sáng giữa bầu trời đêm.

Bên trong hàm chứa tình ý thật sâu, khiến trong lòng Lê Trường Ân đau xót, y không biết trong mắt y, thậm chí so với Lê Tổ còn nhiều tình cảm yêu thương hơn.

Chống lại ánh mắt kia, tựa hồ trong khoảnh khắc đó cả hai người đều bị cuốn lấy bởi một loại ẩn tình mập mờ ái muội, Lê Trường Ân nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, không dám nhìn con trai nữa, buông tay cậu ra, nói, “Được rồi, đã muộn, trở về phòng ngủ đi thôi.”

Lê Tổ yên lặng rời đi, lúc tắm rửa, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa, Lê Tổ dùng khăn tắm bọc lấy người mình, rồi đi tới mở cửa, Lê Trường Ân đứng bên ngoài cửa phòng, nói, “Tay con bị thương, tắm rửa.....”

Chưa nói xong, đã trông thấy bộ dáng ướt sũng của Lê Tổ, bả vai thiếu niên còn thực non nớt, làn da trắng nõn, lộ ra lồng ngực có vẻ đơn bạc.

Lê Trường Ân trong nháy mắt khăn trương đem tầm nhìn chuyển đi, nói, “Khi tắm đừng để miệng vết thương dính nước.”

Lê Tổ nói, “Vâng, con có chú ý.”

“Đêm an, bảo bối.” Lê Trường Ân quay đi như đang bỏ trốn.

Bởi vì đã dự định sẽ xuất ngoại, thời điểm ôn tập cấp ba, Lê Tổ cũng không để tâm, An Duy thì lại càng không cần phải nói, hẳn chưa bao giờ để tâm đến khoá học nào.

Trong lớp, có rất nhiều đồng học thường xuyên xin phép rời lớp bởi vì phải làm đủ loại bài kiểm tra của các môn chuyên, hoặc phải học phụ đạo một mình, Lê Tổ cũng thường xuyên theo An Duy trốn học, không đi học.

Đại đa số thời gian là ở nhà Đường Văn Nghiễn vẽ tranh hoặc là ngồi trên sofa nhà hắn đọc sách, cũng có đôi khi chạy ra ngoài.

Lần chạy trốn xa nhất là đến S thành, An Duy lôi kéo Lê Tổ, “Đi thôi, bức tranh của em được bán đi đó, đi xem người nào đã mua bức tranh của em. Cứ nhiên bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua, có thể thấy được hẳn vô cùng thích em a.”

Bức tranh của cậu trưng bày ở phòng triển lãm đã bán được, bởi vì phải đợi sau khi cuộc triển lãm hoàn tất, đối phương mới có thể mang bức tranh đi, vậy nên có được cơ hội đi nhìn xem cái người mua tranh này.

Lê Tổ trong đầu nghĩ có thể hay không là phụ thân tìm người đi mua giúp cậu, cùng lúc với việc cậu xác nhận như thế là đại biểu cho chuyện tình cảm của phụ thân đối với cậu, về phương diện khác, cậu không nghĩ khi mình xác nhận như vậy là vì trên thực tế tranh của cậu không có người mua, cứ nhiên phụ thân phải nhờ người khác mua.

Nhưng cuối cùng vẫn bị An Duy bắt đi. Ở sân bay, Lê Tổ mới dành thời gian gọi điện thoại cho Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân nghe cậu nói muốn đến S thành xem triển lãm tranh, cũng không có nghĩ gì nhiều, chỉ là hỏi, “Có bao nhiêu người đi cùng nhau?”

Lê Tổ nói, “Con và An Duy.”

Lê Trường Ân nói, “Chỉ có hai người các con đi thì làm sao an toàn được, phải nhất định đi triển lãm tranh hôm nay sao, muốn hay không con chờ cha, cha sắp xếp công việc ở đây, ngày mai đi cùng con.”

Lê Tổ nói, “Ba ba, không cần, con đã trưởng thành, chúng con có năng lực tự bảo hộ bản thân. Hơn nữa, sang năm con sẽ xuất ngoại, tất yếu phải hết thầy dựa vào chính mình.”

Những lời này của Lê Tổ khiến chính cậu đau đớn, mà cũng khiến Lê Trường Ân đau đớn.

Cuối cùng Lê Trường Ân đành phải đồng ý, lại hỏi cậu mang tiền đủ hay chưa, nếu tiền không đủ dùng, thì hãy nhớ đi đến ATM lấy tiền, thậm chí hỏi, “Bảo bối, con biết dùng máy ATM không, nếu không, thì đến ngân hàng, nhớ rõ mật mã không?”

Lê Tổ bởi vì phụ thân của mình cần nhằn dặn dò mà trong lòng chua xót không chịu nổi, hít một hơi thật sâu mới nói, “Con đều biết.”

Đến S thành, hai người ở khách sạn, Lê Tổ vốn muốn hai gian phòng, nhưng An Duy không đồng ý, nói như vậy không an toàn, đặt một phòng tiêu chuẩn.

Phòng chừng chuyển đi lần này của An Duy là mưu đồ đã lâu, đến S thành, cũng không nhanh chóng đến triển lãm tranh, đêm trước đó cùng Lê Tổ đi ăn các loại món ăn nổi tiếng trên phố, ngày hôm sau, còn lại là đi mua sắm ở những cửa hàng cao cấp xung quanh thị trấn, hẳn mua chút quần áo, còn mua kính râm, thậm chí mũ nón, để Lê Tổ mang.

Lê Tổ hoàn toàn không chịu nổi hẳn, đành phải tiếp nhận.

Hai người một đường ăn uống, chơi trò chơi, Lê Trường Ân thì lo lắng không thôi, mỗi ngày, buổi sáng, giữa trưa, buổi chiều, buổi tối đều phải gọi điện thoại.

Đến ngày thứ ba, thấy An Duy còn không chịu đến triển lãm tranh, Lê Tổ liền bắt đầu phát nóng, “Lại không đến triển lãm tranh, tôi đi về, anh ở trong này chơi một mình đi.”

An Duy vô phương, đành phải cùng Lê Tổ đến triển lãm tranh.

Lê Tổ nói cậu là tác giả của bức [bầu trời đêm thành thị], hơn nữa xuất ra chứng minh thư, nói hy vọng biết người mua là ai mới bán tranh.

Phòng triển lãm tiếp đãi cậu phi thường tốt, phi thường coi trọng. Tuy rằng cảm giác cao quý thế kia, nhưng cậu vẫn như cũ không chịu bán tranh. Vậy thì thật là hơi ngốc, nhưng mà nghệ thuật gia thường thường cũng sẽ làm thế, huống chi Lê Tổ vẫn là một đứa nhỏ, vừa nhìn thấy phong cách ăn mặc của cậu, liền biết trong nhà hẳn là gia cảnh vô cùng tốt, không cần tiền này nọ đi.

Tuy rằng đã lập tức liên hệ với người mua tranh, nhưng đối phương khi biết được tác giả của bức họa kia thì đã đặc biệt đến S thành để gặp, một hơi liền đáp ứng, rất nhanh chạy tới.

Người mua này dễ chịu như vậy khiến nhân viên làm việc ở phòng triển lãm đều thực kinh ngạc.

Bình thường bất kể là chuyện gì, ai ai đến phòng triển lãm đưa ra yêu cầu, phần lớn là lập tức bị cự tuyệt, hoặc sẽ phải hoãn lại ngày gặp mặt, mà đa phần đều là trực tiếp từ chối gặp mặt.

Khi Ngô Hàn Hiên đến phòng triển lãm mang theo cà phê thì trông thấy Lê Tổ, Lê Tổ đang lật xem một quyển sách, thiếu niên so với năm trước thay đổi rất nhiều, vừa nhìn thì biết đã cao lên thêm, vẫn là như vậy, vừa trắng vừa nộn giống nữ hài tử, hơn nữa bộ dáng càng thêm trầm tĩnh, ngón tay thon dài xinh đẹp nâng lên tách hồng trà, uống một ngụm trà, lại buông.

Động tác ưu nhã đến nỗi vừa nói không nên lời vừa động lòng người.

Lúc này thời tiết đã có chút lạnh, cậu mặc áo sơ mi ca rô màu lam sẫm và áo len cổ hình chữ V, đơn giản mà càng hiện rõ dung mạo tinh xảo và đáng vẻ văn tĩnh của cậu.

Ngô Hàn Hiên trong một khắc đứng ở cửa nhìn cậu, cảm giác như muốn bắt động.

Lão nam nhân yêu thích một tiểu thiếu niên là chuyện không thể cứu chữa, hướng chi này còn là con của đối tác làm ăn kiêm bằng hữu của gã.

Lê Trường Ân tựa hồ không muốn Lê Tổ ra ngoài gặp người khác, vô luận là ở thời điểm nào, đều không thấy y dẫn con trai xuất môn, các cô chú này nọ đều khuyên Lê Tổ tiếp nhận sự nghiệp sau này của y.

Qua một chút phương thức, biết được Lê Tổ có tác phẩm ở phòng triển lãm này, sau khi gã đến xem, gã liền hiểu được, Lê Trường Ân quả thực cũng không có ý khiến Lê Tổ kế thừa y.

Trước đây, Ngô Hàn Hiên nghe Lê Tổ nói cậu thích hội họa, gã chỉ nghĩ đứa nhỏ này lợi dụng lý do kia để tùy tiện vẽ tranh tiêu thời gian và là để di dưỡng thể xác, tinh thần mà thôi, cho đến khi chân chính nhìn tác phẩm của Lê Tổ, mới biết được, gã đã quá coi thường Lê Tổ.

Lê Tổ có khả năng mang tác phẩm của mình đến trưng bày ở phòng triển lãm này thì đã chứng minh được năng lực của cậu cao thế nào, hoàn toàn không phải bút pháp của một đứa trẻ, mà là ẩn ẩn khí phách của một bậc thầy.

Tất cả mọi người đều khen ngợi Lê Tổ sau này tiền đồ không thể hạn lượng (không thể đếm được), hiện tại sưu tập những tác phẩm của cậu là một lựa chọn phi thường sáng suốt.

Nhân viên công tác trong nháy mắt nhìn ra được Ngô Hàn Hiên là một đại nhân vật được mọi người phi thường kính nể, thấy gã nhìn Lê Tổ, liền dùng thanh âm ôn nhu thoải mái giới thiệu nói, “Ngô tiên sinh, chính là vị tiên sinh bên kia.”

Ngô Hàn Hiên nghĩ, Lê Tổ còn chưa thể dùng từ tiên sinh này để xưng hô, cậu chỉ là một đứa nhỏ chưa đến mười bảy tuổi.

Đang muốn đi qua, thì trông thấy một nam hài tử sáng lạn cao lớn cũng hướng Lê Tổ đi tới, lập tức ngồi trên sofa, rồi ôm chầm lấy Lê Tổ, Lê Tổ có vẻ như không kiên nhẫn với hắn, muốn đẩy hắn ra, đối phương lại ôm cậu không buông.

Tuy rằng biết Lê Tổ nên cùng bạn bè trang lứa ở một chỗ thân mật hữu ái, nhưng khi nhìn An Duy và Lê Tổ thân thiết như vậy, trong lòng gã vẫn là không được thoải mái.

Lúc Ngô Hàn Hiên ngồi xuống đối diện Lê Tổ, Lê Tổ mới hướng nhìn gã, rất là kinh ngạc, “Ngô thúc thúc.”

Ngô Hàn Hiên nói, “Còn có thể nhận ra tôi, tôi thực vui mừng.”

Nhân viên công tác không nghĩ tới hai người quen biết nhau, nhưng vẫn là giới thiệu một chút, xong rồi mới đi.

Lê Tổ nói, “Thật không nghĩ tới là chú mua bức tranh.”

Ngô Hàn Hiên nói, “Tôi cũng không phải bởi vì đó là tranh của cậu nên mới mua, mà là bản thân tôi vô cùng yêu thích bức họa kia, phi thường yêu thích. Giống hệt với cảnh sắc từ nhà tôi nhìn ra ban công, vô cùng giống. Tôi đứng trên ban công, cũng cảm giác thành thị bên ngoài là nữ khúc (bị vụn vụn, bốp méo), mà bầu trời thì càng thêm rộng lớn, hấp dẫn tôi, khiến người ta có cảm giác muốn bay lên.

Lê Tổ nghe gã như thế nói, mắt sáng rực, thậm chí trên mặt còn mang theo tươi cười, “Vâng, thật sao? Kỳ thật chính là lần trước ở nhà chú, lúc ở trên ban công đã có được cảm hứng.”

Bức họa kia đích thực được lấy cảm hứng từ nơi đó, nhưng sau khi giữa cậu và phụ thân xảy ra chuyện, Lê Tổ chỉ cảm thấy thân thể và tinh thần của mình đều bị tù cầm tại nơi thành thị nữ khúc ấy, trong cuộc sống nữ khúc này, rất muốn tìm một nơi để trú ẩn, cho nên mới có bức họa kia.

Ngày đó khoảng không mờ mịt, có dòng sông chảy dài như dây ngân hà, như một con đường trải nhựa dẫn đến bầu trời, tuy rằng ngày hôm ấy, dưới khoảng không tối đen như mực không thể xác định được kia có phải là thiên đường hay không, nhưng cũng đủ khiến người ta bất chấp mọi thứ để đi lên. Thoát khỏi thành thị nữ khúc giam cầm này.

Hai người hàn huyên một hồi, Lê Tổ liền nói, “Ngô thúc thúc, bức họa kia tặng cho chú được không, chú không phải bỏ tiền mua.”

Ngô Hàn Hiên nói, “Điều này sao có thể, đã thanh toán tiền rồi. Hơn nữa, cậu xứng đáng được như thế, là tất yếu.”

Sau đó, Ngô Hàn Hiên mời Lê Tổ lưu lại nhà gã, đương nhiên cũng phải mời luôn người bằng hữu An Duy của cậu. An Duy không bằng lòng đi, ngón tay vẽ trên lưng Lê Tổ nói là đừng đáp ứng, nhưng Ngô Hàn Hiên lại nói, “Cậu không muốn lại đến ban công kia nhìn một cái hay sao, xem cảnh sắc bên ngoài có thay đổi chút nào không.”

Thế là Lê Tổ đáp ứng.

An Duy cảm giác rất không tốt về Ngô Hàn Hiên, hơn nữa phi thường bài xích mâu thuẫn với gã.

Gã có tình cảm với Lê Tổ, trong mắt gã, trắng trợn như vậy, vừa nhìn thấy liền hiểu được.

Nhưng Lê Tổ muốn đi, An Duy sợ cậu chịu thiệt, đương nhiên cũng muốn đi theo bảo hộ cậu.

Trong xe Ngô Hàn Hiên, có tài xế lái xe, Ngô Hàn Hiên và Lê Tổ cùng ngồi ở ghế sau, gã với Lê Tổ bàn luận về bức tranh, hỏi thăm tình hình gần đây của cậu, Lê Tổ lựa chọn từ ngữ để trả lời gã.

An Duy trong lòng phi thường căm tức.

38. Chương 38: Tâm Tư Ngô Hàn Hiên

Đến Ngô gia, Ngô Hàn Hiên bảo hầu nữ chuẩn bị khách phòng cho hai người.

Hơn nữa chuẩn bị điểm tâm buổi chiều và trà chiều đãi hai người.

Thừa dịp Ngô Hàn Hiên rời đi, An Duy tiến đến nói bên tai Lê Tổ, “Tổ Tổ, chúng ta không cần ở lại nhà hắn, có cái gì tốt đâu mà ở, em lên nhìn qua ban công của nhà hắn đi, rồi chúng ta đi liền đi, không phải còn nói muốn đến Trường Hạ xem vườn trà sao?”

Lê Tổ nói, “Chú ấy là bằng hữu của ba ba tôi, hơn nữa còn cùng ba ba tôi hợp tác kinh doanh, chú ấy mời tôi, tôi làm sao có thể thẳng thừng cự tuyệt. Ở trong này ở một đêm cũng tốt, ngày mai thuê một chiếc xe đến Trường Hạ, không phải được rồi sao?”

An Duy vẫn cảm thấy đủ loại khó chịu, nói, “Tổ Tổ, em trăm ngàn lần đừng một mình ở chung với hắn, biết không?”

Lê Tổ kỳ quái nhìn hắn, “Vì cái gì?”

An Duy càng nhỏ giọng nói, “Em không biết là..... Ừm..... Ừm..... Ánh mắt hắn nhìn em có vấn đề sao?”

“Cái gì vấn đề?” Lê Tổ nói, lại nghĩ, “Ánh mắt của trưởng bối nhìn văn bối, ba ba tôi cũng đối với tôi như vậy. Chú ấy là bằng hữu của ba ba tôi.....”

An Duy vỗ bả vai Lê Tổ một cái, lại ôm lấy bờ vai của cậu lần nữa, “Em thật sự là rất đơn thuần, em không biết hẳn là lão nhân thích ăn cỏ non sao?”

“?” Lê Tổ không nói gì nhìn An Duy, “Anh không cần nói lung tung.”

An Duy nói, “Nói lung tung chỗ nào, tôi có hoả nhãn kim tinh (1). Hẳn tuyệt có ý đồ với em, vừa nhìn thì biết hẳn chính là gay. Em không cần không tin.”

Lê Tổ chớp mắt một cái, rồi lại khôi phục bình tĩnh, nghĩ đến thời điểm Ngô Hàn Hiên ở nhà hàng xoay tròn tiếp cận mình nói chuyện.

Sau đó, cậu đánh giá Ngô Hàn Hiên, “Chú ấy thật là rất có mị lực của nam nhân.”

An Duy trong lòng muốn đổ máu, nói, “Em không cần luyện phụ tình kết thích lão nam nhân, này đối với em là không có lợi. Thế giới bọn họ siêu cấp dơ bẩn a, giao dịch tiền sắc, một đêm tình, bữa bãi, ngoạn nhiều người, sm.....”

Lê Tổ lạnh lùng nhìn hẳn, “Làm sao anh biết được thế?”

An Duy trong nháy mắt giật mình, rồi mới cứng họng, “Tôi chính là đoán, thật là đoán, chẳng lẽ em nghĩ rằng tôi giống bọn họ sao?” Trông thấy Lê Tổ quay mặt đi không nhìn mình, hẳn liền tiếp tục bla bla với Lê Tổ, “Em xem mỗi ngày tôi học hàng nặng nề như thế, lại còn phải học hoạ, mỗi ngày đều cùng em một chỗ, có thời gian đi xăng bậy ở nơi nào được đâu, Tổ Tổ, em nhất định phải tin tưởng tôi, tin tưởng sự trong sạch của tôi.”

Lê Tổ bị hẳn ôm bả vai, quả thực là sắp bị hẳn ép tới muốn ngã xuống, đành đẩy hẳn, “An Duy, anh đứng lên, phiền a, buông tôi ra.”

An Duy ủy khuất buông cậu ra, nói, “Em tin tôi là được.”

Ánh mắt Lê Tổ sáng trong nhìn hẳn, hỏi, “Ngoạn nhiều người là cái gì? Còn có sm?”

An Duy thực muốn đem bản thân mình đập vô tảng đá nào đó cho rồi, hẳn sưng sốt một chút liền bắt đầu đội lốt tiểu bạch thỏ vô tội, cố ý chớp chớp đôi mắt xám mà so với người bình thường còn thâm thúy hơn, “Ách..... Tổ Tổ..... Chúng ta ngày mai đi Trường Hạ, chừng nào thì xuất phát?”

Lê Tổ, “.....”

Hầu nữ mang điểm tâm và hồng trà đến, hồng trà tinh khiết và thơm, điểm tâm có bánh quy, bánh sandwich, bánh bích quy chocolate, hoa quả, bánh ngọt, vân vân.

An Duy cầm bánh bích quy ăn, nói, “Ừm, cũng không tệ lắm.”

Lê Tổ cầm thìa ăn chút bánh ngọt, uống trà, lại không ăn thêm gì nữa.

An Duy cầm sandwich uy cậu ăn, Lê Tổ nhanh chóng tránh sang một bên, “Không cần.”

“Ăn nha, ăn nha.” An Duy muốn uy cậu, Lê Tổ nghĩ mình đang trong nhà người khác làm khách, phát giận với An Duy thì không tốt, đành phải không được tự nhiên trừng mắt An Duy, miệng cắn miếng sandwich của hẳn, An Duy lại ha ha cười rộ lên, “Thế nào?”

Lê Tổ trừng mắt nhìn hẳn liếc mắt một cái, “Anh hảo nhảm chán.”

Lúc này Ngô Hàn Hiên đang từ trên lầu đi xuống, nói, “Hai người các cậu quan tâm nhau thật không sai.”

Lê Tổ không đáp lại, An Duy nói, “Đó là đương nhiên rồi. Chúng ta cùng một chỗ hơn hai năm, có phải hay không, Tổ Tổ?”

Lê Tổ nghĩ nghĩ, quả thực đã lâu như thế.

An Duy còn nói, “Hơn nữa sau này cũng sẽ luôn luôn ở cùng nhau.”

Lê Tổ không nói gì, lạnh lùng trừng mắt An Duy, An Duy không làm lơ, “Vốn chính là như vậy nha. Ba ba em đã đáp ứng chúng ta ở cùng một chỗ.”

Lê Tổ có chút nổi giận, nói, “Anh đừng nói giỡn bậy bạ.”

Lại đối Ngô Hàn Hiên nói, “Ngô thúc thúc không nên nghe hấn nói lung tung, hấn luôn nói đùa linh tinh.”

Sau đó, Ngô Hàn Hiên không đi làm, luôn luôn ở nhà với Lê Tổ, cùng cậu trò chuyện, hỏi Lê Tổ một ít phương diện tri thức về hội họa, Lê Tổ ở các phương diện khác không biết nói gì cả, nhưng tại phương diện hội họa thì có thể thao thao bất tuyệt, nói đến đôi bụng, liền ăn điểm tâm, khát nước liền uống hồng trà.

Ngô Hàn Hiên ngồi ở đối diện nhìn cậu, An Duy phi thường khó chịu, nhưng lại không thể mang Lê Tổ lôi đi.

Buổi tối, Ngô Hàn Hiên dẫn Lê Tổ và An Duy đến nhà hàng mang phong cách Hồng Kông ăn cơm tối.

Thịt kho tàu, gan ngỗng tồ, bào ngư, đu đủ cách thủy tồ yến, vân vân, tất cả đều là đồ ăn xa hoa. Lúc ăn cơm, Ngô Hàn Hiên còn gấp thức ăn cho Lê Tổ, xem Lê Tổ ăn nhiều hay ít, lại bảo phục vụ sinh mang thực đơn đến, để Lê Tổ tái gọi món ăn. Lê Tổ xem thực đơn, phục vụ sinh giới thiệu các món ăn từ đầu đến đuôi, cũng khó lựa chọn, nên liền gọi hai món đồ ăn chạy dọn lên bàn.

Ăn cơm xong, Ngô Hàn Hiên hỏi Lê Tổ muốn đến quán bar hay không.

Lê Tổ sững sốt, An Duy nói, “Thúc thúc, Tổ Tổ vẫn là vị thành niên.”

Ngô Hàn Hiên cười cười, “Tôi đã quên chuyện này. Vậy..... Có muốn đi nơi nào không?”

Lê Tổ lắc lắc đầu, “Không biết nơi nào.”

Ngô Hàn Hiên lại nói, “Tôi đây đưa hai cậu đến một chỗ, hấn là các cậu sẽ thích.”

Hai vị khách đành phải đi theo gã.

Lần này là Ngô Hàn Hiên tự mình lái xe, gã hỏi Lê Tổ, “Có phải không thích ăn đồ ăn Quảng Đông hay không, cậu thích ăn cái gì, sau này tôi sẵn sàng chuẩn bị tốt, cậu thích ăn cái gì tôi đưa cậu đi ăn cái đó.”

Lê Tổ nói, “Không phải, tôi bình thường ăn cũng không nhiều, hôm nay cảm ơn thúc thúc, hôm nay kỳ thật ăn rất ngon.”

Ngô Hàn Hiên nói, “Ừm, vậy là tốt rồi.”

Lê Tổ cùng An Duy ngồi ở hàng ghế sau, An Duy đem miệng tiến đến bên tai Lê Tổ nói chuyện, khiến Lê Tổ phi thường không thoải mái, nhưng cũng không thể tránh né, liền trừng An Duy, An Duy lặng lẽ nói, “Em không biết là hấn hôm nay gọi thức ăn, giống như một cái nhà giàu mới nổi sao? Tất cả đều là món Âu. Hoặc có lẽ hấn cho rằng chúng ta là những người quê mùa.”

Thanh âm của hấn tuy nhỏ, bất quá cũng đủ để Lê Tổ nghe rõ ràng, Lê Tổ vội vàng đẩy hấn ra, lại trừng mắt nhìn hấn liếc một cái.

An Duy đối cậu cười, miệng cố ý cười để lộ hết hai hàm răng trắng.

Lê Tổ cảm giác mình quả thực không chịu nổi hấn.

Xe chạy đến Đại Hạ thì dừng lại ở bãi đậu xe, Ngô Hàn Hiên dẫn hai người vào thang máy, còn nói với Lê Tổ, “Tôi nghĩ, cậu nhất định sẽ thích.”

An Duy nói, “Lên trên nhìn cảnh đêm sao?”

Ngô Hàn Hiên biết An Duy đối nghịch với mình, nhưng không có biện pháp khiến hấn đi chỗ khác, nên vẫn duy trì phong độ cười tươi, đáp, “Ừ, đúng vậy.”

Lên hơn ba mươi tầng, rồi lại chuyển thang máy, người phụ nữ trực thang máy phục vụ họ, bọn họ đổi một cái thang máy khác được trang trí vô cùng xa hoa, tiếp tục lên tiếp hơn tám mươi tầng nữa.

Đây là một câu lạc bộ hội viên, cho dù Lê Tổ vẫn là vị thành niên, nhưng nếu Ngô Hàn Hiên mang cậu theo, không cần kiểm tra chứng minh thư của cậu, bọn họ cũng có thể đi vào.

Bên trong bày trí xa hoa mà ưu nhã, thanh âm đàn dương cầm thanh thúy du dương truyền đến, nhẹ nhàng và dịu dàng.

Ngô Hàn Hiên đưa hai người vào ngồi sô pha bên cạnh cửa sổ, nói, “Tố Tố còn chưa trưởng thành, đương nhiên không thể uống rượu, vậy uống nước trà đi.”

Lê Tố ngồi trên sô pha ghé vào cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, từ trên tầng cao nhìn xuống, S thị một mảnh chói sáng rực rỡ, giống như một tòa căn cứ ngoài vũ trụ, lạnh lùng, cứng rắn.

Kỳ thật cậu thầm mơ ước có một ngôi nhà nhỏ, cây cỏ thấp thoáng, cùng phụ thân ở bên trong trải qua những ngày bình thường nhất.

Đô thị băng lãnh sáng lạn như vậy, cũng không khiến cậu yêu thích.

Lê Trường Ân gọi điện thoại cho Lê Tố, Lê Tố liền đi đến một bên tiếp điện thoại, nói, “Ngô thúc thúc dẫn chúng con lên tầng cao của một toà nhà lớn XX... .. Vâng Đây là một câu lạc bộ..... Có thể nhìn cảnh đêm bên ngoài. Ba ba, bên ngoài đều là ánh sáng, chiếu sáng rực rỡ trong bóng tối.....”

Lê Trường Ân nói, “Quang cảnh có đẹp không?”

Lê Tố trả lời, “Rất đẹp, nhưng con không phải thích đẹp, nơi này rất lạnh, ba ba, nơi này rất lạnh.”

Lê Trường Ân nói, “Con mặc quần áo không đủ sao? Phải mặc nhiều hơn một bộ quần áo, đừng để bị cảm lạnh.”

Lê Tố ghé vào lan can, nhìn ánh sáng bên dưới lầu, “Cha căn bản không hiểu.”

“Cái gì?” Lê Trường Ân hỏi.

“Cha không hiểu đâu, cha chính là thuộc về nơi ánh sáng rực rỡ của chốn thành thị lạnh lùng hờ hững ngoài kia, nhưng con không phải, con không phải, con chỉ ở dưới bầu trời này, là một nhánh cỏ bên một gốc đại thụ mà thôi, ba ba, con chỉ là một nhánh cỏ, cũng chỉ nghĩ tới cuộc sống của một nhánh cỏ, ở trên có đại thụ, sẽ vì con che gió che mưa, nhưng ánh mặt trời vẫn sẽ chiếu xuống, con không cần bộ dạng mình có bao nhiêu tốt, cũng không cần biết phải mất bao lâu để lớn lên, cứ như thế kết thúc cuộc đời ngắn ngủi của mình bên dưới tàng cây là đủ rồi, đất đai cần cỗi cũng không sao.....”

Không biết vì cái gì, Lê Tố không thể khống chế chính mình nói ra những điều như vậy.

Nói xong, cậu ngắt điện thoại, mới vừa treo, Lê Trường Ân liền gọi điện thoại đến, Lê Tố tắt nguồn điện thoại, cậu không biết phụ thân sẽ phải hỏi đáp mình như thế nào, hơn nữa cũng không muốn nghe, bởi vì ước chừng sẽ chỉ là khuyên cậu không nên nghĩ lung tung mà thôi.

Bên ngoài thành thị đèn đuốc càng thêm huy hoàng, càng phồn hoa chói lọi, lại càng khiến Lê Tố cảm thấy cô độc. Thế giới này, to lớn như thế, nhiều người như thế, băng lãnh như thế, mà cậu thì lẻ loi trơ trọi ở nơi này, chỉ biết nghĩ đến phụ thân, cậu lại sắp sửa rời xa y, sang năm sẽ rời xa y, đi đến một nơi xa xôi, không thể rất nhanh thấy được địa phương của mình.

Lê Tố nghĩ, từ nay về sau bản thân mình sẽ chuẩn bị bước đi trên con đường cô độc, cậu cảm giác sợ hãi.

Nhưng, cũng không có cách nào khác.

Khoé mắt cậu đã ươn ướt, ghé vào lan can, ngẩn người nhìn bên ngoài. Thậm chí còn khơi dậy nên một loại ý niệm, có lẽ chết cũng không sao.

Cậu đang phát ngốc, thì cả người được một thân thể ấm áp từ phía sau giữ lấy cậu, Lê Tố cả kinh, quay đầu nhìn, Ngô Hàn Hiên nói, “Ba ba cậu gọi điện thoại đến nơi này cho tôi, y nhờ tôi tới nhìn xem tình thần của cậu có phải không tốt hay không.”

.

Chú giải :

(1) hoả nhãn kim tinh : là một trong những loại phép thuật mà bạn Tôn Ngô Không dùng để nhìn thấu được cốt yếu tinh dưới bất cứ hình thức nguy trang nào.

39. Chương 39: Bệnh Cũ Tái Phát

Lê Tổ thoáng sững sốt, muốn thoát khỏi trói buộc của gã, nhưng khi xoay người lại, Ngô Hàn Hiên trong lúc đó vẫn như cũ, hai cánh tay gã vòng qua, áp cậu vào lan can, ánh mắt Lê Tổ lãnh đạm nhìn gã, ngửa đầu cách xa gã một chút, “Thức thức?”

Ánh mắt Ngô Hàn Hiên thực nhu hòa, cũng không có bao nhiêu tính công kích, hỏi Lê Tổ, “Tổ Tổ thích nam nhân sao?”

Lê Tổ sững sốt, đem tầm mắt chuyển đi, căn cứ môi dưới, nhàn nhạt nói, “Không có.”

Ngô Hàn Hiên cầm một bàn tay của cậu đang chống lên tay vịn lan can. Tay Lê Tổ, ngón tay thon dài, mặc kệ là gầy bao nhiêu, nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp. Ngô Hàn Hiên cầm tay cậu, bàn tay to lớn của gã vuốt ve đầu ngón tay cậu, mang một chút lực đạo, Lê Tổ cảm thấy hơi đau, mà nhiều hơn chính là đáy lòng bị trêu chọc đến ngứa ngáy, tê tê dại dại, eo cậu cơ hồ muốn nhuỷ theo.

Ngô Hàn Hiên nhìn gương mặt lãnh đạm của cậu, đồng tử sâu đen, cúi người xuống hôn khoe môi cậu một cái, Lê Tổ vì vậy mà cắn răng, thấp giọng nói, “Thức thức, chú không sợ ba ba tôi biết sao?”

Ngô Hàn Hiên nói, “Ừm, cho nên tôi hy vọng cậu đừng nói với y.”

Lê Tổ muốn quay mặt đi, Ngô Hàn Hiên lại ghé vào lỗ tai cậu thổi khí, nói, “Tổ Tổ muốn đi nói sao?”

Lê Tổ kinh ngạc ngẩn người, cũng không trả lời.

Ngô Hàn Hiên ôm lấy cậu, giống như một trưởng bối đang an ủi một hài tử, nhẹ nhàng xoa dịu lưng cậu, lại sờ sờ tóc của cậu, nói, “Yên tâm đi, tôi sẽ không khi dễ cậu.”

Lê Tổ lặng yên ngẩng đầu nhìn gã, vẻ mặt Ngô Hàn Hiên ôn nhu, nhưng sâu trong ánh mắt cũng đang bùng cháy mãnh liệt.

Gã lôi kéo Lê Tổ đi về phía trước, nói, “Tổ Tổ, cậu có biết cố sự của Tổng Khánh Linh (1) không?”

Lê Tổ nhìn gã không nói lời nào.

Ngô Hàn Hiên nói, “Trượng phu của Tổng Khánh Linh, Tôn Trung Sơn là hảo hữu của phụ thân nàng (2).”

Lê Tổ vẫn yên lặng, trong đầu hiện ra bộ dáng Lê Trường Ân, ngực có loại cảm giác đau đớn như muốn vỡ ra, trong đầu cũng là một mảnh mơ hồ. Bên dưới bầu trời xanh, xa xa là tuyết trắng phủ trên núi cao, chân núi là một thảo nguyên rộng lớn, cánh đồng cỏ kéo dài, hoa dại đủ loại kiêu dáng. Trên một ngọn đồi nhỏ, mọc lên một gốc đại thụ cao lớn, bên dưới đại thụ cao lớn là một cây bồ công anh xấu xí (3) sinh trưởng. Gió đến, hoa bồ công anh cũng bị thổi bay đi. Nhưng cậu không muốn đi, không muốn, không muốn, gió đừng thổi, để cho cậu chết ở nơi ấy đi, đừng mang cậu đi.....

Lê Tổ phục hồi tinh thần lại, thì cậu đã ở trong một gian phòng, ánh đèn hôn ám, dưới thân là sô pha mềm mại. Ánh sáng trong phòng quá mờ, căn bản không thấy rõ không gian lớn hay nhỏ, cũng không biết mình ở đây để làm gì, chỉ là sô pha này vô cùng mềm mại rộng rãi, vùi lấp cậu vào bên trong. Ngô Hàn Hiên ngồi bên cạnh cậu, một tay chống trên lưng sô pha, giam cầm cậu dưới thân gã, hôn môi cậu.

Toàn bộ phản ứng của Lê Tổ đều là ngơ ngác, vẫn không nhúc nhích.

Ngô Hàn Hiên thấy cậu không phản kháng cự tuyệt, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy nhìn chăm chăm vào cậu, ánh mắt Lê Tổ ngơ ngác, đôi mắt lại cực kỳ xinh đẹp, mí mắt nửa khép mở, khoe mắt lựa chọn biên độ, tựa như được đặc biệt vẽ nên, lông mi dài thưa thớt mỏng manh, gã duỗi ngón tay sờ sờ lông mi cậu, Lê Tổ cũng không phản ứng, ngón tay lại sờ lên hai má non mềm của cậu, đến đôi môi cậu.

Mùi vị thuốc lá trên ngón tay Ngô Hàn Hiên và Lê Trường Ân đều giống nhau, bọn họ đều dùng cùng một mùi thuốc lá.

Lê Tổ si ngốc cảm thụ được hương vị của ngón tay kia, Ngô Hàn Hiên lại hướng xuống môi dưới của cậu, môi Lê Tổ mềm mại, hơi lạnh, đầy đặn như đậu hũ, Ngô Hàn Hiên nghĩ vậy.

Gã vốn không muốn thương tổn cậu, nhưng lúc này lại hoàn toàn không thể khống chế chính mình, thương tổn trẻ vị thành niên, mà còn là con trai của bằng hữu, Ngô Hàn Hiên cảm giác bản thân không chỉ có tội ác tày trời, hơn nữa là điên rồi.

Tay gã từ vạt áo Lê Tổ sờ vào, trên người Lê Tổ cơ hồ không có thịt, thể nhưng da vẻ non mềm bóng loáng, vòng eo tinh tế, vuốt lên biên độ của lưng liền biết là phi thường xinh đẹp.

Ánh đèn âm đậm, thần trí không rõ, Lê Tổ cảm giác điên loạn, nghĩ người này là Lê Trường Ân, vẫn không nhúc nhích, vươn tay ôm lấy lưng người đó. Ngô Hàn Hiên hôn lên hai má cậu, lại hôn đến lỗ tai cậu, Lê Trường Ân cũng luôn thích hôn lên lỗ tai Lê Tổ, hôn hôn cắn cắn, Lê Tổ thấp giọng hô hoán một tiếng, “A, ba ba.....”

Thanh âm cậu vi ách, mang theo sắc thái tình dục nhàn nhạt của thiếu niên, Ngô Hàn Hiên ban đầu cũng không có phản ứng, nhưng khi bị cậu gọi như thế, gã thoáng sửng sốt, cảm giác tội lỗi cho gã biết gã hẳn là nên đợi Lê Tổ lớn lên một chút, nhưng bầu không khí ái muội này lại khiến gã không dừng được.

Gã lại dọc theo tai cậu xuống phía dưới hôn lên cổ cậu, Lê Tổ tự mình ngửa đầu, tay trên lưng Ngô Hàn Hiên xao động vuốt ve, tay Ngô Hàn Hiên cởi dây nịt của Lê Tổ, kéo khóa, sờ lên dục căn của cậu. Thanh âm Lê Tổ luôn luôn nhẹ nhàng mang theo một chút sắc nhọn không chịu nổi, “A, ba ba, ba ba.....”

Ngô Hàn Hiên không thể không dừng động tác, dưới ánh đèn yếu ớt nhìn Lê Tổ, vẻ mặt Lê Tổ si ngốc, chau mày, tựa hồ rất thống khổ, nhưng loại thống khổ này, lại không phải đau đớn, mà là một loại bị thương giãy dụa.

Ngô Hàn Hiên lẫn lộn trên thương trường nhiều năm, vốn là với tâm nhân của mình không có thủ đoạn nào mà không nhìn ra được, thể nhưng lại không thể hiểu chuyện này là sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Lê Tổ.

Gã buông Lê Tổ, kéo quần cậu lên, đeo tốt dây nịt, lại hôn hôn lên gương mặt cậu, ngón tay vuốt ve gương mặt cậu, thấp giọng nói, “Tổ Tổ, Tổ Tổ.....”

Lê Tổ vẫn chưa hồi phục tinh thần, nắm lấy tay gã không buông, gắt gao siết chặt, khiến Ngô Hàn Hiên cảm nhận được đau đớn.

Ngô Hàn Hiên không hiểu tình cảm của Lê Tổ đối với Lê Trường Ân ra sao, có phải hay không đây chỉ là tình cảm của một đứa trẻ đang trong quá trình trưởng thành đối với mẫu thân mình, lớn lên rồi thì sẽ thay đổi rất nhanh, bất quá, nói không chừng, Lê Tổ là gia đình đơn thân, là một cậu bé hướng nội văn tĩnh, tình cảm của bản thân nhất định sẽ luôn chuyển sang thể bế tắc (4). Hoặc là, kỳ thật Lê Trường Ân bề ngoài là một kẻ ngăn nắp, ra vẻ đạo mạo, nhưng bên trong lại đối với con trai mình làm chuyện cấm thú?

Ánh mắt Ngô Hàn Hiên dừng lại trên gương mặt Lê Tổ, hiểu được tinh thần Lê Tổ nhất định có vấn đề, bất quá, Lê Tổ vẽ tranh có thể vẽ đến thành công như vậy, phỏng chừng cũng không có khả năng bình thường. Ngô Hàn Hiên bình tĩnh phân tích, lại ôm Lê Tổ vào trong ngực, khiến cậu dựa vào chính mình, không biết khi nào cậu mới có thể tỉnh, liền lấy chiếc điều khiển, điều chỉnh ngọn đèn trong phòng sáng lên một ít. Đây là một gian bao phòng karaoke nhỏ, bày trí thật sự hoa lệ. Gã bấm chuông, một phục vụ sinh bước vào, cung kính, biết vâng lời, không dám nhòm ngó nhiều, hỏi Ngô Hàn Hiên cần gì.

Ngô Hàn Hiên nói, “Mang một tấm chăn đến, và mở một chai Whisky.”

Lê Tổ mềm mại tựa vào lòng Ngô Hàn Hiên, ánh mắt vô thần, hai tay nắm chặt tay trái Ngô Hàn Hiên không buông, lúc phục vụ sinh đi ra, có nhìn sang liếc mắt một cái, diện mạo Lê Tổ phi thường xinh đẹp, khiến người khác trông thấy sẽ có ấn tượng rất sâu.

Chăn rất nhanh được mang đến, Ngô Hàn Hiên đỡ Lê Tổ ngồi dậy, chính mình thì chậm rãi uống Whisky lạnh.

Ngô Hàn Hiên cứ như vậy giữ lấy Lê Tổ hơn một giờ.

Lê Tổ siết tay gã, lực đạo chậm rãi nhỏ đi, lúc này mới buông gã ra.

Trong phòng, âm nhạc ngân vang, là Trần Thục Hoa hát, ôn nhu, mang theo ưu thương nhàn nhạt.

Khi Lê Tổ tỉnh lại, phát hiện bản thân đang ở trong lòng Ngô Hàn Hiên, cả người sững sốt hạo một trận, rồi mới yên lặng cách xa gã một chút, lại bởi vì chân tê dại đứng lên, thiếu chút nữa vấp té, Ngô Hàn Hiên vội vàng giữ chặt cậu, kéo cậu về ngồi lại trên sofa, nói, “Nhìn cậu xem, cảm giác vừa rồi ngủ được bao lâu?”

Lê Tổ mê mê nhìn gã, cậu mỗi lần bệnh cũ tái phát căn bản không nhớ rõ chuyện gì, thế nhưng, được Ngô Hàn Hiên ôm vào ngực, vẫn khiến cậu cảm giác thực không thoải mái, trừ bỏ phụ thân, không ai ôm cậu như vậy, cũng không thích người khác ôm mình.

Lê Tổ nhìn nhìn chung quanh, hỏi, “Chúng ta tại sao lại ở trong này?”

Ngô Hàn Hiên nói, “Không nhớ rõ sao?”

“?” Lê Tổ nhú mày, “Cái gì?”

Ngô Hàn Hiên nói, “Lúc cậu ngủ.”

“Vậy..... An Duy đâu?” Lê Tổ xoa xoa chân mình, rồi lại đứng lên, phát hiện cổ áo sơ mi của mình bị cởi, liền khẩn trương cài lại.

Ngô Hàn Hiên nói, “Hắn ở quán bar bên cạnh, không biết hiện tại như thế nào.”

Lê Tổ nhìn nhìn đồng hồ, đã muốn hơn mười một giờ, liền nhú mày nói, “Ngô thúc thúc, chúng ta trở về đi, tìm An Duy cùng nhau trở về.”

Ngô Hàn Hiên cũng đứng dậy, đáp, “Được.”

An Duy vốn muốn tới tìm Lê Tổ, nhưng mà bị nữ nhân bám trụ, loại nữ nhân ở nơi này, hẳn sao có khả năng tránh thoát, cho nên đợi đến khi Ngô Hàn Hiên và Lê Tổ tìm thấy hắn, hắn đã uống rượu say đến mơ hồ luôn rồi.

Nam nhân viên câu lạc bộ giúp đưa An Duy xuống dưới lầu, tài xế Ngô Hàn Hiên mở cửa xe, Ngô Hàn Hiên bảo nam nhân viên đỡ An Duy ngồi vào vị trí phó lái, Lê Tổ khẩn trương nói, “Để anh ấy và tôi cùng ngồi ở ghế sau đi, tôi có thể giúp đỡ anh ấy.”

Vì Lê Tổ kiên trì, Ngô Hàn Hiên đành phải làm theo.

Gã không có cách nào khác, thậm chí chỉ có thể ngồi vào vị trí phó lái.

Đợi đến khi về tới Ngô gia, Lê Tổ dàn xếp tốt cho An Duy, bản thân mình cũng liền đi nghỉ ngơi, cậu tắm rửa xong, mặc áo ngủ, ai đó gõ vang cửa phòng, Lê Tổ vội vàng tắt đèn, ngồi xuống bên mép giường, hỏi, “Tôi đã muốn ngủ, có chuyện gì sao?”

Ngô Hàn Hiên ở bên ngoài, nói, “Không có chuyện gì, chỉ là hỏi cậu có muốn uống một ly sữa hay không, rất tốt.”

Lê Tổ trả lời, “Cảm ơn Ngô thúc thúc, không cần.”

Rồi không hề phát ra thanh âm nào nữa, Ngô Hàn Hiên đứng trong chốc lát, đành phải rời đi.

Lê Tổ không sao ngủ được, Ngô Hàn Hiên đã làm chuyện gì với cậu, sau khi hạo hạo nhớ lại, cậu kỳ thật có thể nhớ rõ một chút, cho nên trong lòng hiểu được Ngô Hàn Hiên không phải người tốt. Nhưng là vì có liên quan đến công việc của phụ thân, cậu không muốn bởi do vấn đề của mình mà khiến gã trở mặt với phụ thân, nên đành phải chịu đựng, giả vờ như bản thân tuyệt không hề biết đến chuyện gì đã xảy ra trong lúc đó.

.

Chú giải:

(1) Tống Khánh Linh (ngày 27 tháng 1, 1893 – ngày 29 tháng 5, 1981) là một trong ba chị em họ Tống-ba chị em có 3 người chồng là một trong những nhân vật chính trị nổi bật nhất Trung Quốc của đầu thế kỷ 20. Tống Khánh Linh là phu nhân của Tôn Dật Tiên, tổng thống đầu tiên của Trung Hoa Dân Quốc. Sau khi

người cộng sản toàn thắng trên Trung Hoa lục địa năm 1949, bà ở lại Trung Quốc và trở thành Phó Chủ tịch Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa. Bà còn có tên tiếng Anh là Rosamond.

Xem thêm ở đây. [Link](#).

(2) Nếu bạn đã xem qua [Link wiki](#) ở trên sẽ biết được Tôn Trung Sơn là chồng của Tống Khánh Linh. Nhưng ông chỉ kém Cha của Tống Khánh Linh chỉ có 3 tuổi, là bạn tốt của Cha nàng.

(3) Xấu xí ở đây theo nghĩa bóng.

(4) Chú Ngô đây là nghĩ Lê Tổ như một đứa trẻ đang trong giai đoạn trưởng thành thường có tâm tư muốn gần bó với người thân, cụ thể là Mẹ của mình, có thể lớn lên một chút sẽ không còn nữa, thế nhưng vì từ trước đến giờ cậu sống trong một gia đình chỉ có Cha mà không có Mẹ, thiếu thốn tình thương của Mẹ, ao ước được Cha lẫn Mẹ yêu thương che chở, mà cậu lại là một đứa bé sống nội tâm và thích yên tĩnh, nên cậu vốn sẽ không dễ dàng bày tỏ những cảm xúc trong lòng, tất cả đều giấu kín. Vì thế trong lúc đó cậu mới gọi Cha, mới có thể bộc phát hết xúc cảm của mình.

40. Chương 40: Người Đứng Để Con Đi

.Trong đầu Lê Tổ đều là Lê Trường Ân, mơ mơ màng màng ngủ. Buổi sáng ngày hôm sau, An Duy xông qua, cậu bị tiếng đập cửa đong đong đánh thức.

Lê Tổ mắt lim dim buồn ngủ, đi ra mở cửa, An Duy mạnh mẽ đẩy cửa, vọt vào, một tay ôm lấy Lê Tổ, lại cao thấp kiểm tra quan sát cậu xem có bị gì không.

Lúc này Lê Tổ triệt để tỉnh, đẩy hấn, “Anh làm gì vậy?”

An Duy lo lắng nói, “Em không có xảy ra chuyện gì đi.”

“Chuyện gì?” Lê Tổ giả vờ hoang mang, không biết hấn đang nói cái gì.

An Duy thế này mới nhẹ nhàng thở ra, trở tay đóng cửa phòng Lê Tổ, nói nhỏ bên tai Lê Tổ, “Ngày hôm qua, tôi rất lo lắng cho em, lo lắng em xảy ra chuyện.”

Lê Tổ nói, “Thực xin lỗi, tôi gọi điện thoại cho ba ba tôi, sau đó thì ngủ quên, khi tới tìm anh, anh đã uống say. Ngược lại là anh, anh nói sẽ theo giúp tôi, lại chạy tới quán bar uống rượu với phụ nữ.”

An Duy bị cậu nói như thế khiến hấn ngượng ngùng, “Ngại quá, lần sau sẽ không.”

Lê Tổ lại nói, “Anh cũng mau trở về rửa mặt đi, anh nhìn xem cái dạng này của anh.”

An Duy cúi đầu nhìn chính mình, phát hiện quần dài không mặc, chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ, tóc bù xù, lộn xộn, còn đầy mùi rượu trên người, chân thì không mang dép.

An Duy, “.....”

Lê Tổ nhìn biểu tình của An Duy lúc này chỉ muốn chết cho xong, liền nở nụ cười, trong lòng cũng tràn đầy cảm động, An Duy bởi vì lo lắng cho mình, những thứ khác đều quên sạch.

Lê Tổ còn nói, “Mau trở về mặc quần áo đi, anh không lạnh sao?”

An Duy, “Không cần chê cười tôi a, tôi vừa tỉnh lại, phát hiện mình đã quay về nơi này, sợ tới mức thiếu chút nữa đau tim.”

Lê Tổ, “Không phải chê cười anh, tôi là cảm ơn anh.”

An Duy, “Nếu muốn trả ơn tôi, đến, hôn một cái đi.”

“Cút ngay!” Lê Tổ vội vàng trốn hẩn, còn nói, “Tôi cũng lập tức đi rửa mặt, thu dọn các thứ, chúng ta liền đi, tôi không muốn đến Trường Hạ thăm vườn trà nữa, tôi nghĩ mình nên về nhà, anh muốn cùng tôi trở về không?”

An Duy chăm chú nhìn cậu, trong lòng suy nghĩ, Lê Tổ có phải kỳ thật đã gặp chuyện gì rồi hay không, nhưng ánh mắt Lê Tổ vẫn trong suốt bình tĩnh, hẩn nhìn không ra.

Lê Tổ bị hẩn nhìn chòng chọc đến không thoải mái, “Nhìn cái gì mà nhìn, anh nhanh đi tắm rửa mặc quần áo, bị cảm lạnh thì làm sao đây?”

An Duy nói, “Mùa đông tôi đi bơi còn không sợ, sợ chi cái này. Được rồi, tôi đi chuẩn bị, chúng ta liền đi.”

Hai người thu xếp xong, lúc mang hành lý xuống lầu, liền gặp được Ngô Hàn Hiên trên người mặc quần áo thể thao, gã vừa mới đi tập thể dục buổi sáng trở về, đang dùng khăn mặt lau mồ hôi. Gã thật sự là một người có tướng mạo cao lớn, đoan chính nghiêm trang, mặc quần áo thể thao, lại có vẻ trẻ đi rất nhiều, nhìn như chỉ có ba mươi tuổi.

Gặp hai người mang theo hành lý muốn rời khỏi, liền nhìn về phía Lê Tổ nói, “Đây là sao vậy? Muốn đi sao?”

Lê Tổ nói, “Ngô thúc thúc, cảm ơn chú đã tiếp đãi, nhưng mà chúng cháu muốn đi. Kế hoạch của chúng cháu là hôm nay đi thăm viếng Trường Hạ, bây giờ đi, vừa lúc xem được cảnh thu hoạch. Sau đó sẽ vào ở nhà của những người nông dân trên đó luôn, ở vài ngày, nhìn qua cuộc sống trên núi.”

Ngô Hàn Hiên nói, “Kế hoạch của các cậu là như thế à, vậy ở lại dùng cơm trước rồi hẩn đi, tôi sai tài xế đưa các cậu đi. Còn có, khi nào các cậu trở về, lại tiếp tục sang nhà tôi ở đi.”

Lê Tổ nói, “Cảm ơn, không cần. Trước đó chúng cháu đã thuê xe rồi, không thay đổi được, từ Trường Hạ trở về, cũng không đến nơi này của chú, ba ba tôi sẽ đến đón tôi.”

Ngô Hàn Hiên nói, “Vậy à, vậy cũng ăn cơm trước rồi hãy đi.”

Lê Tổ cảm giác việc này không nên chậm trễ, vô luận như thế nào cũng không chịu ăn điểm tâm, nói muốn giữ bụng để sang Trường Hạ ăn cơm sáng đặc biệt ở đó, ống trúc thịt xông khói, cơm nếp này nọ.

Ngô Hàn Hiên lại hỏi cậu mang tiền đủ hay không, cho cậu tiền, Lê Tổ chết cũng không nhận, An Duy khấn trương mang cậu đi.

Lê Tổ xưa nay là một người tính tình yên lặng, hơn nữa cực kỳ rất ít giao tiếp, lúc này lại trở nên nói nhiều như thế, bản thân cũng không bình thường.

Ngô Hàn Hiên nghĩ, có lẽ cậu đã nhớ ra, bất quá, Ngô Hàn Hiên cũng không có cảm giác gì, nghĩ như vậy cũng tốt, chờ cậu lớn lên thêm một chút nữa, gã sẽ hỏi cậu có nguyện ý đi theo mình hay không.

Lê Tổ và An Duy đến thẳng sân bay, ở sân bay, mua vé máy bay, Lê Tổ giữ hành lý, An Duy chạy đi mua đồ ăn sáng.

Hai người ngồi trên ghế, An Duy ăn sandwich nướng, Lê Tổ ăn bánh mì sữa, hai người đều đẹp trai, rước lấy rất nhiều cái nhìn chăm chú từ những hành khách khác.

An Duy hỏi Lê Tổ, “Sao lại nói dối họ Ngô kia?”

Lê Tổ nói, “Miễn cho gã giữ chúng ta lại. Hơn nữa, gã và phụ thân tôi là đối tác làm ăn của nhau, tôi không muốn vì tôi, khiến quan hệ giữa gã và phụ thân tôi trở nên không hoà hợp.”

“Ừm.” An Duy nhìn Lê Tổ trầm tư, Lê Tổ nghiêng người đi, không để hẩn nhìn thấy gương mặt mình. Gửi hành lý vào cửa check-in, Lê Tổ mới nghĩ đến cậu đã quên gọi điện thoại cho Lê Trường Ân. Lấy di động ra, nhìn chiếc di động mà mình đã tắt máy, cậu đột nhiên lại không muốn gọi nữa, cầm di động mà ngẩn người.

Sau khi ngồi trên máy bay, Lê Tổ luôn luôn ngẩn người, bất luận An Duy bắt chuyện với cậu thế nào, cậu cũng không để ý tới hẩn.

Máy bay hạ cánh, đợi hành lý đến, An Duy mở máy, di động lập tức vang lên, cầm lên nhìn qua, nói với Lê Tổ, “Tổ Tổ. Là ba ba em.”

Lê Tổ thoáng sửng sốt, An Duy thì đã nghe điện thoại, “Vâng, thúc thúc.”

Lê Trường Ân nói, “Ta đang ở cửa sân bay chờ các con, các con hiện tại ở nơi nào?”

An Duy nghĩ Lê Tổ hẳn là đã nhắn tin với phụ thân thông báo hai người sắp trở về, cho nên cũng không cảm giác kinh ngạc, chỉ nói, “Chúng con còn đang chờ hành lý..... Vâng..... Hành lý đến, thúc thúc, chúng con lập tức đi ra.”

Sau khi treo điện thoại, An Duy nói với Lê Tổ, “Ba ba em ở bên ngoài chờ chúng ta. Chúng ta đi nhanh lên.”

Lê Tổ lặng yên không nói, biết hẳn là Ngô Hàn Hiên đã nói với phụ thân bọn họ ngồi máy bay trở về, chỉ là không hiểu Ngô Hàn Hiên làm sao biết được bọn họ muốn về nhà, đã phái người theo dõi bọn họ sao? Nhưng mà này cũng quá giống với tình tiết trong tiểu thuyết đi.

An Duy không để Lê Tổ cầm hành lý, hẳn một mình kéo hai cái, còn chưa tới cửa, đã trông thấy Lê Trường Ân đi tới. Lê Tổ chần chờ chậm rãi đi. Lê Trường Ân vài bước tiến đến ôm lấy con trai, lại cúi đầu nhìn cậu, “Mấy ngày nay ở S thành chơi vui không?”

An Duy nói, “Chơi rất vui, ngoại trừ Ngô thúc thúc kia thực chán ghét.”

Lê Tổ nghiêng đầu liếc An Duy một cái, An Duy ngượng ngùng không nói.

Lê Trường Ân đưa hai hài tử đến bãi đỗ xe, lên xe, lái xe đi. Lê Tổ ngồi ở vị trí phó lái vẫn cúi đầu không nói lời nào, An Duy thì thao thao bất tuyệt kể lể bọn họ ở S thành ăn cái này, chơi cái kia.

Còn nói, “Chúng con vốn chuẩn bị đến núi Trường Hạ xem vườn trà rồi ở đó mấy ngày, nhưng sau đó thì không đi, lần sau sẽ lại đi.”

Lê Trường Ân trước đưa An Duy về nhà, An Duy xuống xe lại đi lên cửa trước, bảo Lê Tổ mở cửa kính xe, dám vươn tay ôm cậu một cái, Lê Tổ vội vàng đẩy hẳn ra, “Cút!”

An Duy lưu luyến bước qua cánh cửa cổng, tiến vào sân nhà, hầu nữ đã đi ra đón, cầm vali giúp hẳn. An Duy nhìn chiếc xe sắp khởi động, còn nói, “Tổ Tổ, chúng ta ngày mai đến chỗ thầy Đường học vẽ đó, em chớ quên.”

Lê Tổ nghĩ thầy Đường đi Âu Châu còn chưa có trở về, bọn họ hẳn là phải đến trường học mới đúng, nhất định An Duy đã quên mất hẳn vẫn là học sinh đi.

Nhìn thấy Lê Tổ một mực im lặng với mình, Lê Trường Ân cũng không biết nên nói cái gì mới tốt. Tối hôm qua, Lê Tổ gọi điện thoại thảo luận những lời này, khiến Lê Trường Ân không biết nên đối mặt như thế nào. Những lời kia vốn không có một chút liên quan gì với nhau, nhưng Lê Trường Ân hiểu, Lê Tổ muốn nói cho y biết điều gì đó, thanh âm Lê Tổ lúc ấy thống khổ như vậy, bây giờ vẫn còn khiến trong lòng Lê Trường Ân khó chịu.

Trở về nhà, Lê Trường Ân mang hành lý của Lê Tổ lên lầu, vào phòng cậu thu dọn mọi thứ, đem những thứ cần giặt mang ra ngoài, những cái khác thì sắp xếp lại cho tốt.

Lê Tổ ngồi ở một bên, lặng yên không biết suy nghĩ cái gì.

Lê Trường Ân hỏi, “Bảo bối, đói không, đi rửa mặt, chuẩn bị ăn cơm trưa đi.”

Lê Tổ vẫn ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích.

Lê Tổ cũng không có mang nhiều đồ dùng đến S thành, nên rất nhanh đã thu dọn xong. Lê Trường Ân đến trước mặt Lê Tổ, ngồi xổm xuống ở trước mặt cậu, ngẩng đầu nhìn cậu, duỗi một bàn tay mang theo đôi chút lành lạnh sờ hai má cậu, “Bảo bối, đừng khổ sở, ba ba vĩnh viễn là đại thụ của con.”

Lê Tổ nhìn y, hốc mắt hơi hơi nhiễm hồng, thanh âm cũng có chút nghẹn ngào, “Nhưng sang năm con sẽ đi.”

Lê Trường Ân thở dài trong lòng, “Nhưng ba ba vĩnh viễn ở nơi này, chờ con trở về.”

Lê Tổ nhìn y, đột nhiên ôm lấy y. Lê Trường Ân đứng lên, ôm con trai ngồi trên sô pha, Lê Tổ vùi mặt vào bờ vai của y, nghẹn ngào nói, “Cha không hiểu đâu, con sẽ đi, ba ba, con sẽ đi, con không muốn đi, con thật sự không muốn đi, đã nghĩ sẽ cứ như vậy ở bên cạnh cha mà chết đi cũng tốt, con không muốn đi a, ba ba.....”

Lê Trường Ân không muốn nghe cậu thốt ra từ “Chết” này, ôm cậu nói, “Đừng nói như vậy, đừng nói chết, con không thể chết được, con còn nhỏ thế này, sao có thể vẫn đem cái từ đó đặt bên miệng.”

Lê Tổ ngẩng đầu nhìn y, tối hôm đó, trải qua sự tình với Ngô Hàn Hiên, lúc này cậu đột nhiên cảm thấy bị thương và sợ hãi mạnh mẽ bộc phát, những bình tĩnh trấn định trước đó đều là nguy trang cả, Lê Tổ bắt ngờ khóc lên, “Người không biết đâu, ba ba, con có bao nhiêu sợ hãi, con sợ hãi biết bao nhiêu a, con yêu người như thế, không thể không có người, người đừng để con đi, đừng để người khác chạm vào con, người đừng để con đi.....”

Lê Tổ vừa khóc vừa nói năng lộn xộn, Lê Trường Ân ôm cậu, “Được, không đi, ba ba cũng vĩnh viễn yêu con, không cần sợ hãi, không phải sợ.”

Lê Tổ đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt tràn đầy nước mắt, vẻ mặt lại mang theo cảm giác si ngốc, nhìn chăm chăm Lê Trường Ân. Khi Lê Trường Ân chưa kịp phản ứng, cậu đã ôm lấy cổ y, cứ như vậy hôn lên. Lê Tổ cũng không có kinh nghiệm gì cả, chỉ là vừa ngậm lấy vừa liếm, lại mút vào, là một bộ dáng liều mạng điên cuồng hôn y.

Lê Trường Ân muốn đẩy cậu ra, bảo cậu bình tĩnh, nhưng mà nước mắt của Lê Tổ khiến y không có cách nào đẩy cậu ra được. Lê Tổ sốt ruột hôn y, nước mắt dâng dâng chảy vào khoang miệng đang mở của hai người.

Lê Trường Ân một tay ôm lưng Lê Tổ, một tay đặt sau đầu cậu, bắt đầu chuyên tâm hôn cậu, hôn đôi môi cánh hoa đầy đặn của cậu, đầu lưỡi quăn lấy đầu lưỡi cậu.....

Lê Tổ được y hôn sâu, được y hôn môi tựa như cảm thụ được linh hồn y vừa ôn nhu vừa nóng bỏng, Lê Tổ nhận thấy bản thân mình quả thực muốn ngất đi rồi, cánh tay ôm lấy cổ Lê Trường Ân cũng muốn mềm xuống. Lê Trường Ân đặt cậu trên sô pha, rời khỏi khoang miệng cậu, lại liếm nước bọt nơi khóe môi cậu. Lê Tổ thở gấp, ánh mắt mê mang, tay ôm chặt Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân hôn môi cậu, hôn lên gương mặt, lại hôn lên cổ cậu, lỗ tai cậu, Lê Tổ thở gấp, trầm thấp rên rỉ, toàn thân xụi lơ.

Lê Trường Ân phải rời khỏi, cậu liền tiến đến hôn lên môi y.

Bên ngoài trời mưa, cơn mưa cuối thu, sẽ khiến thời tiết càng ngày càng lạnh.

Những đám mây dày đặc trên bầu trời, rõ ràng là giữa trưa, nhưng lại hắc ám hết như lúc chạng vạng.

Trong phòng bật đèn, ánh sáng khiến không gian tựa hồ trở nên ái muội. Hai người dây dưa trên sô pha, chân Lê Tổ quăn lấy Lê Trường Ân, không muốn y rời mình. Lê Trường Ân dường như hoàn toàn bị vùi lấp dưới một giấc mơ dịu êm nhưng đồng thời cũng đầy tội lỗi và đau đớn.

Y thở gấp, tay vuốt ve eo và lưng Lê Tổ

Bất thành linh tiếng sấm ngoài cửa sổ nổ vang, tiếng sấm cuối thu, thật sự hiếm thấy, nhưng lại âm âm vang lên rất kinh người.

Lê Trường Ân trong nháy mắt bị tiếng sấm đánh tỉnh, Lê Tổ lại vẫn như cũ đôi mắt hồng hồng sâu thẳm nhìn chăm chú vào Lê Trường Ân.

Hai gò má cậu nhiễm hồng, ánh mắt cũng hơi hơi nhiễm hồng, đuôi mắt mang một chút gợi cảm, mang một chút quyến rũ hấp dẫn người ta, môi cũng bị hôn đến đỏ bừng, hơi sưng.

Lê Trường Ân lẳng lặng nhìn cậu, trong lòng lại là sóng cuộn biển gầm.

Lê Tổ thấp giọng gọi y, “Ba ba.....”

Lê Trường Ân không dám bỏ mặc cậu, tự mình ngồi dậy, cũng giúp Lê Tổ ngồi dậy tựa vào người mình.

Lê Tổ vùi mặt vào bờ vai của y, rất lâu sau không nói lời nào.

Hai người đều lặng yên, nhưng không phải xấu hổ, mà là bi thương nồng đậm. Lê Tổ đột nhiên cảm giác rét run, rụt lui vào lòng Lê Trường Ân, Lê Trường Ân ôm chặt cậu. Ngoài cửa sổ, mưa rưa, rớt trên cửa kính. Lê Trường Ân nhìn về phía cửa sổ, kéo bức màn ra, mưa cũng không lớn, thanh âm đập vào cửa giống như một khúc thơ tình.

Lê Trường Ân thở dài trong lòng, hôn hôn lên mép tai Lê Tổ, ôn nhu nói, “Bảo bối, thay quần áo, chúng ta ăn cơm, có được không?”

Lê Tổ lại lặng yên một hồi, rồi mới gật gật đầu.

Lê Trường Ân thế này mới dám buông cậu, lại sờ sờ tóc và hai má của cậu, hôn lên trán cậu một cái, đi đến tủ giúp cậu tìm quần áo.

Ở trước mặt y, Lê Tổ cởi toàn bộ áo lông, áo sơmi, áo ba lỗ, lộ ra làn da trắng nõn của phần nửa người trên, tuy rằng gầy yếu, nhưng khung xương lại xinh đẹp, da thịt sáng bóng, hai điểm trước ngực màu hồng nhàn nhạt, rốn cũng rất dễ nhìn, thậm chí mang sức gợi cảm, một khúc eo nhỏ, rất đẹp, kéo dài tiến vào lưng quần, tuy rằng mặc quần ngủ tương đối rộng rãi, nhưng bờ mông xinh đẹp cũng có thể nhìn ra

Lê Trường Ân giúp cậu mặc áo lót sạch sẽ, biết chính mình đã không còn tư cách nào mà làm phụ thân của cậu nữa, ánh mắt y nhìn thân thể Lê Tổ, đã mang theo sắc thái dục vọng.

Lê Tổ thay quần dài, xong rồi mới được Lê Trường Ân dẫn xuống lầu ăn cơm.

Lê Tổ vẫn lặng yên, ăn cơm cũng thực lặng yên. Mai Di ngồi bên cạnh, nàng làm việc ở Lê gia đã hơn hai mươi năm, cũng coi như không thiếu tình cảm, nhưng Lê Tổ không thường nói chuyện với nàng, nàng không có biện pháp với cậu, lúc này cũng không thể hỏi Lê Tổ ở S thành có cảm giác như thế nào.

Mà Lê Trường Ân cũng không nói, chỉ yên lặng gấp đồ ăn, lấy canh cho con trai, vừa chuẩn bị khăn giấy.

Không biết vì nguyên nhân gì, Mai Di cảm giác bầu không khí trên bàn rất kỳ quái.

Đành phải nói, “Lê tiên sinh, trong nồi còn có chút canh, để tôi đi lấy thêm.”

Lê Trường Ân gật đầu một cái, sau khi nàng vào phòng bếp, y liền nói một tiếng với Lê Tổ, “Bảo bối, ăn nhiều một chút đi, con rất gầy.”

Lê Tổ vẫn không lên tiếng trả lời, nhưng Lê Trường Ân gấp thức ăn cho vào bát của cậu, cậu đều ăn hết.

41. Chương 41: Cha Hy Vọng Con Sẽ Kết Hôn Với Một Người Phụ Nữ

Giữa hai người cũng không có chuyện gì để nói, Lê Tổ không nói, Lê Trường Ân cũng không biết phải nói như thế nào.

Nhưng, suy nghĩ trong lòng hai người, đối phương đều hiểu được.

Cho dù hiểu được, cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Lê Trường Ân bảo Lê Tổ ở nhà ngủ, y đi làm, y sẽ trở về rất muộn, dĩ nhiên dùng bữa tối ở bên ngoài, có lẽ là xã giao, bắt quá không uống rượu.

Y trở về, tiến vào phòng vẽ của Lê Tổ nhìn cậu, gian phòng vẽ này là khách phòng ở bên cạnh phòng ngủ của Lê Tổ, sau khi Lê Tổ về lại chính phòng ngủ của mình, thì liền bày trí gian khách phòng thành phòng vẽ của cậu.

Lê Tổ đang chuốt bút chì, Lê Trường Ân không thấy đó là cái gì, đi qua hỏi, “Tổ Tổ, dói bụng không, dùng chút bữa khuya không?”

Lê Tổ dừng hành động với cây bút trong tay, ngẩng đầu lên nhìn y, thấp giọng nói, “Ba ba, cha đã trở lại?”

Lê Trường Ân cúi người, in một nụ hôn lên trán cậu, “Ừ, cha đã trở về.”

Lê Trường Ân mang sữa và một chút thức ăn nhẹ đi lên, bảo Lê Tổ rửa tay rồi ăn.

Lê Tổ yên lặng làm theo, Lê Trường Ân vào thư phòng, dùng máy tính xử lý chút công việc, sau đó vào phòng vẽ nhìn Lê Tổ, phát hiện cậu đã trở về phòng ngủ.

Lê Trường Ân cũng đi tắm rửa chuẩn bị ngủ, đến khi mặc xong áo ngủ muốn lên giường, thì cửa phòng bị gõ vang, mở cửa ra, Lê Tổ mặc áo ngủ đơn bạc đứng đó, yên lặng cái gì nói cũng không nói, mà cũng không đi.

Lê Trường Ân vỗ về tóc cậu, hôn trán cậu, ôm bờ vai của cậu, đưa cậu vào phòng.

Trên giường, Lê Tổ lui vào lòng Lê Trường Ân, Lê Trường Ân thở dài trong lòng, quan hệ của y và Lê Tổ như vậy đến chính y cũng thực mờ mịt, không biết phải làm sao đây?

Này, rốt cuộc phải làm sao đây?

Y nên bị giam vào tù mới đúng, nhưng mà, y vào tù giam rồi, Lê Tổ phải làm sao đây?

Lê Tổ là một đứa nhỏ ngoài vẽ tranh, đọc sách ra thì cái gì cũng không biết.

Y nghĩ, có lẽ nên đợi đến khi Lê Tổ xuất ngoại, nói không chừng vấn đề cũng có thể được giải quyết, hoặc là, đợi Lê Tổ lớn lên thêm một chút nữa.

Lê Tổ đến lớp học, bạn của bọn họ phần lớn đều đã có sắp đặt kế hoạch hết cả, có vài người xuất ngoại, vài người được tuyển vào đại học, đại bộ phận còn lại cũng thi vào các trường nghệ thuật, rất ít người vào đại học khoa văn.

Lớp học căn bản không có bầu không khí học hành gì hết.

An Duyệt rủ Lê Tổ đến nhà hàng bên ngoài ăn cơm trưa cùng một vài đứa bạn khác, Lê Tổ bởi vì vậy mà không về nhà.

Đều là nam sinh, trong đó có một cậu trai nói với một cậu trai khác, “Cậu muốn xuất ngoại, San San thì làm sao đây?”

Cậu trai kia nói, “Cô ấy nói cô ấy nguyện ý chờ tớ, aii, tớ cũng không biết nữa, tớ cảm giác mình thật không thỏa đáng với nàng.”

“Xuất ngoại, sẽ có một thời gian thật dài không gặp mặt nhau. Khoảng cách và thời gian là trở ngại lớn nhất của tình yêu đó.”

An Duyệt thoáng cái kéo bả vai Lê Tổ, Lê Tổ hất cánh tay hất ra, tự mình gấp đồ ăn ăn.

Lê Tổ từng bị đồn đãi là đồng tính luyến ái, là bị người ta cố ý hãm hại, việc này sau khi được làm sáng tỏ, hơn nữa Lê Tổ lại vào lớp mới, vậy nên hiện giờ cũng có nam sinh nguyện ý cùng cậu ăn uống đi chơi.

Bất quá bản thân Lê Tổ không thích cùng bọn họ tụ thành một nhóm, nhưng mà không chịu nổi An Duyệt lôi kéo mình, cậu cũng chỉ đành đi theo.

Giữa trưa, Lê Tổ nghe xong một loạt đề tài cảm thán về việc phải rời đi này nọ của mọi người, cậu vốn miễn cảm, nên buổi chiều sau đó liền lâm vào nỗi đau buồn chia ly. Buổi tối về nhà, Lê Trường Ân lại về muộn, lúc ngủ, Lê Tổ ở trong lòng Lê Trường Ân đột nhiên nói, “Ba ba, con không muốn xuất ngoại, con nghĩ sẽ học trường nghệ thuật mà Lý Tường ca ca trước đây đã từng học, có được không?”

Lê Trường Ân cả người cứng đờ, chạm vào gương mặt cậu trong bóng tối, nhìn cậu, hỏi, “Vì cái gì?”

Lê Tổ thấp giọng nói, “Con không muốn rời khỏi cha, cha đã nói, con có thể không đi.”

Lê Trường Ân trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ cảm thấy điều này sao có thể, điều này sao có thể đi !

“Con ở lại trong nhà, đối với sự trưởng thành của con là không tốt, Tổ Tổ, con thích hội họa, nên tiếp xúc với thế giới rộng lớn xung quanh, nhìn ngắm nhiều thứ, lĩnh hội nhiều thứ, những cái đó đều sẽ trở thành nguồn cảm hứng hội họa của con, chỉ ở trong nhà, sao mà tốt được.”

Lê Tổ đương nhiên cũng hiểu được đạo lý này.

Nhưng, giống như An Duy đã từng nói, đối với cậu, hội họa không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là người mình yêu, là Lê Trường Ân.

Lê Tổ ôm lấy cánh tay Lê Trường Ân, “Nhưng con không muốn rời xa người, con muốn ở nhà, không muốn rời đi.”

Lê Trường Ân biết lúc này không có biện pháp khuyên bảo Lê Tổ, nên chỉ có thể nói, “Lại cân nhắc suy xét có được không, Tổ Tổ, chúng ta sẽ hảo hảo suy nghĩ một chút.”

Lê Tổ nói, “Con không muốn đi, ba ba, cha cho con ở lại đi.”

Lời cậu nói thật đáng thương, trong lòng Lê Trường Ân cũng rất khó chịu, nhưng y không thể để con y cùng một chỗ với y như vậy được. Hơn nữa, Lê Tổ còn nhỏ, tư tưởng căn bản chưa chính chắn, nếu bản thân y lúc này giữ cậu lại, về sau, chờ cậu trưởng thành, cậu sẽ hối hận, nhất định sẽ hận mình.

Lê Tổ vẫn là một đứa nhỏ, mà y là người lớn, y cũng không thể giam cầm Lê Tổ ở bên người mình, này đối với cậu không tốt, không công bình với cậu.

Lê Trường Ân chưa đáp ứng Lê Tổ, Lê Tổ trong lòng khó chịu, nhưng cũng không có biện pháp, cậu không thể giống một đứa bé con, khóc nháo trong ngực phụ thân không chịu ly khai.

Sau đó cậu không nhắc lại chuyện này nữa, nhưng tinh thần vẫn không được tốt, còn thường xuyên ngăn người một mình.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Lê Tổ không thể tránh khỏi bị cảm, vừa mới ho khan đã bị Lê Trường Ân mang đi bệnh viện khám bệnh. Bác sĩ cho thuốc, nhưng cậu uống vào hiệu quả cũng không lớn là bao, vẫn ho khan, cổ họng nhiễm trùng, đầu choáng váng, uống thuốc vài ngày thì bệnh choáng váng đầu đã tốt lên một ít, nhưng ho khan và đau cổ họng thì không thấy khỏi.

Lê Trường Ân lo lắng không thôi, lại dẫn cậu đến bệnh viện truyền dịch, Lê Tổ không thích truyền dịch, Lê Trường Ân liền nói, “Không đau, cha ở bên cạnh con, bảo bối, con ngủ một giấc, tỉnh lại là xong xuôi hết rồi. Cha liền mang con trở về, có được không? Hoặc là truyền dịch tại nhà, bảo bác sĩ đến nhà, nha?”

Lê Tổ đương nhiên cảm thấy phiền toái, không thích bác sĩ đến nhà, cho nên đành phải đi theo phụ thân đến bệnh viện, ngủ ở phòng bệnh một người, trong phòng bệnh bày trí đơn điệu, tuy rằng là phòng bệnh một người, nhưng vẫn như cũ không tránh được mùi của thuốc sát trùng trong phòng.

Lúc y tá trưởng ghim kim, Lê Trường Ân ngồi trên giường bệnh, ôm Lê Tổ vào ngực, bàn tay to lớn bưng kín mắt Lê Tổ, Lê Tổ cảm thụ độ ấm từ bàn tay của phụ thân, còn có cảm giác được từng đường nét thô ráp rất nhỏ, tuy rằng trước mắt là một mảnh hắc ám, nhưng trong lòng lại vô cùng bình yên.

Nếu đã ở phòng bệnh một người mà truyền dịch, đương nhiên là phi phú tức quý (không giàu sang thì phẩm chất cũng cao quý), y tá trưởng khuôn mặt tươi cười đón tiếp, mỉm cười nói với Lê Tổ, “Đã là một đại thanh niên rồi, còn sợ hãi ghim kim sao? Còn muốn ba ba ôm nha, phải dũng cảm lên một chút mới được.”

Lê Tổ không có phản ứng, Lê Trường Ân nói, “Đều là bị tôi cưng chiều quá, đã lớn như thế, mà vẫn còn giống như một đứa con nít.”

Y tá trưởng nói vài câu với y, ghim kim xong, điều chỉnh tốc độ truyền dịch, lúc này mới chuẩn bị ra khỏi phòng, lại đối Lê Trường Ân nói, “Có cần gì, thì bấm chuông, lập tức sẽ có người đến.”

Lê Trường Ân nói cảm ơn, nhìn nàng đi ra cửa.

Y thể này mới buông Lê Tổ ra, lót gối đầu, giúp cậu nằm xuống, bàn tay tiến vào trong chăn sờ sờ chân cậu, tuy rằng trong phòng mở điều hòa thực ấm áp, nhưng chân Lê Tổ vẫn lạnh.

Lê Trường Ân liền nắm lấy chân Lê Tổ nhẹ nhàng xoa bóp, thẳng đến khi trở nên ấm áp, mới buông ra.

Lê Tổ không ngủ, nằm ở đó lẳng lặng nhìn y.

Lê Trường Ân thấy cậu không ngủ, liền nói, “Ngủ đi, ngủ một giấc là khoẻ, cha luôn luôn ở đây với con.”

Lê Tổ vẫn không ngủ, chỉ nhìn Lê Trường Ân, Lê Trường Ân đành phải ngồi vào đầu giường, vươn tay vuốt ve tóc và hai má của cậu, hỏi cậu, “Xảy ra chuyện gì?”

Trong mắt Lê Tổ mang theo ưu thương, nhẹ giọng nói, “Nửa năm nữa con sẽ rời khỏi người, ba ba, con không muốn rời xa người. Nếu ở Pháp, con lại sinh bệnh, thì làm sao đây?”

Lê Trường Ân cúi xuống hôn lên trán cậu, “Con phải học được cách tự chăm sóc bản thân mình, hơn nữa, có An Duy ở cùng với con, cha cũng yên tâm một ít.”

Lê Tổ thấp giọng nói, “Nhưng mà hấn muốn con yêu hấn, cho nên hấn mới giúp đỡ con. Không thì, đối với bạn bè bình thường, hấn căn bản không để bụng. Cha muốn con và hấn yêu nhau sao?”

Lê Trường Ân nghe cậu nói thế thì sửng sốt, nói, “Ba ba hy vọng con có thể tìm được một người bạn đời thật tốt, các con có thể giúp đỡ nhau cho đến hết cuộc đời. An Duy là người thực cởi mở, làm người nghĩa khí, nhưng lại không có tính chu đáo trong cuộc sống, cũng sẽ không chăm sóc được người khác, cha không yên lòng giao con cho hấn.”

Lê Tổ lạnh lùng thốt lên, “Ý cha muốn nói, kỳ thật con và nam nhân ở cùng nhau, căn bản cũng không quan hệ, có phải hay không?”

Lê Trường Ân nói, “Cha càng hy vọng con tìm một người phụ nữ để kết hôn.”

Lê Tổ nghe thấy những lời này của y thì bất thành linh mở to hai mắt, ánh mắt hết như một đầm lầy, nước vào thu sâu thẳm, từng giọt mưa thu lạnh lẽo rơi xuống, là từng vòng gợn sóng tản ra.

Lê Tổ không rơi lệ, nhưng trong đôi mắt lại mang theo đau đớn khiến tâm người buốt nhói.

Lê Tổ không nói nữa, chỉ quay mặt đi, không hề nhìn Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân thấy cậu như vậy, trong lòng đương nhiên hết sức khó chịu, nói, “Bảo bối, sau này con trưởng thành, sẽ biết chính mình muốn cái gì. Hiện tại con không muốn rời đi, là vì con chưa từng rời đi, chưa từng rời khỏi ngôi nhà này, chưa từng rời khỏi cha, cho nên cảm giác cả đời cũng sẽ không ly khai, nếu ly khai sẽ rất khó chịu, nhưng mà, con phải thử đi một lần, con phải thử một lần mới có thể hiểu được, có lẽ, thế giới bên ngoài thích hợp với con hơn, phấn khích hơn, hấp dẫn hơn, con sẽ tìm thấy con người mới của mình, và con người thật của mình.”

Lê Tổ lắc đầu, phụ thân căn bản là không hiểu, không hiểu cho dù cậu rời khỏi y, cho dù có gặp được hạnh phúc, cũng là không thể hạnh phúc, rời khỏi y, cậu không có cách nào sống nổi, cho dù sống, cũng chỉ có thể sống trong nỗi nhớ về y.

Vô luận Lê Trường Ân nói cái gì, Lê Tổ chỉ nghe, mà không đáp lại.

Lê Trường Ân thở dài trong lòng, ngồi bên giường ôn nhu nhìn cậu, dịu dàng vuốt ve cánh tay cậu, trong phòng phi thường im lặng, im lặng đến mức chỉ có hơi thở của hai người, thỉnh thoảng Lê Tổ ho khan hai tiếng.

Lê Tổ chậm rãi ngủ, Lê Trường Ân nhìn gương mặt cậu, sâu trong nội tâm y, y làm sao nguyện ý để Lê Tổ rời đi, nhưng mà, không để cậu rời đi, hai người biết phải làm sao đây?

Ánh mắt Lê Trường Ân khắc hoạ khuôn mặt cậu, đôi mắt cậu, mũi, môi, cằm, tựa như muốn hôn lên

Nhưng mà, cũng không dám thực sự chạm vào.

42. Chương 42: Tân Nữ Nhân

Lúc Lê Tổ khỏi bệnh cảm mạo thì đã đến giai đoạn cuối học kỳ. Kỳ thi cuối cùng, Lê Tổ chỉ tùy ý làm qua loa, giáo viên biết cậu sẽ xuất ngoại, vậy nên cũng không yêu cầu điều gì ở cậu.

Sau khi cuộc thi cuối kỳ chấm dứt, cũng chính là đến mùa nghỉ đông.

Có lẽ hiểu được, việc mình xuất ngoại đã trở thành một kết cục được định sẵn, vì thế Lê Tổ cùng An Duy học tiếng Pháp. An Duy thật là một thiên tài ngôn ngữ, đối với giao tiếp, cơ hồ chỉ cần nghe qua một hoặc hai lần là hiểu liền, còn có thể phát âm chính xác. Bất quá, về mặt ngữ pháp, về mặt viết văn chặt chẽ cẩn thận thì hẳn lại làm tệ đến mức rối tinh rối mù.

Lê Tổ thì đọc sách nhiều hơn, cho nên năng lực đọc hiểu tốt hơn An Duy rất nhiều, mở miệng nói chuyện thì không được ổn lắm.

Cậu dành nhiều thời gian ở nhà Đường Văn Nghiễn luyện vẽ và đọc sách, về nhà tương đối muộn. Bất quá, có đôi khi, cậu đánh xe trở về nhà, Lê Trường Ân còn chưa có về, lễ mừng năm mới, công việc xã giao của Lê Trường Ân cũng khá nhiều, chuyện này Lê Tổ có thể hiểu được.

Lê Tổ về lại chính phòng ngủ của mình, lúc đang ngủ mơ mơ màng màng, biết có người vào phòng. Lê Trường Ân điều chỉnh ánh sáng nhạt một chút để xem con trai đã ngủ hay chưa, thay cậu sửa lại chăn, cúi xuống hôn lên chóp mũi cậu một cái, không nghĩ tới lúc này Lê Tổ mở mắt, yên lặng nhìn y.

Lê Trường Ân thoáng sửng sốt, ôn nhu nói, “Bảo bối, đã đánh thức con sao?”

“Vốn cũng không có ngủ say.” Lê Tổ nhẹ giọng trả lời, Lê Trường Ân đang muốn đứng dậy, Lê Tổ đột nhiên nói, “Ba ba, trên người cha có mùi nước hoa của phụ nữ.”

Lê Trường Ân sửng sốt, lại hôn hôn lên gương mặt Lê Tổ, trấn định tự nhiên nói, “Ồ tiệc rượu có rất nhiều nữ khách nhân.”

Lê Tổ không hỏi lại, nói, “Đa Đa tỷ đã trở lại, con ngày mai đi gặp nàng.”

Lê Trường Ân ngồi xuống mép giường, “Nàng vài năm nay cũng chưa có trở về phải không?”

Lê Tổ nói, “Vâng, nói là nhà chị ấy chuyển đến Bắc Kinh, không có chuyện gì thì sẽ không trở về.”

Lê Trường Ân ôn nhu nhìn cậu, “Lúc gặp lại nàng, hảo hảo trò chuyện đi.”

“Vâng.” Lê Tổ nhẹ giọng đáp, còn nói, “Ba ba, con ngủ.”

“Vây, ngủ ngon.” Lê Trường Ân đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Ánh đèn sáng chói bên ngoài phòng ngủ, tựa như một thông đạo sáng rực, ánh sáng từ cửa chiếu vào, Lê Trường Ân đi ra cửa phòng, đi vào thứ ánh sáng rực rỡ ấm áp kia, Lê Tổ nhìn y, nhìn y đi về phía ánh sáng, còn mình thì lưu lại nơi bóng tối này.

Cửa phòng đóng lại, ngăn cách trong ngoài.

Lê Tổ trợn tròn mắt, qua một hồi lâu mới nhắm mắt lại, tuy rằng nhắm lại, nhưng vẫn như cũ ngủ không được, không biết đã nằm trần trọc trên giường được bao lâu, cậu lại bật đèn rời khỏi giường, phủ thêm áo ngủ, mang dép lê đi ra cửa. Phụ thân đã ngủ, trước cửa phòng đang đóng chặt cửa y, Lê Tổ đứng đó nhìn một hồi, rồi xoay người đi vào phòng vẽ.

Hoạch định là sáng sớm mới trở về phòng, ngủ một trận. Đến khi tỉnh lại, phụ thân đã đi khỏi.

Ngồi trên bàn cơm, đối mặt một người một bàn ăn, cậu sửng sốt hồi lâu, mới từ từ bắt đầu ăn.

Tối giữa trưa, nhận được điện thoại của Tiêu Đa Đa, gọi cậu ra ngoài.

Đánh xe đến trường, Lê Tổ tìm được Tiêu Đa Đa ở trước cổng trường. Từ khi Tiêu Đa Đa rời đi T thành đã có sự thay đổi rất lớn, cách ăn mặc đã trở nên hoàn toàn chính chắn mà mang theo phong tình nữ nhân.

Tóc quần, áo len cổ thấp, khăn lụa quàng cổ, áo khoác ngoài, váy dài, giày, đều là sắc màu tối, nhưng trang điểm rất xinh đẹp, tựa như một bức tranh đen trắng, chỉ là dùng sắc màu để khắc hoạ hết thấy biểu cảm của gương mặt.

Lê Tổ trông thấy nàng, sửng sốt hạo một trận.

Tiêu Đa Đa nghiêng thân đi đến, nhìn thấy cậu cũng sửng sốt, ở cái tuổi này, hai ba năm ngắn ngủi, thay đổi sẽ rất lớn, Lê Tổ cũng như vậy, trước đây là một tiểu shota xinh đẹp, bây giờ biến thành một thiếu niên tuấn mỹ văn tú phiên phiên.

Tuy rằng cách ăn mặc của Tiêu Đa Đa thay đổi rất nhiều, nhưng tính cách vẫn hoạt bát như xưa, mang giày cao gót chạy đến bên Lê Tổ, lập tức ôm lấy cậu.

Lê Tổ so với nàng đã cao hơn không ít, được nàng ôm vẫn cảm thấy không quen, nói, “Đa Đa tỷ.”

Tiêu Đa Đa buông cậu ra, lại duỗi tay niết mặt cậu, Lê Tổ vội vàng né tránh, nàng bắt mãi nói, “Cho chị niết một chút nha.”

“Không được.” Lê Tổ nói, lại hỏi, “Không phải muốn xem trường học sao, đi thôi, đi vào.”

Tiêu Đa Đa khoác lấy tay cậu, đi theo cậu cùng nhau tiến vào trường học.

Đã qua Tết âm lịch, trong trường đã không còn học sinh lên lớp, nơi nơi là một mảnh hiu quạnh lạnh lẽo, Tiêu Đa Đa cảm khái rất nhiều, lại hỏi thăm tình hình của Lê Tổ.

Bởi vì Lê Tổ không thích liên lạc với ai cả, mà Tiêu Đa Đa cũng luôn bận rộn, nàng rời đi đã được hai năm rưỡi, hai người cơ hồ không có liên lạc với nhau, số di động của Lê Tổ, Tiêu Đa Đa vẫn là phải hỏi Đường Văn Nghiễn mới biết.

Hai người từ trường học đi ra, lại vào nội thành ăn cơm trưa. Sau khi ăn xong, Tiêu Đa Đa lôi kéo Lê Tổ đi dạo phố, “Bồi phụ nữ đi dạo phố là nghĩa vụ và trách nhiệm của đàn ông.”

Tiêu Đa Đa nói rất hợp tình hợp lý.

Lê Tổ đành phải bị nàng kéo đi xuống trung tâm quảng trường.

Chung quanh trung tâm quảng trường có rất nhiều khu mua sắm lớn, cũng có không thiếu quán rượu.

Tiêu Đa Đa và Lê Tổ đều là người phi thường đáng chú ý, thậm chí có phỏng vấn viên ngăn cản hai người để làm bài phỏng vấn, Lê Tổ đem Tiêu Đa Đa đẩy đi, còn chính mình thì chuyển thân lách sang một bên.

Tiêu Đa Đa nói vài câu chúc phúc tân niên cát tường, rồi lại lôi kéo Lê Tổ tiếp tục đi, nói cậu, “Cậu thật sự là bất nghĩa khí, cứ nhiên bỏ chị một mình trước màn ảnh.”

Lê Tổ nói, “Chị xinh đẹp như vậy a, nói không chừng Phạm ca ca xem TV còn có thể nhìn thấy chị.”

“Không phải nói về hần, chị mi nghe tới hần là muốn nổi điên.” Tiêu Đa Đa mắng.

“?” Lê Tổ thoáng sửng sốt, “Xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Đa Đa nói, “Nói cho cậu, cậu đừng nói với ai thì chị nói.”

Lê Tổ gật đầu một cái, Tiêu Đa Đa mới nhỏ giọng nói với cậu, “Hần bồi người ta ngủ, để duy trì tài chính, tuy rằng hiện tại nổi tiếng, nhưng mà cũng là thối lắm.”

Lê Tổ ngây ngẩn cả người, yên lặng nhìn Tiêu Đa Đa.

Tiêu Đa Đa cúi đầu, đến khi lại nâng lên, Lê Tổ trông thấy hốc mắt nàng hồng hồng, tuy rằng vẻ mặt rất đậm nhưng cũng không thể che lấp.

Tiêu Đa Đa nắm lấy Lê Tổ, như bị tổn thương nói, “Phụ thân nhà hần hai năm trước thiếu tiền nợ nần chồng chất, buộc phải nhảy lầu, hần không có nguồn kinh tế để chi trả, cũng không có biện pháp, nhưng mà, chị bảo về nước đi, nhưng hần chết cũng không chịu, tình nguyện làm ra cái loại sự tình này.”

Lê Tổ chỉ nghe, cậu biết Tiêu Đa Đa cũng không cần cậu phải phát biểu cái gì, trong lòng Tiêu Đa Đa có một loại đánh giá, nàng có suy nghĩ của nàng, có cảm nhận của nàng, nói cho Lê Tổ nghe, cậu chỉ cần nghe là đủ.

Tiêu Đa Đa lại lặng yên một hồi, rồi nhìn Lê Tổ, nở nụ cười với Lê Tổ, nói, “Cậu cũng sẽ đi Pháp phải không, bộ dạng cậu ưa nhìn, đến lúc đó đừng làm ra cái loại chuyện hỗn trướng gì giống Phạm Phụng An.”

Nói xong, lại cảm giác mình đang tự nói tự mình nghe, bổ thêm một câu, “Đương nhiên, cậu không phải là hần ta, hơn nữa, ba ba cậu có tiền.”

Lê Tổ lặng yên, hai người đi vào khu mua sắm.

Tiêu Đa Đa đi thử giày rồi lại đi thử quần áo, xoi mói kén chọn, để ý thì ít, Lê Tổ đi theo nàng, đi đến mức đầu óc choáng vưng hồ đồ, nhưng Tiêu Đa Đa vẫn như cũ tinh thần tràn đầy.

Lê Tổ đang muốn tìm một vị trí để ngồi xuống, thì lại bị Tiêu Đa Đa kéo đứng lên, “Chị nhớ ra rồi, chỗ này có cửa hàng xx chuyên bán hàng ngoại nhập, đi, đi xuống lầu.”

Lê Tổ quả thực muốn thử không nổi, bị nàng lôi kéo vào một cửa hàng đồ trang sức thanh lịch sâu sắc, xa hoa rực rỡ.

“Tôi muốn xem cái vòng tay này.” Tiêu Đa Đa nói, nghiêng đầu, liền trông thấy Lê Trường Ân ở quầy bên cạnh, không muốn nhìn tới cũng không được, bộ dạng Lê Trường Ân cao lớn anh tuấn, mặc quần tây áo len đơn giản, trong tay cầm theo một kiện áo khoác, giống như là tấm áp phích có hình người mẫu thu hút sự chú ý của người khác, hơn nữa tác phong so với người mẫu càng thêm nhanh nhẹn, lại nội liêm trầm ổn và quý khí ung dung.

“Lê thúc thúc, người cũng ở nơi này?” Tiêu Đa Đa kinh ngạc lên tiếng.

Khi Lê Trường Ân nhìn qua, Lê Tổ ban đầu thở thật sâu, cũng trông thấy y, đồng thời thấy được người bên cạnh y, nhìn vòng cổ trên tay nữ nhân viên đang phục vụ một người phụ nữ xinh đẹp.

Lúc ấy, Lê Tổ cảm giác trước mắt mình là một màu đen, nhưng cường lệnh bản thân phải trấn định, chỉ là không thể khống chế sắc mặt trắng bệch, cậu xoay người muốn đi, lại bị Tiêu Đa Đa bắt được, “Tổ Tổ, ba cậu ở đây kìa.”

Lê Tổ muốn tránh thoát tay nàng rồi đi, Tiêu Đa Đa lúc này mới phát hiện có điều gì đó không thích hợp, đang muốn buông ra, Lê Trường Ân đã vài bước đi tới, kéo Lê Tổ lại, “Tổ Tổ !”

Lê Tổ không nhìn y, ngoảnh mặt sang một bên, đôi mắt đã ướt ướt, nếu không chịu đựng được nữa, chỉ sợ rằng sẽ khóc lên.

Lê Trường Ân đối Tiêu Đa Đa gật đầu một cái, lôi kéo Lê Tổ đi vào. Lúc này, người phụ nữ xinh đẹp vừa rồi ở bên cạnh Lê Trường Ân cũng đứng lên đi tới, nhìn về phía Lê Tổ, cô ấy cười cười với cậu, “Là Tổ Tổ nhỉ, lần đầu tiên gặp mặt. Bất quá tôi biết cháu, ba ba cháu mỗi ngày đều nói về cháu, trong ví tiền của y cũng có ảnh chụp của cháu. Thật sự là một đứa nhỏ xinh đẹp”

Lê Tổ tùy nàng muốn nói gì thì nói, chỉ cúi đầu không thèm nhìn.

Cô ấy bởi vì vậy mà không thể không có cảm giác hơi xấu hổ, lại nhìn về phía Lê Trường Ân, Lê Trường Ân nói, “Anh nói rồi, thằng bé luôn luôn sợ người lạ.”

Cô ấy cười cười, nói với Lê Tổ, “Tôi gọi là Ân Nhan, gọi là dì Ân đi.”

Lê Tổ vẫn không đáp, muốn tránh khỏi cánh tay đang lôi kéo mình của Lê Trường Ân, Lê Trường Ân gọi cậu, “Tổ Tổ, nghe lời.”

Lê Tổ muốn thoát ra, không ngừng cào nắm tay của Lê Trường Ân, Lê Trường Ân nhìn cậu cào tay mình đến chảy máu. Mà nơi cổ tay trái đeo đồng hồ của cậu, có thể thực rõ ràng trông thấy vài dấu vết cũ được che dấu bên dưới, đó là sau lần Lê Tổ tự thương tổn chính mình (1), Lê Trường Ân muốn xóa đi vết thương kia của Lê Tổ, nhưng Lê Tổ lại không đáp ứng.

Lê Trường Ân không dám giữ quá chặt lấy Lê Tổ, vừa mới thả lỏng lực đạo, Lê Tổ đã tránh thoát, chạy ra ngoài.

Lê Trường Ân nhìn cậu chạy đi, đành phải đuổi theo cậu, “Tổ Tổ.....”

Lê Tổ không nghe, vẫn chạy, chạy ra khỏi khu mua sắm, chạy ra đường dành riêng cho người đi bộ. Mấy ngày nay tết âm lịch, trên đường người đến người đi, nối gót kề vai, Lê Trường Ân không tìm được bóng dáng Lê Tổ.

Để lại hai nữ nhân trong cửa hàng trang sức nhìn nhau, Tiêu Đa Đa chào hỏi Ân Nhan, nói, “Tổ Tổ từ nhỏ đã cùng phụ thân sống nương tựa lẫn nhau..... ừm” Nàng cũng không biết nói sao mới tốt, Lê Tổ luyến phụ tình kết là có tiếng, năm đó đã lớn như vậy rồi, mà còn ngủ chung với phụ thân, chỉ là không biết hiện tại có phải vẫn còn cùng ngủ trên một chiếc giường nữa hay không.

Còn Ân Nhan thì cười khỏ một chút, nói, “Tôi biết.”

Sau đó mới biết Tiêu Đa Đa là sư tỷ của Lê Tổ, muốn mời nàng đến quán cà phê bên cạnh uống cà phê, nhưng Tiêu Đa Đa từ chối, nói còn có việc, đi trước.

Nữ nhân viên cửa hàng hỏi Ân Nhan còn cần xem vòng cổ không, Ân Nhan cười cười, nói, “Ừm, xem.”

.

Chú giải :

(1) Là cái lần cậu rạch tay tự tử trong nhà tắm.

43. Chương 43: Chúng Ta Yêu Nhau Đi

Lê Tổ không có nơi để đi, ngoại trừ nhà và Lê Trường Ân ra, trên thế giới này, đâu còn địa phương nào để cậu nương tựa được nữa.

Có lẽ Lê Trường Ân cũng biết điều đó, vì thế trực tiếp lái xe trở về nhà, trên đường gọi điện thoại giải thích với Ân Nhan, Ân Nhan thực ôn hòa nói, cô có thể hiểu được Lê Tổ, bảo Lê Trường Ân trước không cần quan tâm đến mình.

Lê Trường Ân về nhà, Mai Di đã đi ra ngoài không có ở đó, y mở cửa lên lầu, đến cửa phòng ngủ của Lê Tổ, thấy cửa không khoá, Lê Tổ đang nằm trên giường, không nhúc nhích.

Nhận thấy Lê Tổ ở nhà an an toàn toàn, Lê Trường Ân mới nhẹ nhàng thở ra.

Vào phòng đóng cửa, chậm rãi đi qua, ngồi xuống bên mép giường, vươn tay vỗ vỗ lưng Lê Tổ, Lê Tổ nằm úp sấp, không để ý đến y.

Lê Trường Ân nói, “Ngồi dậy, bảo bối, cho dù muốn nằm úp sấp, cũng phải kéo chăn đắp lên thân mình, không thì sẽ cảm lạnh. Sắp đến tết rồi, con đừng lại sinh bệnh.”

Lê Tổ vẫn bất động, nhưng phát ra thanh âm, thanh âm khó chịu mà mang theo ghen ngào, “Tôi vốn vẫn còn bệnh, vốn chưa hề khỏi. Bất quá không cần cha lo, tôi bệnh cũng không cần cha lo.”

Lê Trường Ân thở dài, vươn tay ôm lấy Lê Tổ, một bàn tay dịu bả vai cậu, tay kia xuyên qua dưới thân cậu, Lê Tổ giãy dụa, “Không cần cha lo !”

Lê Trường Ân vẫn cứng rắn ôm lấy cậu, ôm vào lòng mình, lại khiến cậu nhìn vào mắt mình, đôi mắt Lê Tổ đỏ bừng, mang theo lệ ý, nhưng nước mắt không chảy ra.

Lê Trường Ân nói, “Không cần cha quản, cha mặc kệ người, thì cha quản ai đây? Người không cần cha quản, người muốn ai quản?”

Lê Tổ muốn đẩy y ra, thanh âm bén nhọn nói, “Cha muốn tôi xuất ngoại, chính là để tái hôn phải không? Cái cô vừa rồi đó, cha muốn cưới cô ấy sao? Có phải hay không?”

Lê Trường Ân nhìn Lê Tổ như vậy, lại là bất đắc dĩ, lại là sốt ruột, lại là đau lòng, lại không có biện pháp, đành phải ôm cậu đang giãy dụa không ngừng vào ngực, ôm chặt, khẽ vuốt lưng cậu, khiến cậu đang kích động từ từ bình tĩnh trở lại, nói, “Tổ Tổ, con hãy nghe cha nói, nghe ba ba nói được không?”

Lê Tổ nói, “Không nghe, con không nghe. Con không muốn đi, ba ba, con không muốn rời xa người. Người không cần tìm người mới, người đừng tìm người mới, con sẽ yêu người, con thật sự rất yêu người, ba ba, con yêu người.....”

Vẫn cố nén nước mắt chảy ra, hai mắt cậu dầm lệ mông lung nhìn Lê Trường Ân. Trong mắt Lê Trường Ân tất cả đều là đau lòng, còn có phức tạp thống khổ.

Lê Trường Ân vươn tay lau khô nước mắt trên gương mặt Lê Tổ, chính mình cũng xót xa đau lòng đến nổi hốc mắt cũng bắt đầu nóng lên, nói, “Bảo bối, đừng khóc, con hãy nghe cha nói.....”

“Không, đừng, xin người, người đừng nói.” Lê Tổ nói, lại đột nhiên ôm lấy cổ Lê Trường Ân, kéo đầu y xuống, cứ như vậy khấn cấp hôn lên, nước mắt từ môi cậu lay dính vào môi Lê Trường Ân, cậu bắt chấp hôn Lê Trường Ân, “Ba ba, con yêu người, giống như một người phụ nữ yêu người, người đừng tìm nữ nhân, người đừng kết hôn với người khác, con xin người.....”

Lê Trường Ân ôm gương mặt Lê Tổ, đẩy cậu ra, trong mắt tất cả đều là thống khổ.

Tình yêu của y đối với Lê Tổ, từ lâu đã không còn thuần túy nữa. Nhưng, làm một người trưởng thành, làm phụ thân của Lê Tổ, y sao có thể khiến Lê Tổ đi theo con đường này.

Lê Tổ bây giờ còn nhỏ, sau này trưởng thành rồi, sẽ có suy nghĩ rằng, là mình đã khiến cậu làm ra cái loại chuyện này, cậu sẽ thống hận mình, sẽ trách mình một đời.

Y chỉ hy vọng Lê Tổ có được một cuộc sống bình thường hạnh phúc.

Lời Lê Trường Ân thắm thía nói, “Tổ Tổ, con đừng như vậy. Con bây giờ còn nhỏ, con căn bản không hiểu được, chờ con lớn lên thêm một chút, con tiếp xúc với nhiều người hơn, thế giới rộng lớn, tâm của con sẽ thay đổi, con hẳn là nên đi ra ngoài, con đi nhìn đi, rồi mới lựa chọn, không phải sao? Không thì, con sẽ hận cha, con sẽ trách cứ cha, trách cứ cha đã hủy hoại con. Cha chỉ mong con có thể hạnh phúc vui vẻ, vô ưu bình an sống hết một đời, cha không hy vọng con sau này sẽ thống khổ. Bảo bối, con nghe cha khuyên được không.....”

Lê Tổ vẫn lắc đầu, “Cha căn bản không hiểu, con hiểu tâm của chính mình, con biết con muốn cái gì. Ba ba, cha không hiểu đâu, hiện tại con có thể chọn lựa rồi, con bây giờ đã có thể”

Cậu biết, biết Lê Trường Ân chỉ là muốn lừa cậu, y sẽ tái hôn, chờ khi y kết hôn, sẽ có một người phụ nữ, tựa như người phụ nữ xinh đẹp và có khí chất mà ngày trước đã chạm mặt ở khu mua sắm nọ, sẽ cắt ngang giữa cậu và phụ thân. Từ nay về sau, cậu rốt cuộc sẽ không thể đến gần phụ thân được nữa, không thể đến gần, là người phụ nữ kia sẽ đến gần y, được y ôm, nói không chừng, bọn họ còn có thể có thêm một đứa con. Đến lúc đó, Lê Trường Ân có con nhỏ của y, hoặc là y càng thích con gái hơn, y sẽ không để ý tới mình nữa, y sẽ nói, Tổ Tổ, người đã trưởng thành rồi, phải thành gia lập nghiệp, người không thể ở lại nhà của chúng ta, người phải dọn ra ngoài, hoà nhập vào cuộc sống rộng lớn ngoài kia đi, người hẳn là nên tìm một người phụ nữ để kết hôn, như vậy người mới có thể hạnh phúc khoái hoạt.....

Lê Tổ nghĩ, cậu đều hiểu được, nếu chỉ cần lúc này mình buông Lê Trường Ân ra, thì về sau những chuyện như trên sẽ chờ đợi mình.

Đây là một con đường không có sự chọn lựa, không có !

Lê Tổ nói, lại hôn môi Lê Trường Ân, ngón tay vuốt ve gương mặt y, “Ba ba, xin người, con yêu người”

Trong lòng Lê Trường Ân bị thương tận cùng, nhưng chỉ có thể cứng rắn đem Lê Tổ đang dính chặt vào người mình đẩy ra, “Bảo bối, con đừng không có lý trí như vậy. Được rồi, thật ra ta muốn kết hôn, ta muốn kết hôn với Ân Nhan, con ra nước ngoài một thời gian đi.....”

Lê Tổ nghe y nói như vậy, lảng lảng nhìn y, vẻ mặt Lê Tổ nhìn y trở nên ngây ngời, liền biết không xong, Lê Tổ quả thực hung hăng đẩy y ra, người nghiêng ngã lao đảo từ trong phòng mở cửa chạy ra ngoài. Lê Trường Ân kéo cậu lại nhưng không giữ chặt được, đuổi theo phía sau cậu, “Tổ Tổ, con hãy nghe cha nói !”

Lê Tổ không đáp lời y, như một cơn gió, bay xuống lầu, chạy ra hướng cửa lớn, tại cửa gặp được Mai Di đã trở về, Mai Di đang muốn nói chuyện với cậu, thì đã trông thấy cậu chạy đi.

Lê Trường Ân đuổi xuống theo, Mai Di liền lo lắng hỏi, “Lê tiên sinh, Tổ Tổ đây là?”

Lê Trường Ân thở dài một hơi, không trả lời, chạy ra đuổi theo, Lê Tổ đã biến mất trước sân cổng.

Lê Trường Ân chạy đuổi theo, nhưng Lê Tổ đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Lê Trường Ân chạy ra cửa tiểu khu, hỏi bảo an, họ nói không thấy Lê Tổ chạy ra ngoài, y đành phải trở về tìm cậu, cũng không thấy chung quanh.

Lê Trường Ân vừa sốt ruột vừa lo lắng, sợ cậu xảy ra chuyện gì.

Quả thực là muốn báo người đi tìm.

Các hộ gia đình trong tiểu khu đều nói không thấy Lê Tổ, Lê Trường Ân hối hận tột cùng, nghĩ nếu Lê Tổ lại muốn tự sát, thì phải làm sao đây?

May mắn đại nãi vừa chuyển, gọi điện thoại cho An Duy, An Duy nhận được điện thoại, nghe thấy thanh âm sốt ruột của Lê Trường Ân, mới nói, “Nếu Tổ Tổ có tới nhà của cháu, cháu sẽ báo cho thúc thúc người biết, nếu em ấy không đến, cháu sẽ lập tức qua nhà thầy Đường xem em ấy có ở đó không.”

“Ừ, cảm ơn cháu.” Lê Trường Ân thoát lực nói.

Một lát sau, An Duy liền phát tin nhắn cho y, thực ngắn, “Em ấy đã đến đây, khóc, cháu khuyên em ấy.”

Lê Trường Ân nhẹ nhàng thở ra, phát tin nhắn nói, “Cháu thay ta an ủi an ủi thằng bé, bảo cậu không cần phải sợ hãi xuất ngoại.”

“Vâng.” An Duy hồi đáp.

Lê Tổ không biết tại sao mình lại đến nơi này của An Duy, nhưng khiến An Duy trông thấy bộ dáng lệ rơi đầy mặt của mình thì thật sự là không xong, cậu tận lực khiến bản thân trấn định, ngồi ở phòng khách nhà An Duy, tiểu bảo mẫu bưng hồng trà và điểm tâm lên, An Duy ngồi bên người cậu, dùng khăn tay lau nước mắt cho cậu, lại đối tiểu bảo mẫu nói, “Đun sữa đi, làm một ly sữa nóng đến.”

Lê Tổ lau nước mắt, không nói nữa, An Duy nói, “Sao khóc thành như vậy, mắt đều đỏ.”

Lê Tổ trốn tránh, không để An Duy nhìn mình.

An Duy lại hỏi, “Là chuyện gì, nói cho tôi biết, tôi giúp em giải quyết.”

Lê Tổ cũng không nói, khi sữa được bưng tới, cậu liền tiếp vào tay, làm ấm tay, lại chậm rãi uống hai hớp.

An Duy thấy khuyên không được, đành phải dẫn cậu lên lầu, nói, “Quên đi, không cần nhớ tới những chuyện khó chịu, chúng ta xem phim nha, hoặc là chơi trò chơi trên máy tính cũng được, em biết chơi trò chơi trên máy tính không?”

Lê Tổ lắc đầu, An Duy hứng thú, “Tôi đây dạy em.”

An Duy dẫn Lê Tổ vào phòng hân, đó là một gian phòng rất lớn, giường lớn, tủ quần áo lớn, sofa, còn có bàn, giá sách, máy tính, bàn máy tính.

An Duy bảo Lê Tổ ngồi xuống, tự mình mở máy tính, chỉnh trò chơi, Lê Tổ hít sâu hai cái, nói, “Không muốn chơi, xem phim đi.”

An Duy liền đưa Lê Tổ vào phòng cách vách, đó là một gian tiểu thính được bố trí ấm áp, có mấy chiếc phim dvd, hơn nữa có TV rất lớn, An Duy bảo cậu ngồi xuống sofa, mang vài băng đĩa đến cho Lê Tổ chọn, Lê Tổ không biết xem cái gì, bảo An Duy đề cử, An Duy nói, “Vậy xem Harry Potter và hòn đá phù thủy đi? Ngày trước tôi rủ em cùng nhau đi xem ở rạp chiếu phim, nhưng em không đi.”

Lê Tổ yên lặng không nói lời nào, An Duy đem đĩa phim bỏ vào máy, cùng ngồi bên Lê Tổ, bắt đầu xem.

Phim xác thực rất hấp dẫn, nhưng Lê Tổ căn bản xem không nổi, ánh sáng ảm đạm trong căn phòng, ánh sáng biến hoá thay đổi theo cảnh tượng trong phim. Trong đầu cậu có rất nhiều chuyện, đều là những chuyện như, không muốn rời khỏi cuộc sống cùng một chỗ của mình và Lê Trường Ân, nhưng mà, Lê Trường Ân muốn kết hôn, cậu phải làm sao đây?

Nghĩ như vậy, cậu đột nhiên ôm lấy An Duy, An Duy cả kinh, nhìn cậu, “Xảy ra chuyện gì?”

Lê Tổ nói, “An Duy, chúng ta yêu nhau đi, có được không?”

An Duy trở nên kinh hỉ không thôi, “Tổ Tổ, cuối cùng em đã nguyện ý đáp ứng tôi.”

44. Chương 44: Về Nhà

Lê Tổ vừa dứt lời, liền có chút hối hận, bởi vì phụ thân không cần mình mà ngược lại ngã vào lòng An Duy, vậy thì tính là cái gì?

Cậu cảm thấy mình không nên không có trách nhiệm với tình yêu của bản thân như thế, nhưng mà, lúc bấy giờ, cậu cũng không thể đổi ý được nữa.

Hoặc là, cứ như vậy trả thù phụ thân, không phải rất tốt?

Ánh mắt An Duy quần quýt si mê Lê Tổ, trên gương mặt là đại đại ngây ngô cười, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, cũng không dám làm ra hành động gì quá lớn. Qua vài giây, nhận thấy Lê Tổ không phủ nhận, hắn mới đột nhiên ôm lấy Lê Tổ, nói, “Tổ Tổ, tôi có thể hôn em một chút không?”

Lê Tổ chịu đựng hắn, “Không được, tôi hiện tại chưa tiếp thu được.”

An Duy cảm giác cậu có thể đồng ý yêu đương với mình thì đã là chuyện không dễ dàng gì rồi, lúc này đương nhiên không dám được một tắc tiến thêm thước, cười nói, “Được rồi, vậy, tôi..... Tôi chờ.”

Lê Tổ thì không thể chịu nổi bộ dáng mở cờ trong bụng của hắn, An Duy ngược lại rất cao hứng. Nhưng mà, cậu chỉ cảm thấy tương lai của chính mình là một mảnh mờ mịt.

Lê Tổ muốn về chỗ Đường Văn Nghiễn luyện vẽ, An Duy đành phải tắt phim, đi cùng cậu.

Lê Tổ ở phòng vẽ, An Duy liền lén lút ở bên ngoài gọi điện thoại cho Lê Trường Ân, nói, “Chúng con hiện tại đang ở chỗ thầy Đường, Tổ Tổ đang vẽ tranh, cháu chỉ sợ một lát nữa không có cách nào khuyên em ấy về nhà, thúc thúc.”

Lê Trường Ân biết được cậu bình an vô sự thì cũng đủ yên lòng, lại hỏi, “Thằng bé không có làm chuyện gì khác thường đi?”

An Duy nghĩ đến việc cậu đồng ý quen với mình thì có được tính là khác thường không nhỉ, An Duy tự mình xác định luôn, chuyện đó không tính, liền nói, “Khi ấy mắt có chút hồng, đã khóc, sau đó cũng rất bình tĩnh.”

Lê Trường Ân nói, “Cháu xem, điều chỉnh độ ẩm của máy điều hòa trong phòng vẽ cao lên một chút, đừng để thằng bé bị lạnh.”

An Duy đáp ứng, Lê Trường Ân còn nói, “Đừng cho thằng bé uống trà hao cúc, dùng sâm Mỹ pha trà cho cậu ấy uống, cái đấy có thể dưỡng thần, có lợi cho Tổ Tổ.”

An Duy lại đáp ứng, Lê Trường Ân còn nói, “Qua một hồi thằng bé sẽ đói bụng, thì đến phòng bếp làm chút điểm tâm cho cậu ấy ăn đi.”

An Duy đáp ứng, sau đó nhận ra được lần này Lê Trường Ân so với trước kia luyện thuyết quá nhiều, tình hình quả thực như là muốn từ nay về sau giao Lê Tổ cho mình, chuyện này thì đương nhiên khiến hắn thật

cao hứng, chỉ là, hẳn cũng không thể không cảm giác hơi kỳ lạ, liền hỏi, “Thức thức, đã chuyện gì xảy ra sao?”

Lê Trường Ân nói, “Ta có lẽ sẽ tái hôn.”

“?” An Duy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không phải khiếp sợ, Lê Trường Ân vẫn chưa hề kết hôn, đây mới là vấn đề khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Lê Trường Ân còn nói, “Tổ Tổ nhỏ hơn cháu, thằng bé cùng cháu ra nước ngoài, đến lúc đó cháu hãy chiếu cố cậu ấy nhiều hơn một chút, sinh hoạt của cậu ấy không tầm thường, cháu có thể chăm sóc nó được bao nhiêu, thì xin cháu hãy hỗ trợ, chiếu cố.”

An Duy cảm giác trên người mình đang mang một sứ mệnh cao cả, phi thường nghiêm túc hồi đáp, “Yên tâm đi, thức thức, cháu sẽ.”

Lê Tổ biết An Duy gọi điện thoại cho phụ thân, vì vậy mới bình yên ăn nhở ở đậu trong nhà An Duy.

Nhà An Duy có khách phòng rất nhiều, cậu chọn một gian mà mình thích ở nhất, còn quần áo và đồ dùng này nọ, An Duy về nhà cậu, mang một ít đến cho cậu, Lê Tổ coi như không biết chuyện này, yên tâm thoải mái sử dụng.

Mà Lê Trường Ân không tới gọi cậu về nhà, Lê Tổ cũng không muốn trở về.

Cậu nghĩ cậu khẩn cầu phụ thân như vậy, mà y vẫn như cũ không lưu mình, nếu thế, mình chạy về để mà làm cái gì.

Mà trong nhà An Duy, có một tiểu bảo mẫu và một đầu bếp nữ, Cha Mẹ hẳn đều ở Mỹ, tết âm lịch cũng không trở lại. Lúc giao thừa, một người chủ của hẳn tới nhà đón hẳn đi, Lê Tổ cũng bị dẫn đến một nhà hàng để ăn bữa cơm. Lần đầu thời điểm bảo mẫu và đầu bếp nữ nhà An Duy đều về quê, hai tiểu hài tử liền mỗi ngày đều ăn ở nhà hàng, An Duy lại mua rất nhiều đồ ăn vặt về nhà, hẳn ngoạn trò chơi, Lê Tổ thì vẽ tranh. Ngôi nhà bị An Duy biến thành rối tinh rối mù, tuy rằng Lê Tổ thực yêu sạch sẽ, nhưng cũng không giúp An Duy quét tước gọn gàng, chỉ là bảo trì phòng ngủ của mình và phòng vẽ tranh tươm tất mà thôi.

Lê Trường Ân muốn Lê Tổ sớm về nhà, nhưng lại không biết nói sao với Lê Tổ, vào ngày mồng hai, y bảo An Duy đem điện thoại đưa cho Lê Tổ, Lê Tổ nghe y gọi mình một tiếng, thì liền cúp điện thoại.

Cậu không có biện pháp nghe thấy thanh âm của Lê Trường Ân, vì nếu nghe được thanh âm của y, Lê Tổ cảm giác chính mình sẽ nhớ y, nhớ đến mức tử vong.

An Duy ngồi bên cạnh, khuyên Lê Tổ nói, “Ba ba em tái hôn thì cũng có sao đâu, em xem, em đã lớn như vậy rồi, sẽ mau chóng thành niên, chẳng lẽ em còn muốn y vì em mà vẫn giữ mình độc thân sao, này đối với nam nhân là rất tàn nhẫn.”

Lê Tổ ngồi yên lặng, không có phản ứng.

An Duy tiếp tục nói, “Em buông tha cho ba ba em đi. Y đã giữ em suốt mười mấy năm, bị em trói buộc mười mấy năm, mà y cũng chỉ là một con người, cũng có ham muốn theo đuổi hạnh phúc tự do của cá nhân, Tổ Tổ, em nên để y tự do, mà chính em, cũng phải bay về phía bầu trời rộng lớn.”

Lê Tổ phát ngốc, nghĩ, phải không, là mình vẫn trói buộc phụ thân y sao? Thì ra là mình trói buộc y.

Lê Tổ si ngốc nghĩ, có lẽ phụ thân chưa bao giờ yêu mình, chỉ là bởi vì nghĩ vụ phải nuôi lớn một đứa con trai của chính y mà thôi. Tâm Lê Tổ đau, đau đến tan vỡ, về mặt cũng trở nên si dại hoang mang.

An Duy lại muốn nói thêm, mà lúc này, Lê Tổ đột nhiên đứng lên, An Duy hoảng sợ, hỏi, “Em muốn làm cái gì?”

Lê Tổ nói, “Tôi nghĩ về nhà đi.”

“A? Hiện tại sao?” An Duy thực kinh ngạc hỏi.

Lê Tổ gật đầu, “Ừm, tôi muốn trở về, tôi muốn giải thích với cha, là tôi thực xin lỗi cha, là tôi vẫn trói buộc cha, cha khẳng định là.....” Không yêu mình

Lê Tổ đã không nghe thấy lời An Duy nói, liền muốn đi ra ngoài, An Duy đành phải vội vàng lấy áo khoác cho cậu, lại lấy cho chính mình, khăn quàng cổ và găng tay, đuổi theo Lê Tổ ra cửa.

Đóng cánh cửa lớn, hướng về phía sân mà đi, An Duy giúp Lê Tổ choàng khăn quàng cổ, còn nói, “Hai ngày này bắt xe rất khó, aii, tôi nên bảo ba ba tôi mua cho một chiếc xe, như vậy thuận tiện hơn rất nhiều.”

Lê Tổ không hề để ý tới hần, đến đại lộ ven đường đợi xe.

Đợi thật lâu mới có xe tới, trên đường lại kẹt xe, mất rất nhiều thời gian mới đến nơi.

An Duy luôn luôn cần nhàn nói liên miên, nói với Lê Tổ rằng, phụ tử sống chung, hần là giống bằng hữu cùng nhau, không cần can thiệp quá nhiều đến đối phương. Lê Tổ chỉ không đáp, nhưng An Duy biết cậu đang nghe, cho nên cũng nói phi thường hăng say.

Đến nơi, tuy rằng chỉ xa nhau mới mấy ngày, nhưng khi Lê Tổ đứng trước cánh cửa lớn, liền có cảm giác lần này sẽ là lần cáo biệt dài lâu.

Cậu đi vào nhà, An Duy đi theo phía sau cậu, giáp mặt bảo mẫu Tiểu Phân mà vào đoạn thời gian trước đây đã về quê nghỉ ngơi, nàng trông thấy Lê Tổ và An Duy thì nở nụ cười, nói, “Đã trở lại, Lê tiên sinh ở trên lầu.....”

Lê Tổ chạy lên lầu, vừa lên lầu thì nghe thấy thanh âm của một người phụ nữ, “Mang nhiều hơn hai bộ quần áo cũng tốt”

Lê Tổ đi đến cửa phòng Lê Trường Ân, nhìn thấy Ân Nhan đem áo sơ mi của Lê Trường Ân đặt trên giường, từ giá áo gỡ xuống, gấp lại.

Lê Tổ đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn cô ấy, mà Lê Trường Ân, đứng bên cạnh nói, “Không biết Tổ Tổ có thể đáp ứng không?”

Lê Tổ nói, “Ba ba.....”

Lê Trường Ân và Ân Nhan đều nhìn sang, trong mắt Lê Trường Ân thần sắc phức tạp, Ân Nhan thì đứng dậy ôn nhu cười với cậu, “Tổ Tổ, cháu đã trở lại?”

Lê Tổ nhìn cô, cảm thấy cô ấy mới là chủ nhân của nơi này, bản thân mình chỉ là giống khách nhân mà thôi.

Bất quá, xác thực cũng đúng, mình sắp ra đi, mà cô ấy thì sẽ đến ở.

Lê Tổ cưỡng chế cái loại cảm giác muốn phá vỡ trong đầu, khiến chính mình càng phải trở nên trấn định, lộ ra tươi cười với Ân Nhan, “Dì Ân, người hảo !”

Một tiếng này của cậu, khiến Ân Nhan cao hứng, tiến đến kéo cậu ngồi xuống sofa, nói, “Mùa đông ở T thành vừa lạnh vừa ẩm, tết âm lịch ở nhà cũng không có nghĩa gì, còn không bằng đi du lịch phía nam, Tổ Tổ, con nói xem? Chúng ta đi đảo Bali, đi giúp con thu dọn này nọ, thu xếp xong rồi là có thể đi.”

Lê Tổ nhìn về phía Lê Trường Ân, ánh mắt Lê Trường Ân sâu thẳm, mang theo cảm tình phức tạp khó hiểu với Lê Tổ, nhìn lại cậu, nói, “Ừm, đến đảo Bali, đã định rồi, Tổ Tổ, thu xếp hành lý, chúng ta liền đi đi. An Duy đâu, An Duy cũng đi cùng.”

An Duy đứng ở cửa nhìn, tiến vào, hần cũng không phải quá trì độn, phát hiện không khí giữa Lê Tổ và phụ thân không được tốt, hần nói, “Dạ, cháu cũng đi cùng sao?”

Lê Trường Ân nói, “Ừ, cùng nhau.”

An Duy nói, “Vâng, vậy thật tốt, thúc thúc, cảm ơn người.”

Nhưng mà lúc này Lê Tổ lại nói, “Ba ba, cha và dì Ân đi thôi, con với An Duy không muốn làm bóng đèn, hơn nữa, con còn có một bức họa chưa hoàn thành, không muốn đi ra ngoài. Cha và dì Ân đi, không phải đảo Bali là thánh địa lý tưởng để hưởng tuần trăng mật sao?”

Thần sắc trên gương mặt Lê Trường Ân bình thản, ánh mắt lại khiến ai xem cũng không hiểu, Ân Nhan nói, “Cái gì bóng đèn, Tổ Tổ, không cần nói như vậy, sao có thể để con ở nhà, đã dự định cùng nhau đi rồi.”

Lê Tổ mở cái nắm tay của cô ra, nói, “Con muốn về, hai người đi đi, con mới không đi, con không thích đảo Bali, không thích nước biển, không thích phơi nắng.....”

Nói xong, cậu liền đứng lên, đi ra ngoài, An Duy chạy theo, Lê Trường Ân cũng đuổi theo sau.

45. Chương 45: Xanh Thắm

Lê Trường Ân đuổi theo đến phòng ngủ của Lê Tổ, đang muốn nói chuyện, thì Lê Tổ đã xoay người lại, lãnh đạm nói với y, “Cha và dì Ân đi thôi, con đã trưởng thành, sẽ không trói buộc cha nữa, sẽ không liên lụy cha nữa, hai người đi đi thôi.”

Lê Trường Ân nhú mày nhìn cậu, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng không có biện pháp nói ra với Lê Tổ.

An Duy đứng ở cửa, lúc này cũng đi vào phòng, Lê Tổ nói với An Duy, “Anh cũng sẽ không đi, anh ở nhà giúp tôi.”

“Ừ, được.” An Duy trả lời, đang muốn tỏ vẻ với Lê Trường Ân là mình nguyện ý ở nhà bồi Lê Tổ, bảo Lê Trường Ân và Ân Nhan an tâm mà đi du lịch, thì Lê Tổ lại nói, “Ba ba, con và An Duy kết giao, là giống với quan hệ giữa nam và nữ, con nghĩ mình nên nói một tiếng cho cha biết. Như vậy, cha cũng an tâm được rồi.”

Lê Trường Ân nhìn cậu, chân mày nhú càng chặt, ánh mắt y phức tạp, sắc mặt thâm trầm, mang theo thống khổ, khiến An Duy nhìn mà khó hiểu. An Duy cảm giác rất kỳ lạ trước tình cảnh này, bởi vì khi Lê Trường Ân nghe được những lời bạo dạng cứng rắn ấy từ Lê Tổ, y ngược lại không sinh khí, cũng không khiếp sợ, mà chỉ là thống khổ. Hắn quan sát nhưng không thể hiểu nổi cái loại thâm trầm và phức tạp thống khổ này là sao.

An Duy nghe Lê Tổ nói thế, bản thân đương nhiên không thể kéo chân sau (1), đi qua ôm chầm lấy vai Lê Tổ, đối với Lê Trường Ân tỏ vẻ nói, “Thức thức, cháu vẫn thực thích Tổ Tổ, lần đầu tiên nhìn thấy em ấy cháu đã yêu mến em ấy rồi, sau này cháu sẽ vẫn đối tốt với em ấy, xin người cho phép cháu và em ấy cùng một chỗ.”

Ánh mắt Lê Trường Ân yên lặng, thần tình lạnh lùng buông xuống nhìn Lê Tổ một hồi, rồi mới trả lời An Duy, “Ừ, cậu bé cùng với cháu ra nước ngoài đi, sau này cháu hãy hảo hảo chiều cổ cậu ấy, sinh hoạt của cậu ấy không tầm thường, cũng không biết phải chăm sóc cho bản thân mình như thế nào, cháu so với cậu ấy lớn hơn, chính chắn và hiểu chuyện hơn, xin cháu hãy hảo hảo chiều cổ cậu ấy, hãy hảo hảo.....”

Lê Trường Ân chỉ cảm thấy cổ họng mình bị thứ gì đó đè nén, khiến y nghẹn ngào nói không được.

Mà An Duy thì đương nhiên nói lời cam đoan, nói sau này sẽ hảo hảo chiều cổ Lê Tổ.

Mà Lê Tổ tựa hồ không quan tâm đến lời nói của hai người, cậu quay đi, đến giá sách, lấy sách của mình, ngồi vào bàn lật sách ra xem.

Lê Trường Ân còn muốn nói, “Tổ Tổ, ta.....”

Lê Tổ cũng không nhìn y, đánh gãy lời y nói, “Cha và dì Ân mau đi đi, nghỉ xuân chỉ có vài ngày, cha còn ở trong này nữa thì thật lãng phí, thời gian đi du lịch vốn cũng không có nhiều.”

Lê Trường Ân muốn đi đến, nhưng Lê Tổ đã cúi đầu xuống, thậm chí cầm bút lên ghi chép, Lê Trường Ân đành phải xoay người rời khỏi phòng ngủ của cậu.

An Duy đi tới bên người Lê Tổ, mang một cái ghế đến ngồi xuống bên cạnh cậu. Mặc dù Lê Tổ tựa như đang đọc sách, trong tay cũng cầm bút, thế nhưng cậu lại vẽ một cây đại thụ lên trên trang sách, mùa thu đến, lá cây cơ hồ rụng hết, chỉ còn lại vài phiến lá, cũng theo gió bay đi.

Ngoài ra, còn có một nhánh cỏ bé nhỏ bên gốc đại thụ, cũng đều héo rũ. Ở một nơi thấp như vậy, nhánh cỏ yếu mềm ấy càng bị vùi sâu dưới bùn đất.

Khi Lê Trường Ân và Ân Nhan rời khỏi, đến nói mấy câu với Lê Tổ, chủ yếu là dặn dò nếu có chuyện gì thì hãy gọi điện thoại cho y, sợ cậu không đủ tiền, để lại một chồng tiền mặt cho cậu, rồi mới bảo cậu muốn mua gì thì mua, còn có thể tín dụng, vân vân.....

Lê Tổ một mực không đáp, là An Duy nhận hộ.

Lê Trường Ân đi, Lê Tổ nghe được thanh âm y và Ân Nhan xuống lầu, nghe được thanh âm Mai Di và Tiểu Phân ở dưới lầu ân cần thăm hỏi.....

Trôi qua thật lâu, lâu đến nỗi Lê Tổ tưởng rằng chính mình đã bị cơn gió lạnh của mùa đông thổi thành băng đá trên núi cao. An Duy nhẹ nhàng chạm vào cậu, nói với cậu, “Đừng khổ sở, phụ thân em cuối cùng đã có được cuộc sống của riêng y, mà em sau này, cũng sẽ có gia đình của chính mình, cuộc đời của mình. Chúng ta, sau này sang Hà Lan kết hôn, có được không?”

Lê Tổ không đáp, chỉ là, xương sống rồi cuộc cũng không thể chống đỡ thân thể nổi nữa, cậu nằm trên bàn, đôi mắt khô sáp, không rơi lệ, tâm cũng bị đông lạnh thành băng, không thể nhúc nhích, không còn xúc cảm.

Đối với Lê Tổ mà nói, mỗi ngày về sau, mỗi ngày đều là dày vò, cậu từng nghĩ đến chuyện không muốn sống nữa, thế nhưng, không sống, ngoại trừ sẽ khiến phụ thân áy náy khổ sở, thì có cái gì hay ho đâu.

Cậu ngồi bên cửa sổ thật lâu, ngắm nhìn bầu trời ngoài kia, gạt bỏ ý định đó trong đầu.

Trôi qua lâu như vậy, cũng đến lúc bế quan học họa.

Cậu đến ở nhà Đường Văn Nghiễn, mỗi ngày ăn những món ăn thực bình thường do bảo mẫu nấu, ngủ trong một gian khách phòng trên lầu, cũ và nhỏ hẹp của gia đình.

Lê Trường Ân đi du lịch trở về, có đến nhà Đường Văn Nghiễn thăm Lê Tổ, Lê Tổ tập trung tinh thần vẽ tranh, nhìn không chớp mắt, ai đi đến trước mặt cậu, cậu cũng không nhìn tới.

Từ An Duy và bảo mẫu biết được trạng thái của Lê Tổ không có gì khác thường, chỉ là rất dụng công vẽ tranh, Lê Trường Ân cũng thả lỏng tâm một chút.

Thời gian kế tiếp, từ khi ấy về sau, Lê Tổ đều ở tại nhà Đường Văn Nghiễn, hai ba tháng không trở về nhà của chính mình, mọi vật dụng này nọ đều là Lê Trường Ân mang đến cho cậu.

Thời gian trôi, cảnh vật ngoài cửa sổ thay đổi theo mùa, lá cây đã xum xuê xanh biếc. Trong sân, cỏ hoa ngày đầu xuân hé nở. Buổi sớm mai tiết trời ấm áp, gió mang theo hơi thở của ánh mặt trời rực rỡ và tinh khiết. Thế nhưng, Lê Tổ biết, bản thân mình vẫn còn ở lại với mùa đông cũ kỹ, chưa hề trôi đi.

Năm mươi mốt ngày sau, Lê Tổ cùng An Duy đi làm thị thực, buổi sáng Lê Trường Ân gọi điện thoại đến, nói hy vọng Lê Tổ có thể chờ ở nhà Đường Văn Nghiễn một chút, chuyện thị thực thì không cần làm vội.

Dù sao Lê Trường Ân là phụ thân, trong lòng Lê Tổ vẫn tôn trọng y, hơn nữa đối với lời nói của y, cũng sẽ không vô duyên vô cớ không chấp hành làm theo. Nên lúc ấy, cậu cùng An Duy chờ ở nhà Đường Văn Nghiễn.

Người đến không chỉ có Lê Trường Ân, mà còn có thêm vài vị luật sư.

Sự tình thực rõ ràng, là Lê Trường Ân muốn đem hai căn nhà bốn mảnh sân hiện có trước đây của Lê gia chuyển nhượng sang danh nghĩa thuộc về Lê Tổ, hơn nữa cũng đem cổ phần của công ty cho cậu.

Khi đó, Lê Tổ nhìn văn kiện, liền ngăn người, không nói được một lời.

Luật sư chuẩn bị tốt hết thấy chỉ còn chờ cậu ký tên và ấn dấu vân tay. Lê Tổ nhìn văn kiện trước mặt, lại nhìn ra văng thối dương buổi sớm bên ngoài cửa sổ, một lúc sau, nhẹ giọng hỏi, “Ba ba, người thật muốn kết hôn sao?”

Lê Trường Ân nhìn cậu, qua một hồi lâu, mới nói, “Ừ, đúng vậy.”

Lê Tổ nói, “Tôi không cần những thứ này của người.”

Lê Trường Ân nói, “Không phải của cha, vốn là của con.”

Lê Tổ nói, “Tôi không cần, người giữ lại cho con trai nhỏ, con gái nhỏ sau này của người đi.”

Lê Trường Ân nhìn cậu bất đắc dĩ, lặng yên.

Luật sư cũng không biết nên nói cái gì mới tốt. Cuối cùng Lê Trường Ân khuyên bảo xong, Lê Tổ làm văn kiện chuyển nhượng tên nhà cửa, cậu nhận 20% cổ phần công ty.

Thời khắc Lê Tổ ký tên, cậu hiểu được, mỗi một chữ của mình viết xuống, là đại diện cho mỗi một vết cắt của mối quan hệ giữa phụ thân và mình.

Từ nay về sau, cậu sẽ tách biệt với phụ thân và ngôi nhà ấy, không bao giờ thuộc về gia đình này nữa.

Từ nay về sau, cậu sẽ trở thành một cô nhi dưới đất trời này, không có nơi để trở về, để lưu lại. Tuy rằng, cậu có nhà ở, có cổ phần, có tiền, thế nhưng, thế nhưng lại không có tổ ấm để quay về.

Từ nay về sau, cậu sẽ phiêu bạt ngoài kia, cho đến ngày mình chết đi, cũng không còn chốn đi về.

Cuối cùng, dấu vân tay cũng ấn xong, Lê Tổ yên lặng ngồi trở lại trước giá vẽ của mình, cầm lấy bản thuốc màu, bắt đầu điều màu vẽ.

Nhóm luật sư đi, Lê Trường Ân đứng bên cạnh muốn nói chuyện với cậu, nhưng Lê Tổ im lặng, giữ khoảng cách cả ngàn dặm với bất luận kẻ nào.

Thẻ xác và linh hồn của cậu, tựa hồ đều được đặt hết vào trong tranh.

Lê Trường Ân thấp giọng nói, “Bảo bối, ba ba vĩnh viễn yêu con.”

Lê Tổ không trả lời y, Lê Trường Ân đành phải đi. Bên ngoài, ánh mặt trời xuyên qua lá cây ngô đồng rơi vào khung cửa sổ, đọng đưa theo gió, loang lổ quang ảnh.

Lê Tổ điều thuốc màu, nước mắt yên lặng, một giọt, một giọt rơi trên bản màu, trở nên xanh thẫm.

Chú giải :

(1) kéo chân sau : tỷ như kiềm chế, ngăn cản, ngăn trở không cho tiến về phía trước.

46. Chương 46: Du Học Pháp

Lê Trường Ân tái hôn, nghi thức chỉ tổ chức vô cùng đơn giản, Lê Tổ không tham dự.

Mặt khác, Lê Trường Ân chuẩn bị chỗ ở của mình cùng nữ chủ nhân, khoảng cách giữa tân phòng của y và phòng của Lê Tổ không gần, mọi thứ từ phòng ngủ của y và Lê Tổ sống cùng nhau ngày trước, đều được lưu lại ở đây.

Trước khi Lê Tổ xuất ngoại mới về nhà của chính mình ở vài ngày.

Lê Trường Ân có trở về, nhưng Lê Tổ chỉ khách khí nói chuyện cùng y, lại hỏi thăm sức khoẻ mẹ kế, buổi tối Lê Trường Ân vốn muốn lưu lại, Lê Tổ nói, “Cha về với dì Ân đi, dì đang đợi cha về nhà dùng cơm.”

Lê Trường Ân biết, Lê Tổ niệm kín trái tim mình, hơn nữa còn khoá y ở bên ngoài.

Lê Tổ và An Duy xuất ngoại, Lê Trường Ân cũng cùng sang, đồng hành còn có mẫu thân của An Duy, là một phu nhân hoạt bát mà lại có điểm kinh ngạc.

Lê Trường Ân chịu của đủ loại hành động của nàng khiến cho khản trương bận rộn. Đến Pháp, nhà của An Duy và Lê Tổ đã sớm được chuẩn bị tốt, là một ngôi nhà hai tầng, dưới lầu có phòng khách, còn có nhà kho, phòng bếp, nhà ăn, trên lầu là phòng ngủ, phòng đọc sách, phòng vẽ tranh.

Nhà không nhỏ, chỉ là cũ, nhưng trang hoàng lên cũng coi như không tồi, Lê Trường Ân nói muốn đi tìm một ngôi nhà khác tốt hơn, nhưng Lê Tổ không bằng lòng, cậu nói thích nơi này, nên Lê Trường Ân chỉ đành theo ý cậu.

Sau đó lại đến nhìn trường học của hai người, nhìn toà nhà, học viện, phòng vẽ tranh, thấy hai người hoạ sĩ ở đó, vừa nhờ bằng hữu bên cạnh thỉnh thoảng có thể chiếu cố hai người, lại cùng thăm một số địa phương nổi tiếng, như vậy, thời gian cũng đã gần hết mười ngày, Lê Trường Ân và mẫu thân An Duy phải trở về.

Đến môi trường mới, Lê Tổ cũng không tỏ ra không thể thích ứng giống như trong tưởng tượng của Lê Trường Ân.

Kỳ thật đối với Lê Tổ mà nói, môi trường bên ngoài đối với cậu không tính là cái gì cả, dù ở bất cứ nơi đâu, cậu đều có thể thích ứng rất nhanh, nhưng điều mà cậu không thể thích ứng là từ nay về sau phải rời khỏi Lê Trường Ân.

Ban đầu, mỗi ngày Lê Trường Ân đều gọi điện thoại cho Lê Tổ. Sau hơn một tháng, Lê Tổ thường xuyên không nghe điện thoại của y, nên y mới không thường xuyên gọi cho cậu như vậy nữa.

Y hy vọng Lê Tổ có thể sử dụng máy tính để liên lạc, bất quá Lê Tổ không hề có ý định này.

Cậu biết sử dụng máy tính, nhưng không thích sử dụng.

Cuộc sống ở Pháp, đối với Lê Tổ mà nói, so với cuộc sống sinh hoạt ở nhà Đường Văn Nghiễn không có cái gì khác nhau, ngoại trừ việc lên lớp, thì chính là học mỹ thuật. Mặt khác, bản thân cậu còn phải học thêm môn triết học, do ban đầu vấn đề ngôn ngữ mang nhiều chướng ngại, học tập phi thường vất vả, vì thế cậu cũng chỉ có thể càng thêm khắc khổ, cơ hồ không còn một chút thời gian nào để nhàn hạ, luôn vội vàng làm việc, đối với cậu mà nói, vẽ tranh chính là nghỉ ngơi, thế là cậu cũng thường xuyên thức đêm.

Tuy rằng mỗi ngày sống trong thế giới của chính mình, cũng không tình nguyện nói chuyện hay kết giao với người khác, nhưng bởi vì Lê Tổ xinh đẹp nên rất nhanh đã trở nên nổi tiếng, được người ta xem là tinh linh đào từ (gốm sứ) bảo bối.

Tuy rằng biết An Duy cao lớn anh tuấn là người yêu của Lê Tổ, nhưng vẫn có rất nhiều nam đồng chí (gay) theo đuổi cậu, thậm chí có vài bạn nữ đến thổ lộ tình yêu với cậu.

Lê Tổ luôn luôn không thêm nhìn, toàn bộ thế giới của cậu đều đóng kín ngăn mọi thứ ở bên ngoài, không mở ra trước bất kỳ ai.

Sau khi An Duy đến Pháp, hoàn toàn không làm hết nhiệm vụ mà Lê Trường Ân giao cho hắn, chức trách phải chăm sóc Lê Tổ.

Đầu tiên, hắn đã không còn chuyên tâm như trước đây, trốn học, làm không xong bài tập, Lê Tổ đành hỗ trợ, buổi tối thì đi với nhóm bạn bè đến gay bar chơi bời cho tới khuya mới trở về.

Lê Tổ đương nhiên không có thời gian thu dọn nhà cửa, liền mời một nhân viên nội trợ đặc biệt đến dọn dẹp, giặt quần áo, sửa sang lại. Bất quá, phòng vẽ tranh và phòng ngủ của cậu đều do chính cậu sắp xếp, còn phòng ngủ và phòng vẽ tranh An Duy, thì cậu mặc kệ.

Lê Tổ cũng không quản An Duy ở bên ngoài náo loạn như thế nào. Do hắn không lên lớp, sau đến hai lần hắn dồn hết bài tập cho cậu làm giúp, cậu liền nổi điên, mắng hắn phải nghiêm túc lên một chút.

Vì thế An Duy khắc chế bản thân được hai tuần, sau đó lại ngựa quen đường cũ.

Thời tiết chuyển lạnh, Lê Tổ sợ lạnh, mà ở nơi xa xôi này, sinh bệnh là không có ai quan tâm, không có ai dẫn mình đi khám bệnh, vậy nên cậu cũng chỉ biết phải hảo hảo tự chăm sóc bản thân, ra khỏi cửa là sẽ ăn mặc thật nhiều.

Đã mua về một chiếc lò sưởi, một ngày này, cậu ở phòng khách đọc sách, ghi chép, hơn nữa là đợi An Duy trở về, qua hai giờ sáng, do chờ lâu quá mà ngủ quên một giấc.

An Duy được bằng hữu đỡ về nhà, bằng hữu hắn là Gerrard, cầm chìa khóa của An Duy mở cửa, phát hiện cửa bị khóa trái, trong phòng lại còn bật đèn, cũng chỉ đành phải gõ cửa. Lê Tổ bị lay tỉnh bởi tiếng đập cửa, buông sách, mang dép lê đi ra mở cửa.

Mở cửa ra, khí lạnh bên ngoài thổi vào, Lê Tổ chỉ mặc một kiện áo ngủ bằng lụa, bên ngoài khoác một chiếc áo len cổ thấp, cậu lạnh đến rùng mình, ngay sau đó, An Duy say khướt đến cơ hồ không còn ý thức bị đưa vào. Tuy rằng An Duy say, nhưng lại nhận ra Lê Tổ, liền dựa vào người cậu.

Lê Tổ bị hấn lây sang người toàn là mùi rượu và mùi thuốc lá, lại còn đầy khí lạnh, cậu tức giận cũng phi thường lớn, trước mặt Gerrard, trực tiếp đẩy An Duy ra, nếu không có Gerrard tiếp được An Duy, hấn thật sự sẽ trực tiếp ngã xuống đất.

Đây là lần đầu tiên Gerrard nhìn thấy Lê Tổ, mặc dù hấn đã từ rất nhiều người nghe nói qua An Duy có bạn trai búp bê sứ xinh đẹp lạ thường, đến từ Trung Quốc.

Lê Tổ nhú mi nhìn An Duy, sau khi đóng cửa ngăn khí lạnh bên ngoài, cậu đối với người trên danh nghĩa bạn bè này của An Duy thì lại tự động khách khí không ít, “Cám ơn anh đã đưa An Duy trở về, thật ngại, có thể phiền anh đỡ hấn đặt lên sofa được không?”

Ở Pháp, du học sinh Trung Quốc tuần mỹ luôn luôn được nam đồng tính luyện ái hoan nghênh, giống như Lê Tổ xinh đẹp thế kia, nên trong nháy mắt đã bắt trụ tâm Gerrard, khiến hấn trong một chốc đó quả thực đã bị Lê Tổ mê hoặc đến không còn biết bản thân đang ở nơi nào, hấn cho rằng, mình đã bị thần Cupid bắn tên trúng vào quả tim.

Gerrard đỡ An Duy đặt lên ghế sofa, nhưng cũng không rời đi, mà chỉ đứng đó.

Lê Tổ đối với bạn bè của An Duy, chỉ gần như khách khí mà thôi, muốn nói thích, thì không hề có bất kỳ ai.

Biết được bạn bè này nợ của An Duy, phần lớn là vì An Duy uống rượu, bọn họ dìu hấn về, hoặc là lúc lên lớp, bị An Duy dẫn đến chào hỏi, ngoài ra, sẽ không xuất hiện cùng nhau.

May mà Lê Tổ đã dặn dò qua với An Duy, bảo hấn không được dẫn bạn bè về nhà tổ chức party, không được dẫn ai về nhà làm khách, không thì, Lê Tổ sẽ khiến An Duy phải dọn ra ngoài ở.

Vì thế An Duy không hề dẫn bạn về.

Do vậy, Lê Tổ đối với đủ loại người cao lớn, đẹp trai, mũi cao, mục đích thâm sâu như Gerrard cũng không có ấn tượng tốt đẹp gì cho cam, không chú ý nhiều đến hấn.

An Duy nằm ở đó, Lê Tổ đi nhúng khăn ẩm đến, hung hăng lau mặt hấn một lần, chà sát đến nỗi An Duy nhú cả mặt, mở mắt ra. Lê Tổ ném khăn mặt sang một bên, mang gối đầu mềm mại đến đặt dưới đầu của An Duy. Đôi mắt sương mù ngà say của An Duy lơ đãng nhìn Lê Tổ, đột nhiên An Duy vươn tay bắt lấy cánh tay cậu, kéo cậu về phía mình, Lê Tổ bất ngờ không kịp đề phòng, cứ như vậy ngã vào người hấn, An Duy ôm lấy sau đầu cậu, hung hăng hôn môi Lê Tổ.

Hai người đến Pháp đã mấy tháng nay, tình huống của hai người được coi như là đang sống cùng nhau, hơn nữa gia trưởng hai nhà đều biết quan hệ của hai người, thế nhưng, hai người vẫn chia phòng ra ngủ, An Duy muốn chạm vào Lê Tổ, Lê Tổ cũng chưa từng đồng ý qua.

Rõ ràng là danh chính ngôn thuận quen nhau gần một năm trời, nhưng Lê Tổ cứ nhiên vẫn như cũ không để hấn hôn cậu.

An Duy buồn bực không thôi, lại không biết phải chiếm lấy như thế nào.

Hấn cũng đã từng cứng rắn một lần, nhưng còn chưa kịp làm tới, Lê Tổ đã tức giận, sau đó thì hờ hững với hấn, chiến tranh lạnh nửa tháng, vẫn là An Duy ngoan ngoãn đi giải thích, nói bài tập chưa làm, muốn Lê Tổ hỗ trợ, thế này mới khiến tình trạng đông lạnh của hai người được hoá giải.

Tuy rằng hoá giải, nhưng An Duy lại bị Lê Tổ mắng, nói hấn không chịu hảo hảo học hành, đến Pháp chỉ biết chơi bởi nhậu nhẹt.

An Duy hết đường chối cãi, đành phải ngoan ngoãn lên lớp làm bài tập.

Lúc này An Duy đã say, nhưng vẫn còn một chút ý thức, nhìn gương mặt Lê Tổ gần trong gang tấc, hấn làm sao có thể không chế được chính mình, nhất quyết hôn môi cậu.

Lê Tổ bị An Duy hôn đến mơ hồ, nụ hôn pha lẫn với mùi rượu, rất dùng sức, khiến Lê Tổ không thể không cảm thấy đau đớn.

Sau một cái chớp mắt thoát khỏi trạng thái mơ hồ, cậu liền phi thường nổi giận, hung hăng giãy dụa, An Duy lại ôm cậu không buông, Lê Tổ dùng chân đá chân hắn, An Duy bị đau, mới thả lỏng lực đạo, Lê Tổ thoát ra, hung hăng tát cho An Duy một bàn tay, An Duy bị đánh kêu lên một tiếng, đang mờ mịt cũng thanh tỉnh đi nhiều.

Lê Tổ tức giận đến hai gò má ửng hồng, môi cũng bị An Duy cắn nát một chút, đỏ bừng phát sưng.

Này còn chưa phải là tối đáng giận, tối đáng giận là, cái tên bằng hữu đưa An Duy trở về vẫn ngồi ở đó không chịu đi.

Lê Tổ nghiêm mặt lạnh lùng nhìn về phía hắn, nghĩ rằng hắn bây giờ chưa chịu đi, chẳng lẽ còn muốn mình đi chuẩn bị pha cà phê chiêu đãi hắn sao?

“Thật ngại, tiên sinh, xin hỏi anh còn ở chỗ này để làm gì?”

Gerrard nhìn Lê Tổ, si ngốc, hoàn toàn không muốn bỏ qua bất cứ một tia biểu tình nào trên gương mặt cậu, hắn ngẩng người tán thưởng nói, “Em thật đẹp !”

Lê Tổ sửng sốt ngay tại chỗ, liền hướng về phía hắn trừng mắt, nói, “Ngượng ngùng, tiên sinh, mời anh đi ra ngoài.”

Gerrard cười với cậu, “Tôi vừa đưa An Duy trở về.”

Lê Tổ chỉ chỉ cánh cửa, “Mời anh đi ra ngoài.”

“Hắc, em không cần như vậy.....” Gerrard còn muốn nói thêm, Lê Tổ đã đi ra mở cửa, cũng mặc kệ gió từ bên ngoài thổi vào, nói, “Tiên sinh, mời đi ra ngoài.”

Gerrard đành phải đứng dậy đi ra ngoài, tại cửa, đôi mắt màu xanh của hắn dừng ở Lê Tổ thật lâu, mang theo ý cười, nói, “Em thật đẹp !”

Tay Lê Tổ hung hăng đẩy hắn ra khỏi cửa, đóng cửa ! Đóng sầm lại, rồi mới cài then cửa, hơn nữa còn khóa trái.

An Duy còn nằm trên sofa, trên gương mặt in hằn năm dấu tay bị Lê Tổ đánh, do vừa rồi ở bên ngoài nên hai má nhiễm lạnh, bây giờ còn bị thêm một bạt tay, nên lúc này có chút cảm giác đau đến run lên.

Tay Lê Tổ đàn piano, cầm cọ vẽ, lực trên tay kỳ thật không nhỏ, đánh người là rất đau.

An Duy nhìn bóng đèn trên trần nhà, lại nhìn về phía Lê Tổ đang đi lên lầu, thanh âm khàn khàn gọi cậu, “Lê Tổ.....”

Cước bộ Lê Tổ dừng lại, nói, “Nếu tỉnh rồi thì tự mình lên lầu tắm rửa vào phòng ngủ đi, còn muốn tôi đỡ anh sao?”

An Duy lại gọi cậu, “Lê Tổ.”

Lê Tổ đứng ở cầu thang nhìn hắn, An Duy từ sofa ngồi lên, đôi mắt nhìn chăm chú vào Lê Tổ thật sâu, nói, “Chúng ta là người yêu phải không? Không phải em đã nói sẽ hảo hảo mà quen tôi sao, không phải em đã hảo hảo đồng ý rồi sao, chúng ta không phải luôn luôn cùng nhau chung sống sao?”

Lê Tổ thản nhiên nhìn hắn, cũng không nói chuyện.

An Duy nói, “Vì cái gì, vì cái gì tôi muốn hôn em một chút cũng không được, vì cái gì? Nếu đã vậy thì quan hệ người yêu này tính là cái gì? Hả?”

Lê Tổ không quan tâm đến hắn, lên lầu, sau khi vào phòng ngủ, đóng cửa, cởi quần áo chuẩn bị ngủ.

Mà lúc này An Duy chạy lên lầu, đập cửa phòng cậu, “Tổ Tổ, vì sao?”

Lê Tổ nói, “Đã muộn rồi, mau đi ngủ đi. Cái dạng này của anh bây giờ, làm sao có thể để người khác phớt lờ chung thân được đây.”

An Duy tựa vào cửa, giật mình một trận, nghĩ rằng, việc này căn bản không có liên quan gì cả, vì trước kia hắn nỗ lực khiến bản thân mình mạnh mẽ, còn chưa thấy Lê Tổ đối hắn như người yêu thân mật với nhau, bây giờ cam chịu, có lẽ hắn phải chăm sóc bản thân mình nhiều hơn một chút.

Có đôi khi An Duy không thể không nghĩ, từ sau khi phụ thân Lê Tổ tái hôn, Lê Tổ như đã hoàn toàn thay đổi thành một con người khác, trước đây là hướng nội, nhút nhát, hiện tại là lạnh lùng, hồ hững, không để tâm đến bên ngoài.

47. Chương 47: Trốn Tránh

Lê Tổ bọn họ có thể xin phép về nước vào dịp tết âm lịch, bất quá Lê Tổ không có ý định trở về. Do lần trước An Duy vô lễ với cậu, nên cậu và hắn phát động chiến tranh lạnh.

Lê Tổ luôn luôn rời nhà đi học sớm, nếu có ở nhà thì cũng vẽ tranh hoặc đọc sách, cậu tựa hồ không cần kết giao cùng nhiều người, chuyện bất hòa với An Duy, đối với cậu cũng tựa hồ không có ảnh hưởng gì.

Nhưng đối với An Duy mà nói thì lại phi thường thống khổ, hắn vừa không muốn đi năn nỉ Lê Tổ tha thứ, nói xong rồi mà sau này vẫn lại không được hôn cậu, vậy nên chiến tranh lạnh cũng chỉ có thể tiếp tục diễn ra.

Tuy rằng tết âm lịch Lê Tổ không về nhà, nhưng cậu cũng không ở lại trường học, cậu để lại một tờ giấy cho An Duy, liền đi du lịch phía nam Tây Ban Nha.

An Duy gọi điện thoại cho cậu, Lê Tổ bảo hắn không cần lo lắng, cậu ước chừng một hai tuần sau sẽ trở về, hơn nữa nói, “Anh tốt nhất đừng làm loạn cái nhà, Camille mấy ngày nay sẽ không đến quét tước, nếu không, tôi trở về mà nhìn thấy nó loạn, thì anh liền dọn ra ngoài ở khách sạn luôn đi.”

“.....” An Duy nghe cậu nói như vậy, chỉ có thể chuyển đề tài, nói, “Vì sao em không gọi tôi đi cùng, tôi có được xem là bạn trai của em không vậy? Em ra ngoài du lịch cứ nhiên nhiên không báo cho tôi.”

Lê Tổ nói, “Không phải anh tự hời cùng bạn bè của anh sao, lần trước không phải còn nói muốn đi Anh quốc sao, sao vậy, anh không đi Anh quốc nữa hả?”

An Duy nói, “Tôi mời em đi cùng nhau, nhưng em không đồng ý.”

Lê Tổ nói, “Bất hòa cùng anh nói, tôi không thích bạn bè của anh.”

An Duy nói, “Bọn họ chỉ là tán thưởng em xinh đẹp mà thôi, có sao đâu.”

Lê Tổ nói, “Bảo bọn họ lặn xa một chút, tôi không thích.”

“.....” An Duy không còn lời nào để nói, rồi lại dằn dò, “Em chú ý an toàn.”

“Không có việc gì.” Lê Tổ đáp.

Sau đó, An Duy mới biết được nguyên nhân vì sao Lê Tổ không nói trước một tiếng mà đi, ước chừng không phải vì không muốn đi cùng hắn, mà là vì Lê Trường Ân muốn đến thăm cậu.

Lê Trường Ân đến Pháp thăm con trai, không nghĩ tới chỉ có một mình An Duy ở nhà, biết được Lê Tổ đã đi du lịch Tây Ban Nha, bây giờ cũng không biết cụ thể là đang ở thành phố nào.

Lê Trường Ân biết Lê Tổ đây là vì trốn y, không có biện pháp, đành phải quay trở về.

Chỉ là khi gọi điện thoại cho Lê Tổ, không khỏi liền nói, “Tổ Tổ, nếu con không thích cha đến thăm con, con có thể nói một tiếng với ba ba mà, không cần cố tình chạy tới Tây Ban Nha để trốn cha.”

Lê Tổ nói, “Con vốn cũng rất muốn đi du lịch Tây Ban Nha, không phải bởi vì nguyên nhân cha đến thăm mới đi.”

Lê Trường Ân nói, “Thật sự là như vậy sao?”

Lê Tổ lặng yên không nói.

Lê Trường Ân nói thêm, “Chẳng lẽ con dự định vĩnh viễn sẽ không gặp cha sao? Bảo bối.”

Trong lòng Lê Tổ khó chịu, cái mũi đã có chút cay cay. Chỉ cần không tiếp xúc với Lê Trường Ân, kỳ thật cậu hết thấy đều tốt cả, cậu cũng có thể sống trong thế giới đơn độc không có y, nhưng mà, vì cái gì Lê Trường Ân lại muốn đến, khiến cậu khó chịu. Y muốn đến là để nhắc nhở cậu, trên thế giới này còn có y tồn tại.

Lê Tổ cũng không trả lời Lê Trường Ân, nắm điện thoại, yên lặng ngẩn người nhìn cửa sổ.

Lê Trường Ân còn nói, “Bảo bối, con không thể cứ như vậy né tránh cha, không nhìn cha một đời, đừng trốn cha như thế, có được không?”

Lê Tổ vẫn không trả lời, Lê Trường Ân đành phải nói, “Chẳng lẽ cứ như vậy chán ghét cha, hận cha sao? Lại không bằng lòng gặp cha?”

Đôi mắt Lê Tổ bắt đầu nóng lên, đành phải nhắm nghiền hai mắt. Lê Trường Ân căn bản không hiểu được, cậu không phải bởi vì chán ghét y, hận y, cho nên không muốn thấy y, mà là bởi vì cậu sợ sau khi cậu nhìn thấy y rồi, sẽ không muốn rời xa y nữa, chỉ có thể càng thêm thống khổ mà thôi. Chỉ vì cậu quá yêu y mà thôi, yêu đến không dám gặp lại.

Lê Tổ không đáp, Lê Trường Ân hoàn toàn không có biện pháp với cậu, “Tổ Tổ, con nói hai câu cũng được đi.”

Lê Tổ nói, “Ba ba, con không muốn nói về con. Dì Ân vẫn chưa mang thai sao, nếu em trai, em gái của con sinh ra, cha đừng gạt con, cần phải báo cho con biết.”

Cái này thì đến phiên Lê Trường Ân lặng yên, y không biết Lê Tổ hiện tại đã hoàn toàn không còn là bộ dáng nhi đồng nữa, cậu đã trưởng thành, mỗi một câu nói ra đều có thể đâm thẳng vào trái tim y.

Lê Trường Ân nói, “Cha đã đáp ứng với con rồi, sẽ không có thêm hài tử nữa, con yên tâm đi.”

Lê Tổ lại nói, “Cha cũng từng đáp ứng con, vĩnh viễn để con ở bên cạnh người.”

Lê Trường Ân thống khổ nói, “Bảo bối, chúng ta không cần nói đến vấn đề này khiến đối phương khổ sở có được không? Con ở Tây Ban Nha, đi đâu đó, chơi vui đi, nhìn cái này cái kia.....”

Lê Tổ nhất nhất nói một ít với y, vẫn hàn huyên thật lâu mới gác điện thoại.

Sau khi gác điện thoại, Lê Trường Ân ngồi ở thư phòng nhìn ảnh chụp của Lê Tổ mà ngẩn người.

Lê Tổ không thích chụp ảnh, lưu lại ảnh chụp cũng không nhiều. Bức ảnh này là lúc cậu tốt nghiệp tiểu học, đi Bắc Kinh du lịch, ảnh chụp tại Di Hoà Viên, trên núi Vạn Thọ, cậu đứng dưới tàng cây tùng, cười đến phi thường vui vẻ, Lê Tổ khi đó, vẫn vui vẻ như thế. Ít nhất, trong trí nhớ của Lê Trường Ân, lúc ấy cậu vừa mới cao quá eo y một chút, được y ôm vào ngực, vẫn còn là một đứa nhỏ mười tuổi thuần chất.

Lê Trường Ân không thể không nghĩ, nếu thời gian dừng lại tại thời điểm kia, khi ấy Lê Tổ chưa từng nhận lấy bất kỳ thương tổn nào.

Không có khoảng thời gian lúc sơ trung bị người ta khi dễ tổn thương, sau đó lại tự bế bỏ học, có một dạo không muốn đến trường, mà đến chỗ Đường Văn Nghiễn học vẽ, khi đó mới khiến tình trạng của cậu chuyển biến tốt lên một ít.

Lê Trường Ân nghĩ, là y phải xin lỗi Lê Tổ, khiến trong quá trình trưởng thành cậu đã chịu nhiều khổ sở như vậy.

Mà về sau, y tổn thương Lê Tổ, lại càng không cần phải nói.

Y lại mang các bức ảnh khác của Lê Tổ ra, đoạn thời gian trước đây, An Duy gửi ảnh chụp qua internet cho y đi rửa, trên đó có Lê Tổ, ở phòng vẽ, cẩn thận tỉ mỉ vẽ tranh, cũng không phát hiện An Duy đang chụp lén mình, cậu hơi hơi nhú mày, trên người mặc tạp dề, thần sắc trên mặt hơi ưu sầu.....

Lê Trường Ân nhẹ giọng gọi cậu, “Bảo bối.”

Sau khi Lê Tổ gác điện thoại, cũng không hỏi tình hình Lê Trường Ân có tốt hay không, cậu thậm chí ghé vào cửa sổ khóc lên, chỉ khi không có người, cậu mới dám khóc.

Cậu rất nhớ Lê Trường Ân, rất nhớ y, nhưng biết rằng mình không thể gặp y.

Người mà Lê Trường Ân muốn không phải là cậu, người ấy là một phụ nữ.

Lê Tổ ở Pháp trải qua học kỳ một xem như khá yên ổn.

Hơn nữa, cậu nghĩ cuộc sống sau này của mình cũng sẽ tiếp tục như vậy.

Khiến mỗi một giây, mỗi một phút trong cuộc sống đều trở nên bận rộn cứng ngắt mà dư dật, như vậy, sẽ không phải suy nghĩ đến Lê Trường Ân nữa, như vậy mới có thể sống tốt được.

Nhưng, rất nhiều khi, nguyện vọng cũng không thể trở thành sự thật.

Do Lê Tổ có diện mạo và tiếng tăm hội họa, nên cậu rất nhanh liền nổi danh. Đầu tiên là được rất nhiều người hâm mộ đến vây xem, cậu đã quen, cũng không có cảm giác gì, cho dù lúc lên lớp có người đặc biệt đến tìm cậu, ngồi bên cạnh cậu, nói chuyện với cậu, cậu cũng có thể hoàn toàn loại bỏ thanh âm của những người này, chỉ nghe thấy thanh âm của giáo viên, không cần phải nhìn đến hay để ý đến sự tồn tại của người khác.

Nhưng ngay sau đó, cậu phát hiện có người thích theo dõi mình, chuyện này vẫn khiến cậu có chút sợ hãi, buổi tối bình thường không ra ngoài, nếu đang ở bên ngoài mà phải về nhà, thì gọi điện thoại cho An Duy đến đón mình, do vậy An Duy nghĩ Lê Tổ có chút cảm giác với hắn, tự động làm một người bạn trai tốt, chỉ cần cậu gọi hắn, bất kể hắn đang ở nơi nào, sẽ đều nhanh tốc đuổi tới bên cạnh Lê Tổ, vì vậy, hắn cũng cùng Lê Tổ không lên lớp, đi nhìn qua không ít buổi triển lãm, quen thuộc với nhiều bậc thầy có tiếng tăm.

Sau khi thăm dò, có một họa sĩ nổi tiếng hy vọng Lê Tổ sẽ làm tình nhân của hắn, nếu được như vậy, hắn sẽ dìu dắt Lê Tổ, khiến cậu rất nhanh sẽ thành danh.

Bất quá Lê Tổ không để ý đến hắn, đối với người vốn có mong muốn trưng bày tác phẩm của Lê Tổ, cũng bị cậu lấy lý do thực gương ép để mang bức họa trở về, Lê Tổ cũng không quá để ý.

Chỉ cần không phải là Lê Trường Ân, với những chuyện khác, mức độ kháng cự của cậu bao giờ cũng rất mạnh.

Với nguyện vọng Lê Tổ làm tình nhân của người họa sĩ nọ, hắn không phải là kẻ đầu tiên đưa ra loại lời mời này, đương nhiên cũng sẽ không là trường hợp cuối cùng.

Rất nhanh lại có một người nổi danh khác coi trọng Lê Tổ muốn đầu tư cho cậu, hắn thì không nói rõ hy vọng Lê Tổ làm tình nhân của mình, chỉ là thường thường mời cậu ăn cơm, rồi lại vừa động tay động chân. Lần đầu tiên thì Lê Tổ đi, nhưng đến lần thứ hai và cả về sau thì không còn đáp ứng lời mời nào nữa.

Sau đó, hắn tìm đến chỗ ở của Lê Tổ, thiếu chút nữa bị An Duy đánh, cho nên mới không dám tiếp cận dây dưa với Lê Tổ.

An Duy thậm chí nói Lê Tổ, “Muốn hay không, chúng ta đến Mĩ đi.”

Lê Tổ đương nhiên không muốn, An Duy liền nói, “Em xem em, rất câu nhân, khiến tôi làm bạn trai của em cũng thật khó.”

Lê Tổ chỉ thần nhiên liếc An Duy một cái, An Duy đành phải cười cười không nói, từ phía sau ôm lấy Lê Tổ. Lê Tổ đang ở nhà bếp tự mình làm Omelette để ăn, An Duy muốn hôn lỗ tai cậu, Lê Tổ liền cầm cái thìa lên, muốn đánh An Duy, An Duy sợ tới mức bay nhanh ra sau lui hai bước, nói, “Em không cần bạo lực như thế nha.”

Lê Tổ không hề để ý đến hắn, tiếp tục chiên trứng.

An Duy còn nói, “Còn nhớ em lúc trước, ôn nhu lại thẹn thùng, sao bây giờ trở nên hung hãn vậy?”

Lê Tổ nói, “Anh không muốn ăn trứng chiên có phải không?”

An Duy nói, “Được rồi Tổ Tổ, tôi sai rồi, tôi không nói nữa.”

Lê Tổ cũng hiểu An Duy nói không sai, cậu hiện tại xác thực không có cái loại ôn nhu và thẹn thùng của trước đây, có lẽ là tự biết bản thân chỉ có thể sống cô độc một mình đến hết quãng đời này, nên tất yếu phải học tập tính cách cường hãn một chút, không thì, sao có thể sống sót được.

Lê Tổ chiên rất nhiều trứng gà, bỏ thêm hành, trước giờ cậu chưa từng có kinh nghiệm xuống bếp, sau khi xuất ngoại, đọc sách dạy nấu ăn cũng muốn làm vài món, trong đó món trứng chiên là tốt nhất, An Duy cũng thích ăn. Mỗi lần Lê Tổ làm rất nhiều, cất vào tủ lạnh, khi ăn thì dùng lò nướng hâm lại, cũng rất hoàn mỹ.

Lê Tổ xúc cái trứng đầu tiên lên, bỏ vào đĩa, An Duy liền chop lấy đĩa ăn, bắt đầu ăn.

Lê Tổ không nói gì nhìn hắn, “Anh đói tới như vậy sao?”

“Đói, rất đói bụng rất đói bụng.....” An Duy ha ha cười, bỏ vào miệng một miếng thật to, cắn một ngụm, nóng đến hơi hỏ một trận mới nuốt vào, rồi nói, “Ngon hết xẩy !”

Lê Tổ, “.....”

Lê Tổ đang tiếp tục chiên, thì tiếng gõ cửa vang lên, An Duy bưng cái đĩa đi mở cửa.

“Ừ, cậu tới làm cái gì?” Trông thấy Gerrard ngoài cửa, An Duy có chút bất mãn hỏi.

Gerrard luôn theo đuổi Lê Tổ, Lê Tổ đương nhiên căn bản không thèm nhìn hắn.

Đối với tình địch này, An Duy tuy rằng chướng mắt hắn, biết hắn nhất định sẽ khuấy động Lê Tổ, nhưng vẫn không hài lòng việc hắn luôn tìm đến Lê Tổ.

Gerrard nói, “Xem, đã mang rượu vang đỏ đến.”

An Duy tuy rằng mất hứng, nhưng dù sao cũng là bạn bè, vậy nên vẫn mở cửa cho hắn vào.

48. Chương 48: Cha Vẫn Ở Đây

Lê Tổ đeo tạp dề, thậm chí còn dùng chiếc kẹp tóc màu đỏ sậm cố định mái tóc hơi dài, dáng người cao gầy mảnh mai, dung mạo thanh lệ tuyệt tục (1), thần sắc lãnh đạm, cho dù trong tay cầm thìa xúc, nhưng vẫn tao nhã trác tuyệt.

Gerrard vừa đến, liền nói, “Hắc, Tổ Tổ, tôi mang rượu đến, đổi lấy trứng chiên của em ăn nha.”

Lê Tổ nghiêng đầu nhìn hắn một cái, từ chối cho ý kiến, Gerrard đương nhiên cao hứng, bởi vì Lê Tổ không phản đối, đó chính là đồng ý.

Lê Tổ làm đồ ăn, An Duy và Gerrard thì đi chuẩn bị bàn ăn và các vật dụng này nọ. Lê Tổ làm trứng chiên xong, lại làm thêm một cái trứng chưng cà chua, còn có beefsteak nấu chín. Luộc bông cải xanh, sau khi làm tốt hết thấy, An Duy đi tới, đặt beefsteak lên khay, bên cạnh là bông cải xanh, rồi mới thêm nước sốt vào beefsteak, lại chia đều trứng cà chua vào các đĩa nhỏ, mỗi người một phần, trứng chiên cũng chia vào ba cái đĩa, Gerrard ngoan ngoãn bưng tất cả đặt trên bàn cơm.

Mà Lê Tổ thì đi lên lầu tắm rửa, tắm rửa xong tóc còn hơi ướt, mặc áo T shirt màu trắng, phía dưới mặc quần bò bó sát người, lúc xuống lầu, cả người giống một đóa hoa lan cao quý lạnh lẽo mờ nhạt.

Gerrard nhìn cậu từ trên lầu đi xuống, chân dài eo nhỏ mỏng cong, cả người tuy gầy, nhưng vẫn gợi cảm đến đòi mạng, lại có tính lạnh lùng như vậy, hắn quả thực muốn huyết sát một cái, hoặc nếu hắn là bạn trai của Lê Tổ, hắn nhất định sẽ tiến lên ôm lấy cậu, hôn cậu, làm một hồi mới ăn cơm.

Bất quá, hắn bây giờ đương nhiên là không dám.

Mà An Duy đã quen với các loại bộ dáng của Lê Tổ, tuy rằng lúc nào cũng vẫn như cũ bị kinh diễm, nhưng đã thành quen, chỉ nói với Lê Tổ, “Tôi khai rượu, Tổ Tổ, em cũng uống nửa ly đi.”

Lê Tổ nói, “Không cần, tôi uống nước táo chua.”

“Ồm, được rồi.” An Duy đành phải đi lấy nước táo chua rót vào ly của cậu.

Mà hần và Gerrard thì uống rượu vang đỏ.

Sau khi ngồi xuống, Gerrard còn nói với Lê Tổ, “Rượu này rất tốt, Tổ Tổ ném thử đi.”

Lê Tổ nói, “Không cần.”

Mặc kệ Gerrard dở dành cậu như thế nào, cậu đều không để ý tới hần, tự mình bắt đầu ăn cơm.

Lê Tổ rất nhanh ăn xong, lau miệng liền đứng dậy lên lầu, An Duy ngoan ngoãn dọn dẹp bàn ăn, rửa chén, do Gerrard ở đây, đương nhiên cũng bị hần gọi đi rửa chén, Gerrard không bằng lòng, An Duy chê cười một phen, đành phải ngoan ngoãn đi rửa.

Sau đó Gerrard hỏi An Duy, “Tổ Tổ hiện tại đang làm cái gì?”

An Duy nói, “Hần là đang vẽ tranh.”

Gerrard nói, “Tôi đi nhìn xem.”

An Duy nói, “Tốt nhất đừng đi, Tổ Tổ không thích bị người khác quấy rầy, cậu sẽ khiến em ấy nổi giận. Hơn nữa, em ấy là bà xã của tôi, cậu đây là có ý tứ gì?”

Gerrard nói, “Tổ Tổ vốn có quyền lựa chọn, An Duy, cậu không biết tôi và cậu đều có quyền cạnh tranh công bằng như nhau sao?”

An Duy nói, “Tôi thực không cho là vậy, vài năm trước tôi và em ấy đã qua lại với nhau.”

Gerrard nói, “Nhưng cho tới bây giờ, đến cả hôn Tổ Tổ cũng không nguyện ý cùng cậu.”

An Duy then quá hoá giận, nói, “Người Trung Quốc đều rất rụt rè kín đáo dè dặt, cậu thì biết cái gì, chúng ta chỉ khi không ở có người mới biểu hiện thân mật.”

Gerrard nói, “Nhưng em ấy bây giờ vẫn còn là xử nam.”

An Duy, “.....”

An Duy sững sốt hỏi, “Cậu nói những lời này, chẳng lẽ cậu rõ hơn tôi sao?”

Gerrard nói, “Vừa thấy liền biết em ấy hoàn toàn không có kinh nghiệm, hơn nữa khi nhìn vào những bức hoạ vẽ người từng được các giáo sư đánh giá cao của em ấy, đều có thể đủ nhìn ra em ấy không có kinh nghiệm, trong tác phẩm của em ấy không phải không có tình dục, mà là tối thuần túy khát vọng, khát vọng có người dịu dặt em ấy cảm thụ vui thích. Thực hiển nhiên, cậu không làm được, không phải sao?”

An Duy cảm giác bản thân mình bị vũ nhục, nhưng lại không có cách nào phản bác Gerrard.

Gerrard tiếp tục nói, “Có lẽ tôi mới đích thực là chân mệnh thiên tử của em ấy. Đây là tiếng Trung Quốc của các cậu, đúng chứ !”

An Duy, “.....”

An Duy đương nhiên cũng rất muốn phát sinh quan hệ cùng Lê Tổ, nhưng Lê Tổ căn bản không muốn, hần làm sao có thể ép buộc cậu.

An Duy thở dài, nói như đinh đóng cột, “Cậu không cần uống phí khí lực, Tổ Tổ sẽ không thích cậu.”

Gerrard nói, “Cái này thì cậu không hiểu rồi, tôi sẽ làm tốt hơn cậu. Nếu có một ngày Tổ Tổ yêu tôi, cậu hãy chúc phúc chúng tôi hạnh phúc đi.”

“Thao ni mã !” (Fuck) An Duy dùng tiếng Trung mắng một câu, lại đổi thành tiếng Pháp nói, “Tao nói Tổ Tổ không có khả năng thích mày.”

Gerrard thần bí nói, “Chúng ta chờ coi.”

Bộ dạng xinh đẹp, thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội (2), nên Lê Tổ gặp rất nhiều phiền toái, vì vậy đến mùa hè, cậu thường xuyên đội mũ và mang kính, này cũng giảm bớt không ít phiền phức.

Chỉ là Gerrard luôn tìm đến nhà của Lê Tổ và An Duy, điều này khiến hai người đều thực phiền chán. Lê Tổ nghĩ hẳn là bằng hữu của An Duy, không tiện ở trước mặt hẳn mà nổi điên lên thôi, mà Gerrard còn tưởng rằng Lê Tổ có một ít hảo cảm với hẳn.

Lê Trường Ân nhiều lần tới Pháp nhìn Lê Tổ, bởi vì nghĩ Lê Tổ còn chán ghét mình, cho nên cũng không dám để Lê Tổ biết mình đến đây, sợ Lê Tổ sẽ trốn đi. Nhân lúc Lê Tổ đi học, Lê Trường Ân liền vào nhà của Lê Tổ và An Duy. An Duy tiếp đãi y, Lê Trường Ân vào phòng vẽ và phòng ngủ của Lê Tổ nhìn nhìn, hơn nữa còn ngồi một hồi thật lâu ở phòng ngủ của Lê Tổ. Phòng của Lê Tổ được sắp xếp thật sự sạch sẽ, trên giá toàn bộ đều là sách, trên bàn có vài quyển vở, mở ra xem, tất cả đều là chữ viết hữu lực và phiêu dật của Lê Tổ. Lê Trường Ân ngồi xuống bên mép bàn của cậu, chạm vào cuốn vở ghi chép mỗi ngày của Lê Tổ, trong lòng tràn đầy chua xót cảm động.

Mà phòng vẽ tranh của Lê Tổ, y cũng nhìn thật lâu, Lê Tổ vẽ so với trước kia đã có tiến bộ không ít, Lê Trường Ân vuốt ve từng bức từng bức tranh vẽ loạn của Lê Tổ, giống như đang vuốt ve da thịt Lê Tổ, trong lòng chua xót không chịu nổi.

Nhân lúc Lê Tổ chưa trở về, y cũng chỉ phải sớm rời đi, vào ngồi ở quán cà phê nằm trên con đường về nhà của Lê Tổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, chờ Lê Tổ đi ngang qua.

Qua thật lâu Lê Tổ mới vội vàng đi qua. Đã sang mùa thu, cậu đội mũ lưỡi trai, mặc áo T shirt dài tay, quần bò và giày thể thao thực giản dị, trên lưng đeo một chiếc ba lô đơn giản, trong tay ôm gói to, từ giỏ xách lộ ra thân ổ bánh mì dài dài, Lê Tổ nhìn không chớp mắt đi ngang qua tiền sảnh của quán cà phê, đi được một đoạn, đột nhiên ngừng lại bên thân cây, tựa như có chút sợ cảm, cậu quay đầu nhìn chung quanh, trên đường người đi bộ cũng không nhiều, hoặc cùng hướng hoặc ngược hướng với con đường của cậu, cũng không có người nào đặc biệt chú ý đến cậu.

Nhưng mà, cậu vẫn như cũ đứng ở nơi đó nhìn phía lưng sau của mình một hồi thật lâu, tư thế quay đầu lại ấy, cả người mang một khí chất ưu nhã mà yên tĩnh, ở ngã tư đường không giống với bất luận kẻ nào.

Lê Trường Ân lui vào bên trong quán cà phê, đứng bên cửa, tim đập như nổi trống, y luôn luôn là người xử sự trầm ổn nội liêm không hề sợ hãi điều gì, hiện tại lại bởi vì sợ bị Lê Tổ nhìn thấy mà khẩn trương.

Chờ khi y ra khỏi quán cà phê, Lê Tổ đã biến mất nơi giao lộ phía trước, bóng dáng cậu gầy yếu mà đơn bạc, khiến Lê Trường Ân đau lòng, nhưng không có biện pháp chạy đến ôm lấy cậu.

Sau khi Lê Tổ về nhà, vào phòng ngủ, liền lập tức phát hiện có điều không thích hợp, cậu cảm giác phi thường sâu sắc, cho dù Lê Trường Ân khi chạm vào vở ghi chép của cậu cũng không hề đảo ngược trật tự gì, nhưng Lê Tổ vẫn như cũ biết có người vào phòng của mình, ở trên bàn cậu đặt chiếc bút máy di động mười lăm độ, trong phòng không mở cửa sổ, sẽ không phải là do gió thổi.

Cậu buông các thứ xuống, đi thay một thân quần áo ở nhà nhẹ nhàng, từ tủ quần áo, lấy quần áo ra đặt trên giường, lại cởi quần bò, ngồi trên giường, cậu đột nhiên sững sốt, thật nhanh bật người dậy, cậu vén quần áo lên, quả thực ở nơi đó thấy được một chiếc khuy tay áo bằng bạc, trong nháy mắt nhìn thấy khuy tay áo kia, Lê Tổ liền ghé vào giường khóc lên, vui mặt trên ra giường, trầm thấp gọi, “Ba ba.....”

Cậu cầm lấy khuy tay áo, gói lại bỏ vào chiếc hộp gấm Ngọc Quan Âm bên cạnh, khoá ngăn tủ.

Cậu biết Lê Trường Ân đã tới, lại chỉ có thể giả vờ như không biết, nhưng sau đó tinh thần không được tốt lắm, thường xuyên ngăn người, lúc ăn cơm còn làm rơi đĩa ăn, An Duy hỏi cậu xảy ra chuyện gì, Lê Tổ cũng chỉ nói gần đây áp lực học tập có hơi nặng nề.

An Duy nói cậu, “Em cố gắng học hành như vậy làm cái gì, tùy tiện một chút không tốt sao?”

Lê Tổ nói, “Tôi không giống anh.”

Khiến An Duy không biết phải nói sao mới được.

Lê Trường Ân trở lại khách sạn, phát hiện không thấy chiếc khuy tay áo ngày trước Lê Tổ đưa cho mình ở đâu cả, tìm khắp nơi trong khách sạn cũng không tìm được, lại tìm dọc theo con đường từ quán cà phê về

nhà, cái đó nhỏ bé như thế, sao có khả năng tìm ra, nên chỉ đành buồn bã mà quên đi.
Không khỏi đem chiếc khuy tay áo còn lại của một đôi kia cất giữ, không dám sử dụng nữa.

Chú giải:

- (1) thanh lệ : thanh tú xinh đẹp, đoan trang hiền thực ; tuyệt tục : vượt qua thế tục, vượt qua tầm thường.
(2) thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội : chỉ người bình thường không có tội, nhưng do mang vật quý giá bên người nên mới có tội. Ở đây dùng cho nhan sắc của Lê Tổ quá hấp dẫn người khác mà mang đến tai họa, phiền toái.

49. Chương 49: Không Muốn Sống

Do biết được Lê Trường Ân vụng trộm sang Pháp nhìn mình, nên Lê Tổ thường xuyên có cảm giác Lê Trường Ân đang ở xung quanh, vì vậy tinh thần cũng thường xuyên mất cảnh giác, đi trên đường thì quay đầu, về nhà thì ôm chăn ngẩn người.

Rõ ràng nhớ y đến như vậy, nhưng khi Lê Tổ và Lê Trường Ân nói điện thoại với nhau, cậu vẫn luôn cự tuyệt không để y đến thăm mình.

Chuyện ly hôn của Lê Trường Ân và Ân Nhan, vốn muốn nói với Lê Tổ, nhưng lại không thể nói ra khỏi miệng.

Nói cho cậu, sợ cậu hiểu lầm, lo cậu sẽ vì mình mà phải về nước, y không hy vọng Lê Tổ như vậy, y chỉ hy vọng Lê Tổ có thể sống cuộc đời của chính cậu, hảo hảo mà sống.

Tác phẩm của Lê Tổ được giáo sư đề cử, cũng tham gia không ít buổi triển lãm, vẫn được đánh giá phi thường cao, giáo sư của cậu phi thường coi trọng cậu, Lê Tổ không chỉ có thiên phú cực cao, hơn nữa vô cùng cần cù và thật thà. Cũng không lạm tình, khiến cậu nhận lấy nhiều lời khen ngợi.

Cậu như vậy, chiếm được rất nhiều sự ủng hộ.

Tuy rằng được rất nhiều người yêu thích theo dõi, nhưng Lê Tổ biết bản thân mình không vui vẻ gì, từ khi rời nhà ra đi cho đến nay, chưa hề quá vui vẻ, cho dù cậu có cười với người khác, đó cũng chỉ là cậu cười lễ phép khách khí mà thôi, không có yếu tố hoan hỉ, tác phẩm nhận được sự đánh giá cao từ mọi người, cậu cũng chỉ cảm giác đây đơn giản là công việc của mình gặt hái được thành công, mặc khác, không có tâm lý thỏa mãn.

Thời tiết chuyển lạnh, Lê Tổ khoá mình bên trong đại y thật dày, mũ, khăn quàng cổ, găng tay, giày đi tuyết, cậu không để bản thân mình cảm mạo sinh bệnh, nhưng thực không may, vẫn như cũ không thể tránh được cảm lạnh.

Ban đầu chỉ là cổ họng đau, đầu có hơi choáng, sau khi cậu uống thuốc thì cũng không có cảm giác gì, nên làm cái gì thì vẫn cứ tiếp tục làm.

Hơn nữa bởi vì để tu dưỡng trình độ hội họa của mình, cậu chọn vào học thêm môn kiến trúc học và lâm viên học, mỗi ngày chương trình học bận rộn, về nhà thì lại sáng tác, mỗi ngày tập luyện, không có nhiều thời gian để ngủ, luôn không ngủ hơn sáu tiếng đồng hồ, bất quá, cậu luôn giữ vẻ mặt thực bình thản mà lạnh lùng, người khác không biết cậu rốt cuộc có bao nhiêu mệt mỏi, thậm chí An Duy cũng hoàn toàn không biết, hơn nữa dù hẳn có khuyên bảo Lê Tổ nhưng cũng không hiệu quả, Lê Tổ căn bản không nghe hẳn khuyên, ngược lại còn nói An Duy rất không siêng năng, mỗi ngày chỉ biết chơi bởi nhậu nhẹt.

Lê Tổ quả thực muốn bản thân cạn kiệt hết thấy, thời gian, thân thể, tinh lực, để phong toả tình yêu của mình.

Lê Tổ vốn tưởng rằng cảm mạo sau một tuần thì sẽ khỏi, nhưng vẫn không hề khỏi, cũng không đến nỗi nặng hơn, chỉ thỉnh thoảng ho khan hai tiếng, có đôi khi đầu sẽ có chút choáng váng, đối với sinh hoạt không ảnh hưởng gì mấy, chính cậu cũng chẳng để ý.

Sau đó An Duy cùng nhóm bạn bè của hắn đi du lịch bằng ô tô đến Đức, đương nhiên là rủ Lê Tổ đi cùng, nhưng Lê Tổ không đi, cự tuyệt.

Hôm nay đại tuyết, vậy mà Lê Tổ còn phải đi dự thi, mạo hiểm gió tuyết đi thi, lúc về nhà, do đi trong tuyết nên giày bị ướt đầm, lạnh đến đau đớn.

Cậu vào phòng ngủ, sau khi tắm rửa vẫn cảm giác thấy lạnh, liền hơ chân bên cạnh lò than, tựa mình vào trên ghế ngủ.

Nửa tỉnh nửa mê, tựa hồ nghe thấy thanh âm mở cửa ở dưới lầu, có lẽ cậu bị ảo giác, có lẽ An Duy và các bằng hữu của hắn đi chơi về nhà sớm, cho nên cậu cũng không để ý.

Sau khi nghe được người nọ lên lầu, một đường lập tức đi tới phòng của mình, Lê Tổ biết mình hẳn là nên mở mắt nhìn xem ai, thế nhưng đầu rất nặng, tuyết không muốn động.

Cửa phòng bị mở ra, một nam nhân cao lớn đứng ở cửa nhìn cậu, chính cậu biết là nguy hiểm, nhưng nhất thời không có cách nào tỉnh lại hay nhúc nhích được.

Nam nhân kia nhìn cậu một hồi, vươn tay khoá trái cửa, hướng đi tới Lê Tổ.

Khí tức của nam nhân phả trên gương mặt cậu, cậu mới dùng lực ý chí cuối cùng khiến mình bình tĩnh, Lê Tổ mở to hai mắt nhìn về phía hắn, Gerrard cũng không để ý việc bị cậu trừng mắt, mà là đột nhiên ôm Lê Tổ từ trên ghế đứng lên, Lê Tổ trên người căn bản không mặc quần áo dư thừa, chỉ là một kiện áo ngủ choàng dài rất dày và ấm áp, cậu vừa tắm rửa xong, đang muốn sưởi ấm chân để chuẩn bị đi ngủ, không cần ăn mặc chỉnh tề gì.

Thời điểm Lê Tổ bị Gerrard ôm ném lên giường, mới hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, sau khi cậu bị cảm mạo vẫn không thể lớn tiếng nói chuyện, lúc này vốn muốn mắng Gerrard thì bắt đầu một trận ho khan tê tâm liệt phế.

Gerrard đặt Lê Tổ ở trên giường, kéo áo ngủ bao bọc trên người cậu ra, tay bắt đầu sờ khắp người cậu, lại cúi thân xuống hôn môi, hai má và cổ của cậu, nói, “Tôi biết An Duy không có ở đây, Tổ Tổ, tôi sẽ cho em cảm giác rất tốt”

Lê Tổ ho khan hoàn toàn không có khí lực, đợi khi ho xong rồi, mới ra sức giãy dụa, không ngừng đánh Gerrard, mắng, “Anh cút đi, cút ngay.....”

Khí lực của Gerrard so với cậu lớn hơn nhiều, nhưng Lê Tổ lung tung giãy dụa như vậy, hắn cũng không có biện pháp khống chế, cầm lấy đai lưng áo ngủ, tùy tiện trói hai tay Lê Tổ lại, Lê Tổ kêu to, “Khốn kiếp, anh buông tôi ra, tôi sẽ tố cáo anh, anh buông ra.....”

“Không, Tổ Tổ, tôi yêu em, tôi rất yêu em, thực yêu em, em thật đẹp, bảo bối của tôi, em phải hiểu làm tình là lạc thú, em yêu tôi, biết sự ưu việt của tôi, được rồi, bảo bối, đừng giãy dụa lung tung, đừng kêu loạn.....”

Lê Tổ đạp chân, lại bị Gerrard cao lớn mà cường tráng hung hăng ngăn chặn, Gerrard kéo sợi đai lụa từ các bức tranh tĩnh vật bên giường của Lê Tổ, đai lụa màu hồng phấn, phi thường dài, Gerrard cứ như vậy trói từ đùi đến cổ chân Lê Tổ, Lê Tổ bị trói, hoàn toàn không có cách nào động chân, cảm giác mặc cho người xâm phạm khiến Lê Tổ cực độ sợ hãi, cậu tan vỡ khóc lên, lại không phát ra thanh âm, vẻ mặt điên cuồng, nước mắt đầy mắt.....

A, cậu nghĩ tới, cậu nghĩ tới.

Mới trước đây cũng có một lần, bị một đám nam sinh cột vào trên cây, bọn họ niết mặt mình, sờ thân thể mình.....

Lòng ngực Lê Tổ phập phồng, chỉ cảm thấy bản thân muốn chết, cậu sợ hãi, sợ hãi.....

Tựa như trước kia, nhưng Gerrard hôn lên đến đầu lưỡi, mang theo vị rượu, cái loại cảm giác ghê tởm này khiến Lê Tổ muốn nôn, chỉ cảm thấy như bị độc xà quần lầy, hoặc là, cậu tình nguyện lúc này bị độc xà quần lầy, để mình chết đi càng tốt.

Lê Tổ muốn quay đầu đi, không để Gerrard hôn mình, nhưng Gerrard giam cầm cậu, không hôn được môi cậu, thì cắn lỗ tai cậu, xuống phía dưới cắn trước ngực cậu, hấn không ngừng tán thưởng, “Ngô, em thật đẹp, bảo bối nhi, em thật đẹp.....”

Nước mắt Lê Tổ không ngừng chảy, ánh mắt mê mang, không hề giây dựa, cậu bị cơn ác mộng vốn đã muốn quên đi của quá khứ cùng ác mộng ở hiện tại quần lầy, khiến Lê Tổ triệt để ngây dại, cậu nghĩ đến phụ thân, nghĩ đến bản thân mình chết, từ nay về sau sẽ được an táng nơi núi cao băng giá, từ nay về sau lãnh lãnh thanh thanh, vĩnh viễn vĩnh viễn ở dưới cát bụi xa xăm.....

Gerrard thấy Lê Tổ không hề nhúc nhích, liền hôn lên môi cậu, còn nói, “Tổ Tổ, em sẽ yêu tôi.”

Lê Tổ đã không còn phản ứng, Gerrard cảm giác không có nghĩa lý gì, liền đi xuống giường cầm lấy áo khoác của chính mình vừa mới cởi ra, từ bên trong lấy ra hai viên thuốc, đến bài khai miệng Lê Tổ, đem thuốc ụy vào.

Lê Tổ cơ hồ không có ý thức, chỉ là bản năng không muốn nuốt, nhưng vẫn bị Gerrard cứng rắn khiến cậu nuốt xuống.

Lê Tổ mơ mơ màng màng kêu “Ba ba, ba ba”, một tiếng một tiếng kêu, kêu vài tiếng lại ho khan, mà Gerrard đã kéo đai lụa trên đùi cậu ra, vuốt ve đùi trong của cậu, lại nhu sờ tính khí của cậu, miệng kêu loạn, “Úc, bảo bối nhi, nơi này của em cũng xinh đẹp như thế.....”

Lê Tổ đã muốn chết lặng, thế nhưng, vừa mới uống thuốc khiến toàn thân cậu nóng lên, hạ thân cũng vô cùng sốt ruột cương lên.

Lê Tổ thở dốc, ánh mắt mờ mịt nhìn trần nhà.....

Cậu nghĩ đến phương pháp cắn lưỡi tự sát trong tiểu thuyết Trung Quốc, vẫn là nên chết đi, chết thì tốt rồi.....

Dưới lầu truyền đến thanh âm, có người vào, Lê Tổ lại nghe không thấy, Gerrard thì đang kích động đến không thể kìm chế, đương nhiên cũng nghe không được thanh âm kia.

Ngôi nhà này đã rất cũ, hiệu quả cách âm phi thường không tốt, tại ngoài cửa phòng có thể đủ để nghe được thanh âm bên trong, Lê Tổ thống khổ rên rỉ, còn có thanh âm da thịt ma sát, tiếng thở dốc, tiếng động giường chiếu.....

Lê Trường Ân nhìn thấy Lê Tổ về nhà, y đã thuê một căn phòng ở khách sạn đối diện nhà của Lê Tổ bọn họ, có thể ngồi nơi cửa sổ bên này trông sang chỗ ở của Lê Tổ bọn họ, vì thế mới thấy được Gerrard tự mình mở cửa vào nhà, y biết Gerrard là bằng hữu của An Duy, nên cũng không có quá để ý.

Chỉ là, Gerrard đã vào nhà một hồi lâu rồi mà vẫn chưa đi ra, Lê Trường Ân không biết vì sao, trong lòng hỗn loạn không thôi, thật sự không thể bình tĩnh, đành phải khẩn trương chạy sang.

Y đương nhiên là có chìa khoá cửa nhà bên này, thậm chí còn có chìa khoá của mỗi một gian phòng trong nhà.

Nghe được thanh âm trong phòng, Lê Trường Ân cắn chặt răng, y bây giờ còn không biết Lê Tổ đang cùng Gerrard phát sinh quan hệ? Dù sao cũng bắt gặp Lê Tổ cười với Gerrard, lưu hấn ở nhà ăn cơm.

Nhưng mà, nghĩ đến bảo bối của mình bị người khác bính, y liền hoàn toàn không thể chịu đựng được, cho dù đây là quyền tự do của Lê Tổ.

Lê Trường Ân vẩn vẩn nắm cửa, phát hiện không mở được, tìm chìa khoá, mở cửa cực nhanh.

Lọt vào trong tầm mắt là cảnh Lê Tổ bị trói, Gerrard nằm trên người cậu.

50. Chương 50: Cha Cũng Yêu Con

Lê Trường Ân trong nháy mắt dâng lên một nỗi phẫn nộ tột cùng, phẫn nộ đến mức không còn sót lại một chút lý trí nào trong đầu. Y hận không thể giết chết Gerrard.

Y tiến đến, kéo Gerrard một thân trần truồng từ trên người Lê Tổ xuống, Gerrard lúc này mới từ trong bế tình dục không thể tự kiềm chế trở nên tỉnh táo được một chút, bị Lê Trường Ân đánh ngã trên mặt đất, hắn mới nổi giận ùng ùng hỏi Lê Trường Ân, “Anh là ai ?!”

Lê Trường Ân chỉ đánh hắn, mỗi một quyền đều đánh thẳng vào điểm yếu nhất trên thân thể hắn, Gerrard muốn phản kháng, lại bị Lê Trường Ân chế trụ đánh cho không kịp trở tay.

Lê Trường Ân đánh muốn đỏ mắt, khuôn mặt luôn luôn tuần nhã, lúc này khuôn mặt hắc trầm như hung thần ác sát lộ quỷ, Gerrard không thể không bị y dọa, lớn tiếng kêu cứu mạng.

Lê Trường Ân vẫn hướng đánh chỗ hiểm của hắn, trong phòng là thanh âm nắm đấm dừn dừn trên xương cốt da thịt, thêm nữa là tiếng gào thét của Gerrard.

Lê Trường Ân đã hoàn toàn không còn lý trí, đột nhiên, y nghe được một thanh âm.

Lê Tổ trầm thấp gọi, “Ba ba, ba ba.....”

Lê Trường Ân nháy mắt quay đầu lại, trông thấy Lê Tổ nằm trên giường, cả người phỉm hồng, ánh mắt mê mang nhìn mình.

Trong tích tắc khi Lê Trường Ân nhìn đến đôi mắt kia, đầu não đột nhiên tỉnh táo lại, thu hồi lý trí, y nhìn nhìn Gerrard bị mình đánh tới nỗi chỉ còn có thể la hét, y buông hắn ra, đứng dậy đi đến bên giường, ra sức muốn cởi bỏ dây lưng áo ngủ đang trói cổ tay Lê Tổ, nhưng bị trói quá chặt, y đành phải trước xả chặn che lên người Lê Tổ, lại dịu dàng vuốt ve hai má cậu, cúi người hôn hôn trán cậu, nói, “Bảo bối, đừng sợ, cha lập tức cắt dây lưng giúp con.”

Lê Tổ vẫn ngơ ngác nhìn y, ánh mắt mê mang lại có thống khổ, Lê Trường Ân đau lòng khó nhịn, bay nhanh xuống giường đi tìm dao kéo.

Gerrard nằm trên mặt đất, nhìn Lê Trường Ân, Lê Trường Ân lúc này nói, “Gerrard tiên sinh, mời anh nhanh chóng rời khỏi đây, không thì, tôi không cam đoan sẽ không thủ hạ lưu tình với anh.”

Lê Trường Ân nói tiếng Anh, Gerrard muốn đứng lên, lại ngã xuống, hỏi, “Anh là ai, tôi và Tổ Tổ là lưỡng tình tương duyệt. Anh tự tiện xông vào nhà người khác, quấy rầy người khác sinh hoạt cá nhân, còn động thủ đánh tôi ”

Lê Trường Ân hung ác đánh gãy lời hắn, nói, “Tôi mặc kệ các người có phải là lưỡng tình tương duyệt hay không, tôi là phụ thân của Lê Tổ. Còn không đi” Lê Trường Ân đã tìm được con dao rọc giấy trong ngăn kéo của Lê Tổ, cầm dao hướng tới Gerrard, “Tôi sẽ thực sự cho anh chết ở chỗ này, mà tôi chỉ là một phụ thân bị cơn giận che mất lý trí, muốn giết một kẻ phạm tội cường gian con của mình mà thôi.”

Gerrard không nghĩ tới phụ thân Lê Tổ còn trẻ tuổi như vậy, nhưng nghe được Lê Tổ gọi y “Ba ba”, hắn không thể không tin, chịu đựng toàn thân đau đớn, đi lấy quần áo mặc.

Lê Trường Ân dùng dao rọc giấy cắt đứt dây lưng áo ngủ đang trói chặt Lê Tổ, nhìn thấy hai cổ tay Lê Tổ bị ma sát đến nổi huyết nhục mơ hồ, y đau lòng thống khổ, phẫn nộ thống hận đối với Gerrard lại tăng cao, hung tợn nhìn chòng chọc Gerrard. Gerrard miễn cưỡng mặc quần áo, chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài, Lê Trường Ân đi tới, chịu đựng cảm giận phẫn hận và tâm tư tàn nhẫn của mình ném hắn ra ngoài, đẩy hắn rời khỏi cửa lớn ở dưới nhà.

Bên ngoài gió tuyết đã ngừng, nhưng tuyết đóng một tầng thật dày.

Lê Trường Ân nói với Gerrard cũng đồng dạng đã muốn tỉnh táo lại, “Tôi biết nhà của anh làm cái gì, anh đừng vọng tưởng có thể gây ra chuyện gì đối với Tổ Tổ nữa! Cũng tốt nhất đừng làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến sự nghiệp của Tổ Tổ, không thì, tôi sẽ không để yên. Đương nhiên, chuyện ngày hôm nay, anh đừng tưởng có thể dễ dàng kết thúc như vậy.”

Gerrard còn muốn nói, nói chính mình là thật tâm yêu Lê Tổ, nhưng Lê Trường Ân đã đóng cửa nhà lại, khóa trái.

Gerrard rét lạnh đứng ở đầu đường, đành phải lê thân mình, gọi xe đi đến bệnh viện.

Lê Trường Ân trở lại phòng ngủ của Lê Tổ, Lê Tổ vẫn như cũ trợn tròn mắt nằm ở đó không nhúc nhích, Lê Trường Ân biết tinh thần của cậu lúc này đã có vấn đề, nhanh chóng đưa cậu vào bồn tắm lớn trong phòng tắm, vặn nước ấm, một bên lại khấn trương tìm túi cứu thương cho Lê Tổ, tìm được thuốc chữa trị chấn thương, bôi thuốc lên cổ tay Lê Tổ, dùng băng gạc băng bó lại cho tốt, bên ngoài phủ thêm một tầng băng gạc chống nước.

Sau khi nhanh chóng xử lý xong, nước ấm trong bồn cũng đã đầy, Lê Trường Ân đóng van, lại bỏ thêm tinh dầu an thần vào, rồi mới ôm lấy Lê Tổ đang hoàn toàn lâm vào mộng yểm đứng lên.

Lê Tổ cũng không thấp, nhưng gầy đến mức Lê Trường Ân có thể vô cùng đơn giản ôm cậu tiến vào phòng tắm.

Đặt Lê Tổ vào bồn, Lê Trường Ân cởi hết áo khoác, áo len của mình ra, mặc áo sơmi quỳ gối bên ngoài bồn tắm, giúp Lê Tổ tắm rửa.

Rửa một hồi, nhưng không được thuận tiện cho lắm, hơn nữa bộ dáng của Lê Tổ một chút cũng không muốn từ trạng thái mê mang vô thần trở mắt phục hồi tinh thần lại, Lê Trường Ân cũng đành phải ngồi vào bồn tắm, giúp Lê Tổ tựa vào lòng mình, ngón tay ôn nhu mơn trớn hai má cậu, lại mát xa huyết thái dương của cậu, ôn nhu hôn lên trán Lê Tổ.

Lê Tổ mờ mịt kêu, “Ba ba.....”

Lê Trường Ân hôn hôn lên lỗ tai cậu, ôn nhu nói, “Bảo bối, là cha, cha ở đây. Bảo bối, là ba ba”

Có lẽ do tác dụng của nước ấm trong bồn, hoặc là do Lê Trường Ân mát xa có hiệu quả, thêm lời nói ôn nhu từ Lê Trường Ân, khiến Lê Tổ từ trong mộng yểm không thể nhúc nhích đã chậm rãi tỉnh lại được một chút, con mắt cậu giật giật, chuyển sang, nhìn về phía Lê Trường Ân.

Về mặt Lê Trường Ân đều là tình yêu ôn nhu, còn có đau lòng, lo lắng, lúc này là đang lo lắng, lo lắng nhìn cậu.

Lê Tổ lại thấp giọng gọi y một tiếng, “Ba ba.....”

Lê Trường Ân xót xa, hốc mắt nóng lên, vuốt ve hai má cậu, hạ xuống một nụ hôn trên môi cậu, “Bảo bối, là cha ở đây, là cha.”

Lê Tổ đột nhiên tựa như hoàn toàn thanh tỉnh, cậu vươn tay ôm lấy Lê Trường Ân, không biết vì sao có thể có được khí lực lớn như vậy, cứ như thế ôm chặt lấy Lê Trường Ân, khóc lên, “Ba ba....., ba ba....., ba ba.....”

Lê Trường Ân cũng ôm lấy cậu, “Tổ Tổ, thực xin lỗi, là cha sai. Là cha, cha ở đây.....”

Lê Tổ ghé vào đầu vai y khóc, Lê Trường Ân để cậu khóc, chỉ không ngừng vuốt ve lưng cậu, hôn tóc và lỗ tai cậu.

Lê Tổ nghẹn ngào nói, “Ba ba, đừng không muốn con, đừng không cần con, đừng để con đi, cha đừng để con đi.”

Lê Tổ chưa xót không thôi, “Sẽ không, cha sẽ không không cần con, cha không bao giờ để con đi, chúng ta hảo hảo, có được không?”

Lê Tổ nói, “Ba ba, con yêu người, con yêu người.”

Lê Trường Ân hôn lỗ tai cậu, trong lòng là tình yêu nồng đậm cuộn cuộn, còn có vô hạn khổ sở chưa xót, “Cha cũng yêu con, bảo bối.”

“Nhưng mà con yêu cha giống như một tình nhân, ba ba, cha không biết đâu, cha lúc nào cũng miễn cưỡng con, cha không hiểu đâu, con khổ nhiều lắm, không có cha ở bên, con khổ nhiều lắm, con rất cuộc vẫn nhớ đến cha, mỗi ngày đều nhớ cha, con muốn khiến bản thân mình không được nhớ cha nữa, nhưng mà làm

không được, mỗi ngày bận rộn như vậy, nhiều công việc như vậy, lúc nào cũng muốn đọc sách, muốn dự thi, con mệt a, ba ba, con mệt mỗi quá, nhưng vẫn là nhớ cha, con không chế không được, ba ba, con khó chịu, con tình nguyện chết đi, ba ba, cha không hiểu đâu, con khó chịu nhiều lắm. Con biết, con hẳn là phải rời khỏi cha, con hẳn là phải trả tự do cho cha, con không thể tùy hứng như vậy nữa, không thể bởi vì con yêu người mà bắt buộc người cũng phải yêu con, con biết là con tùy hứng, nhưng con không thể không chế, con không biết làm như thế nào để khiến bản thân mình không thích cha nữa, phải làm sao để mình không được suy nghĩ đến cha nữa, con đã tự nói với bản thân, cha đã cưới tân thê tử, cha sẽ lại có gia đình của chính mình, con không còn là đứa con duy nhất của cha nữa, cũng không phải là người thân quan trọng nhất của cha nữa, con bảo bản thân mình phải hiểu được điều này, rồi mới có thể rời khỏi cha, không nhớ đến cha nữa, nhưng mà, con làm không được, không yêu cha, con làm không được a..... Ba ba, có đôi khi, thật sự không muốn sống nữa, ba ba.....” Lê Tổ thống khổ nhú chặt chân mày, thống khổ vô cùng.

Lê Trường Ân hốt mắt ướn át, ôm Lê Tổ nói, “Ba ba cũng yêu con, giống như con yêu cha. Bảo bối, đừng khổ sở, sau này cha đều cùng con, con cũng cùng cha, chúng ta cùng một chỗ. Đừng nói lời không muốn sống, trăm ngàn lần đừng nói, đáp ứng cha, đừng nghĩ đến việc không muốn sống.”

Lê Tổ ngẩng đầu lên nhìn y, nước mắt giàn giụa, nói, “Cha thật sự yêu con giống như con yêu cha sao?”

Lê Trường Ân ôm lấy đầu của cậu, hôn lên đôi môi cánh hoa của cậu, lại thấp giọng nói, “Không lừa con, sẽ không khiến con khổ sở nữa, đều là cha sai, bảo bối, luôn khiến con chịu khổ.”

Lê Tổ nghe y nói như vậy, nước mắt rơi càng lợi hại hơn, nói, “Này nhất định là giả rồi, con đang ở trong mộng phải không, đều là giả.”

Lê Trường Ân vuốt ve thân thể cậu, lại hôn lên môi cậu, dẩy đưa đầu lưỡi cậu, hôn hảo một trận, mới thoảng thoắt lui, “Không phải, sẽ không là mộng.”

51. Chương 51: Ân Ái

Lê Trường Ân phát hiện nước trong bồn tắm đã muốn nguội lạnh, đành phải nhanh chóng đứng lên, sau khi ra khỏi bồn cũng bế Lê Tổ đi ra. Trên người Lê Tổ có không ít dấu vết, mà chính cậu lại dường như không nhớ gì về cảnh tượng này, rất kinh ngạc ngắm nghía một hồi, lại nhìn về phía Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân nhớ Lê Tổ đã từng đánh nhau với bạn bè lúc sơ trung, về sau lại hoàn toàn quên đi sự việc ngày hôm đó, y trong nháy mắt phản ứng lại, có lẽ Lê Tổ cũng đồng thời quên mất chuyện vừa rồi.

Như vậy, không phải là càng tốt sao?

Trong lòng Lê Tổ sẽ không khó chịu nữa.

Lê Trường Ân nói, “Bảo bối, chờ một chút, cha đi tìm áo choàng tắm đến.”

Lê Tổ hơi hơi gật đầu một cái, Lê Trường Ân đi ra ngoài, một lát sau mới lại tiến vào.

Y thu dọn các thứ trong phòng ngủ một lần, từ tủ quần áo của Lê Tổ tìm một kiện quần áo ngủ, vào phòng tắm, Lê Tổ đã dùng khăn mặt lau khô thân thể của chính mình, chỉ là bộ đáng cậu có hơi lung lay sắp đổ, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt cũng ngần ngật nước, trông thấy Lê Trường Ân tiến vào, liền nghiêng người sang một bên.

Lê Trường Ân sợ cậu lạnh, vội vàng đi qua giúp cậu mặc áo ngủ, nhưng ngay sau đó Lê Tổ vẫn ho khan một trận tê tâm liệt phế.

Lê Trường Ân vỗ về lưng cậu, dìu cậu đi ra ngoài, để cậu ngồi trên giường.

Lê Tổ chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, đầu óc choáng váng hồ đồ, trong đầu là rất muốn làm tình với Lê Trường Ân, cho nên liền cảm giác thực xấu hổ, nhìn toàn thân Lê Trường Ân ướt đẫm, cổ họng khàn khàn nói, “Ba ba, cha sang phòng An Duy tìm quần áo của hần mặc vào đi, để lạnh như vậy, sẽ cảm mạo.”

Lê Trường Ân hôn hôn lên trán cậu, mới nói, “Cha đây đi thay quần áo, con lau tóc đi.”

Lê Trường Ân sang gian phòng cách vách, Lê Tổ dùng khăn mặt lau tóc, an vị ở nơi đó ngẩn người, cậu cố gắng hồi tưởng những gì đã xảy ra vừa rồi, dường như là cậu đến trường dự thi, dự thi xong rồi về nhà, liền tắm rửa, sưởi ấm chân, rồi mới đi ngủ.

Cậu nhìn bằng gạc chống nước trên hai tay cổ tay của chính mình, lại vén áo ngủ trên người lên, trông thấy dấu vết hồng hồng và xanh tím trên da thịt, rất muốn nhớ ra chuyện gì đó, nhưng vô luận dùng sức thế nào, đều không có biện pháp.

Thậm chí ký ức vừa rồi cũng rất mơ hồ, muốn nhớ lại, nhưng đầu óc liền bắt đầu phát đau.

Lê Tổ nhú mày ngồi đó, lại bởi vì có chút lạnh mà bò lên giường, kéo chăn đắp lên người, sau khi che lên mới phát hiện, chăn giường này không phải là cái ngày hôm qua mình dùng, đây là cái mới, mấy ngày hôm trước chuyển phát nhanh đưa đến, cậu ký nhận, cậu ôm vào phòng mở bao bì ra thì phát hiện đó là một tấm chăn, liền biết là do Lê Trường Ân an bài đưa tới.

Trên thế giới này, ngoại trừ Lê Trường Ân, không có ai đối với cậu cẩn thận và chu đáo từng li từng tí như thế.

Trong chăn mềm mại ấm áp, ngược lại không cảm giác lạnh, chỉ là thân thể khô nóng càng sâu.

Lê Trường Ân tìm quần áo của An Duy mặc vào, đi tới nhìn Lê Tổ, thấy Lê Tổ đã chui vào ổ chăn, trong lòng y mới nhẹ nhàng thở ra.

Ngồi bên mép giường, cúi xuống vuốt ve tóc Lê Tổ, lại hôn hai gò má cậu, thấy trên mặt Lê Tổ phỉm ửng hồng, liền lo lắng hỏi, “Bảo bối, thân thể rất khó chịu sao? Có phải là bị lạnh nên có chút phát sốt hay không?”

Lê Tổ lắc đầu, cổ họng hoàn toàn khàn khàn, “Không có.”

Cậu biết thân thể của cậu khát vọng Lê Trường Ân, nhưng cậu không muốn để phụ thân biết mình là một người dám dăng như vậy.

Cậu vui mặt vào chiếc gối đầu mềm mại, giọng nói có chút thống khổ.

Lê Trường Ân vuốt ve lỗ tai cậu, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lê Tổ biết thân thể mình đang thay đổi, lắc đầu nói, “Ba ba, cha đi ra ngoài đi.”

Lê Trường Ân nói, “Cha sao có thể đi ra ngoài, bảo bối, để cha xem xem, thân thể con có vấn đề gì hay không, không thì, đoạn đường bên này đã được xúc tuyết xong, cha lái xe mang con đi bệnh viện kiểm tra có được không?”

Lê Tổ lắc đầu, “Không đi.”

Lúc này trong thanh âm đã mang theo sắc thái tình dục, vừa rồi do còn lạnh mà chưa phát tác quá nhanh, bây giờ nóng lên, Lê Tổ cảm giác trên người mình có trăm ngàn con sâu nhỏ bò qua bò lại, khiến cậu vừa ngứa vừa tê dại, khát vọng được người khác ôm, vuốt ve.

Lê Tổ trầm thấp rên rỉ một tiếng, Lê Trường Ân cúi người hôn hôn lên gương mặt cậu, “Xảy ra chuyện gì?”

“Đừng..... Ba ba.....” Lê Tổ nghiêng mặt đi, trong ánh mắt mang theo khát vọng, ướm sững nhìn Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân qua hai giây mới phản ứng, rồi mới hiểu ra, khẳng định là Gerrard đã cho Lê Tổ uống thuốc.

Tay y vói vào trong chăn, đụng đến giữa hai chân Lê Tổ, trong tích tắc liền hiểu được, quả thật là như vậy.

Lê Tổ bị y chạm vào, liền đạp chân một cái, miệng phát ra thanh âm khó nhin, “Đừng, ba ba.....”

Lê Trường Ân chần chờ hai giây, lúc này mới đi ra khóa trái cửa phòng, bản thân cũng leo lên giường, đem Lê Tổ và chính mình khóa lại cùng nhau, hôn lên môi Lê Tổ, tay cởi bỏ dây lưng áo ngủ trên người Lê Tổ, áo ngủ tăn ra, y liền vươn tay cầm khí quan có chút trướng đau thậm chí là đang đứng thẳng lên của Lê Tổ,

đầu óc Lê Tổ mơ hồ, hai gò má phi hồng, ánh mắt mị hoặc, câu dẫn mỗi một dây thần kinh của Lê Trường Ân.

Lê Trường Ân đắp chăn cho Lê Tổ, lại tiến vào trong chăn, vuốt ve đùi Lê Tổ, đỡ lấy vật cứng nhiệt nằng của cậu, ngậm vào miệng.

“A a..... Không..... Đừng..... Ba ba.....” Lê Tổ rên rỉ, tinh thần mê loạn, khoái cảm mạnh mẽ khiến cậu không ngừng động đậy nửa người trên, duỗi tay sờ tóc Lê Trường Ân.

Lần đầu tiên Lê Tổ trải qua loại chuyện này, lại là Lê Trường Ân vì cậu mà làm, nên Lê Tổ rất nhanh liền tiết ra.

Lê Trường Ân đứng dậy lấy khăn tay phun này nọ ra, sau đó xoa xoa miệng, vào phòng tắm súc miệng, rồi tiến đến hôn môi Lê Tổ, Lê Tổ nghiêm mặt đỏ bừng, vùi nửa bên gương mặt vào gối đầu, Lê Trường Ân ôm lấy gương mặt cậu khiến cậu đối mặt với mình, lại hôn lên môi cậu, thấp giọng hỏi cậu, “Thế này có tốt hơn chút nào không?”

Ánh mắt Lê Tổ sâu kín nhìn y, bên trong còn mang theo khát vọng.

Lê Trường Ân cởi quần áo trên người, lên giường cùng Lê Tổ ôm nhau.

Lê Tổ ôm lại y, kéo áo choàng trên người mình ra, khiến da thịt của mình dán vào da thịt của Lê Trường Ân.

Hai người trên giường hôn môi, vuốt ve, sau khi Lê Tổ đã tiết ra một lần, bởi vì thân thể quá kém, nên không ngừng ho khan, Lê Trường Ân không dám làm cái gì với cậu, ôm cậu, vỗ về lưng cậu, lại hôn lỗ tai cậu, nói, “Bảo bối, ngủ một giấc đi. Bên ngoài tuyết lại rơi, ngủ một giấc.....”

Lê Tổ ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại nhìn bức màn được vén lên một nửa, nhìn hơi nước đọng trên mặt kính thủy tinh, cậu biết bên ngoài đang rất lạnh, nhưng trong phòng lại vô cùng ấm áp.

Cậu bỗng chốc sững sốt, từ trên giường ngồi dậy thật nhanh, không thấy Lê Trường Ân.

Trên người cậu trần trụi, khăn trương lấy áo ngủ mặc vào, thậm chí không kịp mang giày, liền tiến lên mở cửa phòng, chạy xuống lầu.

Lê Trường Ân đang từ phòng bếp đi ra, trông thấy Lê Tổ lao tới, thì cũng chạy đến đón được cậu ôm vào trong lòng, nói, “Bảo bối, xảy ra chuyện gì?”

Lê Tổ nhìn y, thiếu chút nữa khóc lên, “Con nghĩ cha không còn ở đây nữa, vừa rồi chỉ là do con nằm mơ.”

Lê Trường Ân hôn hôn trán cậu, nói, “Là thật, cha yêu con, kia không phải là mơ. Cha ở đây cùng con.”

Lê Tổ nhẹ nhàng thở ra, lại ôm lấy gương mặt Lê Trường Ân hôn y, hai người quên mình hôn sâu hão một trận, Lê Trường Ân mới đột nhiên nghĩ đến, “Thức ăn đang nấu trong nồi.”

Lê Tổ đành phải buông y ra, Lê Trường Ân thấy Lê Tổ đi chân trần, may mắn trong phòng có thảm, liền nói, “Mau mang dép vào.”

Lê Tổ mang dép lê, đi tới phòng bếp nhìn Lê Trường Ân, Lê Trường Ân đang làm cà ri thịt bò, hương vị tràn ngập cả phòng bếp và nhà ăn.

Lê Tổ đi qua, từ phía sau Lê Trường Ân ôm lấy y, Lê Trường Ân quay đầu nhìn cậu, cậu lại liền hôn y.

Lê Trường Ân khuấy nồi, nói, “Tổ Tổ, hiện tại nơi này lạnh như vậy, cùng cha đến phía nam nghỉ phép, có được không?”

Lê Tổ không chút suy nghĩ nói, “Vâng, được ạ.”

Kỳ thật còn có hai môn chưa khảo, bất quá, này, cậu đều không để ý.

Ăn cơm cà ri thịt bò, trù nghệ của Lê Trường Ân so với Lê Tổ cũng như nhau, bất quá làm được cà ri thịt bò thì tính ra cũng không tồi.

Ngồi xuống bên bàn ăn, Lê Tổ kê chặt bên Lê Trường Ân, ăn một ngụm cơm cũng không ngừng nhìn Lê Trường Ân, Lê Trường Ân vô cùng thương tiếc cậu, yêu cậu hơn cả mạng sống của mình, lấy thịt bò ụy Lê Tổ, nói, “Hảo hảo ăn cơm, cha không đi đâu cả, cũng không để con rời khỏi cha, đừng lo lắng, bảo bối.”

Lê Tổ đem thịt bò ăn vào miệng, lại nhìn Lê Trường Ân, đột nhiên chồm tới hôn môi y, Lê Trường Ân buông thìa, đành phải ôm lấy cậu, cùng cậu hôn sâu một trận, Lê Tổ trầm thấp nói, “Đều là vị cà ri.”

Lê Trường Ân hôn khoe môi dính chút nước của cậu, nói, “Buổi tối cha đi mua gà làm canh gà con ăn.”

Ánh mắt Lê Tổ thật sâu, lại mang một chút ngượng ngùng, nhiều hơn cả là mị hoặc câu dẫn, lại vươn đầu lưỡi ôm lấy đầu lưỡi y.....

Hai người hôn môi hảo một trận, Lê Tổ chỉ có thể thở dốc, được Lê Trường Ân ôm, liền vùi mặt vào cổ y, vừa thở hổn hển, liếm cổ Lê Trường Ân, lòng Lê Trường Ân cũng tràn đầy tình yêu dai dẳng, dục hỏa hoàn toàn bị Lê Tổ gợi lên, y di chuyển ghế dựa, ôm Lê Tổ đặt trên đùi mình, ôm cậu, hai người ở trên ghế lại hôn môi, Lê Trường Ân vuốt ve đùi Lê Tổ, đụng đến khí quan đang đứng lên của cậu, Lê Tổ trầm thấp nói, “Ba ba, con muốn cha..... Muốn.....”

Lê Trường Ân lại hôn lên môi cậu, tuy rằng y yêu Lê Tổ yêu tận xương tuỷ, nhưng mà, cùng cậu phát sinh quan hệ, y chung quy vẫn cảm giác không tốt, y đành phải ôm lấy Lê Tổ dán chặt vào chính mình.....

Lê Tổ tiết trong tay y, sau đó toàn thân đều mềm nhũn.

Bữa cơm trưa đành phải trì hoãn, hai người lên lầu, thân thể Lê Tổ không tốt, tình sự như vậy khiến cả người cậu đều hư nhược, sắc mặt ửng hồng, sau đó lại không ngừng ho khan, cả người suy yếu đến muốn ngất xỉu.

Lê Trường Ân đành phải đi hâm lại cơm và cà ri, bưng lên lầu, giúp Lê Tổ ngồi trên giường, một muỗng một muỗng ụy cậu ăn cơm.

52. Chương 52: Cả Đời Có Nhau

Rõ ràng trong sáng nay, vẫn còn cảm giác thống khổ không thôi, do cậu bất chấp gió tuyết đi dự thi, trở về lạnh muốn đời mạng, nên cảm mạo vặt vả kéo dài liên miên, nhưng đến buổi chiều, hết thấy đều chuyển biến, Lê Tổ cuộn mình trong ổ chăn, lộ ra đôi mắt nhìn Lê Trường Ân ngồi trên ghế, gọi điện thoại đặt vé máy bay, đặt phòng khách sạn, an bài hành trình.

Lê Tổ nhìn y, Lê Trường Ân tựa hồ vẫn như cũ là người cậu ngưỡng vọng từ thời thơ ấu, mười năm trôi đi, y cũng chưa từng thay đổi.

Lê Trường Ân an bài tốt hết thấy, giúp Lê Tổ thu xếp hành lý, mang quần áo chuẩn bị mặc bỏ vào va li, còn có vài đồ dùng khác, thu dọn một nửa, y lại đi đến bên giường, cúi người hôn lên chóp mũi Lê Tổ một cái, ôn nhu dừng ở ánh mắt cậu, nói, “Bảo bối, cha về khách sạn mang hành lý của cha sang, sáng mai, chúng ta xuất phát.”

Lê Tổ vươn tay kéo y lại, “Không, ba ba, con muốn đi cùng cha.”

Lê Trường Ân nói, “Bên ngoài tuyết rơi, con ra ngoài sẽ bị lạnh, ngủ đi, cha rất nhanh sẽ trở lại, nửa giờ, được không nào?”

Lê Tổ lắc đầu, từ trên giường ngồi dậy, giữ chặt Lê Trường Ân không buông, “Không, ba ba, con đi cùng cha, con và cha cùng nhau.”

Trong mắt Lê Tổ mang theo lo lắng âm ỉ, Lê Trường Ân biết bản thân mình không khiến cậu có cảm giác an toàn, y đành phải nâng Lê Tổ đứng lên, tìm áo lót giữ ấm, áo len cho cậu mặc, Lê Tổ cởi áo ngủ trên người mình, trên thân trần tiếp nhận quần áo Lê Trường Ân đưa sang, Lê Trường Ân nhanh chóng giúp cậu sửa sang lại tay áo, cổ áo.

Sau khi sửa sang xong, ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt ôn nhu thâm trầm yêu thương của Lê Tổ nhìn qua, liền tiến đến hôn hôn lên môi cậu, không nghĩ tới Lê Tổ lại ôm chặt lấy cổ y, hung ác hôn lên.

Hai người lại ngã quỵ trên chăn, miệng lưỡi dây dưa, hôn đối phương thật sâu, một lát sau, hai người mới tách ra, Lê Trường Ân lại nhẹ nhàng mà hôn vài cái lên môi Lê Tổ, thanh âm khàn khàn nói, “Bảo bối, đừng lộn xộn nữa, không thì không có cách nào xuất môn.”

Ánh mắt Lê Tổ hàm chứa hạnh phúc dừng ở Lê Trường Ân, trên mặt cũng mang theo vui vẻ tươi cười.

Cậu được Lê Trường Ân giúp mình mặc quần dài, rồi được y ôm, chính mình mới đứng vững vàng trên mặt đất.

Khi xuất môn, Lê Trường Ân lại giúp Lê Tổ cài nút áo khoác, áo len, đội mũ len cho cậu, khăn quàng cổ và găng tay, lúc ra khỏi cửa, Lê Trường Ân che chiếc ô màu đen thật to, một phen ôm chăm lấy bả vai Lê Tổ, dẫn cậu đi xuyên gió tuyết, đến khách sạn đối diện lấy hành lý.

Lê Tổ dùng khăn quàng cổ của chính mình cũng quàng vào cổ Lê Trường Ân, nhón mũi chân một chút, hôn vài cái lên môi Lê Trường Ân, Lê Trường Ân đề thấp chiếc ô, nói, “Bảo bối, đừng xằng bậy, lập tức đi ra.”

Lê Tổ đội mũ, khiến gương mặt càng nhỏ, mi mục như họa, chỉ là chóp mũi bị đông lạnh hơi hơi phồng hồng, Lê Trường Ân vươn tay sờ sờ cái mũi của cậu, trong mắt Lê Tổ tất cả đều là ý cười, lại hôn hai má y.

Nếu là trước đây, cho dù Lê Tổ yêu Lê Trường Ân, cũng vô pháp làm ra cái loại sự tình công khai như thế ở ngoài, có lẽ vì đã chờ đợi ở bên này suốt một năm rưỡi, nên cũng bị đồng hóa không ít, nhìn Lê Trường Ân, lúc cậu muốn hôn y, thì cậu liền hôn y, cậu không thêm để ý đến cái nhìn hay ánh mắt của người khác.

Vào khách sạn đối diện, Lê Trường Ân dẫn Lê Tổ vào phòng mình, Lê Tổ đứng ở trước cửa sổ thủy tinh xoa xoa, trông thấy phía đối diện chính là nhà ở của cậu và An Duy, nhưng lại có thể nhìn đến cửa sổ phòng cậu, không khỏi cảm giác kinh ngạc, hỏi Lê Trường Ân, “Ba ba, cha mỗi lần sang đây, đều ở nơi này sao?”

Lê Trường Ân nói, “Phần lớn thời gian đều là ở nơi này.”

Lê Tổ đi tới, ôm chặt y, cọ cọ cằm y, mới buông y ra.

Lê Trường Ân rất nhanh thu dọn xong các thứ, mang Lê Tổ đi xuống lầu trả phòng, sau đó lại trở về nhà của Lê Tổ.

Bởi vì bên ngoài tuyết rơi, hai người cũng không muốn đi mua đồ ăn, Lê Trường Ân dùng nguyên liệu còn lại trong tủ lạnh nấu ăn làm cơm chiều, Lê Tổ ở bên cạnh hỗ trợ, mở nắp nồi canh, hơi nước bốc lên, Lê Tổ nhìn, liền cảm giác hạnh phúc vô cùng.

Cuộc sống như thế này, chỉ cần cho cậu trải qua vài ngày ngắn ngủi, sau đó vô luận là như thế nào, cậu cũng đều nguyện ý tiếp nhận.

Sau bữa cơm chiều, Lê Tổ uống thuốc, hai người lên giường chuẩn bị ngủ, trong chăn, Lê Tổ dán gương mặt của mình vào gương mặt Lê Trường Ân, ôm tay y, ánh mắt Lê Trường Ân ôn nhu nhìn cậu, nói, “Đêm nay tuyết sẽ ngừng rơi, ngày mai sân bay có thể hoạt động. Chúng ta đến đảo Aegean Sea, bên kia thời tiết ấm áp, lại có thể ngắm biển.”

Lê Tổ nói, “Chỉ cần ở cùng một chỗ với cha, bất kể là đi đâu, con cũng đều thực vui vẻ.”

Bình thường chất lượng giấc ngủ của Lê Tổ không tốt, lúc này tuy nằm trong lòng Lê Trường Ân, dù rất nhanh ngủ thiếp đi, nhưng vẫn dễ dàng bừng tỉnh, khi tỉnh lại, liền muốn một lần nữa xác định Lê Trường Ân đang ở bên cạnh mình, Lê Trường Ân cũng tỉnh, chính chắn một chút, ôn nhu hôn môi cậu, hai người trao đổi một nụ hôn ngắn, Lê Tổ mới có khả năng an tâm ngủ lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, bầu trời quả nhiên sáng sủa.

Sân bay một mảnh bận rộn, Lê Tổ đi theo Lê Trường Ân, trong tay kéo va li, cùng y gửi hành lý vận chuyển, sau đó mới đến khu kiểm tra an ninh.

Tuy rằng không khỏi đến trễ, nhưng hai người ở cùng một chỗ vẫn như cũ không cần biết thời gian.

Đến thành thị phía nam Tây Ban Nha, có xe khách sạn đặc biệt tới đón tiếp, đưa hai người ngồi thuyền, gần chạng vạng mới đến đảo.

Nhiệt độ không khí trên đảo có hơn mười độ, tắm rửa ở khách sạn, hoàn toàn thay áo đơn, mặc thêm một chiếc áo khoác bên ngoài cũng đủ ấm áp.

Từ cửa sổ phòng, có thể nhìn thấy bầu trời đã chuyển màu tro lam sẫm, còn có màu xanh thẫm của mặt biển, bên tàu bên kia có không ít con thuyền đang thả neo.

Hải âu lướt qua mặt biển, thậm chí thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng chim hót.

Nơi này yên tĩnh mà vui tươi, Lê Tổ ngồi trên ghế dựa, Lê Trường Ân ở trong phòng thu dọn đồ đạc cho hai người, rồi đến bảo Lê Tổ đi dùng bữa tối.

Sau bữa tối, hai người ra ngoài tản bộ dọc theo ngã tư đường, đèn đường từng ngọn sáng lên, hiện ra con ngõ nhỏ eo hẹp, những khóm hoa được treo từ cửa sổ trên lầu xuống phía dưới, không biết tên, nhưng lại vui tai vui mắt.

Lê Tổ tiến đến khóm hoa bên đường ngửi hương hoa, lại nắm tay Lê Trường Ân nói, “Có hương thơm nhân nhạ.”

Lê Trường Ân cúi người hôn hôn môi cậu, nói, “Trở về thôi.”

“Vâng, được ạ.” Lê Tổ nhẹ nhàng đáp.

Trở lại khách sạn, ngồi trên ban công ngắm cảnh đêm, một lát sau, Lê Tổ nói, “Ba ba, chúng ta đi ngủ thôi.”

Lê Trường Ân đứng dậy nói, “Ừm.”

Tắm rửa xong, Lê Trường Ân nằm xuống giường, xốc chăn lên để Lê Tổ tiến vào, sau khi Lê Tổ tiến vào chăn liền nhào qua ôm lấy Lê Trường Ân, hôn môi trên gương mặt Lê Trường Ân, miệng dăm trên lỗ tai y, nói, “Ba ba, con nhìn thấy gần kéo có áo mưa và bơi trơn.”

Hơi thở ấm áp của cậu phả vào lỗ tai Lê Trường Ân, thân thể mang theo hương vị sữa tắm của cậu dán sát vào người y, khiến cho tình dục của y bị trêu chọc mà nổi lên, lúc này ôm lấy lưng Lê Tổ, một tay sờ eo cậu, thấp giọng nói, “Bảo bối, có sợ đau không?”

Lê Tổ lắc đầu, hôn lên môi Lê Trường Ân, “Cha tiến vào có được không, cái loại làm tình tiến vào cơ thể của con.”

Lê Trường Ân sững sốt, một cái chớp mắt chần chờ, rồi mới trở mình áp cậu dưới thân.

Ngón tay Lê Trường Ân chậm rãi dò xét tiến vào thân thể cậu, Lê Tổ vui nửa bên gương mặt vào gối đầu, cắn răng, một chút đau đớn, mà nhiều hơn chính là thỏa mãn.

Khi Lê Trường Ân ôm cậu, mặt đối mặt tiến vào thân thể cậu, hốc mắt Lê Tổ ướt ươn, cái loại trưởng đầy đau đớn này, khiến cả người cậu mê luyến thỏa mãn và khoái cảm.

Hai người ôm nhau, ở dưới chăn, Lê Trường Ân động thân, trong phòng vang lên tiếng thở dốc của hai người, Lê Tổ trầm thấp rên rỉ ham muốn, còn có thanh âm nhục thể va chạm vào nhau.....

Người Lê Tổ đầy mồ hôi, ban đầu còn có thể kiềm nén thanh âm rên rỉ được một chút, sau đó thì hoàn toàn buông xuôi, ừm ừm a a kêu loạn, thậm chí ngón tay bầu lung tung trên lưng Lê Trường Ân, Lê Trường Ân mỗi một lần xâm nhập và rút ra, đều khiến Lê Tổ nổi điên, cậu hoàn toàn không biết thân thể mình đang ở chỗ nào, không biết mình là ai, cậu chỉ biết, hiện tại cậu và người cậu yêu nhất đang ở cùng một chỗ.

Lê Trường Ân động thân, lại cúi xuống hôn trụ môi Lê Tổ, Lê Tổ hé miệng, câu dẫn đầu lưỡi y.

Thân thể Lê Tổ không tốt, nhưng cậu không chút nào quan tâm, đã muốn như vậy, nếu có chết trong cơn tình ái này, đó cũng là kết cục tốt đẹp nhất của cậu.

Lê Trường Ân rất muốn hảo hảo lo lắng cho thân thể của Lê Tổ, lại hoàn toàn không thể khống chế động tác của mình, y ôm Lê Tổ, vừa mới bắn tinh xong, tính khí lại có tinh thần, Lê Tổ vuốt ve tóc của y, ngón

tay cắm vào tóc y, thanh âm thấp trầm khản đặc gợi cảm đến hồn xiêu phách lạc, “Cha tái tiến vào, ngô, ba ba.....”

Sau đó hai người đều mệt mỏi ngủ đi. Thức dậy lúc nửa đêm, Lê Trường Ân muốn ôm Lê Tổ đi tắm rửa, Lê Tổ tỉnh lại lôi kéo y không cho y xuống giường, hôn lên môi y, hai chân kẹp lấy eo y, tại bên môi y thấp giọng nói, “Còn muốn cha, lại đến một lần nữa có được không?”

Cứ như vậy, ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi thì hôn môi và làm tình, mơ mơ màng màng đến sáng ngày hôm sau, hai người ôm nhau, nhìn ánh mặt trời chiếu vào bức màn, cũng chưa chịu rời giường.

Lê Tổ vùi mặt trên vai Lê Trường Ân, cảm thụ hơi thở trên người y, vuốt ve da thịt y, cúi đầu nói, “Ba ba, không rời giường có được không?”

Lê Trường Ân nói, “Vậy trước đi tắm rửa một cái được không? Để cha xem thân thể của con, có thụ thương hay không?”

Lê Tổ lắc đầu, “Con không sao, trước không cần tắm, được không?”

Lê Trường Ân nói, “Con ngủ đi, cha giúp con tắm.”

Lê Tổ vẫn ôm chặt y, “Không cần, cha cứ như vậy cùng con.”

Lê Trường Ân đành phải thỏa hiệp, sờ sờ tóc của cậu, lại hôn hai cái lên trán cậu, nghe Lê Tổ nhỏ giọng nói, “Con tối hôm qua, có được xem như là tân nương của cha không?”

Lê Trường Ân thoáng sửng sốt, ôm lấy gương mặt Lê Tổ, hôn lên môi cậu, “Đúng vậy, cha yêu con, bảo bối.”

Lê Tổ trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi, ôm chặt lấy y.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-than-dich-dai-thu>